

799

C-394

Accession Number

.....677.....

Date.4-10-89.

عبد اکتساب تعبیر الانامیات
یالفارسی علی النہام والحداد والحدید
بوحلہ وصالی اللہ علیہ

بمجد وعلی اللہ

وصحہ

والم

۳۹۲

[illegible]

شانہ جامع

خجسته شمشاد و آذین مستم

به استیقامت و به استقامت:

خداوند و مندا

۱۱۱۱ ای و سده دانی

برآمدہ اخبار روز

میان تیر و زنیای حوشین

شماره نام او حقید والا خطا

دخ سكه رخسار جون اتي

خیولاش عدلست و صولت

همیشه روانش خردپروانه

دعاویہ تاجش قزوین

بدو جان نام و نیرین

وہاں جتھے ہونش محض ویت بر مغاری بادشاہ زادگان اسلم و حیروان و اکمل

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ادب باب بیوان وادانک حله ویا انچه اینها را محسوب و طایف جدا یا جدا
نبی احترام و بی اعتصام سنی محمد علیه السلام قوام الحرف و الله اعلم
صباح العالمی فی فصل نهاد غاطه موسم کز ان ملاطفت زبان روان بیان
عدل و احسان بند کیش برین عبارت می آید که در بیان کمال کمال و کمال
هرگز نتوان گفت که کشتن نصایف و در باغ رخسار خلعت تدبیر تو بشکفت
محرم دل و بلند غنیمت کیش بول و یوایافت با جاوید ناله بدان صدر و نه
کز مرعشت ذره دل جلتی و یوایافت اولی الامر مطاله آنرا فن نگارنده را اگر صلاح
فرماند شرف عرض بهای که حضرت اعلی یابد این سال الله تعالی و جمع طریقه است که این
تالیفات نه خطیبی باشد و صدها ملاع و نه نیز مجری حقیقی با خلاص و نه خطیبی
طرف ایجاد در این و محظوظ بود و هم خطیب با طایف در این محفوظ مصنف
در این مورد که او لا بد از اولات کتب این قسم عبور یافت و بقدر فهم با حوال
و فروع آن عهد باید و در اشیا مطالعات آن اصول و قواعد را که در میان
و حکایک از علمای اخذ که خند کر شده و آن فصول را عن آخر ما مستخرج کرده
مکن ای باین نیت که کتب و در نظر می صفت و از لفظ کتاب التخصیص و علم التبع
بقدر مقتضات امام المحققین فی المله و الرافعه از فی قدس سره که در حدیث
می فرماید چون آن طایفه که درین عهد دعوی علی می کنند و در حدیث
نجدی که تبدیل بینایند بحفظ صور و فروع آن التفاهات اند و از اصول
و مباحثه که در این عهد صدها تالیف و فروع تالیفات

[illegible]

کندی و او را درین بی بی چشم از اطباء جایز و بن و ایند اطو و نجیبی و اهران و
نکر یا نکرار اخبار بن اسرار این نجیبی ترا خطب کاتب ناسر و بن و بن و بن
دم از ساقه نصایح حسین بن علی المرتضی و ابو محمد بن الطبرک بن از دم از دم
بذات مجوس هرگز بن آتشیت و بن در جهم و انور و ان و کت و و جاماسب و از دم
لذ مشکان عیب این جمال و بعد از این و تو فل بن عبد الله و بن و بن و بن
الزبیری و ابو القاسم سیزدهم از کت و سطح و شوق و حرجی و عوسجه و قطا و کت
و بن زوانه چهاردهم از سحره عبد الله بن لال و فطین و سد الایله و عباس
سید الرازی بن از دم از اصحاب فراسه سعید بن سنان و اباس و حویه و خندل
بن الحکم و حویه بن کلثوم و نکله این نصاب که عبارتست از اسامی بعد کا
با امام جعفر صادق رضی می شود و از محصولات این کتاب یک بیان خواهم نمود
که در دیگر کتاب این فن خطا و نیتال خواهم مریل و مقام خود بر طر حقا به
یا بر طریق و پایه ایراد می دهد تا بعد از آن که خواب کناره بود و کمال بود
و یکی دیگر کتاب کامل النجیب شیخ ابو العیسی ثعلبی بنیام بالشیاء و دم و الی و الی و الی
تصنیف کرده و خراج در مقدمه با و منف چون مواز نه می دهد و از احکام من از اصول
و انال حکیم و جوامع ابن سیرین و تقسیم امام جعفر و در هر کراجه و از شال و من و من
تعبی ابن اسحق و حسن الزوایا و یاضی و حنفی و است و نیز بنا بر انال و وضع و بن
حروف نهاله و مقصود که ان زود تر در نظر من آید بیل به و استهدا به و مطلق
جواد و کلام شده و چند و کلام و غایب این دقیقه بکلی غافل نبوده اند اما انصاف

هر یکی از اینها باینست بر طبق عرض نه دلال که اقل از یک مرتبه است و علم از آن طور اعلای
سجده مرآت قطب الحق والرشید از آن روح روح در شرح مفتاح مطالبه محمد نکران
می نویسد که ما کتب ما لا یظهر الحاد بلی علی بن مقصی تو در بودار و در یاد و حال او بی
و نه و نه از قاید خط صفا خلاصه انوار حیز ضبط اوله و نفع لفظ بحم نسبت باجم
نعم و باینست و مجاز بنیاد بر ترتیب حروف نه انا مانه بالفاظ کمال للتجید و بعد از آن
در کلمات حصون مانده باجماد حقرون باشت و جوس ملزم اختصاص است نه چاک مراد طریق
میان حاصل می تواند شد بیک در لفظ حویر الکناف و جابن کفایس مدخل در است نه اشاعی
شرح شیری و منطوقه نیر الذریع هر کوشی مستخرج است در نظریه و احیاناً بالادبیت
زان بحسب اقتضا مقام کاملح فی الطعام بلفیق دفعه و لزمذ و مات خاصه
بیه حال نیست و اگر چه شاید بود که در بعضی احوال حکم ضرر و نه شریحاً بال تکراری
مانند مثل اقل لفظ بحسب ترتیب حروف تقدیم یافته باشند باز بتبعیت لفظی دیگر
در سیاق نظم افتد و اعداد آن ضروری باشند بیه چون مسایل مظلوم پیش
نه مشغول بود که می مانند این قدر تکرار محتمل دانسته و العذ و فضل مما عود الالزام
نه چند پیش کتب فارسی در نظر ما سماع می نمایند اما ظاهر هر کلا این منسوب در نظر مالده
در خطرات این فن مستغنی تواند بود و دیگر کتب با بعد از ارمغانه این منسوب
حی باید و امید و بدست که افزان شود و اخرا خواند کتب چند کتاب عوار
طبیعی که این کتاب بیه یک موضوع را عفا که کند حسب حال مطابق این مقال

[illegible]

[illegible]

و چون رسید در طلب امری دستخوار سعی بسیار کند و از آن واکان فرستد
آیند و بعد از آن خلص شود و آن نفس الامر عاقل او با فوجی خدا را رسد باشد و او
شعیب را دیده معامله اسب حیات برقرار شود و شاید از ویکال و عزیزان و
و در معرض اینها آید و بعد از آن بر پیمان ظفر یابد و او را دختران مجلد آید
و او را روزی آید مگر از اینها شود و او را **موسی و هرون** را

بید جلال بود اسطفا و ملال شود و گویند رویه موسی رویه ابراهیم و محمد علیهم السلام
بسیار است که مادیان **موسی** را نام قوم شود و حاجتش روا شود و گویند دین
موسی دلالت بر نص ارباب حق و کید اصحاب باطل کند و اگر در آن موضع طایفه
نسیب را یافته باشند ممالک شود و در **حکایه** آمده که سعید بن مسیب گفت

نمود و بخوبی دید که موسی در خام نظام شدیدی و گزینگی که او را طلبی و او را
بر آن وضع و هیاه یافت که از مشهور است عصار در دست دلنشیند بر روی آینه می بیند
که به طرفت م غصب شدان و این خولب را با خواجسته بر کرد و فرضه که اگر راست
می گویند عبد الملک مروان که بخامد مسود و عن قریب خبر و فلقه او بر سید و عدل

بود است یام

از نعیم از وی بر سیدند و فرضه از سالیان قریبانه بقا و دانستم که اقبالان
همه رفته و در **عبد جلال** طریقه عبد الملک بود و اگر **سید** را دیده کار با
او نشاد شود و اگر **یوب** را دیده یلانی استلایند و حیوان طایفه و

اهل عیان من مخرج کرده و بعد از آن صحیح مراح شود و عند انحراف و این
بقیة باشد از وی رسد که او و جنات اهل و عتلم معهم رحمة میا جنان گفتند

و تالیفات و کتب نامان از مرید عالی در وجه جنای خالی مانده و نویسد در خطایی ازین
و از ان مدامه گفته و هنر اعمار ضعیف قوی ^{ظلمی} حال بین آید و اندوختن این و گفته اند جو با که
داود را پسند حاکم عادل یا حکم عدلی در میان ایشان باشند یا عادی بدلی ظالمی که در
لقول عالی حاکم من الناس یا الحی و لقول اعز وجل و منل فاعه جاون و الرضا
اعتراف میبخش قضا تواند بود فاضی شوق و آت سلیم ^{درست هم این طبع منصفی}
باشد و او سلیم ظامرو با طریقتخصیص فقه مخطوط کرده لقول قال صفی ما سلیم
و اکبر او را بر سر مرده بند و الی غیره وضع نما. باین و گوید هر که او را آید سفر لیس
اتفاق ائمه و در دست و دشمن مطیع او شوق و موافقات رسد و اگر **زکریا**
را بیند او را دست بر کوهش نهی آید لقول عالی و هبنا له محی جلال در علم گفته اند
زکریا یا بخواب دیدت در کوهت بود لب و دین و در درگاه در عوالت صاحب
تحمیه لب که او را انداز رویه زکریا علیه ^{درین} پس بد زلف آید و او را یحیی ^{مستی}
که طاعت و اگر **یحیی** را بیند در نقون و حید و در و فرید عصر شوق لقول العالی
لم یجعل له من قبله شیئا ای جلال او این حمد گفته اند هب در عوالت دیدت یحیی
آیه دهد و علیه نقون و **حقایق** گفته اند که بیدار بیدار من بخواب دیدت که
یحیی را لب جوئی در روشنایی نشسته بود و غمی در دیکر او در بارگی ایشان
و با استغفار گفت و نصیب کرد که صاحب لب رویا عسلان شود و حیای بود و نقل
نحوه ذلالت درین معنی را طاعت آید و عود و فریاد الله و انتم به القوم من الظلم

و در همین قدم باشد و آن علم طب نصیب عام یابد و اثرش را
 که تملیح حادق شود و عیالها بر در او اسان گردد و او را جوی الهی و الارض را جوی
 الموی بآدن آید و گفته او را در آن بنای میجو کرده نرسد و اگر حجت که باشد بعد از آن
 ملائک من جمالی منین شوق و الزلیخ و لب علی بن ابی اسری و سالی از خسیع ایلر
 آید بنی شایسته نمینی بروی نمند و بر آه ساجه او زود طامس گردد و اگر بدید که در شرم را حجت
 که از باد شاه من و جرمت یابد و در **حکایه** امروست که یکان از انصاف علی بن
 در طهر دیده که وصیت میکرد و نصیحت میفرمود که از ضلالت بدزدید و اطفال
 دینداران کشید و با استغفارت و تعین کرد که صاحب این رویا از غم حمله صریح
 و علی بن استخفاف استوکن اجتناف یابد و اگر ضلالت یابد نرسد و رکت تمام
 و مالی او سزایب کند و هیچ مظل متضرر او نتواند شیره و دلیل بر معنی امر ایچ
 و حیوانه که ما جاد ابو نعیم علی بن جیل الزبیری است گفته بدید نه و قالوا عیالینم وینه
 فل قاصی یکس عیال او را **انبار** بدید بر علوق و در شوق و خاصه در علم
 ما هر که بود از جبال اذین یابد و بعد از آن بروی منتهی شود و آمد نام که در کف
 اند که ادر است اما رت با منصب و دانه یابد و از معنی علم و اید بسیار و
 غاید شوق و در **حکایه** اند که این **حکایه** منسوب بدیده که حسنه
 و اهل و روشی داشتی و او را بدید و او را در کمالی و درین کمال بدید و او را
 هم سخن شد و مرقی که توانست با که از جمله و در انبیا خوان شد و یکی از ائمه
 نصیب ائمه و جهان رت و شخصی به این معنی در پیش پویشی شد و احوال او را

[illegible]

عبدالله بن عبد الله بن ابي شيبان بن ابي اسحق بن شعرا بن ابي درخواب ديد كه سوز
اين اقلي باهل و قو قو دي كه بران كتاب كن كه امام خلق سوزي و حرم پهلوي
انفا قانعلم علم تعبير مغل كشت و اقل ملامه تفسير واعلم علم تعبير سوز و سوز
از اهل فقه حنان ديد كه سوز اور اعطى طالع و حرم پهلوي سوز و سوز
عقربان محمد خود غالب آمد و اقل ديد كه با او حرم ي مي خورده بايد كه كوه دهن
و اقل ديد كه فرزند سوز سوز دلا به نغوي او كند اقل نغوي سوزي و اقل ديد
كه عضوي از اعضا سوز سوزي به نغوي سوز باشد و لو بند آثار مبارك او را حرم
اقل باشد و الحمد على الراوي نا برين بايد كه به نغوي سوز و اقل ديد كه اقل
محرم سوز سوزي خورده فرزند اشهد سوز و اقل ديد كه اشهد سوز خورده سوز
اهل بيت او را حرم با نغوي حرمي كند و اقل ديد كه سوز و اقل ديد كه اقل ديد
با ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد
حوادث آمد و اقل ديد كه سوز در حرم به نغوي سوز سوزي عظيم در اين موضع
شهر خارج واقعه اولان ناه كه و اقل ديد كه در شيع حنان سوز سوزي و اقل ديد
كه ديد در دهنه بازمانده و اقل ديد كه در موضع حرم و اقل ديد كه حرمي ناهم پهلوي
و در **حكاية** آمده كه علي بن عيسى گفت چون از واره حرمه و حرمه سوز
حرم ديد كه سوز در واره حرمه سوز سوزي و اقل ديد كه حرمه سوز سوزي و اقل ديد
مرو آمد و حرمه كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد كه اقل ديد
و حرمه سوز كه احمد بن حرمه سوز سوزي از حرمه سوز سوزي و اقل ديد كه حرمه سوز
و حرمه سوز سوزي و اقل ديد كه حرمه سوز سوزي و اقل ديد كه حرمه سوز سوزي و اقل ديد

کلاماً تسبیح بکنم الی الحجة لکنم باله مرابعد از نه و ده حاجت مرا بخواه دنیا نیست
 فرمود که اینک من را جمع الی الدنیا و حق سابعه کم ملک میا و طوبی و الی الکر
 مارینت و ادا فرمود سید شد و این دلیل مستوفی که اصغر و ناغی و کور و نا
 و ثابت بنی که این جن جنان دی که له ابو حنیفه در ستر طوموله و حقین پیوسته رفتی و سحر
 میباید که جمع کردی و بیرون آوردی و با این حدیث گفت و سید گفت که عالم جمیع
 نزل جمع کردی و احیای سنه او کن و جنان شد که فیما اتفاق کردند که اهل الناس
 فی الحجة خیال الی حنیف و ام الفضل یا سید گفت جنان دیدم که با او گشت از اندام
 چنانکه در یوریه شدی و در ظاهر من افاده فی و صود که خیر ارباب اعتقاد ماطه ان سالله
 علم و فیض علی عجل و حنیف و صود که در کلام او و درش یافت و درخت
 بحولت دی که با او از گشت مبارک سید در خانه او بود آن یکصد رساله حضرت
 داشت فرمود که ما طبعه بالسر که آید و تو فرضه او سون و حنیف او و و ان عونه
 او را شنید ده و شخصی که در صحنه اعتقاد او زد دی بود که طاعت دی که ایامی بودی
 مبارک پیوسته نهادن از ان مول پیدا شدند و اضطرابی عظیم داشت و قصه این
 سید و باز داند و از وی سوال کرد فرمود که شب با من حفته بودی گفت سید
 فرمود که ای و و کن و حنیف من بکشتید در زیر پای او در میگویند بودی در عیارش
 که محمد رسول الله و انل نبینه **صحابه** را در حولت رسد او را فراید
 ارا حیات که خواب اینش چیل **صدیق** صدق و نبی بود
 علی الصنف و انل **فاروق** پند اندر خولت کم او علی ابی سید

در این کتاب که در این کتاب است
 در این کتاب که در این کتاب است

و در بحراب اندرون **علی** بنید و با سخا علم و بزرگی بسند دیکوان ارتقا

و انصار هستند تعبیر جوانان کردار و انانیت یک لسا

نوی از ریاضه احوال بی خاله و سبط نامد و خوش که در و خوش

ار افرار سن وین **عباد** را البر خنده با عباد و بکوشه پیشند و سینه

محمد باقر و محمد عثمان شوق ظاهر و طایلی مید بحراب **و جعفر**

محمد دافنی مشهور هر **موسی** کاظم از زاده و ایل و کمال تو یکس

و انانیت پیش **علی رضا** باطنی اید با قضا و قضا و قضا و قضا

ظمانه معجزه که **علی** شد دلالت بر بقا و **حسین** عسکری

بیان و کاست یک **محمد** فتنه لطف خداست و انانیت

یکی **جاف** امام الهی باید در حلال و حرام و مذهب کون

باشند و خور و آفرین باشند و **حشاش** در انانیت

بطبع بگویند **حک** که بودند اسلامیت و هست دیدارشان و کوناخت

و هر چه این طرایف اسماء نامد بعینه یا عین ان متاعه کسند

حک پذیراست که انانیت یکی را از اولیا بحراب دید و وصف کردی

خوامی که ترا دایمی تعلیم کنم که **الحک** انی نیاسنوی گفت **و محمد** که **ابو اسامع**

الساجین و **ابو اسامع** الناطرین و یا خیر الزانقین و یا ارحم الراحمین استی و

علی حیاتی جویدار شوق بران صراطه بود و بقدره بالی نالی نیاسن و اصل

لیح حکایات سیار است اما این مختص زیاده است **احمد** النسبه

و هر چه از این است که در این است و هر چه از این است که در این است

جلس بالسن و الرديف كما كان غير كره في صلاح تدوين كوشن و اگر ديد كه
 حياضات مشعل شد كايده دنيوي بايد و اگر ديد كه بنا ساخت و كشت
 آمدن ياد ناهي ساختن كند جماعه اقايت واحد قاراجع كرايه عظام
 و كذا خانه ساقيان باويل داشته باشند و ناويل خانه باصول و فروغ
 طرب شخص كره اند جناح در تعبير خانه مشروح حواله شد و اگر
 در كمال بود كند خود طلبه و اگر در ادب باشد اقبال بايد و محل او محج
 نقصان محبت ارتفاع بنا حاصل آيد و اگر ديد كه عمارت كنده را كوشه
 رستگاري محل صديقه يا صديقه تون رسد اگر عمارت غير صديقه از وي معي
 الا از راه صومعه و قال عليه السلام من راي انه بني بنا فهو على عمله و الرديف عمارت
 عمارت و در عين راي كايده و ناهي كاز محاسن مي كره در طلب علم با ولايت يا حفته نا
 احب رؤيا محسوس باشد سعي مشغول و محسوس لرزايه يا ايند اگر ديد ناهي
 سفال ساخت برينه و زيا مشغول مشغول و اگر سفال ديد كه از كل سياه خست
 بطلال كند عمارت كره عمارت مشغول ساحت علم از صومعه و با ولايت بايد
 بر ديد كه اگر ساحت و اگر ساحت نفاق و در جناح كره الرديف كه نفاق مي كره
 ربي بلنج و اگر ساحت و اين از خواها خست و لغت اند عمارت از
 عروجه و در لالت بر مال حرام و كاه مانا فرجام كند چ اول كسي كليم علم كره
 بنو لايت ساخت و عيون بنو جناح در قصر او عزت يا سامان اين

شود

میزبانان این شهر بسیار از ایشان را در این شهر پذیرفته اند و در این شهر
 شده باشند و الا قسبح افرا که در این شهر پذیرفته اند و گفته اند سفری که مخاطب
 کلانند که والدیده که در آنجا بسیار اقبال و بقدر آن نزدیکان ملایمان والدیده
 من آب سردی که در میان شوق و حلم غرق شده ایراد دهد ان شاء الله و والدیده که آب
 به باغی که بر می داشتند بدینا مغز و شوق والدیده که آب در اینک می ریختند و شوق
 به باغی که آینه بر آن لوله افکند ~~و باغی که آینه بر آن لوله افکند~~ و باغی که آینه بر آن لوله افکند
 خیر و والدیده که ظرف بشکست و آب باقی ماند زشت نیست و میورند از ماندن و
 و کس با عاقل و والدیده که ظرف بشکست و آب باقی ماند زشت نیست و میورند از ماندن و
 به غیر اینها که مردم می مالانند و سفاکی بر طریق هیچ دلیل خبرات مانند
 شوند مطلقا دلا بر خیر کند و والدیده که آب از شکست مردم می مالانند جمع او و بعد
 نامن بخیر صرف کند و والدیده که آب بخانه خفید به قدر آنکه آن جمع او و والدیده که
 خانه مردم به جمع از بد دیگران کند و والدیده که آب در اینا می ریخت ملایمان
 فقه کند و والدیده که جایی می ریخت که از آن فایده نصرت می بود به قدر آن ملایمان
 داند و والدیده که آبها بسیار مجتمع بود و زحمت فراخ خود به نام خلق را دلیل
 غیر و عاقبت و حس عاقبت باشد لقوله تعالی یا ارض ابلغی ما ولى و بالعالمین
 آب ملایمان و زراعت دلیل زن خواستنی یا متره خریدن باشد و والدیده
 آب بهر آنکه از قبل بزرگی بشغل منصوب شود بلیه به صحت نباشد
 از آن منفعته باید و مقبول القول لکه و والدیده که بوجه در آب رفت علی

دالایر سلا و متدین که نه است تمامه دنیا و اگر دین را در این صافی و اولی و صفت
باجنسب خرم شود و در **حکایت** که شخصی بخواب دید که آیه طه غلط
و معتبر تجدید کنی عرض کرده معلوم شد و دیگر که چنانی دید که یای رحمن و خدا را قضا
فما نراظر او بعد و باز یای در نهادی و قیاس که در تاریخ بودی بر سیاهی و میر من آمدی
و با این حدیث لغت و وصفی از خدای تعالی ترا علی مال است و از اصولی در کتب
توبه کن چنانی بعد و چنان که **کتاب** دلالت بر روزی که صبر و صوم علی الله
لشی از خون و زحمت بعد و عافیه و جدای توبه شیر و اعطسه و اولاد و **کتاب**
ازین می بود و حکایت که بنده و گویند که ازین بود و اولاد جرم است نه شصت و آب می از
بینه از د لئون از او آمده اند و بعضی را شفا یافته و اگر بنده **کتاب** یعنی او و زنی
لهال خامه و اگر بنده که بدست بوی انداخت خامه شود اما سه طی باشد و اگر **کتاب**
خوناب یعنی بزین انداخت و بدست از آن که رهاست داشت بزین ظلم کند و او را زین
دسد و اگر بدست از آب می نش روی اقبال یا بوی انداخت و او را که و نه دست
یا و حیل نماید و اگر بنده که از آب می زحمت می یافت و از این دست از رخ نما ماند
و اگر دین که یعنی او را آن عمل و نه دست حامله شود و اگر بنده که آب می بخاک و بکری
انداخت تا اهل لغت خانه تعلیق می افتد و بنکس باطش و اگر دین که آب می شوی از
بازنش خیانت کند و بالعکس و اگر دین که بدست از آب می انداخت آن خیانت در حق جلال
اندیشید و بالعکس و اگر دین که آب می دیگری می نشست کسی و رب الهی او دمه
و او خواصه را عظمی و می تواند و اگر بنده که آب می خود خون را خود می یازد
و می خواهد که کسی را بدست از آب می دیگری خون می چرخ داشته باشد و هر طایفه

مکوشند که با خوشی و ماعت توبه کنند و مانند آن غنی باشند که از مردم
بخواهند و گفته اند بحسب توبه از مکر و منی خالی بمانند و تاج قیام و یل
و در خوشی و در شسته و سرانسته و اصل آن بدین در حکم هم نزدیک است
باب ^{تاویل} **در خوشی** باشد عیان آثار و اصحاب و اخبار و هر که بدین

اگر غرض از این باشد که در هر قضیه و قبول در میان آن هم برین صفت در متوسط
نه شد و محل الحمد در همین آن کین اخلاص است که از این منافع تاویل کرده اند باغبان

در خلا صراحت می بیند که در مضمون باغبان آنکه تفسیر بسیار ظاهری و ضبط هر
عین می تواند که هر که دیدن را در **باب** **در خوشی** که در آن از آن لاهوتی

ند و اگر این طحی از خلق نبیند و آن این اخلاص نزدیک باشد و اگر دیدن در مضمون
و هر که در در حله هم سخنان با خوشی یعنی سخنان با کمال کوب و از آن ملا حظه

برای کشتن **باب** **در خوشی** یعنی در مضمون تیا وین مردی خوش عیش
نه که مسخری تنها شود **باب** **در خوشی** دلیل سجا که در هر چه با لایه با

شد

یعنی چه باید و اگر دید که در آن از آن بدین مضمون و اگر دید که از آن
اگر که در بانی کین یا از هر او قرآن کین و الیهم یا در صفت بانی و الیهم

در امر دیده شود و اگر محسوس باین خلاص کینه و حاصل آن در مضمون که باشند
یا تیا وین **باب** **در خوشی** که در حله بانی خانه باشند و از آن زیاده بانی

لایع و طحی بانیان بار کرده و مضمون باشند که از این مضمون و اسمی
محسوس علیها نام طحی باشد که در اول گفت که در اسمی مضمون که

زینا این سیرت گفت جان دینم بلا در خانه من برانسانه افلان و درها
نه یک از خانه بیرون افتادنی و یک در دین خانه باز ماندی و بدین که ترا
شوهر و میر عیاب اند گفت بی فو صد که فرو افتاد بلا در دلا بر مراجع شوهر
چی کند و بیرون افلان یک تحت دلا بر آن می کند بیست ز شصت و بیست
لنت و غما قرب شوهر و میرش باز بنی غربت در رسید و یک **اسمان**
به در باز آمدن افتد حیان تحت و از واکر دین که با اسمان رحمت و در بسته
کار منی بسبب بندگی درین دود و اگر دید در اسمان از من او یا جمع مخصوص
لنا دین و محتاجه چین با اسنان رسد و اگر درها بر اسنان کشا دین
دران سال دعا بیشتر محتاج شو و باران بسیار باره که فتحا ابواب
السماء یا علیهم و الزخودا در اسمان یلم بیند به اکل عوجی کند و اسفندی دور
بامراد و وی نابد یا آنک مصحت حاکم ظالم یا دستوری نالذاب صاحب
نمیر افتد و اگر در دوم بیند دانسی امیر که یا بطی کانت یا دشا و رسد و اگر
در سیم بیند افال باب و شاید که بواسطه تروج باشد و اگر در چهارم بیند مفتی یا دشا
شوهر یا دین جمیده خواند و اگر در پنجم بیند غنی بوی رسد و اگر در ششم بیند
و اگر در ششم بیند صاحب دولت شود و عمل که در هر فایه باشد و اگر در هفتم بیند
هنرمند یا بچهره بادش رند و از ان هفتم همین حکم ظاهر و از ان نهم دلیله
صحبت نزدیک رفیع قدر بود و از ان دهم ملایه حلیم یا جاجه تلوین عرب
و اگر سی نصیح رفته و اگر دید در آسمان نگاه می توانست که از دید از بره که
و در دین اسفندی و در مراد که با بسبب

دیدند با هم گفتند که باز نماند اجلش نزد دین رسیده باشند و اگر دید
 باز رفت و باز نمانست در عتبات باید بقول الهی که ای بخت تو بخت و رافع است
 در دهان و هر چه می گشت دل باید و سر آمد رسد و اگر دید که نوری که در وجود
 خورشید که علم نجوم آموزد بدانند سایر علوم ریاضیه یا نصیب شوق و غیر
 نه باید و اگر دید که آسمان لورای که ایند یا بر سر او از جای جالی یا از مقامی
 بی نقل کند و اگر دید که آسمان از جای خود بگریزد در خلوص یا توسط
 کند و اهل فیاض السموات و الارض و اگر زینت بدین که در تحت و کبریا
 بادشاه او را بخواند و اگر دید که بر آسمان دفت تا از زمین نظر کند رفیع باید
 با قات باشد خورشید و گفته اند که دید که بر نفس اول بود یا موهبی متغیر که
 مستعد و زان باشد و زیر شوق یا از ورید نصیب باید و اوایل فی بود
 بر دید که بر نفس رقص بود بخواری و خیال حیات فرح باید و اگر دید که بر وقت
 بود شجر شوق یا بعل شجران راضی و مایل شوق یا در خاک افروز و اگر دید
 نفس مشتی بود از قضا و در همدام صبح شوق و از نشانی نفس باید
 دید که بر نفس زحل بود املال جمع کند و غرض در آید باشد و حلم نفس
 که ممانست که در اول نفوس یافت و اگر دید که آسمان از اهن بود آن
 باران کم باشد و اگر دید که در تنش با آسمان می رسید بقدر خویش بود که
 با معررت بزرگ شوق و اگر دید که دست بر آسمان می شد در عوض کار
 که آید و از آن عاجر ماند و اگر دید که آسمان بر آید و در سبوتی بود
 در آن

و در دید که آسمان
 از آنجا افتد
 این

این خواب را بعینه تفسیر کردیم و او هم باین عبارت تفسیر فرمود و آن خواب را
عنه و بالزام معنی که در آن است و در آن بود که اگر دید که آسمان را باینکه
بالله و لست بر آسمان رفت و دید زبان حال و خورشید مال با سینه و این صحنه که
در آن است بر آسمان شدن خواب شد و این صحنه از هر یک است و اگر دید که سینه
می رفت تا و پیش تو له و نفع و امر باشد جناح که آنکه دید که رفت بر کوه و قول
و سخن از او و در آن است بر آسمان در خواب صحنه که در آن و منتهی
که در آن است بر آسمان و اگر دید که آسمان بر سر او افتاد و او
داشته باشد یا آنکه از طایفه فسانه نوی رسن و نفع حکم افتاد در آن و او
مفلوب بیان رفت و اگر دید که آسمان بر سر او افتاد و او
باران شود آن آسمان و اگر دید که از آسمان آوازی می شنید تعبیرش باران
و اگر شنید باشد و اگر دید که آوازی شنید و فهم نداشت مجنون بود یا این
و اگر دید که در آسمان با وی سخن گفت غم شعله و اگر خانه خود را در آسمان
دید دلاله بر رحمت کند و اگر دید که از آسمان خانه از آسمان خانه دنیوی بود
غور و شرف و اگر دید که نعمت باری عزت از آسمان می بارید دید حقیقت تمام و
عام بود و اگر دید که در یک یا خلی می بارید اندک آن نیک و بسیار آن بد است
و مثل باریدن اصله باشد لقول الله و اعطوا علیکم حجان من جلد
و اگر دید که جبهی مکروه بارید دلاله بر بلائی یا آسایشی که در بعضی از
من بعضی و بعد از آن محبوب و مکروه هر دو باشد و اگر دید که از آسمان باران
و اگر دید که از آسمان باران می بارید دلاله بر بلائی یا آسایشی که در بعضی از

نوکب به شرم بیند از فرو رفتن اندوه رسد و اگر زود بیند فرو رفتن با آنکه
 خسته فرزند باشد بجا رسد و اگر سرخ بیند فرو رفتن تا نه مرقن او و اگر سرخ
 سفید سرخ فرو رفتن صالح باشد و اگر سیاه برفا بیند آن فرزند بزرگ قبیله
 اگر سیاه بیند در آن فرزند مصیبت رسد که **کتاب ختن**
 عجمی محل آن عام دارد او را اولم باشد و عکس را شطاط بل غنم را نقصان باشد
 نیز لاف و آلوده بیک لحاظ همه بر عکس ختم فریده اگر بیند که در آن حالت حای ارافه
 بخت حای خرامند که دینه بند و بیاید و غلغله و اگر دیکر بول در میان گفته
 سب را خف باشد و عامل را فرزند و اگر در بین کند اتیان طری کند و اگر دیکر لا یشک
 راقت کند محمد اتفاق کند و اگر دیکر با اتفاق دیکر بی در یکل موضوع ارافه می گویند میان
 ایشان شوق و ازان جماعه مع حکم داشته باشد و اگر دیکر می خواست که ارافه
 ند و می خواست از اذ بین عاجز ماند و اگر دیکر در ارباب بول خشت می نامی رسد
 بدین واسطه از خدا آمرز تواند بود و اگر دیکر می آمد و احلیل او را می سوزانند
 بنان غلطه یا محرمی کند و معلوم نداشته باشد و اگر دیکر می آمد او را فروزد
 محلول آیه و اگر دیکر سبب اثم می آمد در خرج اسراف کند و اگر دیکر سبب می آمد فرزند
 حکم رنگا لب ناخشن می باشد که بی یقین شد و او را فرزند بنان نوع اند بل این
 قدر میرسد که اگر سرخ بیند فرزند بی اینه لاجه انی نیاید و اگر بیند که لخال بیند آمد
 متعبد و متعبد تواند شد و گویند که بین علی حرام باشد و عده و داشتن و کثر
 آنرا از بین طور تغییر باید کرد و این قول مطایره است که اگر ایند که ارافه کند بانی
 غلطه که دهنده در آیه باشد که دیکر غلطه

شوق
 در صورتی که در میان اطفال و اطفال
 اگر در میان اطفال و اطفال
 اگر در میان اطفال و اطفال

شوق

از مجربات ندانند و اگر ندیدند که بر مصحف اراقة کفر و افراسیاب کینه که فارسی شود
و اگر ندیدند که مردم باده او مسیح کردند دلیل غریبی باشد که مقدم از دستمال نشسته
و اگر ندیدند که در مسجدی اراقة کفر مال خود را صرف خیرات کنند و اگر ندیدند که حاجه او
بان الهه گشت مال بوزن فرزند خود مصروف گشتند و گفته اند با حق با خوشیان ^{حضور}
اند و لذتجاو خسان گشتند و ارماد و رضم غروبیت که اراقة در محال خویش در پیش را
نواند که باند و سده را ازادی و مریض را شفا و محبوس را خلاص و عا و ارماده
کلی عامل را عز و الی و اوفاء و تاجر را خسران و کوزین مال بر عقل نفقه کند و معنی
باز آید که و یا الفقم مریش و مملو بخلفه و گویند وقتی ناله داشت دلشده باشد که در آن روز و
اراقة می کف بول بسیار بود و اگر ندیدند که فکر بیرون کند و بر کسی می شایید بعد از آن
شاییده باشد جلالت خود بروی عرض کند و اگر ندیدند که بعضی آب بر چشمت و بعضی
باقی که داشت تعبیرات که بعد از هدف بحسب آن بظهور رسد و اگر ندیدند که مریض
بروی شاییده آنکس بروی نفقه کند و اگر معجوبی باشد مرخصی از آن تحسب ^{نفقه}
روی سده و اگر ندیدند که بر محتاج شاییده از آن خات گشت و
حکایت آمده که مروان بجواب دین که در محراب صا اراقة کفر و افراسیاب
گفت که ترا سران آیند که مقدم شوند و **نفسه** باین سپید گشت چنان
دیدم که زین از خویشان من ظوفی بر شیر داشتی و خویشی که از اینا ساند و
مکه که عزم کرده که باده خوف آب پیش نقاضا بول کرده و آن طوطی نهادی و اراقة
مغول شدی و باز آمدی به جمله نر چند قصد کرده کنی توانست حضور و تعبیر و
که لبی عجز و ^{او ظهور داشت و چنان که در اول}

[illegible]

مدینه زکی ملک حاصل شد و زین و مرد درین خواب ملک دارین و گویند مریض را
 درین محله باشد و اگر این خواب بگردد باز درین محله باشد و گویند اگر مرد بیند که
 زین آتش است بود تا بر عکس در میان خط عکس باشد و جامه است گویند عمل
 مطلقا نم بود و وضع حال بماند **ابکاره** عتیا و بلیم و مرض باشد و وضع
 و عارض برین حضرت بعین باید که و گفته اند که اگر دید که آکاره سیال می آید
 سیال باید **ابکاره فروش** شخصی مراض باشد که دهن معالجت کند
 و بعضی از اول او خطی صوب افند و محبت آنکه ابکاره بعضی از اراض برانواع مایند
ابکین با وید است باشد جنات در با وید است بحال طراد اشارت به دیگر رفته
 و صلاح و فساد آن با وید است که در دیگر ابکین است خود زین خولع و اگر دید که
 دیگری را آب و طلا و غیره او خطی کند و استنکاهی نماید و ابکین سفید چله دلیل درخت
 در جهانی بود و اگر دید که نام وال بران کتاب یا منتی بود غیر والی را خوشی بود و اگر والی
 باید که نیک است یا بد یا بد و بقیه معلوم شود و اگر دید که ابکین در دست او است که در آن
 دمد و اگر عیب بیند زنی از خویشان او غیبه **ابکین** مرد بر کارها نازل
 باشد و اگر بیند چرتب کار زبان بود و گفته اند تخماس کشن کان رومی باشد و گفته اند
ابکین فروش ازین نوع خاصی بود و گویند ابکین بی سرخ الزوال و محبت ابکین
در حکایت ابکاره سله رصعها از خواب بر حاست و گریان بودی و گفت بر حاست
 صل علیه و الله محول دیدم افارون را داشت بر سیدم که حال چیست و مودت
 چنان مبله می شد و جمع می گفتم و درین چند روز خبر واقعه کرد بلا بر سید و ابکاره
 با وید است که در آن

و چون بالحق شدن و اگر آنکه بود یزدی بیند و بگوید نقصان مال و خوار بیننده بود
 و در هر حال که خاص و عام بود بر مملکت بیند و با خودت باز ماند و اگر کسی بیند
 شود و اگر در میان نشسته که و اگر قاعه کلینت که رویه منظر گرفته که موجب ظهور باشد
 ت و نقصان حال و خسران حال بیننده که **آب نوس** بنا و دل منعمی منافق
 باشد از هر چه یاد نکند و هفتاد و بیست باشد بدین صفت و شاید که در بی باشد
 که **والکلی آتش** به دو دینند یاد دنیا به دیکل شود و حال در کتبه فاش
 بین گفته شد و کار بسته او بکناید و از خودی که داشته باشند امیر گفته و گفته اند
 اگر غصه و لایه باشد و تاج را در آج و غرت بدین حد که گفته اند اگر دید که
 تن بر کوفت یا سفل در دست صفت یا میان آتش در رفت و او را نمی سخت
 به نام بعد و اگر فایده بآید و اگر دید که آن آتش زیاده می دهد آن منفعت از قبل
 خالی نباشد و اگر دید که او آرمی و از آن مرتبه می شود و شعری نباشد و چون
 نایب و بلند می آتش بیش بعد نفع کمتر است باشد و گفته اند آتش مال حرام باشد
 دید که منافق جمعی در حوالی روشنائی نشسته بود و اگر ضری نمی یافت منفعت
 به باده بقوله **فیل بورک** مرغ النار و مرغها و اگر دید که آن آتش را دیده بود
 آید با خصوصه باشد و ناسر است و اگر بیند که آتش باونی سخن گفته حکم فاضل
 در آتش که هر چه برون آید شود و نقل می کنند که در قعر مرس علیه السلام آمد که
 نادان الله و قال ستمال امری و طوطی بعد قول و اگر دید که آینه او را آینه
 آینه و اگر دید که از کف او بیرون آید و جمعی از وی طوطی صادر شود و اگر دید

موجه آنش ابروخت بی سبب بر جنبی انگیزه و اگر دین که بر خانه خود است
 دود افروختن آنجا عروسی و افروختن و اگر دین که بر خانه والی افروخت قدر خود
 پایی یا مایه یا این و اگر دین که بر سر کوهی افروخت نوبه کند و نام حاجت او بر آید و اگر
 داشته باشند سالنامه را مراجعت نماید و اگر دین که از دره دفعه سر افروخت کاری که کند
 او غنا حاصل کند و علت آن در اوایل سر معلوم شود و گفته اند که اگر افروختن
 و لایه دان و پنج سولگی حضرتت و در این و اگر دین که از دره دفعه حق آنست
 افروخت و در میان نمی حال در عالم و در آنست حق فایده ناپاک و در حساب که در بعضی
 از عهده تخم نمند و اگر لیس خراب یادنا . بینه و لاش را بینه و گفته اند در طریقی
 سی کند و اگر دین که بادی بر آنست می نفوذ کسب فایده مال یا جان یا جهنم یا بهر
 که در زیر دین آنست می افروخت در کمال از مشرکین منفعت یاب و اگر دین که حال
 از سببی ضایع نمیشد و اگر دین که از هر طریقی افروخت شخصی خوش نافع گویند و
 از هر دوستان بی منفعتی باید لیل روشنی که باند و اگر دین که آن است در راهی
 از هر دوستان بی منفعتی و عودم بعد از روشنی آن است از این استماع نمایند و اگر
 آن افروخت که چنانچه را بسوزانند ایشانرا عقیقت کند و اگر از هر آن افروخته
 تا بعضی را بسوزانند خرید و فروخت او بطریق نفاق باشد و مالش عوام
 و اگر دین که در آنست افشا یا لیس او را انداخت بل سرعت با قهر شاه باوی
 عشا یحیی بقوله تعالی یا نازکونی بود او سالها با او بیخالفه اندک از آنست بسوزان
 پیش مردم رفتند نامش و گفته اند او سفری پیش آید و اگر دین که در آنست
 شد و در باب متناصل شود و حاصل کند خطی به حسب مقتضای آنست

و اگر دین که از بهر
 بریان افروخت
 کاری کند که خوب
 غیبه شد

اگر چه در این آتش بیست و هفت مرتبه فرو آید و اگر میان کجاها اوست و شست و
 آنجا چونان خصوصه کند و اگر دید که آتش بر مردم می انداخت با خلق عدل و
 و دفعه کردید بر ایشان قصه بایند و اگر دید که آتش از سر او یا خانه او بیرون آمد
 از جای نماند و شست و حساب حال مال و جاه بایند و اگر دید که آتش غنیمتی
 و رخت حاصل باشند پسری آید که در جمل او شست و شوی تا از طرف هر دو سوی از جوف
 شست و کف و اگر دید که آتش خانه او را سوخت این خانه منهدم کرده و اگر
 با آتش باید کسی که او را خونی کرده باشند یا طعمه رسیده لقول تعالی النار
 وعد ما الله الذین لقوا اولئک الذین در خانه افتاد و زنی بزرگ و فلاح شود
 لقول تعالی عن جعلنا هانئ لک و مباحا للنفوس بل اگر دید که آتش در دکان
 او افتاد که بران گفته که بر باد دهد و اگر دید که آتش در دکان خانه او سوخت آن
 مباح و حاجی بدیده و گوید اگر دید که آتش در بازاری افتاد اهل آنجا خائین باشند
 و گوید و در طر اخیل اهل سوزن و در فتنه بایک بود و در این آتش از هر آید
 خاصه همین آتش همگی در بدن و اگر نه در موضع بین پیمانی که آنجا شست و شوی
 گفته اند که آتش ستمگر نماند با ایشان بیا در آن بوم و پروا باشند و اگر دید که بعضی مواضع
 می سوخت و بعضی را می آید است خونی از بادشاه بطایفه مخصوص رسد و
 اگر دید که آتش از زمین بیرون آمد و آسمان بر رفت اهل آن موضع بنیان
 بر خدای نهادند و اگر دید که فروغ آسمان بر زمین در آن موضع کجی باشند و اگر دید
 که آتش از زمین منفصل گجائی بود بکافران نیک قیام نماید و گفته اند که هر که آتش

را

ظاهراً معقول باشد بقوله تعالى بقرآن طالع النار والكوفية كذا بناها رضى عن
والى محمد يابن كذا انباء عظيم يابن در توبه و عدل كوشه و كفته اندك در موالتى شهاب
مخوب سخن باطلست در مرآت و صادق رضى الله عنه مى فرماید كه اگر ديكور اتنى مى خورف
مال با تمام خود بقوله تعالى ان الذين يأكلون أموال البناي ظلماً إنما يأكلون في بطونهم
ناراً وكفته اندك كرسى خود اتنى اندر حوبت كار صعب آید بن بدین و عدالت و اردید كه
اتنى از دهانت او بیرون مى آمدن تاز و بهمان گویا باشد و اگر دید كه اطفال اتنى
چكیده میان حاکم قدیمه متوسطه و اردید كه اتنى در خانه افروخته بود و مردم بدان
كیم مى شنیدند و اینها باز نیاید با خود و نوشته شد حدیثی باقیم خانم رابعه ملكه انبیا
و از حمله مثل آن اتنى در سترى مادر من بیند كه منطفی شود بوال شهاب از كوفه یابن
و از هر مرضی بمنتهى انجا عاید شود اما از ان بستان مالك با همستین او تعلق كیف
و اگر دید كه اتنى در خانه بود و منطفی شد و بادى در آمد و آنرا بر افروختند و بدان
كه در ان در ان خانه آید و اردید كه در حمار او اتنى افروخته از خوف امرش بقوله تعالى
كلما اوقد و اناراً العرب اطفالاً ما الله اماناً جزا دلیل حصار و ظلم باشد و بسون
في الارض فاد او كفته اندك مى كیند كه اتنى افروخته نافع انظر اما فست او را
میم هلال بعد و اردید كه اتنى بنور سر او را بسوخت در مرض سرسام افتد و اردید كه
لنتا اتنى نور صفت از خویشان او فرو ریزد كیف كه او را بنای كیند و اگر اتنى در زمین
محمول بیند دلیل بدینی باشد و اردید كه بر روشتن اتنى راهى كنو صید
و فرج یابن و اگر دید كه اتنى در دیار كی افلاها كی انجلا معاصره كنند و اگر حمله

و این تأویل گفته اند که اگر کسی بپوشد و آتش بخشد یعنی اندک چنان شود تا خوشی
آورد و اگر در خانه نمساید آتش بقدری حرام از آنجا بوی نهد و اگر دید که چیزی
تیر آتش از او رفت دولت و طهور باید چنانچه در قصه موسی علیه السلام مذکور است و اگر
دید که آتش در معینهای سوخت صاحب خراجی در سر و سر و وضع مانوی گفت
و اب خواب از محمد مجربان و در زمان مجربان شخص بی حشمت واقع شد و اگر دید که
در میان آتش غلطیدن بادی و آن معاصی که در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
آتش باشد و اگر دید که آتش از روی روشنایی می آید و در آن و در آن و در آن و در آن
مطلق در باو بل آتش است که از آن بوی نهد که نافع بود و دید که منفعت بود
یعنی بالعکس بقوله علیه السلام من رای أنه محرق فهو النار و طائر یا من اعشار گفته اند
و بدن آتش است و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
خواب نرسد که نیست خواب خاکست و گفته اند که در آن و در آن و در آن و در آن
و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
از آنجا که آتش آتش است و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
در عرض آنکه آتش آتش است و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
بنا آتش بالان سخن زنت لغت باشد و مراد بودم از آنکه آتش
دلیل مقرر در ساینده و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن

لفظہ ناسی آنہ
سما جہلا

که انفسه تکه جو الحامی با در مرتبه حلق جلیح در قسمه خلیل علیه السلام مقبول شد و تحت
 لایق قد جهان بود و در این دلائل محراب دید که بسوختن و خاکستری شدن و معجز
 که عید و مانع خراب شود و بان بزه یابی که در محراب او رخاست و اول بکشت
 و بر بکشت خراب شدن و سیف نوبی زن محراب دید که آینه آسمان بر زمین
 ریختن و میران ~~بکشتن~~ افادنی و منطقی شد و حضرت احتیاط کرده اند که
 بارها مخ بودنی و معتبران گفتند محبت المیاول حبسته برین مدار عیدیه تا میند
 و عن قرب جهان شدن و در به محراب دید که امیر ابو جعفر دخت زلفه و من الیست
 قوطه رفیق نوبتین بومالی و معجز بر آتش بین او نهال و لر مثل بر ماستی و در در
 آن قوطه ریختن و مردم آن استن اوفی طلیسند ندی و هیچ کس را ندادی و تمام دنیا
 او فرو افتاد و او بدست خود گرفت و این است خواندنی که کم فقه غلبه غلبت و
 کثیر باذن که روز دیگر تعبیر از علی پر سید و هیچ کدام تقریبی دلیل می توانستند
 یا معتبر که اوان محمدی ماریه بعد حاضر شدن و گفت سقوط اسنانی دلائل طول عمر است و قوطه
 رفیق دلیل رفته دینی و آتش عیون از مال تعیم و آیه یساری بر اناک امیر با وجود قله
 عده غالب خوانند شده بان چند گاه خروج کرده و بر میسنان استیلا یافت و هیچ
 با این سبب گفت دیدم که من خود را بر آتش گرم می گویم و بکل بایه بر آتش افتاد
 و بسوخت و بکل بایه عظیم گرم شدن و تعبیر کرد که باید که پیشتر را در آتش ماسته
 چند باشد و بجهت اراغان کنند و نیمه باقی رسد و جهان تقدیر ~~در این~~
 بنا و بیل خاد معجانه باشند و اگر از آخرینند و از اناک ~~باید~~ که او را در بنی نصرانی
 بلاضل و آل از صحن باشند از پهنه تواند بود و از جویس باشند صافه ایست

خانه از خانه
 او

نه شبانه
 عظم

این نیز منسوب است و در بیان و گزارش کتب این اهل از کار خیر و نیکی
افش و سبب این را بشیر کن و اول گفتند و اگر چه کائنات
 فرمود و باقی کم سز بدو سوخت چون دل فوی حل استعانه نماید و در وین
 بتلاش و عین شوق حاج در اوایل است او و خضر که شد و گوید این زن و مندر و من
 باشد و سبب حاجیها دنا شوند و سبب مردی باشد و سبب دل و اگر شخصی باشد
 و این فو سلطنت از این ایشان تولد نماید و اگر دین کسب و سبب می زند و من
 این نام می در حقیقت باشد در خصوصه لغت و کلمات بی حاجی یا یکدیگر گویند
 حاج در اوایل شرار گفته شد و اگر عالم بیند آبان زن و سبب این افزود عین گفته
 و اگر عالم بیند علم و سبب هدایت خلق شوق و اگر با حرمین صفت از مال او مردم شد
 و اگر غیب بیند من فراموش با سبب خود و اگر گفته ای یا کد بانو بیند فرزند یکجاست
 او زن یا غایتان بلامه معاودة نماید و گویند است از است زن بیرون او
 دلال و تحصیل مال حرام که از حرمه عالم و ظاهر از اینجا گفته اند که زن از سبب و اگر
 او در آن وقت مل از کین طلب کردن و اگر دین کسب و سبب او است او در حرمین
 به حاصل کند و اجتهال بی طالب نماید **افش** که بنا و بی مال مرقه
 با خصوصه باشد از قبل دیوان و اگر دین که آحاد رفت و خیر بی بی سبب
 نفران مدتی یابد و اگر خود را اینجا بیند بصورت یا محبت برای محبوبان
 باشد و اگر دین و سبب او است که بقی یا انک است خانه او است که شوق
 دیوان عید یابد و درین عالم که **افش** دلال و سبب و عذر باشد و اگر
 عیبانه خود آگاه و سبب و سبب آگاه است و سبب و سبب آگاه است

زن باشد

ملاکرمیان چهار پایی نامعروفه بین ما بعد از خل زدن نیل منقبض باشند تا با دهن
دانشه باشند و اگر دید که منقبضه **کوتاه** شد اسلین غرقه دیگر **کوتاه** کمال باشد
و آخر حای محل نیست بل خایف را امر بعد و غلبه رافیع و دیگر از ادالته بر سفره
و قدیم اگر کسی بصورتی دور رفتی بطریق تمایل کتلتان بسفرا غره می رفت
دید که از آخره باز گشت از سفر معاوده تا بد و گفته اند از محراب است که اگر کسی
بیند که با غره رفت بسلا غره خانه باز کرده و اگر دید که خواست امر اخوانین و غنی
مانع شدند جائی یا اضطراب مقام سافه یا ائیل محبوس شوق یا بیمار کرده و اگر کسی
افورطه ازین و زطرات خلاص بایند مثل کوبیدن از غره باز گشت و دیگر حالات
آخر بحسب حروف بیان و درناوایل قیافه علی حد حوامدن آمد انسان الله حالت
آذرگون بناتیت بنا و نل رخ باشند و غم و اگر دید که **آرام بود**
و در خواب می توانست وقت از کمال بشمار شود یا در معصیت استعمار نما
و ملالت نفس خود کند **آب** حبیب بودن از غره کمال مختلف قیه است
و با فلا و مخوف حکم کن غم بود و کجای خود از آرد و دلالت بر مال حلال پند رخ
کند و از ان جو صحت دین بآن منضم بود و از ان کا ورس بنسبه فانه اندک باشد و گفته
اند حکم حبیب از آن منفرد است تا نام الله حامل به شایسته بود و در غره گفته شد
و او اینجا گفته اند که در منزل شد در خواب شدن سر شدن زبالت اسباب **الله**
فروش تبعید مردی قتیق صاحب خیر بود **و اردینه** حکم الله و الله
این قدر هست که در فی هنری را اند خیر مد فی نیک خان به محله سوا به
و بخواه ای نگوشت که بعد رباست به برین نفعی به که از غرقه سوا به

اگر در سخن گفته شود با ایشان روانه شدن دین و فاته باشند و اگر در یک
اقتاب بر بعضی مواضع تافته بود و بر باقی نه سیاه و لا جمل بوقت و غیره را
مستحق لغو و افعال و وجد ما تطلع علی قوم لم يجعل لهم من نعمنا ستر و اگر دید
چهره او تافته بود نه بر جمیع تن و نه در ریاست یابد و اگر دید که دایمی او تافته بود
نما از همه ساعه شود و فاته تمام رسد و اگر دید که از اندرون جانتان بر سر او تافته
بود مردم می دانستند حاشا بر ص شوق و اگر دید که بر بعضی کیفیت بر سینه
یا بر غایت او تافته بود بیمار بود و اگر در سینه دید که اقتاب بر کویان او رفت
و از دامن بدرون آمد بادشاهی او را بخوبی و یک شب از آن او باشند
و اگر دید که بر صورت او تافت بادشاهی او بیکه متولد شود و مگر بهر شک
او سقاقت شد و اقتاب بر وی تافت رحله کند و اگر دید که در عقب اقتاب
می رفت و او غایب نمی شد آسیب شود و اگر دید که اقتاب بر کمر او باشند
خلیه را دلیل بر تو اضح و متوکل و عدل باشند و بهر چه را دلیل انتقام امور و نه بیک
دین و تلبسته بود و اگر دید که حواشی شد خلیه ضعیف حل و خروج شود و اگر دید
که از پشت او اقتاب بیرون جفت و نجوم را بسطت بالناس حواشی خود را بفرج او
اخطا کند و اگر دید که سنج شد دلباخته فساد ملک شود و از آن بر دی دلیل
مرض او شود و اگر دید که سیاه شد مغلوب گردد و اگر دید که اقتاب بر غایت
شد خیر و مثل که در میان باشند منقصر گردد و اگر دید که اقتاب بر موضع خود
طلوع و غروب کرد دلیل بر خیر عموم بود و بعضی را دلالة دگر و اولاد کند

بجای آنکه راکه حواسند که مالان بوسید مالها مناسبت بهفتان و آن منظر
یابد و اگر دید که آفتاب قدر و شدن یا از افرو گرفت اگر معنی بکس مکر باشد سید
والا بر مزاج و شوکتی تصرف یابد بنا بر مقدار اعتبار او شود و اگر دید که منکبت
شد و بعد از آن انجمله یافت بادشاه را بقدر زمان کسوة غار طاری شده
شفایابد و اگر دید که بسعی دیگری منجانی شد صحبت بواسطه طبعی باشد
و گویند که سوف آفتاب دلیل موت و آلی باشد یا بمسیر صاحب دنیا و آلاء
او از ایشان میراث یابد و اگر نقطه سیاه بر روی آفتاب یزد بادشاه را اندیشه
مقتل در خاطر آید و اگر دید که رسی از آفتاب و مو مشتبه بود و او دست در آن
نهد بوسید شخص بحسب عظمت آن رسی یا دانه خردی شود یا از ورید
یا کاتب او یابد و گویند اگر دید که دست در آفتاب نهاده و عین طالع باشد
و اگر آفتاب یافت که بزنجیر فرو بسته بود و آبی یابد و غول شود و اگر دید که
خود آفتاب شدن عربی یابد بعد شمع آن و اگر دید که در آفتاب آفتاب نشسته بود
و دفع سراجی که از باد شایع بصورت یا بعضی ملکی یابد نموده شمع آن
و اگر دید که با شتاب جانم برخیزد یا بادشاه خروج کند و الاصل بر روی آفتاب
شود و اگر دید که محاذات آفتاب می شد به روی آفتاب و از مصالح
بلند شاه محروم ماند یا پند درجه درجه باشد و اگر آفتاب در آینه
ار شود هر بار رفته جدا ماند و اگر دید که آفتاب منشی شد و مریک عین بر طریقه
و هر دو نور داشت معارضی یا غیبه مکرر باشد و اگر دید که
بزرگ از آن کونیه آفتاب نماید و آن صراطی از او ایستاده

صاحب حال که در دید که حرم آفتاب پر زین افکار بر سر و قام میاید و اگر
دید آفتاب را فرو بر زین که او با غصه و غم باشد و بلا شام را دل از حال
باشد و اگر دید که آفتاب از مغرب طلوع کرده فضیحت یابد و سزاوارش شود
به مریض شنایید و صاحب رمد را اگر باشد از نایب این معلوم گشته
و نور سیه السواد و غایت را عود بود و عازم را سفر مغرب نیز عاقبت باشد
و حسن عاقبت و اگر میافزید در بلاد عرب داشته باشند سیله متبوی رسد
و بوی از دیده که نور آفتاب یافت کنی یابد نامانی عظیم و اگر دید که آفتاب
را سحر کرده و محصی افتد و گویند بخند متبادشا. یا والدین مشغول اند
و اگر دید که آفتاب او را سحر کرده یا دشمن یا والدین عظیم معتقد اند
و اگر دید که آفتاب سحر شده باشد از او اشکال شود یا دلایل فوت اولاد
باشد یا خوف این که آفتاب و اگر دید که آفتاب بسیار بد فک بود سواران و حما
نیک بود یا میتراید باشند و اگر آفتاب جبری بوی مال یک قول است که در
حقیق افتد و اگر دید که جبریک از وی بستن بقدر این تفصیل علی بن ربیع
لما قول الصحر و شهر است که تعبیر این بحسب خبر غریب است که آمده باشد
و استغنی اگر فتن که یک جبریک محبوب بوی و عتد دلایل غیر باشد و سکه
الحسن و اگر دید که آفتاب بر منبری بود و لاله بر استقامت امر و صلف
حوال محمود و اگر دید که لایت بر منابر نجوم در خانه او بودند و
بعد معمود یا مستغنی از بلا شام و در سواران و دولت و از غم بابان

[illegible]

تا به تعلق خاد من باشد یا نین که صاحب تجوید و لویدین خادم حلای
 و کذا یافتند که خاصه است اقبایه را و یکنه نص قرآن برین سناسدین
 و حقیق و علیم ولدان محمد و ن بالکواب و آیین و گویند غلامی و کید خرج باشد
 و لغت ربه معروف کنه که در غری بقا و بی ان بالی باشد و بعضی بر آید
 و ن باشد یا میراشدن و یا الجمله صلاح و فی ذلک باین جهات عاید شود
 لا جرم بپای حلیت باید که در **وسایه آمد** که عهد الله برین محو
 و یکدا افتاده داشت و احضه رسالت گفت و فرمود صل الله علیه و سلم و حو
 لا موت ان سالله الاعلی المطره و **فشیخه** باین خبر گفت که جهان
 دیدم که افتاده و لوط بودی و عزیزان بر توانی خوردم و یکی لب غیرت
 و یکی شور گفت **بختی** بنرس و نظر از جانب خواست و گوین و جنات
 و جهان که **و افتادگی** تا و بل دلا احوالت باشد که بکینه
 و لایه لایه کند و ناوین **الین** را و تعب اینها علیهم السلام
منه را کاس دلا بر مل کنه خاصه که در ان ضمن یازم مجمع باشد
 و نه جاده روانی بود یا انک رت خولید یا انک بشی او و در آرزوید که نام
 او اما سید است او را این مع جین و تعداد دفعه حاصل آید یا انک عالم شود
 و به که به این جیش اما سن داشت بر سرش اینتن بود یا بشود
 یا وجب گویند بر خاست و اگر در من و بود یا بشود بر تیغ حامل باشد
و از و نه خود انرا دلیف بخود که باشد و یا انرا او را در

مرتب رسیده و اگر حرف او از خوش داشته باشند میباید و بل ما بعد از این
دین کار بر ما خفته بقوله تعالی فی الخلق ما نشاء و اگر او از آدمی آید
چون آن شوق منافع بسیار یابد و اگر او ازها تفریح منافع میباید خبر و نیز که
ان باشد محتاج بتعبیر نشود چنانچه در تعبیر از آسمان گفته شد و او از اموات
و طیور و حیوانات مدبر حلم داشته باشند چنانچه در نکته رابع از فصل نایب
بیان رفته اگر دید که حرف از نظر پنهان او را وارد ده و با وی عزا شده
یا خارج محمودات و ثواب است و با وی موافقه کند همان کیفیت وفاء
باید که آن حرف متوجی نهاده باشند و اگر دید که تنها او از محال ذلت صغیر
بهت و اگر او از بد دلایی می نهد مرتب امری منتهی شود بقوله تعالی لا ترفعوا
اصواتکم فوق صوت النبی العا و رتبه الانبیاء در **حکایت** آمده که مکرر
مخولب دیده که ما نفعی او از دلف یا ایها الناس اتقوا ربکم فقد خرج رسول
مبارک من العرب فمزمز ان یزدیکه **صطفی** صلی الله علیه و سلم صوت شد **او** **یخرج**
موجب حلم دلایر جاو دیوئی گفتند بقرین بلندی جای او بخت
از دل و غیبه جناح در هوا و بل آسمان و اقباب گفته شد و اگر صد
مردم نظر او می گویند بر همان مقصد از خلق سر و دل بایند و اگر دید
شده از حاله قهرم بخون او الود می شد بقرین او می خفتند بایند
و گفته اند که دید او بخت میباید معاشقه و تخیل نمی بکار میو او را دید که
جمع با تفریح او را در او بختند و اسلام مرتبه اول و دستان بایند و اگر اعتبار
بشما طریقه تعظیم او متوجی شود و اگر دید که بخت و نیز او را بختند

عرب صحرای من و دیوی یا دیت داسی باشند و اگر دین خود را بیا و بخت
و لیس ملتفت بودند بزرگ قیید شده اما مطاوعه او بنمایند و اگر دین را بجا
آورند از مرتبه در افتند و اگر دین که گوشت کینه او بخت می خورد مالی حرام
از آن مسلط می بخورند و اگر دین که خون از وی می آید آنکس را عیب کنند
و اگر دین از آن مصلوب بنویسند رسد بحسب خفت از وی رقه بمانند
و گفته اند اگر دین که او را در او بخت بود و در او دین می رفت باید که
از عیب نونه کند و گویند که دین که او را در او بخت بود دین دلیلت
صلح و بیایم و دین باشند و اگر دین که دین او بخت بود دین دلیلت
بشود دین و دیوی بود جناب گفته شد بقوله تعالی و ما قلدوه بقینا بل بعه
لله اگر دین که او بخت بود و نه است که از وی و از او بخت نه اگر مالی از دین باشند
بقیه دین و باز باید و حاجات او را دهد و اگر دین که گفته شود دین
دین بروی دروغی گویند و از طاعید و دین که او بخت ما و آن بجایانیک
لا بومرکب جوین سوارند و فقیران را این موافق باشند و عرب را این
نوع دین را از ادب بلی آنکس را عیب اقامت حاجی دلاله انزعاج کند
چه مصلوب از عمامه مزج است **حکایت** که شخصی با این سبک گفت
که ای من و دست و ای برید و بمن ازان آورای بگویند و بر دار کردن
و مردم بشفیع او می رفتند فرمود اگر راست می گویی شخصی معارض و ای
یا و بر اهلان او را بقتل او و خوف بسیار عده جمعی ولایت یافت و اصل شد

فقال له الامام سنا في هذه المسألة من حيث هوون الرشيد يده بشفع فكم له دين
لا اوراها عرايخ و طايه ابراهيم كانت في هذه المسألة من حيث هوون الرشيد يده بشفع فكم له دين
اي و اقصر باعبر ان في هذه المسألة من حيث هوون الرشيد يده بشفع فكم له دين
تعدد هم و ان في هذه المسألة من حيث هوون الرشيد يده بشفع فكم له دين
و ميان او و محرم في شيئا في مناظر لافال و كان لولا كوفت قبله امره
ان ما يبلغ **ففي** في زمان يزيد بن المهدي بالابن سدين گفت
چنان ديدم که تمام بود از گوي گفت اين شخصيت که اورا تر في باشد
و او طاراد شونف و فادان ان روز من مردم که در زمان او فادان
مي فرمود و بر توقف تحريم و شخصي مي بود و کرد بکمال
از خود باز مي که توانگر از اعتبار نقصان دل باشد و در بين راي و التکرات
بعد و بزرگ را ملالت رسيد بلي خايف را اين بل شت و عکس را في
و ام دار را افا و ام و در بين ايشاف و بده را از ادي و عير حاجي راج و گفته
اندا با وجه شست اين تا و جلات داشته باشد : اگر بديد که اهل بر وجه
معليه و بکار داشت در کمال شوي که در تمام رسانه و اينجا گفته اند
مري بر دين باهل از اندام مري **مري** و جام و اگر بديد که اهل با علم اعصاب
لا روي و فاة يابن و اگر بديد که بر اندام مالدن لازماد و حال انک در بين اهل
حوي بر اندام نداشتن بعد از انک نماند مالدن بين تلف شوي بدي زبان
او باينه مانده و اگر بديد که اسک بر اندام مري في مالدن او را هلاک
انک نه باينه مانده و در اين حالها اگر بديد که در تمام است و اگر بديد که حال

[illegible]

چیزی بحسب حال آن که مالک بوی رسد و اگر دید که سبب آسیا شکست فلان
 و غایب یا بدین و اگر دید که بدزدیدن ندارد شود یا معیشت بدوی تنگ کرد و علی
 لفظ تا وین سبب آسیا مالک باید کرد و صلاح و فساد آن بوی لطف کرد و گویند
 اگر دید که سبب آسیا بنی و بخت داشت او را محکم و گویند و مجبور کن لطیف
 بیدار و زمان باشد و بیند که سبب آسیا بنی و بخت داشت او را محکم و گویند و مجبور کن لطیف
 که باشد خام باشد **فصل شخصه** محول دید که آسیا بنی بیدار بخت و غایب
 یافت و دیگری دید که آسیا بنی بر زمین میکشد و با مجبران گفت میا ناچیزه و لغ
 شود و میان بیدار و آری جمله گویند دیدن آسیا دلالت بر خصم و لغ و برب خود
 جازم اند که هر که بیند که آسیا بنی یافت و ناچار جنگ باید می یافت و گویند سبب آسیا
 دین و زیاده از قوم اعدیا و اگر دید که غله را آسیا بنی دایمی کرد بفرود
 و گویند نظر در آسیا دایم مطلقا دلیل سفر باشد و هم از اهل بار که یاب
 بار و اگر دید که آسیا بنی غله کشت و او از بی مول نال می و از چندین وجه
 باشد که بر اعدا اطفای یابد و جمیع را در آن چند نبات نموده باشند در فید انا
 او که و کیف ما کان از شمر و شیعی حایه نامه یکی اگر آن آسیا بر مالک او آن فتنه
 همه می تو باشند و زود تر اطفای یابد و گویند آسیا بنی است تا وین
 مردی بود که سیاست امور در عده اهتمام او باشد و هر که بوی اتفاق کند
 حال و انتظام یابد و اجبار بر آنکه طاحونه ظاهر بر کشتن اختان و عروسی و تزوج
 و سرور کند چنانچه ابو میا بنی علیه السلام از حضرت عیسی بنی اسرائیل گفته که ای
 عیسی ما کن و عروسی و تزوج و سرور و فور السراج یعنی به الحان و العری و تزوج

این **جمله** را از کوشش او می گشت و غدارا خنجر می کرد و بزرگ سالان
 و جاهل را طعن می داشت و اگر دید که آسیایین کج می گشت نوح اطعمه
 این شود و اگر آسیا از نوح و امنی بیند در نوح و خصوصه افتد و اگر از ابله
 این نوح او باز مان باشد و اگر دید که بجای غلبه منک و آهن خود می کرد او را
 در پی عظیم پیش آید و حکم **آسیا ساختن** در ناویل بنیاد نهاد
 اندیم و در **آسیا** است می گرداند بشر گشت سخت
 به محتاج شده و کارش از و انتظام باید و گویند آسیا دست بناویل فوشنیک
 سنگ در باشد که منافق میان ایشان تفریق کند و جمع می شوند خبر برکت
 مردم رسانند که غیر ایشان متوقع و منصوب نباشد و گفتند که اگر **آسیا**
 آسیا غده خود می کرد در روز معاش اعیان دین بر کسب خود کند و بقدر اردک
 که از آن بین و آنکه باشند معیشت یابد و از طایفه و ریس گوید دلاله بر شدن
 آید و است ردیه کند و اگر دید که از راه یا ماز و یار و ناس خود خود می کرد دلیل
 محاسبه باشد و گویند و طب آسیا ریس قوم بود و نسل و بدان بوی عاید شود
و آسیا بان بناویل مردی باشد بحال خود معقول که از وی کار دینی
است بناویل بهمن بن اطعمه بود و دلاله بر مال حلال کردن و فایده لایح
 کوشش تعبیر باید کرد در آن محله باشند عنان حکم هر یک از آن جوانان اما
 و آنچه می جویش است و بناویل است بر فقر و بیاض و **دلیل**
 اگر دید که **آسیا** است که دلاله بر عیال خود بن را می کند

حکمت مشیخ بلفظ فصاح حواله آن که ان شاء الله
ماید باشد بعد فیهت آن معنی که آشیانه بوی منسوب بود و اگر دید که در آنجا
نایکجه برهه که آن معنی بوی نسبت کنند و اگر دید که معنوی علاج زار از اغی
گرفت فایده دینی باشد والا هیچ دینوی بوی رسد و اگر دید که در جویان یا در آن
گرفت عرش در از بود و از آن عجزه و لیکن محیه دنیا شوق و اگر دید که طبع در انوش
گرفت با دشمن فودنه شریفین کین و الا ایضا فریدی آید و اگر دید که حیوانی
مزدی در انوش گرفت با دشمن صحیح کند و مرغ حیوان و مرغ را که در انوش کینه باو
آن بود که او را با مرغ که آن حیوانی و مرغ بوی منسوب باشد صحیفه افتد و افتد شود

آفتاب

شخص و گویند مهر آفتاب بود و زین را مهر خاصه چون بیند که خطه انوائه
بود و بعضی تعبیر نمود آفتاب ظلمت میسبب بادشاه مکره اند وجود و عدم و صلاح
و فسادش محمول دانسته و اگر دید که ابو حامد بن شد و شیشه مکن الراجح در معنی
مهر آیه و اگر دید که آفتابیه نور بروی یافت و الروای باشد از بادشاه مرید خانه
یابد و اگر در عید بود بر عاده خاص مخصوص شوق و شایسته که عطشانی یا بد
باغبان آنک گفته شد که تعبیر آفتاب بر زمین که اند و اگر علی حلی ری بیند
از شوم صورتی چون آفتاب که سبب روشنایی چشم او که بود و اگر دید که آفتاب
در خانه او یافت مرید باید علی الخصوص که بیند که آفتاب باو می سخن گفت اگر آفتاب
ای باشد یا بد چند دور از قریب دشمن صحبت کند بقوله تعالی فقام رای
شخصی باو خانه الله و از آنجا میر حکم و طبعه یا خند و اگر دید که آفتاب

دو یک حکم داشتند و گویند که بیل ساهل سخن با خورشید و از تیرا لنگه اند
کلیه کرم و عفت که بر کوه عالم آن بخت و حکم یافت با حال هر دو بیل
باشد نقد هم با هم بود **حکایت** از آنکه که قسین مسلم که امیر خراسان

خواب دید که با کل برین از آبی ام خوف فرو می آوردند از هزاران سینه
بهر گفت حکم شود و معاونم شریف شرم آید و این عهد و اورا بشک
اوروند

در یک سینه خواب دید بود سوال مرا چنانکه معجزه است است
ساحل معجزه است و این خادم باشد چنانچه بحسب حرفت (مقام
در ایراد و معجزه معجزه مالی یا معنای بقدر کس است که بیدارید اگر دید
آهن یا بوی که دلاله بر طول می کند و مرا آخر است بسلاح داشته

باشد
استعدا یافت شعله و آتش و این لایحه دید قیاس شد بد تا صاحب
یا که باشد و اگر چند که اگر از سنگ بیرون می آورد و مباشر امری صعب شود

فان معجزه باید و اگر دید که اگر می خورد و صد مکرار آید در پیش برده و نظر

دیده و کان می خورد و سبب معجزه عداوت کند و صوت انرا محقق باشد

بید که می خایند عیبه کند و از آن حضرت باید و اگر اهن که کینه که اهن که

و معجزه بود و غیر او را خصوصه باشد و گویند اهن که محمولی تا و بیل

صاحب قدرت بود تا اعتبار آنک و سندان (در نقش و اوست

بل لایع معجزه و سوز که بود و از آن معجزه خود حکم بود بر گرفته و در

حکایت است که شخصی با صاحب دق در می کرد و گفت جان دیدم که

عالم مرا اگر بیا که مال بوسید که ز کنی گفت نه گفت که بوسید

فقت بلی گفت اهدا نده که بی امان است ا دی ما هر شود و جان که و جان
شد که هوی تا و بلی س جید یا کنده ال صاحب چلی بود و بیدان خلق
دلا را بیادالت بکانه یکی از ایشان که در خاص جمع خبر میداد و اگر دید که بس
که در بیدان اینانی بخلاف طریق شمع کند و اگر دید که بوستش میکنند باز
غریب زانکه و اگر دید که بوستش بخورد بفد لیش مال زب خوت بخورده و
از اینجا گفته اند که هر که بیدان خوب در آهونه منفعه باید از زبان نکوه
و مردان آهونه باشند که از قلدش یا کنده ال رسد و شطوط آهونه بود
و گفته اند که یا کنده ال مکر کند یا زب حوامده و اگر دید که تیرگی یا سنگی
با خواند اخت یا کنده ال جمع شود یا زب لقی نسبه یا سنا او صادر شود خلق
بسیب ما ضرب و زجر به موجب و گویند اگر دید که ان تیر یا سنگی بود که
نه مستور و انا سزا گویند یا اگر دید که تیر و سنگی تیره صید کردن انداخته
حکمن غنیمت باشد که گفته شد و گویند اگر دید که آمو بی را بکرفت اودا
کریب آید و اگر دید که خود آمو بی کشت چندین رخ و طایر که نام از آب
دینعلی را استینا نماید و اگر دید که در تیر آمو بی می دود و دلیله فرید
باشد و بجه امود دلا به فرزند خوب کند و ظاهر از سیریه باشند و گفته
اند اگر دید که آمو بی را بکرفت میرا به یا خبر و بزرگ بایه و اگر دید که آمو
بی برون حسنی و همیش مصیان او کند و پیشتر آهونه دلا به بر سه
دزدن کند را یکنه تا و بلی جاء و دستقا باشد و گویند دلا به
دیدار غایب کند و گفته اند که هر که در خواب آینه بیند و در شلال هوا

[illegible]

از هر جنبه که باشد و گویند هر که جز در این صفت خود بیند مریض و مجنون نشد
خاصه در خودی بیند بکلی اگر در زمین بیند زود رجعت کند یا بعضی از خانم و
خانم پابند و جاماسب گویند مگر در این نظر کند بکنایه اندام نماید که هر چه هست
مالی تعالی باشد و اگر دید که این را بصفتل می نهد در حق بقدر طلب و دفع که
این افروز غرض معروف بنا و بیان باد شاه باشد و از آن موقوف به امر مصلح است
در اصل و اول مال کرده اند تقوا و اقبال و ظلالا علیهم السلام و انوار علیهم السلام
و السلوک و حکم رنگه ان ما است که در با و ال اسما ان گفته شده به اگر خود را در
ابر سفید باند به بیند علی نافع آموزد و اگر غیر باشد بوق نفع ان علم به خاصه او
به شود و اگر ان ابر سیاه باشد از و شوکت عطا می بوی رسد و اگر ان ابر سیاه
چند بار ان بود دلیل عذاب خواهد بود و اگر بیدار که پاره او بر او بایستد
خود مرتبه باین و اگر دیکه این ارامیده بر سر او بگذشت او را با صاحبی صحبه
افتاد و این انتفاع یافته و اگر بادی به بیند که او در سوانی راه رسولان
و منبیا با طرافت فرستد و اگر دیکه بیند صحبت علما و حکما شود و اگر دیکه
باید او در خانه او افتاد تعالی با عاقلی در خانه او نزول کند و اگر بیند که او خود
با انجامیده یا انک بول بر سوار شود یا انک جامه ساخت یا بنویس آرا بول
انتفاع از آن نیک و ناستد و کارش بالا ببرد و خودی این دلیل
شود و گویند معشیه باشد از جمله علم و اگر بیند بابر یا بول تو عمارت کند
در عالی تالیف کند که صدم از ان منتفع شوند و اگر دیکه که کوشتی
بر این بنا کند بر دلالت حکم از کما دور شود و اگر دیکه که تبا که ولایت

و در باره بادیهی ملکیت محقق باشند یا سلطان مستحق یا عالمی حکیم و اگر
 دیدند با این احوال طاعت یا یکی از این طایفه محقق شود و اگر دیدند احاطه
 اوزان بر همه فایده دنیا نیست اولی مرتکب باشد و اگر ندانند تسبیح از این
 چه بسیار است و اگر نه اهل ان باشند تعب این خوب باشد یا خویش او
 شریف شود و گویند این بسیار دلیلی حکمت است که بازرگی با مرده و سرور و مشهور
 است و عظمی است و خوشا او میداند از این سیرت الهی سفید و بویخته اند اگر از بسیار
 فی و بن بیند دلیل بر ما سخت یا حرج یافتند عظیم بود و از ان سرخ فتنه و
 مرض و احوال عظم دلاله بوجم کند و از ان سفید بوجم صالح و اگر دیدند که برکی
 با دهن در دست او بود بر دست او کمال بود که از ان فواید بد بکرات
 رسد یا کمال حکیمان گویند و اگر ندانند که این مرتفع شد و بروج بر بنا شده اند
 ادبی است که در دنیا نفع بود و اگر دیدند که خود ابروی شد و بر مردم مبارزه
 مالی باشد که از ان منفعت مردم رسد و این به باران اگر ناویل بود است
 کنند و ای به انصاف باشند و اگر نتوانند کنند با حرجی به نفع بود و اگر عظم
 عالمی با ضربه باشد بی اگر ناویل ان حرف کنند استادی بود در صنعت خود حکیم و
 بی ضربه و اگر ابرو را بار عد بیند و لید ترس از دعا بدین و مادر با سایر
 خن بود اگر بار عد و برف بپند این دلیل فتنه تو باشد و گویند
 سحر بار عد و برف بنا و بیادشایی محبت بود که بوجه حق تعدید
 کند و اگر دیدند که از ان راه دارد و تمام افاف در گرفت و سحر بار عد

بود

ست

حکیم

کنند

شود و باید سفر باشد و مسافر را دیدن مراجعه نمودن کلیه غایبهاست و اگر از آن
ظهور یابد و گفته اند تاویل این اذان هجده، بیستم و مال غنمه که معصوم را است
و تاویل این نافع باین طرز و جمله کرده اند چنانچه در مقام حقه معلوم شد این
شالله **ابری** و تاویل رتبه دینی و رتبه دینی شخصی باشد و باین
دستور تغییر نیز یابد که **ابری** ششم سید و سبز تاویل منفعت باشد
و گویند زمان راه او مردان باشد بحسب حال و حرمت غایبین زمان و اهل
حلال باشند و مردان را مال حرام و از این سیاه همه را غنم بود و از آن زدند و از
مک کسی که بر وزن آن را قه و دوزد که این آن سهل باشند و در آنچه بدین
بهتر جام بود و اگر دید که از هر نعل ابری ششم صفت از هر نعل نفع یابد و حکم
ابری ششم بحسب حرف در تاویل جامها ابریه رود و آن شالله
و تاویل **ابری** بلفظ افتاب رفته و گویند اگر دین که آب اذان
بجود یابند می مال از کلبه کی فندکی آورد و از طایفه و رسم گویند ابرین
حسن باشد و در امر معاشی و گویند تاویل این بزرگ اولیست بحسب
کتابی که در ضبط آب مال و ضبطی که در صرف نفع محافظه می نمایند و گفته اند
خادمی باشد که بوسه سفر حقه کند به لیل اینی که در تاویل افتاب بدین است
یافته و **ابری** د ششم باشد منصف بصله البیست لغه الله
و توانا شده و کفانا امه **احرام** گرفتن تاویل وفاده در کام
خلیه با باد شاه بود و تاویل کعبه با ایستادست و گفته اند که دین اختیار
زهد و ریاضت باشد و اگر دین که از حقه با اهل شام آوازم گرفت متوجه

و مقام برت یافته؟ چچم متضرر معنی فرست وادان ذات عروق تر دلیل آن شده
 که از رابطه این طرح و سوراخهای افق و اریشان فایده مالی یافته؟ اصل
 تر لب دالان بر جمیع و اخذ مال شریک داند لقول تعالی و یا کون تراب
 افلاک ای جمیع صلیب و صلیب صاجه و از آن دو صلیب یا اهل مدینه دلیل آن شده
 و با کسی در مقام معامله و محال آید و از آن وقت با اهل مدینه دالان بران گذارد
 قرب صلیب دلیلی شوق و اندویش نادر یافته **از آن** خوش طعم بناویل
 مانع از آن باشد و منعکس بالعت است **ارضه** که در اصل حیوان نیست که خبر
 و در مقام خود بناویل ردی جا کن باشد و جیر ما اندک دره و ازین طعم خبر
 باید که **ارغوان** بناویل درین صاحب حال بسیار مال از چندان
 در خویش و بیرون باشد و صلاح و فساد آن دران حساسیت کرد باین همه عاید
 و درخت آن میوه حکم ماله و گویند مذهب بدین صفت باشد؟ ارغوان از طراش
 می تواند بود معانی نه در نزد قانون تعیین کننده بدین ضابطه رفته **از آن**
 بناویل فرزند باشد یا خواهر یا شریک و اگر دید که درختی بدین می برید از صحت
 کسی که آن درخت بدین جنس است باز از عمارت جوید و اگر دید که از اولاد یا از
 اخوان یکدیگر آید و میوه که او را مثل آن می بود آید و از آن افادت و صاحب
 و شریک و خادم و اعیید میوه حکم داشته باشد و اگر او را ازین طولانی مدتی بود
 و عمارت پایی داشته باشد او را مثل آن حاصل شود باال ازین قیاس نیست باید که
 و لغت اند و قیاس بن بناویل داشتند باشد که آید که او را بطول بدو نیم کرد عید

شود

[illegible]

و اگر در این دران خیری چندان نفعی تواند کرد و اگر دید که بر این
 نشت که دو جناح مشت و بدان می برید اگر علوی باشند خلافت یا حکومت
 نمایند و اگر غلامی مطیع بازی منتقل خواهد یا رفیق طبع و گفته اند
 حکم مطلق آنست که اگر بیند که سوار شد و اعدای درین می برید به قول
 درجه ای و سعلت جاودا می رسد و ممکن که این صفت در سربازان نیل
 گردد بلکه اسبش به او بر شوی آنل می برید بر دست زد و شوکتی هلال
 شود و اگر دید که ای اسب از آن هوا فرو آمدن بپار کف یا معرول شود یا آنکه
 انصاف نور شود و اگر بیند که سوار آن در می راند بریدن در آن موضع جنگی
 مواقع شود میان اهلای اینجا خصوصه افتد و اگر دید که گوش اسب بریده
 میباشد اگر از او منقطع شود و گفته اند اگر دید که با است در جنگ بود و اسبش
 مطالب آن در معصیت باشد ۶ ذیل آن می شود که هوا نفس روی
 غلبه ماه و اگر خود را بر اسب بر هفت سرکش بپوش عصیان او زبان باشند
 و تغییر اسب سرکش به هوا نفس کرده اند و اگر دید که زبان اسب بر هفت
 سرکش جای می یابد و یاری ایستاد بود نصرت از معاصی صعبت باید
 فی الحال انابه نمود تا از فضیلت سالم ماند و اگر آن اسب مطیع باشد آنکه
 مایه رفعتی باید که اسب از آن دیگری بدهی اصل از غیر است بخداوند است
 و با تبعیه نصیب باشد و اگر دید که اسب بخاطر می رفت و شبیه می رفت
 عتس یا رش و آوازه او بهر دبار رسد و اگر دید که با سلاح سوار شد

استثنای هفتین بود و این مسئله مختلف است حال آنکه در حکایت
خواهد آمد و اگر دید است ز احمد چنگی ناخت از خوفی خالی نماند بود
ناختن است و اگر دید که است را بد و ایند تا عرق کرده مانی بقدر
ان عرق در موافق صرف کند لقوله تعالی لا ترضوا وارجعوا الی ما رجعتم
فیه و اگر دید اسوان تعمیریه خیر در رفت خیر کن در آن نباشد مگر آنکه بیند که
بین و ن آمد و مراغه زدن بغایه غایه تنیک است و از اینجا گفته اند و در ستور
مراغه میزند مال و جامش تمام شدن بخرد و اگر دید که آتش باور سخن گفت
کار ی کند که مردم از آن منع بشوند و گویند در عمل خف بیان نماید و اگر دید که
اسبجیکانه موضوعی در آمد نیز یکی اینجا نزل که این و بعلی بالطن و اگر خود
بر اسبجیکانه که پایشی در از بود جلیستی بر عونه و یا باشند و اگر خود را اسوان بیند
و درش حاکم باشد اسری او رد و گفته اند ایضا بقوله و اویشده باشد تنیک نای
همه بسیار زدن و خنک و سر خنک و شمر و ملکیت مرتبه باشند که بالمشاه از اینجا
ذال و از اینجا گفته اند مال و شادی و بعلیت و سمنان که باشند دلیل بر فرزند
و اشقر و لاله بر صلاح دارین کند و رنگ مرلوب ملائیل دارد و سر خنک دید
چنگ بود و جرد عارضه بود که از و بصحت انجامد و گفته اند سمنان میان حکم مال
یکی بر نشستن آن فرض صعب بود و سبب زدن شایسته باشد و اگر دید که بر و فاک
سوا باشد نای رای شریک او باشد و بعلی بالطن و اسبجیکان
بنا و یل زدن بابر که بود یا کنیز جبارک و اگر ابقی بود با در و بر زن زن از دو
قتیده باشد و گویند مال و حال مشکلی بود و عرضین صفت بود و خنک

است که معمولی و اتم و غریب بند از آنجا بفرج و کیمت حضرت دوست و انصاف

باشد

بر آن کشید و اگر ما دیار ایا کریم یا ما دینداران زن را بزرگ یا دخترانی

ن

است و در میان دیدن صاحب ساز کار بوده و گویند اگر دیدن بار و دیان

بود و ثابت بری نفویض کنند اما بی آنکه بغلاظ و شرف از وی استخلافت

مانند چهل حکومت تواند رفت و اگر انجا باشند مدخل تواند ساخت و اگر زین

بر ما دیان رریف کسی باشد طمع در اموال او کند و بالعکس چنانچه در این گفته شدن

و گویند اگر چه ما دیان شریف بود ما بی ادب باشند چه مجال کاو و در کار کوشه و عدل

و گفته اند ایضا و اول و ده باشند یا بسری که قسم سوالان مانند یا تا جری که در نجارت

صاحب کیاس باشد یا صاحبی که در صنعت خود صاحب و اتم باشد و غیر است

دید

بزرگ و شکر دو علامت نیز گفته اند و برین تقدیر اگر بیند که اسب با وی جدا کرد

یک از آن جماعت با او مخالف نماید و اکثر که به یکی از ایشان میرد و کشت

اسب نفی یا بی یا جایه باشد بغیر آنکه بیند و شاید که از طرف صاحب بگردد

بعد و اگر دید که شیب است بی پوشید بغیر آن از مل زن فایده باشد

اسب یا لایح بنا و اول بحث شخص بود و تعجب اینی قاعده باید

که اگر بیند که اثر لایحی در اوید یا بهر خود سفری بی فایده کند و چنانچه اوایل از

الایح نیست و تعجب دو اند که چهار بای سفر کرده و جمع محمود نیست

که اسب پالانی را دواند هر آینه سوری بر خلاف حال باشد و اگر بیند که لایحی تا گاه

در موضعی باشد اشته شخص غریب بوضعی عجب انجام از دید آید و گفته اند از

الرشد لا سبب له في الدنيا من غير انفسه ما في عظيم يابن و جابن من ريد شمشير
 و اگر بدين که با ان است جمع آنکه در حق امر احسان کند و از ان سر شمشير شود و
 گفته اند بناويل سفر کي دور پرفايد باشد از قبلت و اگر بدين که توان نخست
 و در معراج بدين با مفسر سفر کي کند و در غایت اين که مرده ياد شود و اگر ديگر که
 در مرتبه عالي يابد چنانچه در بناويل اسب ان را در رفته خاصه چون بيند که در خل
 و سر کين می غلطي و اگر ديگر که آن بالاي او را دندان گرفت مفسر در خانه او
 خيانه انديشد و اگر ديگر که آن بالان کم شدن با مفسر ساماني کند و اگر ديگر که اسب
 بروي جنت محو در قصه اسر او باشد و اگر ديگر که پهن نیک جنت بجای محو
 يهودي بوفد و اگر ديگر که بالاي او تلف شد زني نيزه و اگر ديگر که بزديد بد او را
 طلاف دهه و گفته اند اسب از حزن و هرج که پندن مطلقا نیک بود و مرکوب سليمان
 عليه السلام بوفد لقول حالت از عوض عليه بالعتق الصفات الحياتة و الاله لسو
 بر نشيند که اندک و بين احتيا ناک ماسته باشد و و وفادار که دلالت بر تير
 که کند و اگر ديگر که با شگونه بر نشست عد امر نکت امری منکر شود و از ان
 مضرة يابن و اسب کند و محل الوجوه يد باشند و الاله اعلم و احکم و اسب
 اني اگر مطيع بيند زني شريف باشد و اگر جمع بود دلالت بر مود و ميوانه اند
 و ارطابيد و رس گويد که اگر اسب آني را بيند در على حوض نمايد که تمام تواند
 و ساينده سوالان بران ميلير نيست و در حقايق آمده که شخيه با ان سميت
 رفت چنان ديدم که براسي سوار بقدم کدورت و باي آهني طاش رفت از ضلال
 بدست و در ان حذر و زوفات سال ۹۹۹ و ۱۰۰۰ و ۱۰۰۱ و ۱۰۰۲ و ۱۰۰۳ و ۱۰۰۴ و ۱۰۰۵ و ۱۰۰۶ و ۱۰۰۷ و ۱۰۰۸ و ۱۰۰۹ و ۱۰۱۰ و ۱۰۱۱ و ۱۰۱۲ و ۱۰۱۳ و ۱۰۱۴ و ۱۰۱۵ و ۱۰۱۶ و ۱۰۱۷ و ۱۰۱۸ و ۱۰۱۹ و ۱۰۲۰ و ۱۰۲۱ و ۱۰۲۲ و ۱۰۲۳ و ۱۰۲۴ و ۱۰۲۵ و ۱۰۲۶ و ۱۰۲۷ و ۱۰۲۸ و ۱۰۲۹ و ۱۰۳۰ و ۱۰۳۱ و ۱۰۳۲ و ۱۰۳۳ و ۱۰۳۴ و ۱۰۳۵ و ۱۰۳۶ و ۱۰۳۷ و ۱۰۳۸ و ۱۰۳۹ و ۱۰۴۰ و ۱۰۴۱ و ۱۰۴۲ و ۱۰۴۳ و ۱۰۴۴ و ۱۰۴۵ و ۱۰۴۶ و ۱۰۴۷ و ۱۰۴۸ و ۱۰۴۹ و ۱۰۵۰ و ۱۰۵۱ و ۱۰۵۲ و ۱۰۵۳ و ۱۰۵۴ و ۱۰۵۵ و ۱۰۵۶ و ۱۰۵۷ و ۱۰۵۸ و ۱۰۵۹ و ۱۰۶۰ و ۱۰۶۱ و ۱۰۶۲ و ۱۰۶۳ و ۱۰۶۴ و ۱۰۶۵ و ۱۰۶۶ و ۱۰۶۷ و ۱۰۶۸ و ۱۰۶۹ و ۱۰۷۰ و ۱۰۷۱ و ۱۰۷۲ و ۱۰۷۳ و ۱۰۷۴ و ۱۰۷۵ و ۱۰۷۶ و ۱۰۷۷ و ۱۰۷۸ و ۱۰۷۹ و ۱۰۸۰ و ۱۰۸۱ و ۱۰۸۲ و ۱۰۸۳ و ۱۰۸۴ و ۱۰۸۵ و ۱۰۸۶ و ۱۰۸۷ و ۱۰۸۸ و ۱۰۸۹ و ۱۰۹۰ و ۱۰۹۱ و ۱۰۹۲ و ۱۰۹۳ و ۱۰۹۴ و ۱۰۹۵ و ۱۰۹۶ و ۱۰۹۷ و ۱۰۹۸ و ۱۰۹۹ و ۱۱۰۰ و ۱۱۰۱ و ۱۱۰۲ و ۱۱۰۳ و ۱۱۰۴ و ۱۱۰۵ و ۱۱۰۶ و ۱۱۰۷ و ۱۱۰۸ و ۱۱۰۹ و ۱۱۱۰ و ۱۱۱۱ و ۱۱۱۲ و ۱۱۱۳ و ۱۱۱۴ و ۱۱۱۵ و ۱۱۱۶ و ۱۱۱۷ و ۱۱۱۸ و ۱۱۱۹ و ۱۱۲۰ و ۱۱۲۱ و ۱۱۲۲ و ۱۱۲۳ و ۱۱۲۴ و ۱۱۲۵ و ۱۱۲۶ و ۱۱۲۷ و ۱۱۲۸ و ۱۱۲۹ و ۱۱۳۰ و ۱۱۳۱ و ۱۱۳۲ و ۱۱۳۳ و ۱۱۳۴ و ۱۱۳۵ و ۱۱۳۶ و ۱۱۳۷ و ۱۱۳۸ و ۱۱۳۹ و ۱۱۴۰ و ۱۱۴۱ و ۱۱۴۲ و ۱۱۴۳ و ۱۱۴۴ و ۱۱۴۵ و ۱۱۴۶ و ۱۱۴۷ و ۱۱۴۸ و ۱۱۴۹ و ۱۱۵۰ و ۱۱۵۱ و ۱۱۵۲ و ۱۱۵۳ و ۱۱۵۴ و ۱۱۵۵ و ۱۱۵۶ و ۱۱۵۷ و ۱۱۵۸ و ۱۱۵۹ و ۱۱۶۰ و ۱۱۶۱ و ۱۱۶۲ و ۱۱۶۳ و ۱۱۶۴ و ۱۱۶۵ و ۱۱۶۶ و ۱۱۶۷ و ۱۱۶۸ و ۱۱۶۹ و ۱۱۷۰ و ۱۱۷۱ و ۱۱۷۲ و ۱۱۷۳ و ۱۱۷۴ و ۱۱۷۵ و ۱۱۷۶ و ۱۱۷۷ و ۱۱۷۸ و ۱۱۷۹ و ۱۱۸۰ و ۱۱۸۱ و ۱۱۸۲ و ۱۱۸۳ و ۱۱۸۴ و ۱۱۸۵ و ۱۱۸۶ و ۱۱۸۷ و ۱۱۸۸ و ۱۱۸۹ و ۱۱۹۰ و ۱۱۹۱ و ۱۱۹۲ و ۱۱۹۳ و ۱۱۹۴ و ۱۱۹۵ و ۱۱۹۶ و ۱۱۹۷ و ۱۱۹۸ و ۱۱۹۹ و ۱۲۰۰ و ۱۲۰۱ و ۱۲۰۲ و ۱۲۰۳ و ۱۲۰۴ و ۱۲۰۵ و ۱۲۰۶ و ۱۲۰۷ و ۱۲۰۸ و ۱۲۰۹ و ۱۲۱۰ و ۱۲۱۱ و ۱۲۱۲ و ۱۲۱۳ و ۱۲۱۴ و ۱۲۱۵ و ۱۲۱۶ و ۱۲۱۷ و ۱۲۱۸ و ۱۲۱۹ و ۱۲۲۰ و ۱۲۲۱ و ۱۲۲۲ و ۱۲۲۳ و ۱۲۲۴ و ۱۲۲۵ و ۱۲۲۶ و ۱۲۲۷ و ۱۲۲۸ و ۱۲۲۹ و ۱۲۳۰ و ۱۲۳۱ و ۱۲۳۲ و ۱۲۳۳ و ۱۲۳۴ و ۱۲۳۵ و ۱۲۳۶ و ۱۲۳۷ و ۱۲۳۸ و ۱۲۳۹ و ۱۲۴۰ و ۱۲۴۱ و ۱۲۴۲ و ۱۲۴۳ و ۱۲۴۴ و ۱۲۴۵ و ۱۲۴۶ و ۱۲۴۷ و ۱۲۴۸ و ۱۲۴۹ و ۱۲۵۰ و ۱۲۵۱ و ۱۲۵۲ و ۱۲۵۳ و ۱۲۵۴ و ۱۲۵۵ و ۱۲۵۶ و ۱۲۵۷ و ۱۲۵۸ و ۱۲۵۹ و ۱۲۶۰ و ۱۲۶۱ و ۱۲۶۲ و ۱۲۶۳ و ۱۲۶۴ و ۱۲۶۵ و ۱۲۶۶ و ۱۲۶۷ و ۱۲۶۸ و ۱۲۶۹ و ۱۲۷۰ و ۱۲۷۱ و ۱۲۷۲ و ۱۲۷۳ و ۱۲۷۴ و ۱۲۷۵ و ۱۲۷۶ و ۱۲۷۷ و ۱۲۷۸ و ۱۲۷۹ و ۱۲۸۰ و ۱۲۸۱ و ۱۲۸۲ و ۱۲۸۳ و ۱۲۸۴ و ۱۲۸۵ و ۱۲۸۶ و ۱۲۸۷ و ۱۲۸۸ و ۱۲۸۹ و ۱۲۹۰ و ۱۲۹۱ و ۱۲۹۲ و ۱۲۹۳ و ۱۲۹۴ و ۱۲۹۵ و ۱۲۹۶ و ۱۲۹۷ و ۱۲۹۸ و ۱۲۹۹ و ۱۳۰۰ و ۱۳۰۱ و ۱۳۰۲ و ۱۳۰۳ و ۱۳۰۴ و ۱۳۰۵ و ۱۳۰۶ و ۱۳۰۷ و ۱۳۰۸ و ۱۳۰۹ و ۱۳۱۰ و ۱۳۱۱ و ۱۳۱۲ و ۱۳۱۳ و ۱۳۱۴ و ۱۳۱۵ و ۱۳۱۶ و ۱۳۱۷ و ۱۳۱۸ و ۱۳۱۹ و ۱۳۲۰ و ۱۳۲۱ و ۱۳۲۲ و ۱۳۲۳ و ۱۳۲۴ و ۱۳۲۵ و ۱۳۲۶ و ۱۳۲۷ و ۱۳۲۸ و ۱۳۲۹ و ۱۳۳۰ و ۱۳۳۱ و ۱۳۳۲ و ۱۳۳۳ و ۱۳۳۴ و ۱۳۳۵ و ۱۳۳۶ و ۱۳۳۷ و ۱۳۳۸ و ۱۳۳۹ و ۱۳۴۰ و ۱۳۴۱ و ۱۳۴۲ و ۱۳۴۳ و ۱۳۴۴ و ۱۳۴۵ و ۱۳۴۶ و ۱۳۴۷ و ۱۳۴۸ و ۱۳۴۹ و ۱۳

گزاره مجازات دیگره سوال با جماعت متکلم در شأنه آفتاب استند بقدره
او مردی و از آن خوف پیدا شد و از معبران سوال کرد و گفت سولای دیل
و خاصه نشان ولایه نوسایه آفتاب دیکر در و نسیم در ظل قولها باد سایه و افادن دانهها
دلا بر طول عطا الله بحیثین که از غایه بی بی تمام دندانهها فوریه و جهان بود
استند تاویل عم و مضرة باشند بر از دیدن یا چیدن یا خریدن
و گفته اند از آن تر چنین بود و از آن خنک و تمام کیا که عطف چهار بایان باشند
عطف بر و حلال بود **استند** شخص تاویل بدر او باشند و این بر این جمله خوانده
منقول است و حاصل آنکه بر دستن بعد باید که **استند** مطع تاویل
طیب بین و ظفر بر دست باشند و از آن مجموع دلا بر مردم احسن کند و استر کند
و که بود و رکوب استر محمول بر نصیحت سفر باشند و اینجا گفته اند استند از دیدن سوزم
بخت نیست و بر نشستن خرواران استر محمول بر باشند سفر از توبه و الاستر
داشتند از آن کیست سفر یا غنیمت باشند و و راجع بسلا م و گفته اند هر که استر محمول است
عنانی صالح نزدیک شود به استر رکوب صلحا مایل بنی اسرائیل بود و اگر عده را نه استر
بلا بنی عمارتی بیند دلاله بر آن کند که در نش عظیم باشند خاصه که آن استر صلا و و و با آن
و از آن حسن صاحب جمال و از آن سبب چکل دین دار و کمیت معاش و زرد مرص
نکند اند اگر دیکر که بر استر روی و دست و پایی سعید سوار بود و متوجه قبله می رفت
چ که آید و اگر دیکر که توج به طریقه دیکر است سفر کند از آن جاه ای و گفته اند
بر نشستن استر مطلقا دلا بر طول می کند و اگر دیدن استر دیگری را بر
نشانده است

یا ائبل الرسفر و فطی الطریق بر وی زنده و لغنه اند دیدن اسد چندان را که نشاند
 احوال کنی نبل باشد عدل که بحسب نخی جان نسبت باشند و دارند و اگر دید که بر سر
 مال خورده است بالسر زیادت شده و لغنه اند کار بی حاصل کنند و گویند امیر ما در اوایل
 زنی نهاده اند عاقر باشند و از آن ترس و کفر است بدین و افکار من خبث نیکو نام بود
 و از آن **یا الاخت** زنی با عیفت و اگر نداند که اسدش بوجهی کفر باشد یا نه
 و اگر دید که با وی سخن گفت همان باشد که در اسب لغنه اند و اگر دید که اسد را بکشتن می آید
 و گوشت و پوست او را می خورده اند و لغنه اند که کشت اسد بدین بیماری باشد و غیره
 صومعه و خوف بهر آن که خورده یا سنانند یا پوشند و اگر دید که اسدش نمره یا دروغ
 یا بخشد یا ضلع سنان از آن یا کین که در صومعه و جامه است گویند می که بدین که بر اسد
 نشاند او را با کین خصومه افند و زکوب آن تخت ریاضه و سیاهه معتبر نیست
 و در **حکایت** آمده که حضرت خلیفه پیش از زمر خلافت بخواب دید که خواران
 کایه بر اسدش بار بودی و او بر سران نشسته و معین آن در حسب و نسب او برسد
 و بعد از حصول مرافقه تعبیر کرد که مرید خلافت یا نبی و علم در آن چند روز خلیفه شد و
دیگری چنان دید که اسد بسیار مزین و در آن نزدیک غلامی چند
 خرب و در آن آن حکایت است که اسد و الخیر و البغال و الخیر الیه ملحق اند و
 گفت علامه معلوم شده و بتقلید فعل رفت مگر ائبل اوایل زنده بغلامان کینه
است بنا و باغ بر باشد و اگر دید که چینی در میان نمره که کاری که بین نمل او باشد
 فضل کند و فوی است که استر همان حکم دارد که در کاه بیان حواصی وقت است
اسد بخوان سخن از آن که محب بنا و باغ طایفه باشند و اگر اسد

ما خود را اسد رسد
 عادت یا شویته و کرم
 می بیند

[illegible]

بالبه اولاً و ثانياً و سبب افندي و اگر دید که بر اشت بر خنجر نشست بود شنی ظفر یا بیکر کمان
الاشتر و سایر مرکوب افندان که مرنبه باشد و اگر دیده که اشت بر شنی که او رد زشت
مور زده آورد و اعتنا بر سر و دهن از فرمود آن بجه باید گرفت و هر که سازم
سفري باشد و در خواب است و بال بریده ناله بیند باید که او را بیدار کند و هر که
افطاح الطريق بر روی راه زند و اگر دید که اشت بر سر خود و امی جرانید به هوش
مشغول بحسب آن کلمه ریاسته باید و اگر دید که کلر اشت را بنی جمع می شد
دشمنانش انجا جمع شوند و اگر دید که اشت بر جویا لدم بارد استند سبب اعلا
سبیل خیر و بر که توار زانی در آن موضع بدید آید و اگر دید که اشت بر نای دوسید
بقتل آن از ملک یا مال باد شاه نفع یابد یا بی صالحه خواسته و اگر بیند صاحب
بوه او را سیری مبارک آید و اگر دید که بجای شیر خونی آمدن مال حرام باشد
و گوشت اشت بر ناوید مال باشد و بوشتن میراث اما خوردن گوشتی بی مال بود
و در اینجا گفته اند که گوشتش خود دید مال بوه بیکر در عهد دینی ملال بود و گفته اند
که گوشت نافه اگر نخورده باشد دلالت بر زرق حلال بود بی ملال و اگر دید که اشت بر
را قریبان که نه و گوشت آن بر مردم مالند بزرگی در آن موضعه وفات یابد و
میراثش فتنه گفتند و اگر که خود آن لشت قربان که طایفه یابد و بدو شنی ظفر یابد
و اگر دید که اشت بری را غفلت کرد یا ندانست دشمن را از بون گرفتند و بیکس بلعاس
و اگر دید که از اندام اشت بری خون می آمدن بقرآن دونه و نوبه یابد و اگر دید
که ماه را اشت بری کشید یا فرمان بر ما ملل خصوصه کند و اگر دید او را می مود
می کشید کم زراجه را هدیه کند یا بزرگی صطیع او شود خنجر بر او پیل لشت

محال می گند آنکه این خواطر که در الفطرافه است و نظافه دل و دفع باشد **اصطلاح**
 را هم ندادند. تعویب کرده اند و اگر دید اصطلاحات را گفتند و گویا بی دین و وسیله انسان
 یاد ما و ایمان حقه نرفت نماید و محتاج یابد و گویند اصطلاح بنا و بی مهدی بی نباشد
 باشند حکم انال مرزوری از موز او حکم لند و در طبقه بوضعی باشد **اصطلاح** شدن
 و این فرج بود که شدت باشد و اگر دیگری را اصبع بید انگس را انداخته اند
 حاضر و بعد از این خواب را بر روی بیند او را نقصانی رسد چنانچه غله آن در اوایل
 لیسو خواصد آید و گویند اگر دو شوکت بیند او را تنگ باشد و گفته اند اصبع و کار خوش
 سرا بید من مرا دی که هست در یابند **اطلس** سفید بنا و بال از سایر انواع ابر
 بهتر بود خصوصاً زن بار سال که دلین بر صلاح دین و دنیا باشند و بعد از
 محبت دنیا باشند و در بانی احکام حکم حریر فاه که بیان خواصد رفتن و
قتال نام خانه باد بود بر سر شخصی بنا و بال مالی بود بقدر انک اقال بود که
 ارجاس با اندیشیده بوی رسد و از آن دیوار از قبل بر روی بود محبت بدهی دیوار
 و اقلان صودا چایی تنی بود بقدر ان نزول چنانچه پیش ازین در کتبه عاشره اشاف
 بدین رفته این حولت از جمله مرایست **افسان** بنا و بال باج شد و محبت انک
 اوجین بافته و ما و بیان صوبی بالست با ادب باعتبار انک چهار یان را اند حرکت خارج
 منع کند چون لکام و لهذا گفته اند که سلی باشد که مردم را از حرام بارها و تنه این
 حکم از با و بال ایقام معلوم شود **افسون** بد که را بالی تعالی دلیل فرج و فرج
 و سلی خاطر و بر حلف لیس کار باطل و سعی به حاصل **افسون** کبر
 بنا و بل صودا غذا باشند **افسون** دلالت بر غنی گند که اقبال اهل و اگر دین که

بیشینه

باشد

در وقت خوردن غذا جات در جاب کینه او محراب برین سلسله
 تلفظ فرماید و گفته **الو** سوخ و سبب جوق خوف دلاله بویال کند خصوصاً در وقت
 باشد و از آن رد بیا بال بود علی الخصوص جمن برش بود و گفته اند مکر در جاب
 الواسیت دید از جهات جمیع اقام رسد و درخت الوشیاء تا و بال طبع حادق
 بود و از آن زرد شخصی مراض بود و گویند اگر مرضی چند که اگر سیاه چه شفا یابد
 و اگر صحیح بود از مرض در این سال سالم ماند و حکم **الوجه** باین حکم
 نزد یکست و بحسب طبع و لون تعیین باید که وقت این احکام از نا و بد زرد و و صفت
 طلید **اله** بود دلاله بر باد سناه ممیبه دلاور کند و از آن بال بر خاف سلیطه
 حنا بعد در کله فاون تعبیر گفتند و گویند اگر دیکه از را بکوف و صحر کره باید
 یک الیین و مزاج تسخیر کند یا انک غر در از باید و اگر دیکه از را بکوفت از ساه
 او را حایه کند یا حکم او بفری رود و جاء و مال باید و اگر دیکه از را بکوفت او شفا کرد
 خزانه دار شود و لوشت الی تا و بال ما بود و اگر دیکه از را بکوفت یا ساه افکند
 او را بسری آید و اگر دیکه از را بکوفت او بری می یار دخی افکند او را
 در عصر خانه بیند تعبیر آن حکم الموت گفته و اگر دیکه از را بکوفت او را بکوفت
 خراشیدن یا زنی بنفش یا مال او رسد و گفته اند اگر الی بود درخت بیند خیر یا بد
 و گویند که باد ساه می خامل آله کریمه که مکر بود دست او حلال شوند و گویند
 الی الی در عظامی مرتفع بیند از درخت و غیر نیز کس که خواسته اند ابعاج
 کند بیک باشد اما خایف و صاف را بد بود و گفته اند اگر دیکه از را بکوفت
 عینه و علات الی است که مر حیوان را که بکشد و گویند اگر دیکه از را بکوفت او را بکوفت

مطهر گفته شد و حدیث است که در وقت و مجلسی بالطن و اگر دید که آتش بپایان
در شهر آمدن بیم و با خصوص طاعون باشد و حکم باشد آتش در کتله حواصیها معلوم
نقدیم یافت و اگر خواستند را در جنگل بیابان و بزرگ مخالفه افند و اگر استخوان
کلی و مانی باشند معارضه میلین موه و زنی باشند و اگر بشنید که استخوان از زمین دیگر را
چو دهان باد شاه ملی و جاه باید و اگر دید که استخوان را بخوبی یادش می آید
اند و در استخوان او گوشتی و اگر دید که استخوانی در باغ او آمد خیر و بیاید و
بچه استخوانی بناویل فرزند شریف کیش باشند و اگر بشنید که دست بروی مالیدن ملائک
و گفته و حق این بناویل داشته باشند که بچه در غایت کو خالی بود و گفته اند بحقان تمامه
خبرنامه را این حکم است و تعبیر سحر گفتن استخوان است که در بناویل است گفته
تعد و **اشتر بان** مجهول بناویل موهی مد بر صاحب عزم باشند
و حکایت که شخصی با این سبب گفت بخواب دیدم که نایه بخودم گفت در بنا
شایه خواندن و در میان معصنه شریفه را سقطا حلقه **اشتر مرغ**
پایه در موه سلیمت باشند و از آن ماله زنی یا کتین کی بر صغیر حاتم در کتله قانون
تعبیر گفته شد و اگر خواهد بر استخوانی نو سوار بیند سفر با دیه دهد یا بر بادیه نشین
مسئله باید و اگر بیند که در آن سوارانی موه و رت و باز گشت با شخصه بوی سوزده
با عنینه مراجعه نمایند و اگر دید که باز نکشت دلیل بر باند و اگر ماله با نذر دشت
موه حواصیها بروی دست باید و اگر دید که خایه یا استخوان استخوان مرغ داشت
عقب آن مال از بادیه نشین حاصل اند و گویند که استخوان مرغ دلاله بر بستر کنند
خایه دلیل دهن باشند و گویند استخوان مرغ بناویل خصی بود و اگر دید که فالود

بیماری کسی حاشا لواطه که به دج از قضا مطلقا لواطه باشد و اگر اندر مری در خانه خفته
بیند دلیل طولی است که اگر دید که نام اشش مری بوی ملاک رفیع باشد قاضی شوق
الا قاضی طابع زین او که با محسب حال مزیده یابد **اشش غاف** دلاله

برغم کند **اشش** مجنبت و عودنش اندوختی باشد از قبل غیال و اگر دید که جینان
را بدان جیبانید بماند را جمع کند و این حکم در برب رصق مطلق است و اگر دید که
میخاید تعبیه و خبث مشغول شود و این تاویل نیست در خاشدن حکم طلاق و **اشش**
همه دلیل خرمی باشد و عفو از جرم و اران کرم اندوده و اینجا گفته اند سالی این شکل

سه خواب : و ربه کرم انداخت و عذرات واجب که در میان این مجنبت باشد و اگر
دید که بی لویه اشش بروی او فرو آمد و در کار بسند یاده او طغر کند و لویند بسا او
مطعون که باشد و اگر دید که جشمش بر آید و منی ز تحت ملت سلاله را در حیره سالد
و دشتی نرائن کند اما ان مال بروی باقی ماند و اگر دید که آن اشش بود و روق آمد آن
مل صرف کند و خیم شود و اگر دید که بجای اشش حال در جشم او بود بقرب آن مال
حلال بی رنج بوی رسد و اگر دید که بجای اشش خون از جشم وی آید بوقوت شرف

و رصق حسد خود : و اگر دید که اشش جشم راست او در جشم چپ رفت دو مورد را در
خود را بیکه دید دهد **اشش** تاویل شخصی باشد که از غایبه طبع میج کار را بوی
آخر نشود و **اشش** دلاله برغم کند و عودنش بر رصق و اگر دید که
دست با شنان شست حیوان او و دیلمودتی یا حضونش باشد منقطع شود و اگر
از خیم و من مرتفع گردد و اگر بکشی اید و او را باز نه فوجید بود و اگر دید که جامه را باشد
شست حکم ان از کار زدن باید که نه از اشش تاویل **اشش دان**

دلایل بر آن باشد که در فیم معین آن بوده که اگر چه حب قدرتی وفاء می یافت
 بهت او را و بهشت را بعدی من می بودند و آنرا از غایت تعظیم سوره اما بعد و را
 من بود صاحب حکم آن تقدیم یافت و اگر دید که الی با وی سخنی خبر گفت بحسب آن
 نیز با او و سعاد بالحق و اگر دید که در حق الهی زاد و خیزد آن او را بعد از آن با او
 و می که در و نسب با اینا جنب اعتبار و استنادهای و اگر در امر و نیز در راه را
 حایف را اینا بود و دلیل خلاص ایشان شود و حکم **امام** در او
 و اقامه و اگر دید که **کلام** کسی سبب شدی با او در میان نهد و بنظر الحاکم
 این اندکی باشد که امانت سپارده اختیار مطالبه او را بود **احیدل** دانش
 دل حدان بنده اند با اعیادی دلیل سزا بود لغو که تعالی فلما استیا سوا عنه
 صوابیام **نشان** بنا و دل زنی خازن باشد که محافظ اسرار نماید
 دید و بیند دلیل خبانه آن زن شود و اگر دید که بار در اینا یا گیر و او را
 ندی این لغو که تعالی قنص حقایق بر روح و جوار و خیال حکم می رسد
 و گفته اند تمام او غیب را بعد حکم است **انبی** در سب و سرخ و شیر
 حال حلال و کام به ملال باشد و از آن در دلمانای خاصه همین بوقت
 زاران نرسد غم و حزن و آن کس که او را خود و چون بی چشمه باشد
 است انبوه و رفتی غایب موافق بوده و گفته اند تا ویل این و بهر لیسند
 اندکی از آن در دما یل بود با مرضی و در اینجا گفته اند که این و دست یارانی

و از وی خبری او ده و گشتا بکنها دیدن و حکم **ان** در کتب پیش باید طلبید **ان**
 بنا بر اینست بار سا بود یا مال بقدر بختی که خاصه چون بوقت پیشه اگر یاد سازد
 ملکی محرم بود و گویند انار خصوصه و غم بود و از ان پیشین و منزل حکم و الله
 بر آنکه که ما و یک خم دین انال شینت در سید درم باشند مانده هزار درم نباشد
 درجه درجه بود و ازین قیاس گفته اند هر که در خواب انار شیرین دیده بافت بر کج
 و سیم کلید بد انار به توش عوار ما خیسان به سید پیکار و اگر دیده که دانه انار
 زنی باشد بفرزند انار با پوست و بیه خنده از مال خود منع یابد و اگر دیدن که انار
 قلب آن بخورده از بجا در بی ریحی حاصل کرد و صرف کرد و درخت انار بنا و اول
 منفعه شکر مدین باشد و خوار آن دلاله بر تقوی بیننده کند و اگر دیدن که درخت
 پدید قطع درم جایزه و گفته اند دیدن انار بهر از درخت باشد و حکم
ان در صدر کتاب تقدیم یافته **انجیب** اسل بنمایست چنانچه
 خوابها معلوم گفته شدن و بعضی گویند تعبیر این غم داشتن یا عرض و گفته اند تا و اول
 فراخ و نعمت بود و درخت انجیب توانگر یا صفت باشد بلی دشمنان دین بنا بود
 برند جماد اکثر اوقات در ای انجیب می باشد و گفته اند اخیر خودون و اول
 نسبه کند لقوله علیهم السلام من اصحاب النبی زادی جماعه و امر من النبی و گویند بلی
 یا باید تا و اول هزار درم باشند مانده هزار درم و گویند اگر انجیب نبیند باید که در کوا
 نمایان و از اسمان ندانند لقوله تعالی و النبی و الزیون الایه و انکه تا و اول انجیب
 می کند معنی آن می گوید که آدم علیه السلام از بهشت بیرون آمدند انکی بکوش او
 انجیب می زد و از او خروج نداشت تمام یافت و معا معا بهرخت انجیب رسید و بدله

وگذاشتن دالال بر غلبه دلی که در وقت ایراد حکم به سبیل استطراف در تأویل لغوی
 و غیره و گفته اند که مودی بیند که زنی شد اجاتی یابد و اگر دلی بیند که مودی شده
 صاحب دلیل گفته شود و غیره و دالال بر سبیل گوی کند جناحه در تأویل ذکر اناش
 برده عبادت رفته و گویند فضیحه یابد و اگر دلی بیند که زن خلعت ال یابد
 اگر مایل بیند آن مال باجاه شود و اگر دلی خواهد که صوفی او داشته باشد
 تا قبل و کالی بیند که آن زن محنت بر کسی یابد و شاید که حصه بی دهد یا از جانی
 بوی که مودی آن ندانسته باشد و اگر دلی بیند که زن خلعت و بعد کالی بی
 و دالان حکم شده و اگر دلی که مودی خلعت کالی کند که از آن زن مودی شده و
 اگر دلی بر محارم دلی شود و اگر نصرائیه خواهد که کالی بر مودی باطل شود
 و دالان مجرب و دلی حرفه بی نیاز باشد و دالان زاینه دالال بر زن نکند لغوی
 الیایه لا ینکحها الا ان یلک الیایه خیر معارض که مودی دلیل خیریه و اگر دلی
 که سابعه خواست در بندگی افتد و اگر دلی که سبیل خلعت کالی دلی دلی نمائند
 و اگر دلی بیند که او را سبیل خلعت این تعبیر زن را باشد و اگر دلی که محرمی را
 خلعت میان حکم مودی در تأویل جماع نامحرم گفته شد و اگر بیند که زنی مودی
 و او را خلعت و بجاء او به کالی که از آن ندانسته باشد و اگر دلی که باو بی
 جمع که آب منی باو دلی یامدی آوردند از کالی نامدم شود که متع
 آن دلی باشد و اگر دلی که او را بجاء به بی متعرض او نشد دلیل محنت
 و اگر بیند که زنی را بجاء میان ایشان مساعفه روه بر طریق سغیران
 اگر دلی هم آن بیند که او را سبیل محرمی کالی به عند میان حکم داشته باشد

سوره

شد

باشد

که در صفت خست خود احسن گفته اند و اگر بیند که در آن عروسی او از بیعت است بد
و در قصه نمی گویند و بدید خبر و جمعی باشد و اگر عورت بیند که شوهرش عیال و اولاد
شکاف خبر و هر که بدین و دنیا او را نیک باشد و الا دنیا او را نیک باشد و اگر
نه بی رنگ را بیند چیزی از دستش نماند و در این **باب** در بیان آنکه
عید الله بواقع دید که در بی سیاه سر استال از مدینه بیرون رفتی و بطرف
جعفر رفتی و تا ویدل فرموده که با آمدن به بحفه نقل کنه و جهان شدن و غنای و همه
ازین بیخ دریا ویدل بخسابه فلان رفته و اگر زنی جوان بیند که بر سر نه دلیل
خبر صولی او باشد و اگر دید که لایحه باز جمع آمدن زنی توانگر شود و اگر عیال
دید که زنی را بفلسه کشی فرستاد اگر حامل باشد نرسد اولاد و الا او یا شوهر
از آن مرد یا خویشان او منفعت رسد و گویند اگر زنی خود را با صدی بیند
آن مرد طالب کار و بار بیند باشد و گویند اگر دید که کی با حلال او جمع آمد
از آنجا که منتفع شود و اگر بجای بی جوابی را بیند اگر وای باشد بر رغبه و خیر کند
و از آن مالی خفیه بیاید یا ولایتی مستحبه و آن صورت معاونه دشمنی فرزند باشد
و اگر دید که زن او را دیگری خورده مال و جامش ناقص شود و فرود آید
که اگر بیند که حلال خود را زنی بد بیکری یا آنکه از رغبه بیند که شوهری دیگر خواهد
بیند که با بیع مکرال باشد یا عیان مترا و جان مفادش اندک بی اگر آن زن را
دختر باشد دلالت بر آن کند که آن دختر است و هر که حامل باشد
دختری اولاد و تربیه کند و او را است و هر که در غرض آنکه تا ویدل خبر از رغبه
و اگر بیند که با دیگری گفت تا زنی و یا بخاشد و رغبه نموده شخصی را بخاشد خواهد

معروف مقرر اعتبار از دنیا و بیل حصول مراد باشد و حاکم خیر لقول ثالث
 قال تب السعرات الی ما تدعون الیه و کونید فی اولی الامر و خواند و خصل
 بجای نمران زب از وی دفع گرداند و بعد از آن بداد رسد هم بدلیل این ص
 مذکور شد و زندان محمول گردید جناح در نکته حواصا مغلوب است بری بدان
 از یوسف علیه السلام میست که قب الا حیا و مزال الی الا و بحره الا صدقا و نجاته
 الاعداء و گویند اگر میتند این عذاب را سبب دلیلیست در دنیا باشد و
 غیر از سائر اشغال دنیای طایفه و غرامه کشیده و از دین عالمی محسوس شد
 عامل غلبه شوی و گویند زندان یک کوه از عمارت منفرد باشد دلاله بر گرد
 جناح در تاویل خانه اش است بدان سبب بل اگر میتند که در اینجا نیستند بود
 و می گفتند که قب است دلیل خیر باشد و اگر دین که او را در اینجا تعزیر
 می گویند بجا به تیکل بود دلیل عاقبت با عاقبت شوه و گفته اند آن فی نفس الامر
 دلیل مزله باشد لقول تجال لیسجین و لیکونن من الصاعین و اگر دین ایازا
 میتند عکس شود خصوص همین او می گویند و اگر دید که محبوس بایستی فتنه
 کار بسته او کشاله شود و اگر دید که در زندان رفت و زود بیرمز که مراد
 خود را تمام بنده یافت **نکته** تاویل کردن بود و هر
حکایت که شام بن ادریس در حیره بدست بد از دنیا
 بنامی که هوفه و خنار بر اعی گرفت و محبوس می کرد و حاجتی وی بطنه بر داشت
 و از معبر پرسید و تعبیر کرد که بی وکیل سال بافت می بانی و بعد از آن آنها را
 سالان و روم رافع کنی و اگر با آنها عقید که بی و بعد از وفات پدر و منها
 مستخلص است

بعضی آنست که بعد از آن مانی حرام حاصل کند چنانچه در ایوایل لباسی گفته شده و فرمود
دیکر آنست که جنس عظیم فروخته و مشکین شده و اگر دید که تنش زهر آلودست و او را بنا بر
مقدم که بپاشند و اگر دید که او را از آن زهر آلودگی در جیبش پدیدار آن نسبت به ضرر زیاد
و حکم زهر

خوبه بدوی و عینا گفته و اگر دید که تنش بدان آلوده شد از آن مردم جمعی و اگر
و اگر بیند که بر زهر چهار یا آلوده شد لباس حرام نباشد و اگر دید که بر زهر آلوده شد
با مردم ناسازگار باشد و اگر دید که سینه زهر دیگری بدستش یار کرده قاطع
بر آن کس کینه و رشوه بخدشی که صاحب هلال باشد و اگر دید که ضعیف از زهر فزونی
و قاطع نیاشاید مال او را بر خود حلال میداند و اگر دید که ضعیف از زهر فزونی
و لذت و ضحک و آلات متعلق یعنی کار فرمائی و اگر دید که در حاله زهر
که در قضیه بر خیزد شوق لغو حال فرار بحث نجار علم فی الحاکم بیان را و این غنیمت

و حکم زهر

کفای و حکم زهر بقیه بطریقه بیان رفت **زیتون** بنا و یل علم بود
بحسب طعم و اخلاص و رنگ سیاه بخلاف روغن که خیره بود باشد چنانچه گفته اند
هر کس که زیتون که در دهان او فرو برد و روغن که خیره بود باشد چنانچه گفته اند
مبارک با منفعه بعد نسبت به اهل خود یا زنی شریفه یا بگری که بگریه ریاست
یا ولایت یا از آن زرقم بودیم در دین و مع در دنیا و اگر دید که زیتون را می فروشد
از هر رنگی که باشد در بنا و یل که از اخلاص نیست یک وجه گفته اند که اگر کسی روغن را
نظف بر روغن که بنا و یل که باشد و در وقت زیتون بنا و یل مال و متعلق به خود بداند
و زیتون با و خلا و حلیق غلبا و گوشت آلات برضای صاحب غیر که و از آن مالدیل
ممنون است و چون دیگران را دلا به خبر بر که گفته اند

و باشد که بعد حاصل شود و گویند در وقت زینب و آن که رفت او را
بی آید و اگر دید که زینب از درخت بی جید صد کار ضرب و بر عرو و جوانان
و از آن یک با شوق و بر پیوند اجنب از درخت بار می کنند و عید ضرب
و از آن اجواب باشد و حکایت که شخصی با آن بزرگ رفت جان
م و روح زینب و درخت زینب می بختم گفت فصلی بود بدایه
بدان که گفت در طیفه مرا بار لاج بردند و حضرت با آن شدند مرا از آن کردند
مرا دانی گفت بید کنی کی را خریدم و در عند کاع اوله گفت اضیاط
تو نماید و نموت که همچنان بود **دیگر** باونی گفت خواب
م که در درخت زینب نه افشادم و آب آنرا با خرم و تعبیر کرد
بنوعی که ما نخواستیم و چنان بود **شخص** مریض خواب
دید که باونی گفتی کل الا لایزال من کل من و تعبیر فرمود که را با او ازین
کیم که لغو لا عالی زینب و لا شرقیه و لا غربیه و ناول که و شفا یافت **کس**
زطامید و سن گفت بخواب دیدم که درخت زینب از من بر آمده بودی گفت
که نصیب کامل باین بود که زینب منعی نمی شود و اندک زمانی حکم فاضل
علم ری **زینب قلیشه** ما نسف که در تاویل نیمه تقدیم یافته **زینب**
اوایل خمره بود و گفت انما الله باشد **زینب** با اگر فایده نیست بنده
اوایل خمره منعی باشد **زینب** تاویل عر از و کار با سار بود و کشته
از آن حال باشد و اگر دید که در نوبت تعبیر کن عکس شود و تا بحکم **زینب**
بسیار زینب تصور باید کرد و اگر دید که زینب بطریق بار بر بست گرفت نشاید
بسیار کنونی جمع شود

جائز و تاویل بابر گفته شد مگر آنکه بپندارند که اول و بعد و از جای بجای نقل
و تاویل در یو پریت بیش از حد می باشد و مراتب منفه ابرئیم و موی و نسیم و غیره
در اثنا تاویل جامع میان رد و بحسب لغت تعبیر یابد که و گویند رد یو مطلقا دال بر دلالت
و نفی کند بحسب طول و عرض و اکتینگی و کیفیت اما بحسب طیند و بعلت
و گویند اگر دید که رد یوئی نشسته بود قطعه زبر جود بعد از بساط و اگر در
باشد سالم ماند و اگر رد یو نظر در رد یوئی محض میگردد و صوره صحیح مو و بر آن
و سخن میگفت که شخص بر باطل باشد و بیستاد از وی نقل شده که در لغت معنی یابد
و اگر رد یوئی مجبور در معانی غیر معلوم گفته بپندارند ضایع که در مقدمه تعدد لغت
در عتبه بودن رسد و اگر رد یو میان فوجی یا وضعی بیند آن ضایع میان ایشان
مشتبه که باشد و گویند رد یو تاویل صحیح بود که مثالی نفس خود کند و گویند ضایع
از نزدیک و کذب خالی ماند و از آن میز و سبید تاویل صلاح دین و دنیا شخص را
و از آن سبغ دلیل غرت او بود **فیر جامع** تاویل از این مذکوریم که
یا خصم شخص و صلاح و فساد آن یکی از این سه جهت تعلق گرفته و اگر میباید که پوشیده
خود آمد یا لیکر عرف یا به یا ضمه مشغول شود و عمل سده القیاس حکم آن باین کار
و اگر از او شده باشد تاویل را می مکرر باشد و گفته اند فیر جامع در
نوفه تعبیر کن بجاء بگو یا باز گفته و

دلیل عدم عتفه او باشد لغز که تعان سرا بیلیم من خطر آن و فیر جامع و دیگر
دلیل مرید منفعه شوق بل از آن میباید که به و زرق از کار و من خالی ماند و اگر در
باش که به پوشید حرا می را بجلال و حق و حکم شوارشعین در جوف مشین خواهند کرد

ای نسا له تعالی و از اربانی حکم تر جاعده هفت و لله اعلم **زین**

نام آت بناویل زین شد یا کنیز یا غل یا مال و صلاح و قسا که آن ابن چهار
معلق کرده و جامه سبک نوید هر آینه که بوزین نشیند در عیج احوال نصرت یابد
و گویند که اگر از ارباب چهار باقی بیند نیک به آن سوار باز کرده و بر نه بند
دلالة بر ضبط نماز آن و در کتاب را بعضی نموده اند دلیل فرزند شوه یا غلام

بود

و اگر باین بیند آن فرزند و غلام امیر معتقد باشند و سراج بناویل خاص
یا دلال سودا با اعتبار آن ازین معقد مرده است بجزین زین و اگر دید که پای
راست در کتاب نهاده بخلاف طریق شمع ایان بهمسر لند و لکام بناویل سرب

شخص بود یا نه یا لهد بناویل و اگر بیند که لکامی بر سر مزت دو آیه ده یاویل
موقوف شوه صبا که در بناویل افسانه اشارت یابد آن رفقه در آثار مرقصی زین آمده
آیه که التفویک لجام المومنین خولت در باب محرمات آورده این در لکام

در سر نهاده بیند که باین طبع صلیح شوه و لکام فروش بناویل مرتب مصالح خوف
و **حکایت** آمده که شخصی با این سیر گفت چنان دیدم که اسرار مضمینی

در رفتن و بسجی بسیار خوف را واسب را از انجا خلاص دادم بی زین در لکام
مضمینی بار ماند گفت حاشا بی غیره مرده بی بوه با تفاق مسر در مرضی افقت
و او را انجا برد که الان و عاقبت ب عزم سفری که نهند و جمیع قطاع الطريق

به ایشان زدند و او صاحب خود را با ایشان باز گذاشت و خود را خلاص
و **دیگر** که بجزاب دید که لکام مرکب او بکسیخت و روز

دیگر بمشاجم و فاه یا فت السب **زین**

سأول می بسیار سفر باشد مثل مکالم و کثرت او منفرد
و گفته که دلاله بر کذا اینجا هذیان گویند و گویند که سار بسیار پدید
میان کفار گرفتار شود و گویند سار مردی زامد ضعیف الی خوار بود و گفته
که لما مضی آدم علیه السلام الی الارض حرم علی نفسه الطعام و الشراب و قال للكل
چی یصل تو بنده **سأول** می می در کفایت بود که کار دشوار است
بردست او آسان شود **سأول** می طالب علم بود و اگر دید که کس
نی خواسته او را می داند دلیل آن شود که یکی از فحول عالمه و سگس
و اگر دید که چیزی می بیند بهمت از آن باشد که بیند که می داند **سأول**
می می که می و هیبه نخس بود و سایه کوه رفیع بود از قبل باشد و از آن
دیوار از آن یک از اکابر و علی مذاقیاس انسان سایه عمارت و تجارت
نجیب باید که بحسب انبیا تجارت و درخت منسوب باشند و اگر دید که در سایه
درختی درختی نشسته بود باید که انبیا باید که دلیل حله باشند و عبارت
منظومه اینست که بنی آفتاب عالم ناب و او نیستی **سأول**
رفت خواهد ازین جهان بیرون رفت که چنین گفت ایندیچون :
قال نعالی الم تر ای بکل کیف مد الظل و اگر دید که از سرمای پافست
و نقل آفتاب که از فقر لغنی رسد و **سأول** می می فقر که چنانچه **سأول**
در مسکن انبیا بد آن رفته **سأول** می می وای باشد و **سأول**
شکلی چندان نباشد و اگر دید که بسایه آن رخت بخرد چنان کیست و
سویین درختان دراز و کج خایند باشند و **سأول** می می و تیره که

و در میان آنکه از آن مال ببرد
و در میان آنکه از آن مال ببرد

سبب نفوذی باشد اگر چیزی محبوب در آن بیند بسان بوق و الا بدان باشد
سبب نفوذی بماند شخص بوق از اصل و فرع و عویس و بیگانه را و اگر اکثر
و سایر معارف نگاه دارند و صلاح و فساد باین اعتبار باید کرد و اگر رسید بوق
آنکه منفعت باشد و از آن سبب دلائل او مال او باشد و از آن مال بوق دلائل بدان کند
و اگر نه دلائل او از تحلیط خالی نماید و گویند آنکه نسبت سبب بر یکی کنند آیدی
که هم باشد و اگر با جری یا یکی از اسباب حروفه باشد که بر یکی در میان ما بین ضاع
او نماید نسبت دلائل بمانی که در جری و سبب سو کنند بسیار حورند لقول تعالی
از خنده و ایما هم جنبه و اگر بر خراب کسی بیند که او را فرزند باشد محمول بر شوق
و اگر طامع و سبب که بدست تاویل را باشد بفر و وقت به سبب نفوذی

سبب نفوذی
بنا و این بهادر می باشد که لشکر را بر چند محریض دمد **سبب نفوذی** اندک
و غیره مال باشد و از آن آدمی مال که از زید به میری باند و از آن مال که از
حلال و باطل و بر اسب مخصوصه مالی بوق که از طرف پادشاه رسد و از آن حمار
پایان و شتی مال که از غنیمت بماند نماید شوق و از آن دادن مال دشمنان باشد و گویند
سبب تاویل خزانه و محال مردم بوق بر چند اندا قویان تر بیند آن مال مضبوط
ست باشد و گویند بهر معجب ضحک مردم بوق که او را با قوی بیند دلیل بر شوق

سبب نفوذی بنا و این بهادر اما از آنکه دل مرضی خالی نماید سبب
خوش طعم بنا و پدید آمدن حلال و دین در دست بوق خاصه حضرت بوق بیند و از آن
بنا و این بهادر دلائل به مال حرام کند و گویند مرسته را خارج جویند آیدی بوق
دلائل و مسلم کند و گفته اقا علیه السلام است که مبره مودت محبت جویند
تغییر باید کرد

و از آن بجهت بود که دین و صلاحیت نفس محمول دارند و سبب زایل
بنا وین معجزه صلاح دین و دنیا با نیت و **حکایت** از شخص صاحب

روحی گفته که گفت بخوبی دیدم که از سبب زایل یا دیدم ز قلم گفت از اسلام و سبب
رجوع کنی و در این نزدیکی مرگ شد و حکم مرگ را بر علی حد حواس من بود گفت الله
سبب از باطل مالی بود که مالی فاسد را بار صلاح آورد و خردن کسری و
نابر نیکی و سوختن دلالات بر بدعتی که **سبب** از **سبب** از دل نبرد
حکم سبب بلفظ بدوت تقدیم یافته و گفته که من سبب است که

و از آن جهت نفس او نیک است و سبب از آن جهت که سبب از آن جهت که سبب
و گفته اند با وجود منافق امیر بقی و مال بقره او خرج کرد و کتب از سبب و خفته تاویل
مال حلال باشند و طیب و شرف و اگر دیدی که یک کس خوراک یک نیمه عمرش کوشیده باشند
و حل مند القیاس اعتبار زیادت و نقصان کسری این گفته که اگر می بیند که تمام آن
در کشیده و سبب با حق رسیده باشند و معبران به اندک تمام ظروف و اوای در حکم
مساوی اند هر قدر سبب که تشریف نمایند آن قدر سبب باشند و سبب با و سبب با و
یا کثیر که جناحه را از آن تاویل در سبب است و سبب است که سبب است و **حکایت**

آمد که شخص صاحب دید که سببی را در دریمانی بست و در جانی گذاشت و چهره شد
آن که کشت و کشت و بود در اقبال و این سبب تعبیر کرد که سبب این عدد است جناحه

اشارت بدان رقم و سبب و کتب گفته و جاء مکرر لیر شخص معارف مخطبه زین

فرستاد بود و کس مدعی که در آن روز را از بهر خود خواسته و چنان بود **سبب**
دیگر که سبب دید که سببی که در سبب داشت و بست و کتب باز ماند

و سبب از آن

و در این وقت بر سرید که هم سر حاکم است گفت یک گفت و فاته یابد و فرزند
 با به مانند **سپوس** بنا و بیل بنا و مدی بود و اگر دید که آمد و رفت
 تا و سپوس میورد دند و در فرار و لغو بالله فط و اع شد **سپوسه**
 بنا و بیل میخیزد مثل که فط و سپوسه مضرب و بلان شنند و اگر دید
 سپوسه موافق و بی آنکه نمیکند شود **سپید** بنا و بیل نم و اندیش
 با خود و افسوس و اگر دید که اسپید است کائنات میگرد و بروی افسوس کنند
سپید و کن بنا و بیل مال بود و ظروف و دایمی سپید کوه دلا و اتمام
 و این کوه که کیه بود که چهار سازند **سپید مهر** زدن بنا و بیل مهر و اتمام
 مصیبه باشند و فتنه افضیحة و علی الجمله آواز آن خبر که بود و باقی احکام
 آن از حکم بود مستفاد است **ستارگان** احکام است یک اندیش
 بنا و بیل آفتاب و قمر و حکم دیگر اندک احکام با از الجمله اندیش دانه و بیل اند
 که بصورت جان که در ستاره بولان منسوب شد مثل که فصل دلیل در تعالی
 بجای ستاره بیل بود و منبری بزرگی صالح مصحح متصرف ملاحظه کن و منبر بزرگ
 غرض از این مره که در راه و رهس خاوری محتشم صاحب خیر و عطا
 تا نایب خوش نویسنده منفعه رسان و حکم ما علی حد و نقل خواست و بیل دلا
 بر صاحب حرم من بر این جناح و زری یا اشاری بدان رفقه و پیش از آن بلفظ
 درین نیز عبارتی تقدیم یافته و بنات النعس عالمی بزرگ باشد و شعری
 در غرض و میل و افعال این بوابک بعضی از مشرکان آنرا بر سینه 2
 از این آید بایک از صحف مردم به اعتقاد میزدند شد و خود را از حجه ایشان نگاه

بافت

اند

2
 2

و کوی که دید که سیدیل بروی ناف او بالکن یا بدو اشکین تا آخر عمر
 بروی بایه مانده از بعد بر این مثل زنند که طالع ایضا الناس سیدیل
 و این چون است که سیدیل بر نه ماحو رطالعی شوق بل که طالع او نیست و این
 است و از آن راه بر عکس لیس معنی باشد و از آن مشتی و این معنی باشد
 سعاد و هر سخن از سنان کان شوق همان باشد که از انبیا و این نصیحت
 جناح در ناول گفته شده و اگر دید که سنان کان از آسمان بر قند غنی
 نقصان مال بوی و فقیر را دلیل دلیلی است و علت آن ناول است که
 تعبیر است چنانچه گفته اند که از آن که آب مناج خانه و در ناول دوم یعنی آنکه
 فقیر را فقر باشد این نیز گفته اند که کنی را که خداوند که بر خلیه قبیح اقدام نماید
 یا بر طایفه اراکانه میگویند یا دخیل نیک باشد و افعال قبیح و بیخود از این
 فضا یا در شب مظلم آسان نتوان و لهذا گفته اند که اگر بیند که آب با هم جمع
 و روشن اندک فدا اینک باشد باغبان را به و جعل کلمه الحزم لغت و این
 البر و البی و طایفه را نیز خواهند که کمالان بخند کنند بوی و همسایه کوس
 دلالت بر غیبت آفتاب و ما مناسب کنند و بدلالة التزامی معلوم شوق که طالع شیب
 بنسبت زیادت از آن بوی که ماه طالع باشد پس کار ما بومینده را مناسب نماید
 و عکس بالعکس و اگر دیده که هو و یخچیند که رملوک را بیج ملالک باشد یا آنکه
 محاربه و اخ شوق و فوجی از لشکر در آن موضع بقطع آینه یا فوجی از صبر آن
 و اسباب ملالک شوق و گویند از کبار که آب دلیل فواید کبار قوم باشد
 با عکس عکس و اگر دید که سنان بر سر یا کانه او اندک یا بدست برفت

بگو
 بگو

خصوصاً چون مردم با وسع باطن و فراوانی و بی پایان عدل و انصاف و اراد و احسان معلوم
 شود و اگر دید که مرغی در دست افروخته و او را غمی رسد و اگر دید که بار بر مرغ نهادن کس که مرغ
 بنسب بود تقدیر کند و اگر دید که مرغ با ن کوست یا استخوانی شد و اگر کند بقران یا پایا به
 و بعضی از احکام مرغ در تاویل قفس مقدم یافته **مسخ فروش** یا وایل نخاس جواری باشد
 و در حکایت آمده که یک از غزاة خواب دید که شخصی سوی بر او حلق کرد و بعد از آن
 مرغی سبزه و همان او بیرون آمد و با همان رفت و او شکم مادر خود عود نمود و در آن حالت
 این است خواندی که **مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَبِهَا مَبْعَدُكُمْ** و چون بخوابد
 که صورت شهادت با وی کوچه با من عبارت تصور کند که حلق راس دلیل آن شود که در کس
 متولد میگردد و آن بر نرد و خروج طایر دلیل خروج بود و صعود و با همان دلیل دخول جنیت شد
 معاودت سطن نام دلالت بر فترت کند و آن عارضی هم در آن منتهی نرایی و شهادت شد
 و در این انصاری خواب دید که تمامت اهل خانه او مرغان شدند و در هوا بی پروا
 و یکی از اساقفه گفت و تصور کرد که ترا بشارت باد که با اتفاق بیا حتی کند و سبب تقرب
 ایشان شود بکنای تعالی احباء در احیال آمد نظریه طیار السماء لا رعد و لا حصد و الذی
 فی السماء یرزقن السم اتم افضل منهن و **راکی** خواب دید که انواع مرغان از آن
 ناحیت روم بیرون آمدند و شهری در رومند و خند و جفاها فرو بردند و میان
 یکا و آن نریا حاکم انداختی و همیشه و دخایه با شر بر تمام بلاد محیط شهری و آن
 شهر را فرو گرفت و غنای جند از طرف **کمانه** و ثیرب خروج کردند و در عرصه بلاد متفرق
 شدند و کل هر مدنی خود ندی **در آن** واقع میگردد و تمام برآمد راجع که تغییر

این مردمان است و آن است دلالت بر عیب دانه که بواسطه او واقع شود و آن در دو مورد است
بزرگی کند که معلوم خلق رده و آن شرر دلیل مری باشد که ممکن برسد و آن حادث و لازم
دلالت بر مکر و خدبست ایشان کند در خشک و سقوط میلان و گاو و آن در آنجا جلیل هلال الکابر
قوم به حکم الحزب طرقت ایشانرا مکر هلاک کند و بیرون آمدن جو جان از زمین تها نه
و بیشتر دلیل بخت سفا مبری باشد با اشرف خلق و نفرت ایشان در بلاد علامت طریح
ملک و حکم ایشان باشد در نواحی و اطراف و خون کل رهنما دلیل آن مشقه که اموال مردم بطرح
وکن خورن و بان منفی که ذوالقرنین خروج که **مرغراب** همان تاویل دانه که در سبب زار
گفتند که اگر دید که ملک ادب و دلیل حسن اعتقاد باشد و اگر دید که بران بدشت فاف عیش
شود و کارش انجام یابد و گویند مرغراب تاویل زن برزگوار ماکرک غمخوار به نندرا بینه و اگر
در بهار مرغراب حلفان آن شد که یاد کند شد او را با زری که از خیم و چشم جلا اند باشد صحبت
افتد و اگر دید که اب در بهار آمد و مرغراب که یا آنک ملتس بسبخت و ایله ظایم مناجا به
یا غزل و فطاکت و اگر در آن مرغراب شیراز آیند و ایله بد شمنان طریایه و اگر که کان و بحیران
بینه و ایله آن ملک ظالم باشند و اگر اسبان بند دلیل کند و ایله شوه و اگر کوسندگان بیه مال
و ایله بسیار کند اگر کاف و یا یا خان بند آن و ایله را حشی نادان جمع آیند و اگر در قحط
مرغراب مرغاب بند دلیل آن شوه که لشکر و ایله فاشوند و اعتماد بر ایشان باشد و اگر دید
که سنی و ریاحین از آنجا خانه او از و ایله مالی رفح حاصل او و در حکایتی که
چندین عباد خواب دید که در خوابی مان غمهی از ارض قام بدی و شخصی بودی که است این

با برخواستن سوام و آن محصل و با بخت و بر سر معوضه و انجاء و بیه و بدان اعتصام فیه
 که چون بسیار شعلقه در دست داشت و صورت رویا حضرت رسول علیه السلام را
 دید و میگوید اما الروضه فروضة الاسلام و اما العود فهو الا خلاص و اما الهبة فاخذت
 بهمة العتقة فلانرا لثباتها الا خلاص موت من هم بدین راحت باشد و
 محله نال حرام یا غم و اگر دید که از آن من هم کوشش اندامش زیادت شد و الشربادت
 شود و بالعکس حکم مسقم درنا و بیل جامها بیان رفته **مروارید** درشت که لولو در
 و بنده است از آنست بتاویل قرآن باشد یا زن جمیل یا فرزند کنیز یا غلام مطبوع یا کنیز
 خوب و از آن خود که مرغان عبارت از آنست دلالت بر مالی کند بحسب آنکه سب و
 صاحب منظومه او را که هست در خواب غنم و وارید نیکو دین هر کس که بی
 و نور سکه به کنیز بود و ربوبه بی شمار عروسه و کوسه دیدن مروارید و آنرا که درشت
 باشد یا خود دلالت کند که عالم را علم بود خاصه که در کفون سب و دیگر از اهل محبت که بیند که از آن
 او بود و اگر علی غلبه شد که لولو بی سفت تفسیر گوید و اگر دید که در غنم می شید در آن آب
 متعلق کند و غنم او را این خواب دلیل بر االت بکاف باشد و اگر دید که بچوب می
 مجرب یا استکاح نماید و تاکید این معنی را بعد از آن حکایتی نقل خواهد فرمود و اگر دید
 که او را لولو دادند زین با کنیز خواهد بقوله **كَا مِثَالِ الْوَالِدِ الْمَكْنُونِ** عیاد او با سوری کزین
 آید بدلیل **اِنَّ اَنْبَايَهُمْ حَسْبُهُمْ لَوْلَا مَشْوَلٌ** و اگر دید که آن لولو را بخود غلامی یا کنیز که خود
 باین صفت که گفته شد که در آن **مَرْزُوقٌ** با او فرزند می با غنم کفو و صلیت
 کند و اگر دید که آنرا شکست بود بهی از فرزند بیارقت جوید و اگر دید که فرزند

معصم مستعمل شود و اگر دید که مروارید مخوفه قران فراوان کند یا آنک مستحق علوم نهان
 باشد و اگر دید که لؤلؤ از دانه بی افشاند بحث علی کند و کفاند لؤلؤ بسیار دلیلی عدم رتبه
 باشد یا مال میراث و اگر دید که لؤلؤ را در حوی یا در جانی انداخته بنبایش مشغول شود
 و اگر دید که عقدی مروارید در شارع بی کسرتانید در علوم تفاسیف کند و اگر دید که بر کف
 مرهم بی بست نشانرا نفهم دهد و اگر دید که یکپیک در خانه باز کند و از آنجا جواهر بروی
 آرد از علی سوال مسایل کند و لطایف شنود و جاماسب گوید و دین لؤلؤ سروی
 باشد و باغفن ان ریاست بی شرم ان شقت باشد و اگر دید که از اسوخت تعلیم
 تا اهلان در پاهای احسان در بان جا ملان کند یا مرکب مشروب شود و ظاهر از نما کند
 که باید موضوعی در باب صنعت علم ضایعست خواب و اگر دید که مروارید را بزودت
 ان باطلات که بحسب باطن و خردن کند شد معکوس شود و کومد عالم و واقع را سنگ بود
 و دیگر از آن دید که عقدی مروارید بدست او بسته بود و او را دختری آید و اگر دید
 که مشکست و بر آید شد رقی کند و اگر دید که دانه بر کل بهاریت بسته او را فرزندی گزید
 آید اما جمعی بی نباید در حکایت اند که شخصی با ان سرین گفت دومه را خراب دید
 که لؤلؤ در دهان ایشان میرفت و از ان یک بر کتر از ان فرورفته بود میون بی آمد و از ان
 یک و عکس ان صورت مشاهد بی افاد گفت ان کوچک تریون بی آمد ان بن
 نفوذ دانه که نقه که بی شنوم معانی بعضی بان ماری کوم بی عکس ان حسن سری قلم
 متعلق بی شمه که مر میا سنوید بود که باز بی رانده و بی شمش و کت و کت

معصم کافور
 یکم و اکم
 بن بار میل و باقی
 است

و اما در اول چه کند خود دیدیم که شیخ از علی بن ابی طالب روایت کرده است ..
 یک نفری خادم فرمود که سوره قرآن یاد داشته باشی که یک نیت است که اگر باشد و آن
 نیت بخواند گفت بجز البقی و آل عمران یاد دارم و آن عمر از اقلیم او گفتم و دیگر
 نیت خواب دیدم که کوهری را فرو بدم و باز نمودن انداختم گفت بعضی از قرآن یاد کوفه
 با شیخ و بار فرا موش کرده و قصد بن خود و دیگر **دیکری** گفت کوهری دیدم که بجز
 سوره فیه که کم گفت احدی گفت داشتم در زمان طفولت من و او را بغارت برده اند
 گفت جمیع که که ماری گفت یکسری درین روزها فروم ام گفت رخسار باش که می باید
 که در آن باشد و تفحص که در وی فی الواقع چنان بود و این حکایت موکد آن تا ولایت
 او در باب سقین لولکه شد و شیخ **یک** از نصاری خواب دید که پادشاهی بسیار داشت
 و در دست و پای جواهر و طلا و نقره و از این می سپردند و می بخشید از اساقفه گفت الله
 را قسم عوم سهی کنی فحق شناسند و ضایع ماند خانه را خلیل آهن که لالتقوا لولکم قدام انکار
 البیاد و سینه با رجلین ثم لعنتم علیکم بالقتل و حال صاحب رویا بعینه چنان شد و از این
 زن پرسیدند که شخصی را خوابید در آن که دهان بر آیه داشت و فرو گرفته و نی
 گذاشت که هم دانه غنچه گشت و فلانست بر حفظ کلام که که تعلیم دیکوین ندهد **دیکری**
 گفت خواب دیدم که بطریق شوار دو دانه در گوش داشتم گفت اخذای تقای بهرین و در
 تلاوت قرآن نشیمن کن که بپای مرادانی خوش هست احیاناً قرآن نغمه میخواند گفت و چند
 صحبت زینوا القرآن با صواب که میست اما لذت محرز باش و صحابان او را که مراد ازین
 قرآن تحمیل است نه تحمیل بقوله علیه السلام **اقرأوا القرآن بالحن العرب و اصواتها و حکم**

این صنادک مملو شد و از آن منکم در افراسیاب علیه السلام
 کشه گویند که جی طوقه مردود در خانه او کاری میکنید و او را بادوستان و خویشان ملحق
 افتد و از آن مفادقت جوید و اگر دید که مردوری بپس که در کاری مصدق شد چشم
 چشم اگر مالک دین و فرزند است اگر مسلمان شد که دیگر مسلمان شد اراقات این که
 و اگر کافری شد که مسلمان شد لقوله علیه السلام لا اله الا الله صنی من دخل صنی من علی
 و اگر دید که کافری بود است او مسلمان شد فاستغنا توبه دهد و حکم مسابقة بنقض
 کوفس تقدم یافته مشاح ما و بیل مردی یک باشد حنا و حر تا و بیل یک کند شد و کند اند
 مساح دلالت بر شخص کند که نقد حال مرهم نماید و کونند تفحص اموال کند تا بران و توقیف
 باید حنا و رتبه و چون کشف شد مستاجر ما و بیل شخصی باشد که محرم بود کند بر کاری
 منسوب میکرد و چون او را در معرض اتهامه از وی معرض شد مس ما و بیل مال و متاع
 بود و ظروف مسین دلالت بر خدمتکاران کند یا امن و خیر و برکت و کونند ان خدمت
 از بیل بود باشد و اگر دید که مس بپس که کلاخت کاری به ست و کشاده شوه یا با بیل حلال
 بر بپسیت و نه مستی از شراب دلالت بر توانگری کند از مایه حرام یا جایی
 بروی غلبه و اگر دید که از مسیتی جبه خود را برید تحمل شول نفت نماد شد باشد و ارتقا
 بطریق مالک شوه و مضبوط تواند داشت و گویند نصیبت قیام نماید تا و بیل طاهرین
 رفته و گویند مسیتی دلالت بر مال و سکر مزمل غنست یا دلیل ناتوانی و نقصان
 بال باشد شد مسیتی چه مست مسرف به و گویند مسیتی غایت را یک باشد و تهور و طایفه
 مستی شد و مسی می شراب دلیل خوف و ترس الناس سگانی و ما تم سگانی لاله حکایت

شده شخص غریبی که ولایت داشته شد و با اتفاق طایفه انجمن رفت و چون خواست
که مراجعت نماید اصحاب دست یافت حنا نجه مع کلام استصحابی توانستند نمود
و تمامت را بارگذاشت و با این سرین گفت و قهر که که طایفه ارد دولت تو تر پی
یا نه و میستی بطر در مراجع ایشان عمل کند و بعد از آن از صحبت توانستند نمایند و متابعت
کند و توارشان با عرض کینه و جنان شد مسجد معمر تا ویلادشاه یا قاضی با خطیب
باقیم مسجد یا امام یا مؤذن یا فراش یا بواب و کوه مسجد با عمارت از خواب علی باشد اهل مسجد
و اگر دید که غریبی نجاکند و امامت کند امام و فات یام و اگر دید که در مسجدی رفت
آمن شود حنا نجه در نکته تاسع گفته شد و گوید صالح را خلاص باشد و طالع راجیس حکم حدیثی که
در جانه منقض همان استشها درفته و گوید دخول مسجد حرام دلیل نمی باشد لکن نه لیکن خلش
المسجد الحرام انشاء الله الا و اذان سایر مساجد دلالت بر صلت رحم کند یا زیبارسا
خواهد و او نیز بسبب آن زن بارشاه و گوید شاد کند مسجد را همین تا و بدانست
و بعد از احکام مسجد ساختن در تا ویلادایه بجلا و در قمر ندادن نهادن معضلات بیان
درفته و گوید اگر دید که مسجد ساختن دشمن غلبه کند لفظه ته قائل الذین یبوءون علیهم
لنغخذن علیهم سبیلاً و گوید دخول مسجد وقتی دلالت بر زن خواستن کند که بیند که
یا جمعی در مسجد رفت و از هر او حنفی فرو بردند و اگر که دید که از مسجد بیرون که کینه
بمحسوب حال او روی خروج کند و اگر دید که خانه او مسجدی شد همان تا ویلادشاه باشد
که در نکته گفته آمد و اگر دید که یک از آن او مسجدی که نرتبه دینی رسد و خلق را بحق دعوت کند
و اگر دید که جام را عمارت کند یا آن را بر حسی از او مسجدی مزین که انید بخوبی عام یا مسجدی که

معین صلاح عموم باشد قیام نماید و اگر که دید که مسجدی حرام شد حاجی بمسئول اقدام نماید
و اگر دید که در مسجدی حرایغ افروخت او را فرزندی صالح آید و اگر دید که آنرا باز نگاه
ان فرزند وفات یابد و ممکن که آن خواب بحال سند سرایت کند و چنانچه این معنی در
آخر تا ویلستنا المقدس بنده یافته و اگر منکر در جامع نهشته بود و پیرامون آن کل
وسن برآمد مفهوم کانهای نیک بروی برند و بیغ الواقع چندانی نباشد و اگر دید که
مسجدی بروی میشت مایه جند بعادت غیر صرف کنه و از آن جهت مراد یابد و اگر
دید که مسجدی سر به کشید محذمت بر یک یا الک سر بروی مضروب باشد مشغول
شود و اگر دید که مسجدی بر روی می کشید مایه تمام بدست آورد و شاید که از سفر باشد و اگر
دید که مردم بشا و بایک مسجد می کشیدند او را فرزندی صالح آید چنانچه در تا ویلستنا
لغت شد **مسطل** تا ویلستنا کسب باشد و گویند مقدمه حلیت بعد که بدان
وسیلست جذب فایده کسب و کوه اگر دید که مسطری هست یا یافت غدا تدریس نه
له بطریق احتیال جذب و جری کند چنانچه تا ویلستنا بت محله کند و مذهب حنا به در تقییر
قلم اشارت بدین رفته و در تعبیر نوشتن مشروع کند و **مسکله** تا ویلستنا تا فی
لرید باشد و شاید که غنیمتی بود فرض آنکه از غنم حاصل شود و گفته اند ضرورتش دلالت
بر زیادت بیت المقدس کند **مسمان** که عبادت ازان میخ اهین است بروی
برک ازوایه یا غیر او که کارهای مردم را نظم دهد و اگر دید که تسبیح چیزی فروخت
بر عیله آن بزرگ امور مفروق منظم کند و گویند مسمان دلالت بر قوت شخص
داشت باشد یا برادر یا فرزند نامعین و اگر دید که میخ فروزادی نوکی از ایشان بزرگ
آید

صفحه شانزدهم یا جوان در یک دوست کیمه و گفته اند که زندگی و جای بدیه دوستی را برادر
 و عکس بالعکس و اگر دید که بر سر ریشهای بست نصحت موی میوند و شاید که
 سنوی کند و اگر دید که بر پشت خود نه او را مرزندی آید که بحسب حال خود مرزندی
 باید یا که از عطا یا که از او تا د باشد و اگر دید که آن سمار پیری بر پشت وی نه
 همین تاویل داشته باشد و گفته اند میان مرد و جوان در تاویل هم فرقی نیست و اگر
 دید که بر در خانه خود نه آن تاویلات مغسوس شود و گویند هم هلاک باشد و گفته اند
 اگر مذکر یعنی از مرد جنس که قدر در دو حیوانی یا بنای یا بعدی یا مع کوب بر جای
 زنده از هر حیوان زنی خواهد یا دوستی گیرد یا اگر مذکر روحی نه آن قتل
 با اهل نفاق باشد جنای از تعبیر خوب معلوم شد و لهذا گویند منوچهرین بهر کدام از آنها
 که تقدیر داشت اگر نسبت کند از نفاق خالی نباشد و اگر طامید و رسوایی منع بحسب
 حلقه دلاقت بروج کند و بحسب صلابت بر حزن و کسب استحکام و عشق حلقه اند
 خلاص نیست اسیران عشق را ندی و گویند مع تاویل ظالمی مظلوم صفت باشد چنانچه
 به مثل گویند قال الجدار للزبد لم تشقنی قال سل من یزنی و در حدیث آمده که ابو طالب
 برافه دید که دوازده سمار از دکر او بیرون آمد و صدق تعبیر کرد که دوازده سمار از نسل تو
 زاده شوند یعنی از نهم اجماع و حکم مستند در تاویل الش تقدم فانه مساو
 که در تاویل احسان ~~بنا~~ و صفت رحم و نقد ایشان و اگر دید
 بچهره شمس مساو که مایه آرام ~~بنا~~ حرف نه و گفته اند هر کدام از ذوات که
 مساو که دلیل نقد حال اکس باشد که ~~بنا~~ و منسوب به چنانچه در تاویل

در بیان شرع بیان رفته و حکم مسهل همانست که در تاویل جدا گفته شد و بطریق
 طریقه که با سهال سفر فرغ شده مصداق حاجت نسبت به توان که ملک ارفع و ضرر مسهل کند
 مشاطه ساویل مستور باشد که امید ها از وی بوفارسد و غمها بخنور و از ایل طریقه
 و حکم مشاونه و مشور و در تاویل سخن مان رفته و از ان مشاوتی که در علم
 در آخر تاویل اسما علیهم السلام تقدم مافه و از ان مشورتی که در اشاء احکام سارکان
 معلوم شد مشرق تاویل حضرت بادشاه باشد و مصدر حاجات و مغرب عکس ان
 و توجه مشرق دلالت بر بریه کند و عکس کل ذلک العکس مشک ساویل شا باشد حکم
 در خنور گفته شد و گویند منفعتی بود که اگر نری که رسد با آنکه عفو و دلالت بر کمر کن کند
 یازن عالمه یا موه عالم و اگر دید که نافع بشکافت و در میان ان باخه یافت مان زن با
 هم مال شد و هم جمال و اگر سند عالم بود او را علم بسیار حاصل آید و اگر بادشاه باشد که
 یابد و تا جرات تجارت راجع بود مگر آنکه بی ان اخروش باشد که تا شراخ گفته شد مکتوس شود
 و مشک معشوش نر ساویل بد بود و حکم شامت حیل در خواب و بیداری کیست لقوله
 وَلَا تَكُنْ مِنَ الْخَائِبِينَ اگر کسی را بگوید و اگر دید که مشک مخونه مال بر میان آید کند و گفته شد مان
 حرام مخونه باعتبار آنکه اصل ان خون بود و حکم مشک بلط خیک گفته شد و مشک
 دوز و مشک فروش ساویل قاسم میراث باشد باعتبار آنکه در تاویل کنش در زخم
 گفته اند و گویند غاس کمرکان رویه باشد حکم مشکل غلط غشی مصداق مصداق
 بادوست و دشمن ساویل محبت باشد لقوله علیه السلام المصافحه تزیید فی الموده و اگر دید
 که کسی صافه کرد و او دست از لشیا یعنی ان کس صافه و بازنده و صافه با صافه

احوال مقصود بیل و جدان منقود باشد معناه در تاویل همه دست بردن نهادن اسرار
 مافیه مصاحف دلالت بر خضرست گند و اگر دید که میان او و قرض خواه بواسطه هم از
 تکیه در انرا خیزی امر لغزله تو و المصلح خیر و اگر دید که کیسه را بصلح خواند کم را می را هدایت
 کند و حکم صلی که بعد از جنگ بود در تاویل اشتی بیان رفته و اگر دید که حامل داشت از مکان
 خلاص شده و از مخادف این گفته و اگر دید که میخواند حکم ان در تاویل توان بیان رفته
 و اگر بعضی گفته بر سر منبری سده دلالت بر ان کند که ان موضع سخن امام و خطیب و واعظ
 و سایر عظامه این سماع قبول اصفا کند و عمل ایشان بر بعضی قرآن باشد و اگر دید که در اقامت محف
 و اتنا دل بیکدیگر قرآن بسیار خواند و گویند من قرآن نوش یا خواندن شنیده که منبست لغزله
 علیه السلام لا انا کلمه بالقرآن و اگر دید که در قهای محف سیه و رید شرایط نماز تمام بجای آورد
 و اگر دید که محف را برید و جایی نهان کند ارکان نماز فرو کداند و گویند که هر مرد محف اندر خواب
 دین وی شد تباه و کا خواب و فرو شد دلیل بر کار بست و در خدایش نفعین دار بست و اگر
 سده که سطرهای محف زمان بی سته نیت ان داشته باشد که قرآن حفظ کند و اگر دید که
 سطور ان یک بوه در تفسیر تاویل بطریق متدعان سخن گوید و اگر دید که محف مساجد و ماسج
 بنهید شد بوه قولش خلاف فعل بوه و گویند قرآن با جوت نویسد و اگر دید که محف را کیسه
 و او یا الی انرا مالش ساخته بوه بر امری منی اقدام نماید لغزله علیه السلام لا یتوسد المحف
 یا الیک قرآن فاموش کند و بنا شایست مشغول شود یا الیک بقرآن و حدیث کار نکند
 و گویند توسد محف دلیل بقصد باشد و دلیل کند که صاحب رویا بر خط محف نهاده باشد
 و بیان نظر گفته اند گویند بر سر خواب انرا دست تمام و نهی فرمان بر و اگر دید که در محف

محف

مصنف که گویند بحسب این اوراق جاء یا نه و عدل کند و اگر چه مصنف با وی سخن گفت
از خضر و سرور و گوید همان باشد نقولہ تع لا تطیب و لما یأسر الی لای فی کتاب حدیث و مرتضی
علیه السلام از مصطفی صلی علیہ وسلم روایت فرموده که هفتہ بقول آنها سکون بعدی فیه قال
قلت لک فالجرح مثله یا رسول الله قال کتابت کتابت کتابت فیه ما کان فکرم و غیر ما
بعدکم و فکرم ما سلم الحدیث بطوله و کفنه اند که مصنف تاویل میراث باشد که لای فی کتاب فکرم الثقلین
کتابت الحدیث یا امانت یا رزق حلال و بعضی از مصنف همین احکام داشته باشد که گفته
و حد **حکایت** آمد که حسن بصری رحه الله بخراب دید که نظر در مصنف میکرد و بیکلی بی
و بعضی که این سخن کسی جز تاویل قرآن ذکر رفته و **نیز** بخراب دید که از مصنف
ملاقات میکرد و خودش بجه نامند و کتابت از وی این مصنف التواطیعه که نه
و با این سخن گفت و فرمود که ترا دو برساند که حافظ کلام شوند و جهان شود **شخصی**
جهان دید انشی عظم مشعل شد و اوراق مصنف را به پای می که و بران انشی بگذاشت
و ساکن می شد و معبر کی نسبت از طرف دیوان فیه حاجت شوه و ملاقه شده سکس باید
بمان شد **حکم مصطفی** در تاویل علک رفته و از آن **مضارب** در تاویل کنیز بحسب
حاشیبت مقدم باشد **مطبخ** کلین ساویل خادمه امین شدن باشد **مطبخ** انان باهر
البحر برعکس آن باشد خانج در تاویل انا طایفه اشارت به با شال این عبارات رفته و از این
سبک و کتب ثابت فعل و سلیطه و حقوق باشد **کلم مطرب و مطرب** در تاویل
سود و مقدم یافته **مطرف** که مبارکست از خضر معلم همان حکم دانه که عزیز و
گفته شد **مطرقه** کلم شمع و آله که بر کتب مهم انرا به که کو عید مطرقه کردند و بعد از آن شمع

مطلوب بتاویل حکم قوی دانه و مطهر و راحم خیکست حکم معافه باین
 سزاوارتی حکم افروش و دست و آخر تاویل کن بیان رفته و بامره در تقدیر مرون تقدم -
 یافتن معین تاویل ناصحی باشد که وجود صلاح و فساد تقاضا یا مرم کوبید و کوند طایب
 حشرات خلق باشد و اگر دید که خوابی بوی گشت و تقدیر سنیه عرض حاجتی کند و اجابت
 نرود و بکس بالکس معجزه سازند دلالت بر کسب میبشت کند و خوله آن هر
 بدو او بکسب نفع دلیل منفعت باشد و یغسل بالعکس خا به در در او کفشد و از
 بر در او هر مضمون که خوله نفع و مزان متعلق کسی شود که عضو وی منسوب باشد جنازه هر
 تاویل اندام بسیار رفته و حکم مغلان ملط کائن تقدم یافته دیدن معل معنی دلالت
 بطول عکس و حوره نش مال حرام باشد یا سخن خوش کنش و نقد این احکام در تاویل رود کاف
 بدو کشته مغلان ملط و بیل بد کند او ی باشد که مرم را بر حرکتش و تقدیر کفشد و اگر
 دید که لغامش و آن بجمع شد از جان کپس ازاری یابد و کوبید فکاکوی بدو کفشد
 نیز در زحمت باشد معل تاویل بر یکا نادان باشد و نفع نکلیت بر مرم و نفع
 شد و اگر دید که معل الملط شد بحسب حال مرته یابد از امانت بر غامت و حکم اشیاء
 نمود تقدم مافه معین همان حکم دانه که در لغو کفشد و کوند دلالت بر خوانی کند
 تصور آن بر صاحب دو یا بل اکثر مرم شکل نماید و چون او کتب تصور احتیاط کند
 از مرم همیشه بهیاسی اساق افند که هم رتده غازی و اثر آن ظهور سوند و کینه آن
 تران حکم دانه معین ملط غازیان رفته و از لن مغرب سمیت شریک تغییر
 از مرم یابد و دید مغین مرم و استخوان سار ملط بالی و شهابی و شل کفشد

و خور نش دلیل مهر مال باشد و گونه دلالت بر وفات آنکس کند که مفرا و خور نش بلایه
دید که مفراش ~~فرقه~~ آمد سرمایه ازدستش برود و اگر دید که باز جای نهاد باز مثل از کب
گفته و حزی ارض وجع در تاویل بی ایراد رفته و اگر مفرا خود را خوش نویسد ~~تجدید~~ دلیل
ادای رکات باشد و عکس بالعکس و اگر دید که ماریا که هم مفرا و خور نش دشمنان بر حسب
ان مال او خور نش و گویند تاویل مفرا عقل باشد یا صبر و حکم **مغسل** در تاویل مرده
گفته شد و صلاح و فساد آن سه وجهه باز گفته و **مغاطیس** تاویل شخصی باشد که جذب
بجاله خاطر و کسب مال بروی اسان باشد اما در وی قساویته باشد و حکم کان مغاطیس
در تاویل کان گفته شد **مفح** حکم معجون دانه **مقام** ابراهیم علیه السلام دلیل
اقامت شرع باشد و اگر دید که آنجا ناریه که یا حاتم روح که از او گفته تا بقیه آیات
بینات مقام ابراهیم و بسنی برین استدلال قوی که در اثناء تاویل که ~~بطلان~~ رفته اصعب
اقوال بود و حکم **قلم** در تاویل قلم در قلم آمد **مقدم** بنا و دلیل کسب شخص
بود و مستحق و غفای و فریبی و لاغری مانع محبت نعلق گیرد و گونه دلالت بر مال ذل
و اگر دید که مابعد او بر ک بود بمال زن بر یک یا بد و غم شود و اگر دید که دیگری جاخ
از مابعد او داشت تا عورت او ظاهر شد عمر او از اتمم که او اند و سر و زن هر کدام
که مابعد خفه ظاهر کرد اند و دلیل ادبار یا شد بی اگر شد که خود نظر در آن بی که اقامت
یابد که بعد از آن ازاد بار مامون اند و اگر دید که ایتان مدبر که کاری بی حاصل کند و نکاح
در بر پدرش باشد و اگر دید که بخت میرفت مضطر شود و بی از احکام مقدم در تاویل
و عکس و تفسیر عورت بر بسیل انسان تقدم افاده و اگر دید که از آن خون بی جلیه

بقدران زمانه گشته ملک و حید که بجای غلط از خون جدا شد از کارناشایست توبه کند
مقتل از درخت بازگشت تاویل کامل بر زحمت بی فایده باشد و خویشتن
 آن زبان بود و بیار آن غم و بقویا مال حرام **مقتعه** ساویل زن را شوهر بود یا ولی
 و سر در زن باشد یا اگر که و اگر نیاید که مقتعه از سرش جدا شد یا برید شوهرش
 بخلل یا حرام میل بر کوی کند و اگر دید که بان بسختی بخت آن از دیوان زبانی
 گشت و اگر سر در زن خود را با مقتعه سندی نه خواهد یا اگر یک فرد و حکم رک انست که در
 تاویل یکما گفته شد و مقتعه بسیار دلیل مایه باشد باندان آن که از قتل زنان رسد و زن
 را مقتعه ارسد دلیل شوهری سک صایع باشد و مقتعه خلعت و دلالت بر ثروت مال کند
 و از آن سیاه یا کهنه دلیل شوهری در روش باشد و بعضی از این احکام در زنان و بیل چاه سبیل
 استغداد بیان زنه **مقیه** ساویل بخیل بود حنا در تعبیرشها لفظ کارکن اشان
 بان فقر و کمکاری بلفظ خردم قدم یافته و کم مکتب در تاویل کوچک
مکسر ساویل مردم درویش سنده باشد و بیست و نوزده اشان
 بود و از کس عن بیرونه این طایفه باشد و اگر دید که کیسه بر سر او بی پرید دشمنی
 فرومایه خواهد بود و بی تفاوت جوید از قبل ریش صاحب دنیا و اگر سنده کیسه بر روی بار
 مال من افاد و عازم سفری باشد باید که فسخ میریت کند لقوله نه وان سلیم الدباب
 شیخ المستعذون و اگر دید که کیسه چند در حوضان او رفته در دانه نامی برسد
 لقوله منصف الطالوت و المظلوم و گویند مکسر در اکثر احکام به شش تفسیر
 و جاسپ گوید اگر مکسر نه حاجت او را شوق و مکسر نه بایب ساویل فزونی

میارا شد یا معوی خداد که در حلاک قریه خستین کوشید و مکسولان دلالت
شخصی کند که در دفع غوغا عوام کوشید و مکسولان اکس مایل معشت مهم بود و غوغا
نیج و او از مکسولان کنه غوغا معولانی یونان برعکس او از دیگر مکسولان باشد چنانچه
بعد ازین از قول یونانیان معلوم خواهد شد و گویند اگر پادشاهی شده که خانه نخل فرو گرفت
شهریه معور که خرابی هفت داشته باشد از دست طائفه استخلاص کند و اگر دید که تمام عسل
از آنجا برگرفت مال آن قوم تمام بستاند و اگر دید که بقدر ضرورت نفع خطاب
واجب ایشان کند و بی حد القیاس حکم و ابقای آن کسان از حال مکسولان باید
کند و اگر دید که یکس چند بر سر او ایستاده بودند ریاست باید یا ریسی بوی ایستاد
و اهل یونان بر آنند که دیدن نخل اگر را یک بود و طائفه را که می چشت العسل مشا به
ایشان باشند و غرض از طائفه را بد بود بسبب او و او ایلی و قرآن که بسبب عیان
اراستت بنا و بیل معوی فواج عیش با معفت بزرگ نشانی مبارک نشانی را به
به از آن باشد و گویند صاحب فراست طعم بصواب بود لقوله تع کاذب حی و یک
اعمال الخلی و اگر دید که ملک او شد در حسن قریه ولایت باید و اگر دید که کسی او می
ارساند ملایه بستاند قدر آن میباید و اگر دید که بستان دو کانه زن میباید ملایه
نوش بستاند و اگر دید که حق او میباید نصرت او بود هم با حق قاع که تمیذنت
حکم ملت از تاویل کافری مستفاد است و حکم جابه ملجم در تاویل ملایه
رقه و مصالح تاویل زردان بیان بود باعتبار مال تاویل کشی بر زمان رفته
که تاویل کشی بوی که خنجر کش ازین مذکور شد تاویل ملایه هم بان و تهرانی

لکنه و عدم را بکفایت و ندامت اوزیانه آمد که اجرا بدو بگذشت و بعضی بر آنند که از عاقل
 و لاف بوا حدان الشجر مراد درخت انجبین بود و سبب ملبوط او شد موجب مدافعت گشت
انجبین سیاه بوقت خود دلیل خیر باشند و آنان سفید بر آنان سیاه باشند
 و الریه وقت بیند بروی حد برند؟ الانجبین بله اهل یونان حسد باشند و گویند
 و گویند انجبین سیاه بدلیل باران و بزرگ بود و گفته اند همگی بر بیون بود که تعبیر از کلویش و
 آبدی انجبین گشتند **انجیل** از کتاب حوامین دلاله بر آن که از زنان است
 نصرانی اند که خیری یابند و اگر به کتاب خواند او را عیسیا طر مستبته شود **انداختن**
 دوست و دشمن مزاج و جد و خواب همانست که در میدان و محبت شد تغییر یابد کوفه
 نامراج بود یا جد و تنه لیس حکم در مقام کسین خواند آمد و اگر دید که جبری خوب محبوب
 بدو می انداخت بقدر آن با وی صله کند و اگر آنکس محبوبی باشد او را باندان آن
 صله یار شود باید که او این فو خواب بعلمه منعکس شود و اگر دید که آن محبوب بیش
 چهار بایی انداخت بر جامیله نفع کند **اندک** شخص بنا و دل خوبان او باشند و
 زیادت و نقصان و جمعیه و تفرقه آن باینان انفع کینه و گویند زیاده ای از نام نخی
 آنکه حضرتی سانه دلیل مرید نه باشند و گویند ما جد سجم و عبادتیت از پیشانی
 و دست دو کانه و پای تو کانه و رانود و کانه و ران جفت بسیار عینه دلیله سلامه
 دین و دنیا باشند و حنات اعمال که در قیامه چمنی به لیس روشن شود و حکم لایه
 محاسب حرف نام او در مقام خوف خواند آمد آن شا الله بک الله کسی با که گشت
 ارازم او جد الله میبند بانی مایه رسد و بالعکس اگر دید که عینی اروی بر وجه بران
 برور از وی ستاند و الریه که گفت عینی از اعضا خدی خود عینه که از دهان آنکه

د بام عضو منسوب باشند یا بکمال مشغول شوند که از آن نیر اهره نشد و گویند
ذخیره گذاشته باشند محمود و اگر دید که گوشت خورده اند بر آن بار می کرده و می
انداخت دلاله بر عجز می کند و گویند اگر دیده که گوشت خورده بر خویسان قسمت کرده
بریشان صد و بالیشان وصله کند یا وفای یابد و تر که او مفسوم که طاز و الراهل صفت
بیند که گوشت خود می خورده دلاله بر آن داشته باشند که دست بر خورده و اگر دید
که گوشت لسان خود می خورده منفعت تمام یابد و اگر زنی بیند که گوشت خود مخفی زنا کرده
و اگر این حویلی کسی بیند که مریضی داشته باشد نموت او محزون شود و گفته اند اگر دید
که گوشت از اندام کسی محمول می خورده دلیل خیر و منفعت شود و اگر بیند که گوشت از آن
از اندامها فرزند خود بخورده اگر از محترمان باشد فرزند را با جلد دزد و اجرة او خرج کند
و اگر دید که آن فرزند را بصل بخورده فرزندش وفای یابد و گویند هر که بخواب بیند که گوشت
از اندام دیگری بخورده تا حاضر کان از وی نفی یابد و گوشت مردن از آن زن باشد
منفعتی بیش از آن زن باشد و گوشت جوان به از آن پیر بود و خاصا سب گویند هر که بیند
که گوشت از اندام میوه می خورده بود در مکر صاحب احتیاط شود و اگر بیند که خنثی خورده
مهرم خورده و گفته اند اگر دید که گوشت دیگری می خورده او را عیب کند بقوله لعائن
ایحیی احدکم ان باکل لحم احیه مینا الایه یا عید خولیا او کند و سکن باطله و اگر دید
که خنثی گوشتی بخورده و خنثی از اندامش روانه شد انکس را بواسطه ان غیبت زیانی
مالی افتد و اگر دید که گوشت کسی میخورد او را هر بر و اگر که بودند معنی محرم بخورده و اگر دید
که آن ای از اندامها دیگری محانه او او را ندانجا کسی هلاک شود و گفته اند حرام میخورد
و اگر دید که گوشتی میخورد و خنثی را میخورد و خنثی را میخورد و خنثی را میخورد و خنثی را میخورد

گفتند که این سخن بود و اظهار علم و کردید که انعام او اندر ایشان بسیار شود و اگر دید
 که اندامی از ایند اما خود بر او می رفت کاری کند که اعتقاد را نشاید و اگر بیند
 که اندامی از ایند اما او نباشد شد که او نباشد و اگر بیند که اندام او چنین اندام دارد بود
 محضی ظاهر که اندام و اگر دید که اندام او بار بار شد اندام بسوی کرده و خویشان او
 متعجب شوند بدید و قطعاً هم در الارض او یا او من قاصح صل ممزق و اگر دید که اندام
 افراز آخر با سئل بود در از و فیه بسیار باید و گویند اجلس نزدیک باشند لقول تعالی
 قل لوفوا حجارة او حديد او حلقا ما یلیر فی صدقکم و اگر بیند که از بنده خود با شاق
 دلاله بفریب و فاء باشد **انکار** وجهی بنا و یل لغوا باشد لقول تعالی و ما یحج بانا
 الا بافرون و از آن باطل دلیل امر معروف و نهی منکر بود **انکار** بنا و یل
 ربح و غیر باشد و خود نشی نزار دید **انکشت** حج گانه دست راست
 است دلاله بر نماز پنجگانه که انکشت بزرگ دلیل بر نماز با حد له باشد و بعد از آن
 بر ترتیب قیاسی باید که چنانکه انکشت کو جل یا ز خفتن بود و صلاح و فساد آن با آن
 عاید شود و اگر بعضی انکشتها بجای انکشتی دیگر بیند نمازی از وقتی بوقتی دیگر
 و گفته اند که انکشت و لی زیادت از ضرب محمود بیند حج و حوش بر آن بود و اگر دید
 انکشت کسی را بدندان بدرفت او را تا دین کند و سحس یا علس و اما انکشتان
 دست حث بقولندان و برادران کنند و گویند او را بدولت و خواهر و شریک باشند
 تا الوعین که یل اورد شد یا انکشت یل از اجتماع بیار شود یا و فاء باید و اگر یکی
 را از آن یوید بیند یکی را از ایشان مضطرب رسد و گویند مادام که تاویل دست
 برادر گفته طبعی انکشتان برادر را که بایک که و الواد ما بولت زادگان

نباشد تا وید میان بیاد و سجده گاه بگویند لو انکنت فی البیت لکن یدیکم و بیاورند و بیاورند
 این حکم از جمله محرمات نهند و اگر بیند که انکنت نرا بهم اندر که است نکر دوست
 شوق و اگر دید که بالسی بچه که میان ایشان وصلتی بود مثل آنکه می رند یا نیکو بیک دیگر و نهند
 و شاید که بینما محارم و واقع شود و غلبه انکنت باشد که بچه بدهد و اگر بیند که انکنتان خود را
 بخایند افسار مال خود کنند و انکنتان حقیقت الت کسب است و اگر دید که انکنتان
 با هم جمع او را که فرزندان و برادران را بصلح او لاف و اگر دید که دست فرو گرفت کار
 ایشان بسته شود و گویند معصیه توبه کند و صادق رضى الله عنه تا وید انکنتان با صاحب
 و خدایم این که در مرید اخوان و اولاد باشند فرموده و گویند اگر دید که انکنت بزرگ
 کسی بپرید ز نای مای بوی رساند و اگر دید که انکنت میان بی بی یا غنی یا عالم ان صبح
 را معصیه بد و از آن کوکل عتوق فرزند بدهد و از آن پستی پیش کوکل و لا بد آن کند
 که او را فرزندی آید و اگر بیند که چهار انکنت او برید یا برید بود چهار رخ خواست
 و مصایب ایشان سخن شد بقوله تعالى مانحو اما ظالم من النساء عتی و تلاش
 در بام و اگر دید که از انکنت بزرگ او غم می آمد و در مصیبتی شوی بحد الله او را محو
 یا خواهر زن نظر خطا باشند و **حکایت** خواب هر کس از رسیدن و بعد از موت
 و انابت او با مصایب غمی و تعب محب معلوم غم که ابالی تعالی بدست می آید
 خود از غم است و از طایفه و در آن گویند معتقد بعضی از حکما و ان است
 که خوابی تعالی امراض بوسیده ملکی اسفلسوس نام می فرستد و هر کس با اسم ان ملک
 ساخته بودند و مریضی شبی ان ملک را بخواب دید که دست راست بوی دراز گرفت
 و انکنتان بوی مای و بخوردن و روز دیگر خواب حور و شفا یافت و در جوان

خبر از آنکه در این خواهر و برادر و تنه این حکم را در او پل زنی با یو دیدن **انگشت**
یاک بنا و پل در پیش و پلوی باشد تا اسب و خواهان یا علان و این دست
 شیارید که در صلاح و آن بان طایفه طلق که در و آمد که کسی انگشت با یو پل و
 معاش او قطع کرد و از رزق تحت الاقدام و در انگشت با یو نباشد حصص از آن
 بر دل و این که در و انواع ضعیف و نقصان بود و لوید او را احمد حنفی محسوس کرد و انگشت
 و در **حکایت** که شخص محول به یک انگشت با یو بر رشتن با نه انگشت
 منطقیه شد و چون بر رفته باز استنفا یافتی و این سیر گفت و فو که باید که بینند
 این خواب تابع موانع باشد گفتند این شخص نه از آن جمله است اما احیاناً در بعضی
 توید گفت که در موانع زیادت قدر است باشد گفتند تعالی افراست مرا خدایمده هوا
 واضع له علم و من و سی جهان دیده که انگشت با یو که نه او سبب بسیار گشت و چون
 و بر بر بعضی که عجب اگر غلبه بر مزاج این صاحب رویا غالب نباشد که بلند عقلش ناقص
 باقص باشد و جهان بود و له علم **انگشت** بنا و پل و این را
 من است و دیگران را حسب و مال بحسب حال و قیمت انگشتی خاص جوهر از با و تلبین
 بیند و گفته اند انگشتی با و تلبین بالاسنا را سلطان و صورتی باشد و تا جسر
 را می از طرف شری و اگر خوب عالمی چند با صاحب دین و دنیا مداراة کند بی
 انگشتی در دین مایه بود که از غی خالی نماند مگر زانرا و گفته اند مایه که انگشتی در دین
 با تلبین بیند حکم حسب جوهر تلبین باید که در و از زر و انگشتی نقره با اتفاق و بود
 و انگشت در دین باید ستم و از آن رو من عملی و تو و از آن که تلبین عمل با ستم و یا ستم
 ناجری با بصارت با اخیله الذاکر بود اما اگر خفوش باشد بد از ستم بود و از آن که تلبین

خوف علی بنی قشیه باشد و گفته اند اگر دیدن انکسری این گفتنی او او چنان بود دختر
را بشوهر دهد و از و بسر آید؟ گفته اند تا ویلا انکسری بسر آیند و گفته اند از آن
به زمین نماند باشد یا کنیزک و از آن نفره سپریا غلام یا چهلد پای و اگر دیدن انکسرت
و ای در دست دل نماند و منجوت و لایه به و لایه باید و اگر نبیند دیگر این خواب دیده است
میراث باید و الا حالش منتقلب شد و گفته اند که دلالت بر مرگ شخص گفته شد چنانچه
ان خبر بر بفرماد او شریف تر باشد و اگر نبیند انکسری او می چسبید تر نونی
در کار و منصب او باز دید آید و اگر دیدن بقتل زبانی مالی کشد و اگر دیدن انکسری
پس و ن که از عربده در افتد از آن را طلاق دهد و اگر این خواب نبیند شوهر شده
آه ا قارب و فاته باید و اگر عالم ببیند احله انکسری او شکست و نیکبختی باز مانده از عمل
معزول شده ا از ذکر خیرش باز مانده و جابر تغییر انکسری اگر نبیند منقضی کرده می گفته اند
که از بچه خالی نباشد و گفته اند تا ویلا انکسری در انرا قول بر وقت اعم از انکه از تر باشد
یا از جوهری بل از آن حسین زنی یا اصل و نیل نفع بماند و از آن جوهری زنی حواقی
و انکسری تنگ زن ناسازگار باشد و اگر دیدن انکسری با از انکسرت بیرون
که همان زن را طلاق دهد یا بنوعی از انواع از عقیقه خلاص شود و اگر دیدن
انکسری بکاریه سفت ملک یا طریقه بایا یا صاحب رویه درم درجه بود و اگر دیدن انکسری
بسیار در از می فروختند املال اکبر او فروخت و بعد از دیدن انکسری از آسمان آید
آن سالی بر آن بسیار بوجوه آیند بعد از آن انکسری و اگر دیدن انکسری از انکسرت بیرون
آورد و در انکسرت بمالد آن کرده و هر از انکسری بیرون می آورد و در آن کی میگوید
چنانچه دلیل قیاق زن باشد و اگر دیدن انکسری از انکسرت کوحل او را نکل او بیرون آوردن

بدینک انکشتان منتقل می شد. مسترشی و قوف در خیانه یا شد یا اورا اختیار منع
 به و والدید که کشتی را بر آب فروخت. لذن مغایره نماید و اوردید که بجنیه نریز یا زنی
 خالص معارضه و معاند کرده و رای بود معاملا باشد و بنیکه بالکشت و حکم بلیغ علی حد
 در عود و غیر خواست که آن سال الله تعالی و تا و این انکشتوانه سرو و عا و دله
 مایه بای که. اند و از آن یکبار انواع حکم انکشتی بود که است این قدر هست
 که تعمیران بدن توان کرده و در **حکایت** آمده که در افریدون محراب دیکه کشتی
 به انکشتی در رخ انکشت راست صفت و معتبر گفت ما صد سال بعد از آن او بهشتند
 چنان بود و **انکشتی** با **چتن** حکم بود استوار شد که تا و این است
 علی حد خواست که آمد و فی نفس الامر معنای طبع یا مخاطب بود عرض انار در عین اثر
 حکم فیس انکست باطل شود چنانکه انکشتی می بود و اورا خواست که به از جرد
 بود که **انکشت** تا و این مال حرام بود که از حال دیوان حاصرا شود و له بجا الفلته
 به شد انکست مالها احرار که نزد و سوختن مادام و اگر دیکه انکست براتن سال
 و بنیکه او فروخت با دیوان معاملا کند و فایده مالی و جانی باید و اگر دیکه جانی را از او ببرد
 آورد سند بوجهی از جو. تخمین شود و اریزید که انکست ناکا. او وخته شد طلیعه مستطاب
 دیار طلوع کند و اگر دیکه در خانه او بود کارش بالا کرد و اریزید که انکست او وخته است
 بر آن خانه حضوره افتد و آنس که **انکشت** سالها دلیل حاکمی ظالم بود که مال
 مذوم بصورت ابلهات و معنی احرار کند **انکمی** سید بوقت خوف مال باشد
 بقدر انل بیند و سر به ارسبای بود و سیاه بوقی خوف به اریزید وقت باشد و اگر نه شد
 اولی بود و اریزید که انکست به سبب بود انکست و بنیکه ادر نعیم و سرود و ادران شیر و نام بر

و بتعلی بالعلمی و گویند اینقدر بوقت خود مال حلال باشند و لا وقت مال حرام و اگر دید
تا خوشه الثقل نذعیر بدست از نی فایده مالی باید و گفته اند در غنای و بخل و
انچه در تکیه قانون تعبیر گفته شد زین مال و جمال بود و در اینجا بطریق کنایه
بایوسف علیه السلام گفت ان البرم قد نضج فقصم فاعصر فقال زنی الحق بعصر منی
و اگر دید که در عصره جوین انکمی افشرد و بخدمت حاکم ظالم معول شود و
از ان کلیت بر عکس این باشد و از ان اجزای مجامع با هیبه نماید و اگر دید
که در طشت می فشرد بخدمت زنی بزرگ قیام نماید اما از ان کاسته تا وید زنی خست
باشند و اگر دید که انکمی می فشرد و آب از ان عمرهای که مال بخر ان جمع شود و
گفته اند انکمی فشردن دلاله بخل است باشد از قحط و سبب انکه قحط لیل عی و بکر باشد
بقوله تعالى یغاث الناس و فیه عصرون و اگر دید که می فشرد و بفعل ان چه بکلی
زنی بی سایه باشد و گویند یک خوشه الثقل دلاله بر این مراد درم کرد و بعضی انکمی سیاه
را غیب مکره نماید و در نقل آمده که زنی که زیاده حجاب مردم علیها انکمی یافت
انکمی سیاه بود و در حدیث آمده که ان نوحا صابه السبل فادعی الله الیه من العنب فاکله
و منقرضت انکمی سیاه بود و حصه یافت و گویند کسی حجاب دید که درخت راز
سراو بر آمد و او را عرض کرد ای شداد مرا و عشق گشت و حکم **باب** معصوم
و ایه مذمتی رضی الله عنهما بر سید اجل در اخوان و ایل ایداع علیهم السلام بقیم یافته و
الیه **باب** در کسب حجاب بیندگسی را
باب آنکه گشتند و در بطریق بر سره بوزن کنند با بعضی تا وید مع بود و
آنکه از بهر مدوا و حود و صاع آید بی شاع بابونه که در لغت انرا اخوان خوانند

世

باب اقامت نامه در بهجت استخوانی سریندر قزوین

نعمانی اذ ارسلنا علیهم الريح العقيم ما نذر عنشی است علی الا جملة که از بیم کردید
که بادی در آمد و خال این بزرگواران و آن موضع گمانه لقوله ما که انهم اعجاز خدایه
و شاید که نایب وانی باشند و گویند که صصر یعنی باله صفره ظلم وانی بود و قتل و باراجت
که از وصا در شده لقوله تعالی فاما عاد بنی صصر و گویند که عاصف یعنی انال سخت حماد

دلالة بوقته که با موت رؤسا یا انکار در میان بیدار مان با واقع شده باد مردم

چون بعد از آنکه جناب او از بگوشت مردم رسد دلیل بر سخنی نگویند که کن یا فعلی فیه که موجب
افسوس شود و اگر بی اختیار بود کار رتبه ها ختم شده اما بی نتیجه باشد و اگر دیده بود مردم از آن
صحبت نداشتند کار هین و دنیا او ساخته و برداخته و گویند که اگر آن قوم نیز عکس باشند فرج
یابند و اگر نجار بکنند و با بیهوشند و اگر با نرم بود خنجر و دیگر بی فتنه و انبیا سخن

رشت بود اما شمر میابد و اگر تن آن اندکی بوی بر سر قدرت آن مکرر می یابد و اگر دید
در نماز با حرم بی تن از وجود اش در طلب حاجتی سعی کرد و سبب کلامی با حرم
در حق آنکه بوقته آنکه اگر چه الهی است با بی بدستگاری از بدید یا دکت

و راوان بود با ندان گوشت شود اشعار از زمان **باد بین** سلا و بار
نقصت بود که مردم از او سزا ختم یا بند و اگر **باد شاه** عادل را صفت

بیند دلیل بر فضا حق تعالی باشد و متعکس با عکس جناح شمع آن در رویه بال است
نعمانی تقدیم یافته و گویند که او را خشمناک شد دلالت بر آن کند که در صله محبت
باشد یا در اعتقاد و نوعی از فساد بود و اگر دید که باد سامن را بفتاد او رفت که
بزرگ کند و بقتضی و رسد و اگر دید که باوی چیزی خود بقدر اول مرده یا
مرا کردید که بخانه بادش من در رفت متکفل مصالح آن حرم شود و سبب

و رفتن او کرد و آوردند که پادشاهین با مثل خود حاضر کردند و غالب آمدند و شرف
و آوردید که پادشاهین شد و سخن پادشاهین را اینک و بنده را آزادین باشد
۴ غیر سخن را نیم مکر بود و بیار و ادلیل موت باشد و مبت ارجم خلاص
و صبح چیدان از حوین و بیوند چه اماند چه پادشاه یا خدین و بیوند نباشد و لوید
الراین حوین زنی بید و فاء یابد و جاما سب گوید هر کینه که پادشاه شد
بغیر خود ولی یابد و از بنجافته اند و باید از دولت محال اسباب و لاردید
و مرگونی ردیف پادشاهین شد و لب خفاف پادشاهین دانست باشند ولی عهد او
شود و الا محب حال مکنه و محال یابد و اگر دید که پادشاهین با وی سخن گفت
در امانت مقرر شود لقول تعالی انیل الیوم له ما یمیر امین و اگر پادشاهین بود که
بقول که کار که از مرتبه در افتد چنانچه از قصه آدم و حوا علیهما السلام
منقولست و اگر دید که پادشاهین موضوعی در آنکه نسب پادشاه مقرر شود
احمل اسجارا بنخصیب اکابر و امرومن رد لقول ان الملک الا و یغسل
و اگر دید که او را حویر پان مالک و اورا النبی کل خوب بخت یاز بوسنار ان حرم یلی
بوی دهند و اگر دید که در خانه پادشاه ارجال خود بکشت خاتونی دیکه برآمد
در حجاب تعبی کی کند و اگر دید که پادشاه خفته بود و پادشاه بخواست و او
حال خود باقی ماند یا پادشاه اختلاطی کند و بروی چشم کینه و مال وی بختایات
یا همان بر مالان لان التایم کالمیت و الا و یمنی بو خنده نجا یابد و الا خود را
بر فراشی پادشاهین بیند همان حکم ماسنه باشد که در حویر پان گفته شد یا اند و او
علی شریف فو باید بعد فیه و راستی و اگر پادشاهین پادشاهین خانه او کجه شد

و اگر پادشاهین پادشاهین

مکتب خاندان وی بیرون نرود و اگر بادشاهی بیند که عید در راه شد و برون سلام کرد
نشانه باشد باطن و سلامه مکرر و اگر دید که بادشاهی بیانی رفت و ازین مودت
اشکال شود و اگر دید که طلا بوی تار می کردند از بکرومن نشوند و باو عین خلاف
نقشه که سحر خوب باشد و از آن سحر لطیف و از آن سحر سخت و اگر دید که بوی
تین باران کردند بوی دعاء بد کنند و اگر دید که او را سحر و جادو عطا و عطا
و اگر بادشاهی بیند که شخصی عامی در راه ملاقی او شد و با وی مودت کرد دلیل
خوش حفا جا باشد و سلاطین عامی و جنین بکشت را تمام گردانند و مودت و جنین
سلاطین در راه بوضع مودت عامی مستبد او شد و مودت گرفت و در حق
فدیت کردید که خادمی بی آنکه نایب در میان باشد او را با طعام مالد ملکی
بی مثل بی ممانع بی مانع یا بد خدمت و تا بد ملائکه این حکم آنکه شهنشاهان
منقطع است و اگر دید که کنیز که بیک زن که آن ملک را سرور و فرج باشد و اگر دید که از
غلامی آن اسب و طعام یافت و شمر او حقیق او شوند و اگر بیند که ترک بادشاهی کرده کار
کنند از آن مادم شود جنات و النون علیه السلام از اسراف نهاده یافت و اگر دید
که بی اختیار عوض شد ضعیف بجای او باز دید آید و اگر دید که با وجود سلطنت
در باز او با خودم همراه بود دلاله بر مقام احلاق که لقول الله تعالی ما یقصد الرسول
بإعمال النظام و نظم فی الاسواق و شوقه که او زیاده شود و این سبب گوید که او از حراست
که بیند و اسب استحقاق دلیل ملک شهنشاهان بی غیرت او را امام کرد که با آن
را بی غیرت ماسته بود یا آنکه طلب معجزه می داشت او زند یا آنکه بر صبر معجزه خطاب کند
یا آنکه حاکم معجزه بوشید یا آنکه آنکس که بی غیرت داشت که یا آنکه بیند که جسم او

افضایا مناسب است با آنکه چشم او محراب جامع بود یا آنکه چشم خود را رودی بیندگان دادید
 چشم او سر شمر بود یا آنکه بیند که چشم او چشم کلو بود یا لرستی است بود یا آنکه از انسانی
 مرده انشوری خود را از انست اولد یا بوی مال **با د ن جان** به کیفه
 که بیند ناوید آن هم باشد و گویند رزی بود با آنکه بخ و خخته به از آن خام لقوله علیه السلام
الباد بجان من نجات الجنة من اكل على نية الله ان هو ذر و من اكل على نية الله ان هو ذر
باب سبب برکت دیدن دلدار مرید و منصفی باشد که ان جنس الر محبوب
 بود و الا مکر و من بوی رسد هم بغیر ان و الریزانه که جنس است دلدار بجه سوه که با
 المحفون و هلك المتقون و بار که ان بر معصیه که لقوله اعلی اوزار هم کماله یوم
 و گویند از بنی باشد که از عسایه بدور سه که یوم علیه السلام هرگاه که با ال که ان دیدن و مردن که
 که هو انقل من جارس و لفنة انه غم باشد و اگر دید که بار بسیار منرا و بود فقه حقیقی لفتح
 یا صریبی رسد یا بویل ان بارها بجه باید که و اگر دید که از ان دیگر بود بعضی غم او
 تعلق لیره و اگر دید که بد دیگران بطریق جمالی نقل میکند مستحدر و حجاب مردم شود و
 از ان اجزای این **باب** ان عام بوضع معهود بافاق معبران رحمة بود
 لقوله تعالى و هو الذي ينزل الغيث من بعد ما قسطوا و یستخرجون من بعد ما
 سده باشد هم بدلیل آنکه ان لست بهال فقه و اگر دید که سستی می بارید اهل
 ان موضع اهل ان موضع مخصوصی هستند شوند و اگر دید که ضعیفی بلید یا از ناو دانیها
 می آمد یا در لو جهای رفت عذایی با انسان زیاد سمنان انسان متولی شوند
 با در جنگ افتند و از ان مال حرام آیند و اگر دید که غریبی بارید بیمار شوند و اگر دید که
 مار و کز هم می بازید و شقی چندار قیالی بر فیسان نزول کند و حکم سنگر و خلیف
 ۶

در این آیه اسمان نفهیم یافته و حاصل آنکه فطر در جوهر ان باین که کلام دیده باشد بحسب
ان خیر و شر تعبیر کنند چنانچه در اوایل اسمان گفته شد و اگر دید که آری ای سخت خاص
جمعا و بی بارید با چمد موضع و دید همانان باشند باینکه بی خوار خصوصیت
آب از اسمان بی آمد و نه بر طریق باران بی بارید که در فطر باران آوار بی می بینند
مرید شوق و عز باشد و بعضی ازین مایل در نکتة حوائثا غلب نفیم یافته و اگر
دید که بی بارید همان حکم دلشده باشند که اینها که از آری بی بارید لغو تعالی
و انزل من السماء ماء طهورا و در **حکایت** آمده که زنی نصرانی بخود یکدک بسترش
فصوی بر زمین صلب بنا کند و سیلی از باران در آمد و خانه ها و حوالی از آن خنجم که پدید
و ان فصرا بی ماند و با سفک گفت و بعضی که بستر حصاه کشا شود و بستر ایشان
عالمی ناما در بی الایحید مدر فیهم ظلالی مذ او لا یجل به امینه الرجل الی الجمل الذکر
می بیند علی الرجل فزل للطرم و الایبار و حاجت الی ریح و هم الایب
پاراخی بنا وین نکای باشد و بالا دیگر جامها بوسید و نیل نامی بلا
دیده و مایل بود و علی از تعبیر چاه در مقام خود معلوم شود و ازینند که دیگر جامها
بوسید بود و لا بر قدر کند و اگر از آری بی می بزمین مرید اعری معوف شود و در آنان
ناشنو و از رگها بیه و سیاه و زرد و حن ان مناسب بنفند **پاراخی**
وال مدس یا شهر باشد و صلاح و فدان بایشان متعلق شود و اگر دید که باروت
کهنه بنویسد بدین در و لی بدید آید که **پاراخی** ما وید مرید و مرید
به و شاید که از قبل و لی به و تعبیر ان بفرزند خبیث که اند و اگر دید که بازی
تخلیخت و در زیر طامی زنی بستان شد بستر نامدار او و او دید که ان

ان باز نهاده ز بانگ صفت آن زن را دختر آید و باز سفید را موخه را بعد از اول
 تا ویداید که و بالعکس و اگر بیند که باز از دست او برفت و پیرایه پیمان بدست
 او باز ماند عصب از دست او برود اما بقرب آنچه باز آید آسته باشد اثری
 باقی ماند و کشتن باز و لب فدا و ای باشد و کوسن او مال وی بود و گفته اند
 مایه پدید هر آنکه صبر دارد باز جرح ماند باز باشد باز و گویند اگر دید که باری چند گاهی
 فرود آمدند بحسب آن جمعی راه زنان باز موضع رسیده و گویند که باری اینها را و بیرون
 او را با حرام خواند صحبت افتد و در **حکایت** آمده که مصطفی از صحبه بدر دید
 و ظنی بکسی می برد و در خواب دید که آن دزد باز در اسطفا گرفت و بدست
 وی نشانند و در دیگران در نه و اگر گرفت و مصطفی باز گرفت و **کیگری**
 ما معبر گفت چنان دیدم که باز ای سفید را اگر بستم و در دست حنفا بی شدان گفت
 زن واری گفت بک گفت بسری حنفا او را گفت تعیب باز که هر که و در آن حنفا
 گفت آن از افتات احلام راست و بدان بود و بسری بنایسته او را **بازار**
 بنا وید دنیا باشد و اگر بازار موضعی زیاده از حد محمود بود کار و بار آنجا بحسب
 کهن زیاده شود خصوص محترقه و اهل بازار و اوطا مید و س کوید اگر دید افسحق
 عظیم صفت و عامه حلق در آن مجتمع بودند دلیل اضطراب اهل آنجا باشد و علم
 دکان علی حد خواهد آمد و در آن خرید و فروخت تمیز بین **بازار** تعیب بود و باشد
 لغو حالت نشسته عضدک با حیل یا کسی در مرتبه او از فرزند یا خدمت یا سر کلاه محضه
 یا وکیل و غیب و هنر و صلاح و فساد و قوی و ضعف آن بایسان عاید شود
 و در **حکایت** آمده که رای بخواب دید که بانه فرود آمد و بود و بر هر گفت

عجب دارم عند او گماند باشد و چهره سرحد استعداده رسیده و خجسته که کند نقصا
داشت و کلن **بازو بند** بر برادر بپند از بنجامان گفته شد و او را مکتوبی
رسد و از آن سیمیم یعنی باشد بنسب هم از آن گفته اند و دلیل صده ان جماعه بود و گفته
اند دختر برادر را بفرستد و دهد و اگر این خواب را بی بیند رید باید و بازو بند آهنگش
به ادر خیر و برنجین باشد **بازو بند** که از کوس بند کوش حاصل شود بنا و بیل ان باشد
و غیر از حکم زبانی که علی حد حواصیل آمد ان شالیه **بازو بند** که در بنا و بیل کان
دینوی بود و غرور برین و ثاغر لقوله تعالی اعلوا انما الحیوة الدنیا لعب و لهو الا لیه و گفته اند اگر
دید که میان مال مغول بود کاری کند که بدان واسطه از حصار مکی بارمانه و گویند از حواصیل
بافورند او را و گفته تعالی لوار دله ان شالیه که او ای حرا و و لاله آیه **بازو بند**
داشتن اهل خیر بود و از آن اهل شر نیز **بازو بند** باشد. و نیز مرئیه
و موجب منفعت باشد و اگر صاحب بیند دین و مدر باشد بخت محفوظ و امان
بازو بند بنا و بیل زدن باز باشد و گویند در با عیار بود **بازو بند** بنا و بیل بود
و غیر ان مل و حلیات او بکند و درخت و بیل طول و کس باشد و ستر
ساق و بیل و این او به درخت چون در باغ بیند بخت و بیل بنا و بیل که او بفرود
باشد چنانچه در نیکه قانون تعبیر گفته شده و طول و عرض و صباغ و دلالت بر ستر و رف
ان است که و او دید که باغ را آب جدا و یک قول است که در بنا و بیل آب گفته شده
و قولی دیگر آنکه باغ جمع شود و او دید که آب باغ دیگر مالیتان برده و کن گفته
و بنیکه بالطن و اگر دید که در باغی حلیاتی رفت و بکشد و اگر دید که باغ او خالی
از نهی منع نماند بافت و او دید که حلی می نماند او را و بپند صباغ آید

به آوردند که سفاک و بی شانه بودند و صاحب دهر باشند و اگر دید که از باغ بهشت
 و جهان می رسیدند و او را فرزند می کردند و اگر دید که از باغ بهشت بهشت
 بهشت عاقبت کرم نین کوه اند و اگر در بهار باغ خزان می بیند حاکم و لایه می شنقه باشند
 و گفته اند باغ تا وایل شغل مردم بود و صلاح و فساد آن باین جمله باز کرده ما برین
 بحسب عده بهشت تعبیر باید کرد و گویند باغ تا وایل استغفار باشند و استغفار را
 و از خوا بهما مقلوب است **باغبان** تا وایل شخصی باشند که مودم را بجهت زبان
 محویش کنند و اینها را بهم خوانند و جامع است میان درختان که بعضی را مردم تا وایل
 و بعضی را بزن خوانند شرح آن در تفسیر فانی تعبیر یافته و بعد ازین در بوی درخت نیک گفته
حکایت آمد که شخصی بحضرت سلیمان علیه السلام آمد و گفت بحولت دایم
 دایمی بر حیوان بودی و حاشا خودی بزرگ آنجا بسته بودی و گفتندی این باغ صبر
 و خوکان صفا را بخای گفتند حیوانان بزمان خود بزرگ است و خود از آن می خوردند
 تعبیر فرمود که این باغ دنیا است و آن خول بزرگ حاکم عالم و آن خوکان دیکو علما و اقام
 سخن را وین و دنیا فرود است **باغبان** تا وایل سفر بود با خصوصه و آل و
 دید که از جامه ساکی بافت پس پدید آن حضرة قطع شود و گویند در مرشد
 به ورج یابند و جامه از مرشدی که باشد بلی عالم میوه و هر چه از آلات بافتن
 بیند بجهت دلالت بر سفلت و گویند بافتن عیب بافتن را دلیل سفر شود و الا
 رفیق خیال توان گفت و جولا ما وری جهان که نیده شوق کوسد عین جوئی
 پدید لوی بود و گویند عیب پوش باشند باعتبار آنکه لباس می بافتند و عورت
 رند و صوفی پوشیدن و شراب می خورند و دنیا او بدین اوراق نمایند **باغبان**

بهر نوع که میسر دلال بر میزند و گویند از آن خستاد و فرجه باشند **باقلا فروش**
 شخصی بود که نام را بر مردم گویند و بنی از آن جویب شنود به **بالا** سرن دلد حصار
 مراد بود با ساسا به با ساسا بنی بد شخوار بنی شخواران بنا چگونه مید و صادق مدخل
 گویند دلاله برت خواستن کند و اگر دید که بیالاجه او رفت و بار نکست نیم و فاه بود
 و حکم افان خود قدیم یافته و علی محمد که در افتد که باید بران به کوه بهانه و بسیار
بالا ک شخص یا وید را و باشند بنا برین بر حسب معهود با رف اعتدال است
 بود و زیاده و نقصان مغرور دود دلاله بر قرب اجل یا نقصان مرتبه کند و گفته است طول
 دلیل مزید حکم و شجاعت بود لغز لغز عالی و زاد بسطه فی العلم و الحسب و اگر دید که با فوشت
 بر الای می جست فاد دین باشند و از و صلاح دنیا نماید لغز لغز لغز لغز لغز لغز
 الاخرة بنحلهما للذين لا یهدون علوانی لا یضیلا فاما **بالا** ان یتاویل
 رت بود و این دستم تعبیب باید که در تمام بالا ان برست بیند زین بروی مستول
 باشند و بالعمه و گویند بالا ان تاویل حاد می عجب بود و گویند کینل باشند و لهذا
نصیب بالا ان ذوق بالا ان فوشت بنحلهما لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز
 بین بالا ان شت خود مطلقا بنحلهما لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز لغز
 که در نفس حکایات سعی کند و فرجه بود و گویند اگر بیند که بر بالا ان نیست مدتی
 در نعم و نطامه بر سرید و بعد از آن نطاعه روحی کند **بالش** مسند تاویل
 راست باشند و دیدار البتة از آن بزرگ نسبت با بادش و وید و کاتب بود و
 ران خادم و ارام و گفته اند زنجی باشند از اسوار زنی و وید مخفی و الله و گویند تاویل
 یا انهم بزرگ خزانه بود و از آن کوچک محمد را خادمن باشند و بعضی گفته اند دلاله بر او

کمالش هستند علماء را فتویٰ افتد و عتقا بنا وید کم از عقند ممال اند؟ ان شاید
که چهار باشد و اب یک باین تاویل متعارف است و امر حصر وای بود **باینکه**
تبع حکم زین طاهر دیر **مالوده** تاویل سخن لطیف باشد در باب معاش
و خوردن در پی حین با غنای غنیمت با مر سون **باینکه** دایم سخن مرغان
یا حیوانات و ان سخن مجفف باشند دلالت بر عصبیه و غم بود بوقت اوار و آردید که از جای
فرار و اربابان زدند و او حوله که دلیل قریب اجابت شده و باینکه او مراد دیند خیر است
نموده بود و باینکه از آری روا شد بر حاجت و طفر بر دشمن و باینکه اسب بنابر باوان بر یک
پایه باری و از بجهت گفته اند که سبب اسب هیبت است خواب از کسی باشد و حریف و
و باینکه خوش چهره و باینکه کاوش و باینکه استخراج یا عزا و باینکه تمیز و گفته اند باینکه خر
دشمن و تسبیح مانک است سفر بود بیعت و باینکه کمبند و باینکه بزغال و سلاخی و
باینکه آمو خبر لیند که حب و گفته اند باینکه آمو کیندل آمو باینکه باینکه رو به شد دروغ و محال
و سبب که ان دروغ با عسرا و گویند و باوی حید اند بستان و باینکه سید خوف از ظلم خاصه
از همیشه شنود و باینکه بکن غلبه دشمن و باینکه خرس مکر مخفی با قتل و باینکه نه طمع
و گفته اند که کسی باینکه بود دید جواب سخن طبعی بود لذت و باینکه کول جسم وای
و باینکه سگ دشنام و بید و قال و نهاده از ظلم و باینکه قول طفر بر جامیل و اینجا گفته
باینکه سل بر نه احتیست دلیل است بر طفر باینکه قول را تاویل و باینکه سوال غم خزان
از زبان و باینکه کره شقایه خادم و گویند باینکه کره جواب دیر است تسبیح و
نه در دیرت و باینکه خوش زیاری از قبل زد و باینکه شرح معنی دلالت بر ان لذت او را
دعی دلیر حاصل آید و باینکه جری مکر و از گزافحت سولت رسد

[illegible]

بکمال رغبت و بکمال کمال گفت در احوال صند خانه عند نقود ماه است صحابه و من که
 منهم صالحه نماید و لویدی الودید که در حمام سرد گفت در ب محرف و من والودید حمام کوم گفت
 عی یوی باشند و الودید در حیرت من شرمه نام الله لویدین محسن و لویدی الودید حمام کوم گفت
 دین قیل باشند و الودید همه نماز نافله لویدین دی حنم شوق و الودید که با آنکه گفت
 مصطفی بن بادی جمع آید و الودید که در خانه گفت و بی را بصلح خواند و الودید خود
 گفت دیدم قرب اجل باشند و الودید که در میان سرائی گفت فزید با خوام مرشد فاته
 یابید و الودید ان گفت اهل او یا بدی یا عین نماید و گفته اند الودید که در راه سرد که گفت
 مردم فید و در دعوی که و لویدی دین شرف اعتقاد باشند و الودید که در مانع گفت
 مصلح را اربابند معروف و عفو را اهانتی بود بضر و بجز الودید که بر بستر گفت
 مسخوف در بستان و الودید که بکمال کمال گفت در حق دین جیانه اندیز و الودید
 که در در خانه حالی گفت او را کمال الحق لویدی و الودید که در بازار او گفت یابید در دین
 شود با بعضی از اهل ان بازار و فاه یابید و الودید که در کعبه گفت در کار دین جیانه که
 و الودید که در دروان یا لشکر کانی یا لوجه گفت چاسوسی که و فساد که از باشد
 و زدن باشند و الودید که با زی گفت از عمره یا عین او و نفاق نماز از اندک
 که و الودید که بعد از ان قومی را امامه کوند هر دو فاه یابید و الودید که دطنی
 گفت صدق قول والیدین شوق جنانچه از قصه موسی علیه السلام رویت و الودید که در میان
 کاروانی گفت به باشند و الودید که در میان قومی گفت که او و جوان به از دین میان
 طایفه ظلم باشند و الودید که فاذن مودن بینم ان لعنه الله علی الظالمین و الودید که
 به دل گفت غمزه را بد شد لعنه الله علی و انا انهم الی الصلوة الا و الودید که در ان

الفاظ بادت و مفصاحی که بحسب این ظلم خیانت کند و اگر بعد از آنکه بماند نشیند و مژده
دشت بجای آن که در کار دارد باشند بروند اندک یا بیشتر بایند و بتکلیف ببالکس و لغت اند
مرد دین را بماند که بعد از حال مرتب بایند و قاعه گفتن و شنیدن و مرد در ادله و توانم
این حال سنه و جماعت و مرفعتی که از آن حجه حاصل آید **باب نهم** ساولی می پرسد باشد که
خوشی و نسیار آن چه بود منتزاع اندک بیکد تعبیه **باب دهم** بعضی مال که اندک و بعضی
بوالدین لذت و لذت پدر و از آن جب مادر و نسیار حجه لغت اندک هر دو یا مادر و پدر باشند
لعب فرزند بد سیر باشند و پدر و مادر و صلح و وفای از این جهات تغافل کرده و
اگر بیکدیگر دلیلی او را همان رفتند پدر و مادرش و فای بایند بل اگر بیکدیگر بای او سست
شد خلی مال او رسد و اگر دیکدیگر بای او را که در بی عورات نامزد و او اگر دید
که باین برهنه بود در ده و پنج افتد و اگر دیکدیگر بای کسی بخود مراد دین و دنیا
باید و **باب پنجم** دید بای او از منکر بود اسیر شد و گویند اگر بیکدیگر بای
والی از قلع است مال بسیار و **باب ششم** و اگر مرد و بای خود را از قلع بایند
طول عمر و بایات مال باشند و **باب هفتم** بیکدیگر بر عکس بود و نسیار دلاله بر این گفته
نقود آتالی ولی علی الاصح خروج و لغت اندک عیب طایب شود و اگر مردی بای را نسیار
در او ناقص شود که **باب هشتم** را نسیار در لام بایند طلبند و اگر دیکدیگر بای برست
پای دیر و نهاده و براه می رفت بیکدیگر مال مصروف و بایند و اعتماد بر یک
نعمه بانی داشته باشند و اگر دیکدیگر بای او بپرسند و نسیار شد و گویند اگر دید
که بای زلفت او بیکدیگر یا متخلف شد یا بپوشی از اول و **باب نهم** یافت چنانچه مجروح
شده بپرسش بیمار شود و اگر بای بخت را چنان بیند کسی و خدش را بخواند و الا او را

و حسن نماید و الوهابی صدر را درین پند منفعی یابد و اگر عالی مد در پایی خود را برید بیند
 معزول شود و مالتی تلف کرده و گفته اند دیگر از نقصان مال باشد و هلال نفس و اگر دید
 که یک پایی او بریده بود یک نفر مالتی برود یا بوجهی از وجوه از نذیر معاش بازماند
 و گویند اگر دست و پایی بریده بیند سفری سخت رود و در دیای نقصان مالی
 و اگر دید که پایش برستوبی بسته بود از حقام خود باضطرار حشمتی شود و اگر
 بر درختی بیند پیکل باشد و سنج حکم صرف مال و درخت حکم زند و گفته اند از حجه بر روی
 ثابت قدم معروف ماند و اگر دید که پایشی محب بسته بود از قبل عیاضی محبوس شود
 و اگر بیند که پایش در جایی بلغزید از کار دین و دنیا بماند و اگر دید که بر قو لونی
 پایی بچسبید غایب کا و طلبه و اگر بیند که پاییها متعدد صبر است و اگر دید که پاییها
 و دیگران را دیدی مان و جاه محب حال بل ضعیف جسم را دیدی فهاض ضرر شود
 و شیت بر نفس را دلا بر جش و ضرب کند و گویند اغنیاء عرض باشند و در آن
 حاکم بیاعده مرهم محتاج شوند و کان که پایی است و پایی سانه باشد و محبوس
 نماند از نماند با نواز ترد و گفته اند اگر کسی را که پایی او را که جیسر شود با ملازمه موکلان
 تواند بود **الف** نیاویل خویشان شخص باشند و قوه و ضعف و صلاح
 و فالان باین عاید شود و گویند قوه شخص بود و اران رست خویشان
 بر روی باشند و از آن جب ماضی و اگر دید که گوسفند را ن او بیقرار مال این تلف
 و اگر دید که را بناد او برسمان بسته بود صلا رحم کند و اگر دید که گوسفند را ن قوه محنة
 خود مال این برضا این خویش و اگر دید که خام حوک بالزام خود
 و اگر دان والی را از من دلاله بران کند که خویشان او بر معصیه دلین باشند

باشند

و گفته

شود

حکایت امیرالشیخیه با این سیرت گفت که محبوب دیدم که رام نزع بود که

و محبوب بروی رسته و مردی از معارف لغتی نامی از لکن برمی کشید گفت ترا عرض
باشد وکیل از محبوب تو بگزارم و جهان بود و **هند وین** محبوب دید که ران

تو که به اوضاعی فاشی و با بر همت گفت و تعیین کرد که ضعیف خلق و بنا بر محل شو جان بود

نانونی علی الحضرین بنا و الی الت کسب معیشت شخص بود و کسر و جبران باین

حمده تعلق کرد و اگر دین داری از آن نوا و بکشید بسبب معاش در بر آید و گویند

داند لاله بر قوه تیر کند تا آنرا جلوه یزد و گفته اند اگر نیکی قوی یزد تا یک که معنی

با مراد کند و اگر معیض آنرا ضعیف یزد جای خوف باشد و گویند زانو تا وایل برادران

و شریکان باشند یا خدام جماعتی خادم بدن است و رانویس حکم **حکایت**

است که شیخیه چنان دید که شایخی علی از آن نوبی بر آمدی و با او ظاهر و کسب و تعیین کرد که

او را زمین مکتبی مشرک از آن محل طاری شود و او را تا سوره شمس **ساق** مری

زانش بعد وزن را میزد و بهم پیچیدن ساق بد بود بقوله تعالی والفت الساق بالساق

و گویند ساق دلاله بر غرض شخص بود و گویند حکم را نومه و اگر ساق رانی مجهول بین و بعد

از آن او را بناسن او را یازنی دیگر را بخواهند و اگر دین ساق حقیقی مکتوب بیند

حال دین و دنیا او نیک شود و اگر به شوهر باشد شاید که او را بخواهند بقوله تعالی

فلستنا عن سابقها **کعب** بیک قول و فتنه معارض باشند و قول دیگر در احکام

پای بنظم یافت و **قدم** که عباد نیست از پیش پای دلاله برینه شخص و طاعت او گزند و اگر دید

که بیست پای می رفت فرض بروی جمع شود و با **مشتنه** و بعد از نظام کار موده و شکستن

پایان ندامت از سعی ضایع و اگر دین گداری او جزئی است یا گاو یا خر یا حنظل مع بود

بنده فخر باید محو الوجود بای دیدینه مال حرام حاصل کند و در **حکایت** است
 از خلیفه باین سبب گفت مجلوب دیدم که بوی بسیار بر ساق داشتیم گفت قرض بسیار بود
 جمع شود و زندان و فاء یا بی گفت این خولب در حق تو دایه ام و لست بچای فرمود و در زندان
 و فاء یافت گویند محمد در درم قوس صفت و شخی بود از وفاء او صواب که نایب **مندی و نیت**
 مجلوب دیکه اساق او کج بودی و بر من گفت باز بی و ناکند و جان شد بای او **و نکر**
 ما و یل منه را نم بود و زن را شوم یا امر از خوف و گویند همه را دلاله بر دین بود بی از ان
 زین نقصان دین بود یا مرض و **بای بند** بای دلاله بر دین کند و لغت آن در ان موضع
 که این عرب بیند بی خوامد و مقیم شود و اگر خود یا بای بند در مسجد بیند دیدل شایعین
 باشد و گویند اگر بای بند با خوف بیند دیدل سفرین بود و انگاه انجا مقیم شود تا بدو بر ماند
 و اگر بای بند بای باز گویاند بیند محبت قبیح باشد باشد و اگر دید که **بای نایب**
 بر بای میجده بود تا می مسجد سفری کند و اگر دید که ان بای نایب بر رفیع متوخم یا بای بود
 دیدل احسنی می باشند و اگر دید که بای نایب با خوف صفت **بای نایب** لا بلفظ
 سرکین دای می آید یا **بند ان** دلاله بر هو لغت کند و گویند اگر دید که بای نایب
 نفس کی شد محرم و صواب نفسی نکر کن شعی و بنعلن بالعکس و گویند در فای بای در جای
 نبات نماید و کفاله مشابه نهاده و گویند بایس ملائی رساند و اگر بر عکس بر دین شری سرقت
 اقول ان قال و کفاله از کویا و اگر دید که کفیل طفل شد دشمنی را نصیحه کند اقول ان قال یفلو نه لکم
 و هم لا تصحون **بای** ساویل دشمنی بزدل دای باشند اما اگر تم بود و اگر دید که بای نایب
 بر دشمن طفل یا بد و بوست و صحن او تاویل مال باشند چنانکه در حکم استخوان گفته شد و در
حکایت اند که یکی از اخبار بود مجلوب دید که بای از بهاء میرون **اگر کت**

و بر روی زمین طواف کرده و نور آن چشمها و دهانها را در خندانی و گویان قوطه آن
جای برکنند و صد دم از مقام خود مترج و متفرق میشوند و هیچ ملای نمی بافتند و
در آن مولید ارشد و تعجیب عظیم من و سبب آن بر سید بود تا زمانی که با اهل الجاه
صوت آن و افوا باز راند و گفتند تعبیر این چه است گفت صدهای تریف از آن زمین خروج کنند و
دعای نبوة داشتند با شد و فصیح و سخی و محسب بود و بالنت و میر شوق و دین پیوه
این افسوس کند و اموال را با تاراج دهد و عا قریب تعبیر علیکم صبغت یسند پست
برستیدن دیدن افزا باشند بر اهل تعالی و اگر دید که بت نرین یا سمن برستید
معشوقه تعلق و تقرب جوید و اگر آن بت جوید بود با عناق فی در دین نشاف
ورند لفظه تعالی کا تم حسب حسنة و اگر دید که از هر م بود در محال و کلام باشند
و گویند بت دلا له یوسری و در کنند و گویند که بت بر صوته آدمی یعنی دلیل اولاد ده و اگر
دید که بت مین یا رویی یا اهنی یا فله مین برستید عرض او از دین و دنیا باشند
و اگر دید که در **تختخانه** بهو کاری عافله نه کند و صادق رضی الله عنه گوید بت بتا و بل
شخصی حکار باشند با افون **کرو حقایق** کند که محسن خواب دید که آنی بر زمین
قایم بود که سر از زلفاش و سینه از نقره و شکم از روی و لای و کانه از امیر و سفال و سنگی بود
امدی و انرا خرد لعل و برجای وی بنفشی و بقعه گوی بلند شد و دایره حکیم که حاضر
او بود تعبیر کرد که مختصر کن بت است که فرمان ده مکرل ارض او ست و هر مکرل بعد
از و آید باین مرتبه نرسد چنان که نقره از زر کم باشند بت مین که دیده بعد از نخل
خروج کند که بوجهی از و جوه قوی باشند و بوجهی ضعیف چنانکه در آخر و سفال باشد
کلف و بعد از آن شخصی قوی و مطالبه ضعیف و ن آید و بر عکس است **استیلا**

و مدت او چنانچه بقا کرده باشد بقدر آنکه در آن ساویل بر دل باشد که باشد
یا مال چنانچه در آنجا بر دل باشد و اگر عیب آنکه در آنجا بر دل باشد
میان دو بزرگ می چینی کند **بجمله** بنا و بنا را باشد و سعه عیش با فایده علی بن ابی طالب و کونیه
بعد از منی مطلقا ستایش نبوده و منعکس بالعلم **بذل** ساویل یعنی باشد مثل
استاد فریخ و طیب و الا باء ثلثه ابوالولاد و ابوالزبیده و ابوالعلم و عم محمد بن علی
منزله **الب** **پس** ساویل را بود و اگر دید که بر دست و می پریده مال شمری
یا به حسب پروان پروا کونیه او را و سر لایق و گفته اند بسفر روی و اگر دید که در آن
بریدن معصدا بریدن در آن سفر مفسود شده و اگر بریده باشد از او ششده
و اگر دید که از احتیاجی بریده و فرومی آمد مراد است او محمول پیونده و اگر دید که
بجانب قبله می بریده و سفری که کند و زود باز آید و ضایع بسیار بود و اگر دید که
بر می بریده و محاسب آن از رفاه و عجب باید و گفته اند که بریدن دیدن خوف و فقر باشد
و اگر دید که بنام دیکری می برید ز خود را بگذارد و زنی که می بخواند یا که بکشد
خبر و اگر دید که از خانه خود بیرون برود یا آنکه برای محمول برید اجل و بی زدی که
باشد و اگر دید که از بیرون برید سعی کند و اگر دید که از روزی بیرون برید
بکریمه و اگر دید که در حال بریدن ضایع بود و با او نیک باشد و بعضی را
دلیل موت بفرموده است از آن طریق ضایع باشد که خواهد که بدید و نتواند یا آنکه
بر بدن پای در مواجسته باشد و بعضی را بریدن مکه و جوه دلیل مرگ بود و سوا
از او دلیل حرکت و نزد و متواتر بود و مکه که در حال بود که خواهد که از آن بکشد
چون بعضی را بغایت نیک باشد و اگر دید که بر می خیزد و مخالف بر می خیزد

بخلاف مرغان جاسر کادی نوزاد میزند که مردم از آن منعجب شوند و وای را بر او
 بغایت نیک باشند؟ مرید یابد و رای مطالب خوف و اگر دید که بر سر کوی می پریدند
 معجب یابد و برد نکو و لایه نزار سوز و اگر دید که بر چیزی افتاد آن چیز نملای سوز
 و اگر قابلیت هلاکی نداشته باشد در خطایی افتد یا حوضی یابد و اگر دید که در پرید
 در هوا پنهان شد و باز نکشت دید من سوز و گفته اند اگر بیند که در هوا می پریدند
 و صحنه یابد و اگر دید که با مرغان می پرید بصحت قوی غریب غذا می خورد این خوب است
 و میدان آب را بدو بود و اگر دید که بر بخشی یا محله خفته بود و بر حوض یا حوض این
 بر حوض یا حوض می پرید مرضی محض یا بد اما عازم سفر است اینک بود و اگر بیند
 د لاله بر همه شخص کشته شد بطریق جناح عظم و مرید بال خود قوی تر شود و او را طرد
 عال تر باشد و هر **حکایت** کند شخصی یا این سبب گفت جنان دیدم که در میان آسمان
 و زمین می پریدم گفت د لاله بر کس و منی هلاک و **دیگر** آنکه میخواست
 بر پری و دوستی که نام او موافق نام شهری که شهر میافشان بود بای او بگفت
 و می که داشت حکمی تعبیر که که بیند سفری که در آن شهر که سنی این دوست با اختیار
 توقف نماید و جنان شد و از وی پرسیدند که قید اختیار بچه که رفتی گفت بدان سبب
 که دوستی بای او گرفته دایم بود و هیچ مشکو و در آن توقف نداشتن و بعضی از احکام
 پریدن در تاویل است و تعبیر آسمان ندیدم یافته و **بر** که همان روی زدن تاویل می
 جلد باشد که از ایشان وجه حاشی مردم و حکم **بر** در تاویل کون باید طلید
 و **بر** تاویل یعنی باشند با شریک و بالعکس و گویند برادر د لاله بر سلام
 که چنانچه گفته اند احوال اخلاقی آن من لا احکامه کمالی الهی چنانچه در این

و در این باب دلائل بر آنند بیسته اند و خود دستی مضرت باشد بابر تر شایند
 شربت این اگر شریف باشد به باشد ماحلوه ان جاشنی واضح ان مضرت شوق و گفته اند
 بفرمایند سخن بایست و نبوده اند از جمله الحنا می خوانند اعتبار آنکه وقتی می روید با نال
 خست شوق و در **حکایت** آمده که مخفی بخواب دید که ساجی برین برانوا و بر آمد
 عیال و فی تعب که گویای او بخوشد و بعد از آن وفات یابد و جنایات از جادو پیدا
 شد **ربط** بنا و بل لعل و لعب و لذت و مجال باشد و از آن مشابه کلام نیست
 بحقیقه کلام نیست و اگر دید که **ربط** این است و در میان و سایر استیاسیه بخلاف واضح
 و اگر دید که ریش او بریط میزدند یا طایفه بضا دمی و اگر دید که بابریط دیکل می سازهای زدند و اهل
 وضع را می و عصبیه عظیم رسد و اگر دید که بابریط را شکست یا سندان از دروغ تو به اند و اگر دید که بر یک
 و رابریطی حال محبت خورده و حال و عسرت یابد و اگر کسی که در میان بابریط ندانند و
 محبوب بیند که در آن مهارتی صفت اگر اهل علم بود در نفس و فقه و منصب میخصه
 و اگر جاهل باشد که در آن لنگه از آن ملامت یابد و گویند او آواز بریط شنود خبر زیاده
 بر دل بوی رسد و حیوان ایشان خوشی افتد و از منفعت یابد و گویند صاحب از او غنی بود
 این پس من جوش و طایح را فای که در حق جمعی اند و گویند بابط دلاله بر بر
 اند از مکر خرمی منوج باشد و هرگاه که عهد و کما ارا می خواه رایال آورده و عطا
 او در میده **بر** به نجا محبا باشد نزد و مخطوط دین را به از دنیا بوی و از آن
 متقن بر عکس آن باشد و گفته اند بر هر بقیه به دینی بود و از آن ایراسم زین و دیوت
 بود و بهرین بر ده ها که بخواب پیش می رویای می باشند **حکایت**
 لکن که صدیق رضی الله عنه بار شول صلی الله علیه و سلم گفت جهان دیدم که در بید

باشد

۷۱

می پانویس

نیاجی بوسیله بجهت و دو دقیقه بر سینه او بوقه دبر کلاه خنجر می گذارند و بوسیله
 دایای نمرودی که هم فرموده اند دو کلاه و دو فنند و الفقه به دست مسدود شده
 شوی و دقیقه دو کلاه و دین اند بعد از هر دو سال وای با شیوه کلاه قوی به بی سپهر
 خصمی باشند که در هر کوزه قضایا پیش آید و کلاه از آن وای و افعی شود
بر فروش تاویل صحیح بود و دین را بر دنیا اخبار کنید
بر شدن تاویل در عایدی باشند خاصه چندی که
 در دست دین **بر شدن** تاویل صحیح بود که
 تفحص مال مردم کنند تا به خیر و شر احوال و اوقات بگویند تا خاص تبار حال غلامان
 و جوارگی مطلع شوند تا وسط بتواند کرد و لو تین برده فروش دلاله بر کسی
 گفته که مجموع تمام معاینه و فحش باشند و البر برده فروش و ایند بوجه چنین
 کسی کو قرار شده و لو تین و ویه نخاس جوابی دلیل خیر بود و از آن غلامان بر شمر
 آن چنانکه در تاویل غلام و کنیز معلوم شود **تول** دلاله بر حوقی کنند
 که آخر آن امر باشند و نهاله نه از بسته و بسته به از او بجهت بود و اگر دیده که بر در سنا
 او بجهت است یعنی باشد از قبل عورات و از آن کان می باشند و قبل حبسته و از آن
 مسجد می باشد از قبل دین و از آن خانه غنی شده از قبل دنیا و کو تین اگر
 سبید بیند یا مبسر عاقله آن عاقله در دیده دلیل نقصان عرض
 صاحب برده شود و اگر دیده که سگی از او دید سبید چنگی حرم او کند و برده
 معروف و غلام معروف بعید همان باشد که دیده بود هیچ نوع و ضر از آن نیاید
 و گفته اند برده نو اگر برده از آن اصغر بود فصاحت بالکله و گفته اند از آن که

باشد شرح الزوال و انان اهنیت بر عکس این بوده بود و بعد از او و بعد از
 و بی حسد و مانده و اگر دید که برین بد و لعنت شده و او را بر این معلوم شود که سر او عذوب
 ندیده که **بدر داری** شد و بعد از او بیفزاید و مال حلال باید و حاجتش
 باشد **بدر داری** تا او را بداند که کار باشد و روزی حلال و روزی حلال
 آبی احکام در این مکتب کاتبین تمام رفاه سال الهی تمام **بدر داری**
 به اینها فضل و انعام نماید **بدر داری** فی الخلافة **بدر داری** بیدار باشد
 ما چو عفویت یافتن ان از وای و اگر دید که **بدر داری** یافت
 پیش بسلاحت مراجعت نماید یا مالی باید و گفتند بر ستور انا و او خود مندان حکم
 زنی مبارک یا غلامی عقیل و از غرایب تا ویلات است که یک بر ستور انا و او مال
 ام کرده اند و بسیار را بال حلال و اگر دید که بر ستور انا و او مال
 نمیشد ان چو نقد در خصوصتی افتد و اگر دید که بر ستور انا و او مال
 ان و بی بسلاحت علی الحکم بر ستور انا و او مال مبارک نماید با عباد ان و او مال
 همه ابر کات عالم است و با ما و ما آوازی دمد و الحس فی اول النماز و انما از او مال
 ستق بزن اولیست و بیست و اوقات چهار و خانه می باشند و اما سب که دید که او مال
 بر ستور انا و او مال یافت حال در ان باشد حکم **بدر داری** در ایات
 سر القاب استنهاد رفتن به این نین لفته اند که انکار می میرم باشد خاصه
 چون با بال که **بدر داری** و غالب تعزیر وای باشد نسبت با غیبه بقوله تعالی ما نزلنا
 فی الذین ظلموا من النجا و انما یومنون بربهم و انما یومنون بربهم و انما یومنون بربهم
 من با حضرت که و خویش بر رفد از انسان دید که مراغه و عاشق و محکم

و اگر دید که بر سر برف ایستاده بود در فید افتد و اگر دید که برف بر مدور و منفک
بارید حکم تاران نافع داشتد باشند و اگر دید که جامه در دفع برف بود غنیمت بود
این در تانی برف گفته شده اند باشد و گفته اند دلا که بر آن لنگه بینند صاحب محرم و
مخاطب شود و جامه بکوبد برف دلا به خط کنند و اگر دید که برفی باویند شنبه
مال و جامه بی برف دلا **برق** اگر لغت از او محرمی گویند تاویل

شخصی باشد که معدوم بود استقامت نمایند و در دفع هم و فقران و استقامت کنند **برق**
برف تاویل حازن باشد و گفته اند که ما به اید ای باشد که اما قول کند و بعد از
خیر برق است و اگر دید که برف را گرفت یا اثران بوی و سبک او را بکاردی خیر برین
گفتد و مکرر او و عده دله با سندان جنس برق را او را بخواب بیند آن و عده برف و رسته
و گویند برق دید خیر می باشد گفته اند که برفی بجا برف کثیف ابعاد هم
کلیا اضا لهم الا یہ و گویند که اگر دید که برف جامه او را بسخت آن سال بعد از قضا الله
از مکرر برق بلی اگر زنی مریضه بود در آن مرض وفاد یابد **برق** تاویل

زین بیدت خلق شخص بود و اگر آن بول را تا ن بیند دلیل حسن خلق شود و نمک بالطن
و تعبیه آن نیز مال لطف اند و الله اعلم **برق** خطایق و طیر و ده خناجه
در تاویل بیان خواص برق **برق** ای نفس الامر دلیل بر محرمی باشد
برق تاویل معنی سی باشد که خطا در فکر او واقع نشود و گفته اند بحسب

آن که دو پایه است با ناخنی چین مناسبتی داشته باشد **برق** کس توان
دلیل سوالی کار باشد و ظن بر دشمن **برق** مظهری که خام بیند دلا به
گفته اند که تاجانه برج حاصل شود بعد از آن بیند و این اعتبار مال برج تاجانه و خواب

ملاک کوه حاجی سالنکلی خجسته بالی ریخ باشد و اگر آب کوهست بخته بیند نماید ان زیادت بود
 ملاک کوه حاجی سالنکلی خجسته بالی ریخ باشد و اگر آب کوهست بخته بیند نماید ان زیادت بود
 رزق با غم بود با غبار ترکیب مویخ و شیر و مویخ بر مان کله دلا بهشت صعبه کند و
 بوند کوه حیدر مویخ بسیار صفت با انواع طلحات و خیر است قیام نماید لغو علی الم
 لا از علی مویخ ظرف مال بود کند و مویخ مویخ نماید ان از جود نصارت
 دین آید مویخ ظرف ایست و دین ازل نقل میکند لاجلی لینی ا و ایل عبان
 میزند بر چینه و اگر بعضی بر اندک است بخت بود **پروانه** تاویل این مویخ
 نادانی ضعیف باشد اسخن ریال از حد خود گویند و زمین بالا خود جریه و اگر
 دین مویخ از این است او دین آمد و لو را برفت از انست بقا زنی کند و او را بمرت
 دین مویخ از این است چون چراغ نماید و در عری از ابراعه خوانند تا وین مردم
 مویخ را که بحر و مایه دینی جرکن مشغول شوند مایل باشد و مویخ بالی مویخ
 تاویل مویخ مویخ و در انال ان قوه بود و پیراستن ان دلا بهشت کله و اگر کند
 لاسعد است توفیق توبه یابد و اگر مویخ مویخ دلا بهشت مویخ مویخ و
 بسیاری ان مویخ وزن را بد بود دلا بهشت مویخ و نقصان ان لاجد شده است محمد
 احکام مویخ بقول ابن سید است که اگر مویخ مویخ محتاج شود و
 بعد از مویخ محتاج روا شود و اگر مویخ مویخ احتیاج او بدایمی باشد و مویخ
 مویخ مراد او ناخیر اند و اگر مویخ مویخ حاجت دانی فصیح کله بل کاو
 رو بنایه و اگر مویخ مویخ مویخ مویخ و مویخ مویخ مویخ مویخ و اگر
 است مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ مویخ

ایک

صفت و شش از بود پیرایه حاصل شود و اگر چه سحر خوان را بیند از حیاتی تمام
یا عالم مانسته باشد و نشود در دگر عقیق را بیند او را بدست
یازنی کاری افتد و گاهت بر آید اگر قوس رخنی را بیند ذوله و کلام
روایی یا بسند اگر فلور را بیند محتاج توسط خالی شود
نه تواند و نه از روی و مرله ماید و اگر خوت را بیند کلمه و روی
سخر افتد و زود گزاید شفته و بین جی نشست از که و درش زود رفته و جانی
و حکم برج عار از توکل یا باطل ماید؟ بان لفظ تاویل بر فیه و از آن **مهر**
لفظ نریا یاید دیدن جلفظی در حرف تا ابدی یا نیست که تا تمام حروف در قلم آید باشد
و ثریا نسبت با ثریا صاحب کامل آورد اولی جل یعمل علی ساقه در **مهر**
اختلاف است که در دست جای باشد یا در شمنی بنهایی یا بحسنه یا بدلیله و معانی
و بنی بحسنه حال نشسته تعبیر یاید که تا در تیره حال دله بر وجه که یکی الی و بیند که درون
را قرآن می آموخت حربه علی یا یک قل او حی الی آیه استمع لغیر من لکن آیه و بان
مسلای بنا و یل قله بود و از آن کافور محسنه و فیما سوا العلم عنده الله که ابو هریس رحمه الله
ازین جمله از خصیت رساله زود لینه کند که تا و یل بری به و در فصوص و دانیا که الی و الخوف را
در جهان بر میان بیند منفردی صاحب ملک کند و در آیه بسیار **مهر** که الی و یل در بر
خود را با و نموده و در دنیا و دنیا زنی با او در دو عالم بنوا آید و صادق و ضعیف و غلبه گوید
دلا بر اجانب که در دنیا و ظاهر با بر اعتبار کنند و در دنیا و دنیا که الی و یل در بر
کادش از یخ بنده که در دنیا و ظاهر با بر اعتبار کنند و در دنیا و دنیا که الی و یل در بر
کادش از یخ بنده که در دنیا و ظاهر با بر اعتبار کنند و در دنیا و دنیا که الی و یل در بر

در بیان اثبات روضه تنزه و تعبیر کوسید گفته اند ان شاء الله برهنه

با انواع تعبیر که از خدای تعالی بر عهده این بندگان و شرم دارد و پوشش طلبد و از این

نقطه با سوره و فضیله زیاده و اگر دید که شرم می داشت و پوشش نمی طلبید

کذا

بلیف ما کان فلیله خبری باشد چنانچه در کتب ادب معتبر است بدان رفته و او را

حران موضع که خود را چنان بپوشد و نهان باشد و بدینسان غالب آید و گویند اگر

بیند که صورت را پوشیده انسان بروی غلبه یا شرم و گویند صاحب را غفوران

باشد

و ظاهر را حدان و اگر دید که از این بر میان بست مرغی از الوجوه خبر داشت

و اعتدال در مجرای خود را برهنه دید و عورتش مکشوف بود و از آن شرم

نداشت و بداند که این برهنگی بوجه طاعت است و عورت منزه بود

فمن و استقام این و برضی را شناسد و بداند راقضا دین و حایف را امن

و نحر را با حیا عاجل و اعتدال بود و دیگران را نوحیدان و طاعت اند برهنگی

نداشت و الله اعلم بی الکریمه که جامع این بیرون کرد و ستمی مخفی

العداوت بر روی ظاهر شد و لقول علی السلام عذری و عدول للذنب و او را

بوجه نصیحتی که در روضه اند که خداوند بفرموده آدم علیه السلام علی بن

الاحمر و فرموده عیسی که خال الله تعالی یا بنی آدم لا تعظم الشیطان الایه و برهنگی

و دلالت بر سوره و صحت در کتب و حکم این در اصول باقی رفته و اگر دید که

در روضه خبری که در روی او افتاد و برهنگی و بدینسان

در روی او افتاد و حکم این با بنواد خواند و بدینسان

در روی او افتاد و حکم این با بنواد خواند و بدینسان

می کرد و در طلب مال سعی کند و حکم می گوشتی از مقام خود باین طلبید و بر
پایان کرنا وید نام معبران مودت اطفال باشند و گدازان و پندار دید
 که پیش بریان کوئی می رفت ماحبه بریان خرد و او را بسبب باشند ان سیرا علی
 سبار دتا و او را بریت کند و اگر دید که ان بریان را بخورد غلامی یا نیرنگی
 با جارت بسنند و حال انک نیک مودت و ریرک باشند و اگر دید که خود شواشت
 ولایت یابد و از انجا مالی بظلم حاصل کند و حبیب شوا بطیب نی گرفت اند و کونیا
 برده بریان تا وید نبرد انا باشند و اگر دید که برده بریان بخورد چیزی از کسب لزی و نقد
 بخورد و اگر دید که بزغاله بریان با وید سخن گفت با وید مکر کنند و جاه یابد
 جناحه معجز رسول صل الله علیه و الله در قصه حبیب عنقولست که بزغاله بریان مسوم
 بحمیت رساله آوردند و با وید سخن گفت بیعت از ان تا وید نفروند
بریان فروش تا وید شخصی باشند که مردم بسبب او فراج عیش
 و خوشی و لذت گنجی باشند **پیدتن** در تا وید بریارفته و حاصل آله
 که و جای به بجای دکره ان پریدن بود و دید سفر **پزارکت**
 تا وید نیک نهاده و بزاد دلا برمودی بزور مسلم کنند و از ان شال مردم
 فرمایند و صادق رضی الله عنه تعبیر دیدن بزاد آرایش فرموده و لقان از این بزاد
 و از ان بزادی با سانه **بزبان** تا وید غم پوه و غم روشی بتاز وید
 باشد و حکم **پز نشم** در تا وید بشم خوانده آمد **پز کومین** تا وید
 غمینی شمشاد **پز** کو فن ان غمینی بود که از باد شاه و سون و خوردن
 کوشش مبین سبیل و غوغ و میرش غیر حکم فله و حکم بزاهل و بز مین در تا وید باشد

بساط بلفظ زیاده بیان زودترین است دلیل سفر و قناعت
 و خود نشیمن و تفرقه و گویند دلال بر عشق دین گذر و سفری خیر است
 و تقوی و تزهد و افان خیر از زاد التقوی منقول است اصحابه رضی
 الله عنهم در عزوات زواده از بست می ساختند و حکم **بستان**
 تر بلفظ باغ تقدیم یافته و **بستان افرون** تا اولین این سیرت نشانی
 نبوی و لیس اندازا بوقت خود بیند دلال بر زن خیم صاحب جمال کند
 و اگر دید که انوار بر کنده از وی مناره نماید **بستان** بنامید این سیرت
 دختی بعد و صلاح و فدا آن بوی باز کرده و اگر دید بر سینه بود یا شیر از آن
 روان شد و دختر سلی قدرت آن مال حلال یا بد و اگر خیم بیند مال حرام یا بد
 بلای این خواب زنی بیند نسیجه با او شیب و خون مرد مال حرام یا بد و گویند
 اگر مرد بستان خود را انزال مایه بند کند بیند جناب هر نظر او مستحسبی نماید
 و او را فرزندان آید و ملای چند تنک نماید و اگر دید که بستان او بر سینه
 میزد اگر بیری بیند جنبی مکرده شنود اگر کسی که او را بستانند و اگر جوان
 خواب حرم و خواب دلال بر عشق کند و اگر زن با صوفی بیند که طفل از سینه اند
 بر فترت اشپ می مالدند او را یا مرد را محبوس گردانند و گویند اگر زنی بیند
 که با لغی و اشپ می آید انوار حراوات بر مرد و مرد و شوهر یا مرد و رجس افتند
 و اگر خوردند حاکم بعد توضیح حال او بدلا می باشد و اگر زنی بستان خود را زیاده
 زحد معهود او بخت بیند یا نه از آن نمی بوی رسد و اگر بوی در بستان خود بیند
 بستان خواستد و فرزندان او و معاش او را بوندی بود و اگر دید که سینه آن از وی

می ریخت اسباب و بخت بدوی و زبان شود و اگر این خولب زن جوان بیند عمر
و اگر کار با ساز یابد و آب تن شود و اگر حامله بیند غریزهای گمخته او و اگر او را
بیند درویش شود و درویش را سخن باشد و بگوید شوهری بود و طفل را
و ناله و گفته اند این خولب فقیر را غنی باشند و طول عمر قیام بحال را و این
و اگر مردی بدد که بستان زنی می بکشد معاش بدوی تنگ شد عرضی طولی
بلی اگر او را زنی حامله باشد فرزندش مثل بسده او و اگر این خولب
زنی بیند دختری را بدد و گویند اگر دید که از آن شیر خورده مال و ملک یابد و
گفته اند بستان مرده تا و پل زن بود و از آن زن دختر وی و باین نظر گویند اگر زنی
بیند انسان بی در زیر بستان وی برآمد دختر او و اگر هر دو بستان از یک بیند
و دختر را بشوهر دهد و حال اینان نهایت نیک شود و اگر بیند که از بستان خود
شیر می خورد حیرت بخیزان یابد و اگر بدد که از بستان دیگری شیر بخورد و اگر بشوهر
و اگر بیند که در بی شیر و بستان بدوی می ریخت محبوس شود و اگر بیند که از بستان
خود شیر می خورد می رفت رانی بوی رسد و اگر دید که بستان او بسوخت از روزه
مانده باشد و دختر او محرم باشد و وفو و الا بقر بایه خود فایده یابد از و اگر دید
که تمام اندامها او بستانها بعد اهل و اولاد او بسیار شوند و اگر غریب باشند
و مال و بستان او زیاده کنند و اگر زنی بیند که حامله بستان او بخیزد و بعد از آن
فرزندش او و اگر مردی بخیزد که زنی بستان او بخیزد و بعد از آن فرزندش او
او در قتل علیه الم را بخت فی لیله الحی ایام مرده طلقه بدد و یا طلقه یا حذر
ما هرة قال کان لهذا فعلها و فسر و اگر مردی بیند که جن زن بستان صفت

حاکم بل مجوی بحلال در خانه ماله و حکایت کند که زنی با او طاعید و رسی
 گفت چنان دیدم که بستان رگت من جسمه شدی و ثقیب کرده که دست بسز
 پشند خواب بینند و چنان شده و علت از وی بوسیدند گفت تاویل بستان
 بقورند که انداوی ان باشد که از ان رگت بپسورند و جز حدی به آب می رفت
 اما الی می توانست که کخون از وی رفته بستان **بند** تاویل زلفرا
 نیز بود و هر انرا بد حکم **بستان** بلفظ جامع خواب رفته که ضاهر اشهر
 نماید و هر خواب بیند که **بستان** بود از قبل ما در میراث باید که الی
 بالغ یافت دلیل و قوه بود و کس خواب ما در راه اریس باشند وانی احکام
 بس در تاویل نماند بیان رود ان سار الله و رسائند کسی از و فرزند مرضی باشد و ناله
 که کز ناله **بستان** تاویل نمائست که در بادام لنگه شد و ارنجا لنگه اند مال و علم و سفا
 بود
 عاودم بستان در خوابی عجیب بود ام **بستان** تاویل این سیرت بنا شخص
 و مهر ما پشت برادران او باشند با فرزند ان یکی در مرتبای ان و اگر پشت صورت بیند
 از وی اعراض کند و اگر از ان دشمن پندد از شر او ایمن شود و او طاعید و رسی
 کویق بستان و جمع اعضا خلفانی دلیل احوال شبحوخته باشد پیر نوع کردن
 از صلاح و فساد و حال او دریری چنان بود و پشت مانه تاویل شخصی محکم
 معلول علیه باشد و اگر انرا قوت بود دلاله بران لنگه که از انش در ریب
 بود
 و او را فرزند ان دلیل آید بستان موضع در این است و مصدق فرزند و
 اگر میتد که بستان حمید بود معلول فقر و مذلت باشد و گفته اند که بستان دلیل
 مال بود و در بستان از پدی حال بود **بستان** تاویل صاحب غنایی باشند

بغیر دفعه آن و اگر دید که بر بسته رفت بعد از آن چنان بود که نیکو
 یابد و اگر دید که آن بسته را او بود و ارث مرده آن بود که شوق و عیارت
 حوالی بسته دلا به بر اتباع و جوایشی پس بزرگ کند و زمین پیرامونی بسته دید
 مکنه و سحر آن بزرگ شوق پس بزرگ این سیر مطلق مال بود و بدین احوال
 مال و حیوانات رند و اگر دید که بر بسته خفت از عهده زنی مال یابد بحسب آن
 خفید باشد و قیاس بر بسته و مرغی پس بود **پنجمین** **شلوار** و آن را در
 رونو و لایه یابد و دیگر آن را از **پنجمین** **شلوار** به خوشی و ناوید شلوار بدست
 شخص بعد از دفعه پنجمین شلوار هیچ بیج و بلوکی بر شد و **پنجمین** **شلوار**
 در آن و آن جامه یابد طلبید **پنجمین** **شلوار** شوی که آن را در لایه مرسته اوید
 در اوید شوی مال مذکور است **پنجمین** **شلوار** تا وید حوالی فقیران کال
 حقیر باشد و اگر دید که بسته بسیار بروی غلبه کند و او را می گیرند در
 نام عوان افتد و ممکن که او را زنی افتد بحسب چوبی که او می مکنه اند و اگر
 دید که بسته در کونی یا درسی یا در میان او رفته بود اندک دغدغه در خاطر او باز
 دید آید اما بسمه باشد و گویند و اگر دید که بسته در کونی او رفت و لید خیر و برکت
 بود و غرت او زیادت ستود و اگر دید که در زمین او رفت و بیرون نیامد ملت
 پیش باشد و اگر دید که بسته می خورد زرقی دنی ناخیز تناول کند و اگر دید
 که بسته در شلم او رفت و اختلاط او مودم منفله باشد و آنرا پسین مال حرام بی نماید
 و اگر دید که بسته یا مکنی یا مکنست یا حتی بوی **پنجمین** **شلوار** تا وید بن سحر
 بعد و لایه اندر مکن دان که بسته باشد و گویند خودی خودی بود و اگر دید که باور

از گنجی نوالد مرتبه یابان و اگر دید که بگوید چرا این ذوال طایفه را که بر خاها
 احق شود و نسبت خا قوسو الادب بسبب کراهیه که در اصوات ایشانست
 و از ایشان فایده مالی یابن و صادق رضى الله عنه گوید بط سندی ما و ابان را بود
 و از این سیاه کنیز که و کومت و مال زن یا کنیزان بود و اگر دید که بگویند
 شما را خوارید از کمر ما و ای بط است و حکم **بغیر اخانی** در آردینه
 گفته شد **بغل** تا وید این سدر مال باشد با مال و صبی بفار دلاله بر موه کند
 و حدیثی از سلیمان افندار افند بر جا و اگر اندلسیا رینند بحال و جمع مال زن
 از مر علم یا ولایت یا تجار یا غنی حکم و اگر دید که دستها در زیر بغل باشد
 دشمن طغریا بد گفته تالی و اضحی که ال جنا حل یخرج بیضا من غیر سحر و گفته
 کرده بود باشند و گفته اند ناستن درین بغل دلاله بر کینه غلظت و بوی بعد
 تا وید این حرام باشند و بوی خوش مال حلال و اگر دید که از بغل و بوی خوش
 اندک نسیان مالی باشد **بغم** بدین آرایش بود بخوردن غم و اگر دید که جامه بدن
 سرخ که طالب دینه و عشرت بدین باشد باشد **بقالی** که در تا وید
 در باشد در کسب معاشه **بقسط** حکم خشک کار فایده که در تا وید این
 مسروح شده **بکثر** حکم جو شغن مایه و بحسب سمن جو شغن در جو
 حیم اسرار در فقه **بلاسر** تا وید این بدین فقید صالح بود لقول علی
 الله لو و احل من یعینکم و لفته اگر دید که کسی نو بافت یا خرید یا پوشید کنیز کی
 خرد یا مالی حلال یا بد یا بوی بار مسکن و از و منفعه مله و این جواب
 از دی یمنی در اسرار حین در وی سید و از جمله و اگر دید که

زنی

اند

خانه بسوخت لرحمائی خانه را یم ملال باشند **بلیک** بنا و فخره منع بود یا
 طفل نانه غیب یا اندام محبوب یا کنیز آل زاد مطبوع یا فخره مبارک حافظ کلام
 یارن معنی و اگر دین بدین را اهلستان از آله بکانه لکه و اگر دید که کشت او حوره
 میراث یکن لذت جماعت لاند کار رفت بخورنه و لویند در بانی احکام بهرین بزرگست
 و چون او را تعیین خاص می باید که در حرف قاف بوج اختصاص بیان
 روهان سالک **بلیک** بنا و بدین خد حکم خانه باشد اما نسبه بسیار
 خدام صاحب و جو د بود **بلیک** بقول این سیرت دین فغان باشند
 والد بد کینند لغت بیمار را صحت باشند و دیگر از اصراف مال بوجان و دنا
 بر عیال و دیدار مخرج بر دیگران و اگر دید که بسجده افکند مال بنا مشمع ضرر کند
بلیک ساویل این سیرت دشمن فغان باشند و کشت خودن او سرولان
 بود و سیر او خوی که از دشمن دشمن اما عاقبه آن امر باشد و سیرت و سیرت اهلان
 قدر لغت اهل بیند و استخوان او محض جناح حکم ان فقیه اقله و اگر دید که بر بلیک
 نشست و لایق عظیم یابد و اگر دید که بلیک بر وی غلب آمد او انسانی مروت
 بوی رسد و اگر ندید که بلیک جمع آمد نیروی دشمن از قبیل اعتدال فخره یابد و
 اگر بلیک در خانه خود بیند ماسیحه انجا مدخل سانه و اگر در مشربیند طایلی در لیا
 متولی شوق و عا قریب تمیزه یا اور بکشد **بلیک** با حرم نیاید و لویند بلیک
 بنا و بدین منافق باشند یا اعتبار اندن دورنگ است و در غلب تا ولادت او روه
 که اگرینه که بلیک را بکشد از اهل اسلام روی که ان شوق و روی میخ خیریت
 رصم می توانا کرده و عده آن لکه آمد که ماویل جوایات قوی را می کشد فلیک صبا

و الله يد محمد بروی غالب آمدن چنانچه اندر اصفی و لرزانند مرآه دین غایبیهات
 باشد و غایت حمالت مستلزم لغو و ضلال بود و الله اعلم لمثل هذا العلم و سر هذا
 العلم **بلوط** بناوید زنی اصل بناوید بود و از آن ناسفته دختر تکران شد
 و بسیار آن را تعبیر بال گفته اند **بلوط و ش** دلت بر زبان بی اصل بناوید
بلوط بناوید زنی حلال باشد و بوسیله هوی رسد بعبادت ابرنجیند و لوید
 توانگری صاحب ضبط بسیار مال باشد که بحاج عظیم مایل باشد و درخت بلوط
 منعی تحت خیر باشد اما شنی بود و کینه دلدی بعد کینه باشد که بخار و کولان شده
 بلوط بناوید صمصمی بود که برنج حاصل شود یا از خرچیل و اصل که درین
 دلت بر خفته کند که از غایب شود و درخت او حکم درخت بستره و اگر دید که بر
 درخت بن رفت خیر و نیکوین باشد و سخن منفع شوق **بنالوسن** بناوید
 این سیر سرخوب چنانکه باشد و گفته اند که به عدم بود و نیک و بد آن باین
 نوعت عاید شود **بلبل** بناوید حلال با تا و شاخ بنه شخصی حایم بود و اگر دید
 که بدی که توبه کند و از کلاه بال شود **بنین** مندر دلت بر صالحی کند
 که کار دینهای لروی آید و غیر مندر چنگل صوری سپرده گوی باشد **بنیه فروش**
 متولی رنج بر بود و مریه از بنیه بافته مجله نیک با ننگ و حکم محصل تا در تا و در خاصه
 گفته آید بحسب حرف **بن** بر یای دلت دلت بر شایسته کند و غل
 در کفین دلیل نفاق یا سر بر صلمانان لغو و عجزه الله احب الفیه فی النوم و
 لا احب الغل الا فی الفیه ثبات فی الدین و بنده آهن بناوید محل مندر باشد که
 صالح را دلیل نفوی و اگر دید که در دله حدای تعالی حقیقه بود در خیال پارکنت

مجدد باشد و اگر دید که در غیر مقام خود عقید بود اینجا متوطر شود و اگر دید
که در بیستان معبد بود بر نی متعلق شود و اگر می بیند آید او زیاده
که کند دلیل صوت باشد و علم بر این بد بود و خوبست را این توقف اند و بند
جوین بر کف دلالت بر امانی کند با دانا رسید و بدست دلیل طایفه نقی باشند
در طاعه و اگر این خواب در سفر بیند زود باز که که و اگر برای بیند و لایه باشد و
اگر دید آید از بای او بر باشند از عمل خود من شود و گویند قرح مطلق هستند
و اگر کند با برای بیند او را با منافق صحت اعتد و اگر بای را بر رسی بسته
بیند یعنی بوی رسد و اگر بفهم بر چنین بیند از بهر منفعت یابد و اگر بیند
زین خواهند یا بروی عایش شود و بند زین بر کوهن میر حکم و اگر رسد
رویت بر بای بیند در کمال ملوه اعتد یا مالی از وفوت شده با خواستار
معا و ه آن کند و اگر ان قلعت بیند شروع او در امری ضعیف باشد
و اگر میبوم بیند درهای افند و اگر از رشنه یا خفه بیند با سر کمال شود
که از اثباتی نباشد بل اگر بعضی به تاج یابند و گفته اند که هر و ای باشد چند ای
نی یابد و گفته اند بیند دلالت بر درویشی و بی بی کند و گفته اند که مای بیند
که بقیدی زین عقید بود محمد مالی که از بردند موقوف ماند و اگر بیند
که گوشکی از آبکینه عقید لب بازی بر کول صحت طایفه بل اراد و امری
و اگر بخواجه سفر بود بسبب زنی در توقف اعتد و اگر ان بند از وی بیند در
مقیم شود تا زنی تمام و عین عین یابد و اگر دلد که ماد دلد در زند
انز عفو به دنیا و لغو بر حذر یابد لغو تعالی و علی الجرمین بود معتبرین می لاه

[illegible]

وگویند بنفشه سلوین لنین بد خوی باشد و اگر دید که بنفشه زنجیره بود و بر چوب
لنین کی بارسلو ابوسه دمد **بنفشه** مال چهل باشد و تمام لیا ملها خنک اس حلم هله
و تیه احکام از تعبیه لیا باید طلید **بنهان** شد در خانه و لاله بر کتیب
از ان لفظه لعل ان یوشا عوسه و ما یج بعوة ان بریدن الا فرار و گویند اگر دید که بنفشه
اورد خنک ای لعه لعل یوارن من القوم من سوا ما سیر احکام **بنفشه** نهالت
در چند که در تاویل ایا دا بی بحب مقضیه مقام احکام یافته و بعضی از ان احکامات
بحسب حروف ایا در وقت مع دلت محاصر است که این شیرت گوید فایده دینی یا بشد
تعبیه است حکام بنایک الرید که جانی بنیا دنها د نه انت که از ان کیت امتعه حال شود
وسیع او در دین و دنیا صایع شود و صادق گوید رضی الله عنه اگر دید که بنفشه سر کتیب
جمع را در دنیا خوف آورد و از ان جوار دلیان اعر باشد و از ان لوشک شستار بود
تا مورد مومن و از ان خانه یافتن منافع و از ان مسجد هدایه قومی باشد که از خیر
و از ان غنار دلاله بر کسب و مکسب دینان کنه طاران اسیا دلیان عم بود و اگر دید
که سال کنندان نهالت عنین جوید و اگر دید که کورستان بنالکد کتیب را حرة مغول شود
و اگر دید که بنا با تمام رسانید مراد خود حاصل شود و اگر دید که با تمام کدایت بهشت
ان مایه بینه و بنا **بنفشه** بنفشه باشد که از مردم را بجهل بهم جمع او بود **بنفشه**
بنام وین است شیرت ال باشد بنفشه بنفشه بنفشه و خوشک و گویند از ان تر مال بسیار باشد
که از حضرت است آید و از ان خشک مال اندک که از سفر حاصل شود و با این نظیر گفته
سفر آمد بنفشه خشک بخوبی و و ر بود تر معیشة و اسباب و نان و بنفشه فقهون دلیل
مال بود که با نیک ملاکی رسد یا عا بنفشه ممد که بصحرا بنجامد و گفته اند ما و بار یکد فقهون

پیش بد ز بوق بو تیمار تاویل زت با منفعه بود بویاخت

در اصل مدح و ستایش می نویساند نام ساویل می باشد که در یاد بخان گفته شد
بویا ساویل یعنی باشد که از هجده روز یک رسید نقد آن یک پند و بویا بافتن
دلیل آن بود که پیری بد اصل مفتون شود و اگر دید که تمام بافت کمال که
و چنان باشند باشد تا تمام ساند و اگر دید که از پند دیگر بافت به هم انگیختن شود
بویا ساویل یعنی فریبیدن بود که در تمام بافت و بایست اعتبار گفت که
معدوم باشد که بویا درون بهشت تعبیر از بی ملصحت و لویند فاسقه باشد
که مرکب کباب شود و اگر پند که با بوزنه جمع آمد معصیه شنید پیام کاین و اگر پند که
در جنگ بر بوزنه غالب شدن بیمار شود و شفا یابد و اگر دید که بوزنه غلبه یافت
در مرضی مخوف افتد تا حال یکنواخت رسد و اگر دید که بوزنه او را بکشد تا با او
خصوصیت کنند و قتل بوزنه ظفر باشد بدشمن و لوشت او و درون دلیل
مرض بود مادی دل و لویند لباسی نوباشد و جا مناسب گوید اگر دید که
بوزنه را صید کند در ساحل منتهی یابد و اگر دید که بوزنه بویا بخشدند تا بوی
دشمن غالب شود و لویند که بویا در اطراف بویا نند و اگر دید که بوزنه را خانه او در آمد
زنش چاره می کند از بخار رسد و اگر بوزنه را بویا بویا بویا بویا بویا
یا تعبیر و کفران نعم حق نمایی کند یا قتل کباب شود لقوله تعالی که تو اقرن خاصیت
و اگر دید که بوزنه با بویا سخن گفت زنش زبان را زایل کند و اگر دید که بوزنه را طعام داد
مال بر عیال مصرف داد و اگر بوزنه را بویا بویا بویا بویا بویا بویا بویا بویا بویا
بهمان نهاده و در **حکایت** آمد که یک روز ملک خواب دید که بوزنه در خان

با او چیزی می خورد و بار بی معبر گفت و گفت لکن کالی خرم را بر مننه می باید کرده
 چون ایشان را خبر بدید فرصت ندید یک غلام به گفت لکن بر این بودیم است **بوسه نیاز**
 ما و بل بلجی صاحب لهو مانند فنا بجز صاحب لهو بوزینه باز بود؟ این جمله است
 از حمد مصاو بافت **بوسه** است ادبی بنا و بل دانیال ارایش ولد خدایت
 معده بود و بنا و بل این سیرت ستر و بر که شخص باشد و از اینجا گفته اند که بوسه بود
 اندر ستر بانی نه حمد اسرار او شوق پیدا و اگر از آسیاه و کوه بیند اند و حکم شود و کوه بوی
 دلیل صلاح دنیا و فساد دین بود و **بوسه چهار یاک** مال باشد
 و از آن ستر مال بود که از میراث یا بد و اگر دید که بوسه از مصلوح بازی کرده اند کشند
 آن فایده یابد و **بوسه کند** ما و بل طلب باشد یا آنکه مانع حقوق شود
 و اگر قصاص بیند که صلاح خانه یافت نه مر خانه او دیوانی نمند و اگر معلم باشد بر طفل
 حبس کند و در **حکایت** آمده که سحیح بخواب دید که جعفر بن رجب از آن او
 بکشیدند و روز دیگر وفات یافت و از طایفه دوس بر آنست که نفی در حاله عمارت از بدست
 چنین صورتی مناسبت بود **بوسه رحمت** دلیل روز داشتن بینند
 بود و صلاح و فساد آن ازین طور تعبیر باید که **بوسه نین** بقول این
 سیرت در رستان بوسه نین در بلجی بود مع کذا ای مه لای باشد و کونید در رستان
 تواندی بود و در غیبت نفعی که با هم بود و همان آفته اند بوسه نین در رستان بود
 که بوشد حضرت و زیان و اگر دید که باشند نه نوشید و نه بران کند که مال نهایی است کماله
 و بوسه نین در غلامه دلیل نیت تواندی بود و از آن ربا و زن بار و عیفت و از آن سمور
 نانی در کار دین کا بهل و از آن خر و شتر و گوسفند و از آن سنجاب و بی بد خوی و از آن کینه و در

آن وقت رفت محض و آن حواصلی که امید صدایت و از آن حواصلی
 به انسانا بیست و بوسین کرپه و سوخته غم و خردان و کونین بوسین شود
 سحاب و بوسین بدکد لاله بر مرده ظالم کند و از آن رو باده جبهه مکار و
 از آن کوشند دست و بناه بود و از آن سمور قوه دینوی باشد و صغیف دین
 بغلیه بود شمره از آن سحاب بخین اما در بعضی احوال و کونین اگر دید که
 صلاح بوسین بی کرد تا گاه مل و بوی سبلی است با بوسین این سیرت
 خبی و منفعت بود و اگر بیند که حردی را از راه تعظیم بوسه مال هدیه یا تعلیم یا از راه
 ایف مالکان خیری یا احساسی یا بدی و اگر بیند که از روی سهم او را بوسید
 خیری که گفتند از فاعل بفعول یعنی از لایم بدلوم رسد و اگر دید که طفل را بوسه مال
 میان او و پدرش بوسه افکند و اگر دید که محلوئی را بوسه مال با مادرش محب و زلف
 اگر دید که زنی را بوسه مال با شوهر او عصاد و یا بوسه مال و اگر حاکمی را بوسه مال پیش او
 مقبول القول شود و اگر بیند که اینسان او را بوسه مال زن یا اتباع او را این تا ویلاست
 بوی تعلی گیرد و اگر دید که حرد را بوسه مال بوسه مال بملقوه رسد و بدین
 اغنیاید یازن خواهند و اگر دید که بی شهوة بوی بوسه مال از بند خیرت
 نداید دعا حیل گویند و اگر دید که حرد بوسه بوی مال از علم یا مال افی حرد حیرت
 او یا اتباع او رسد و اگر دید که بی عجز بوسه مال طلب دنیا شود و اگر بر عکس بیند
 دنیا روی بر و نهد و اگر بیند که فتنه خود را بوسه مال مالی جمع کرده باشد و
 خرد کند که بوی دمنده بوسه مقدره اقتضا شهوة است و بی مال بود جناح
 در مقام خرد بیان رود و اگر حردی بیند که حردی چشمان او را بوسید زین خواهد

و گفته اند بوسه در خواب رؤیو کار است زند و معرجه زان سبک بار است
بوق زدن بتاویل این سیرت اشکارا اثرهون راز باشد و اگر بوق
زدن ندانند در کاری بی مهارت شروع کنی یا مردم را بخصومت خوانند و بگویند
بوق زدن دروغ گفتن باشند در میان اکابر و خواص و از السو کنند است
گند و آزار آن شرعیست یابد و گویند بوق زدن مهر را مصیبت بود و نین را خصم
لقلوله تعالی فاذا نغیض الصم نغیض و احده الایه و صادق رحمه الله علیه فرماید که اگر بوق
شنود او را بواقعه خوانند و بوی که از سر و ساغنه باشند دلاله بر فساد فی شریف بود
یار یاسنی مشهور **بوم** سخفه باشد که اظهار امر او اخبار کند **بول**
بقول این سیرت پادشاهی عادل یا بزرگی صاحب مصر باشد که مردم از امر او
مفاسده و سنده و اوطا میدورند گویند اگر دید که بر بوی بگذاشت مرضی صعب بایست
حکایت گفته که شیخ جنان دیده که خوه جستی شد آن و او بعد که
بیند این خواب معبر می شود و جنان شد و **یکان** غیر خواب دید
معبر کی گفت بر صاحب رویا **ایاتی** رؤیو همان بود؟ جبره به بی می میداند
و حکم **بول** بلفظ فلوس بیان می رود **بوم** بقول این سیرت در
مکار خسیس مذموم ناسازگار باشد چنانچه مردم او بوی و بهر چیز
خصوصی کند یا جبال ملوگنل و لوشت بوم مال زبرد باشد و بوم غلام بجه
یا خه متکار زده و نه و حکم **بوی خوش** همانست که در خواب
گفته شده و اگر دید که بوی خوش شنیده و زدن حامل باشد بیری آورد؟ معبود است
که مردم را بولاده ستایش گفته و اگر حامل باشد بدو و زدن یا خوشی فرماید

و نواح مشهوره است که بوی خوشی در دست راست و شاد بخت ماه عری و آزاد است
نیک بیمار را بوی دلایل که کاین پیست چنین کند تا و یک بوی ناخو
بر عری بوی خوشی تا و بیل باید کرد بحسب حال خویش یا اگر بیمار را مجبور باشند
و اصاعی را عری بوی **بوی دان** مثل نبات دان و غیره بوی باشد

از مدینه یا بزن که محافظه اسرار معلوم کند و حکم بوی دهات

از دهان باید طلبید و بوی بد اخلافت است که گفته اند عطایی باشد

و از بوی حد یا نایب از وی شنود با اعتبار آنکه هر چند بیست که حرم آدم صلوات

الرحم علیه از بدشت بیرون آمد جبرئیل علیه السلام او را بهی حال و معلوم شد که بوی

خوشه نایب است و گفته اند که سفری دید بروحی باشد با اعتبار آنکه چنین است

بند از دار النعم به لرا لثنا هبوط یافت و نیز بحسب لفظ سفر جبرئیل

اسم مستحق او منجیل است و گفته اند دلالت بر فرزند کند با اعتبار آنکه چنین است و اگر

از آن به بخورده و بار بخورده و از اینان فورنه آن آمده و گفته اند دلایل مرض

با اعتبار آنکه زیولت که تا و بیل آن بیمار است و از بوی گفته اند به بخت نام خود بود

فرزند لیس در بند این عری گویند و گفته اند و بعضی از خوردن بهم شود با اعتبار

آنکه نام او به است و اگر طایفه و کوه گویند دلالت بر قبض کند با اعتبار آنکه طبیعت

او قابض است او قابض است و درخت به تا و بیل مهدی شریف نفس لطیف

عنان باشد **بهاب** تا و بیل عدل پادشاه باشد و اگر آنرا بوقت خود

بیند و اگر بوقت خود بیند تا باین بیشتر و بیشتر باشد **بها خوش**

حکم قریب می و از آن رو بآن لفظ بیان خواهد رفت که طایفه را می نماید

کرم

دخول بهشت بناوید فرج بعد از شد باشد و امر بعد الحوائج
لقد اتعالي ادخلوها اسلام آمین تمکونید دلیل اعمال صالحه بوقت با حسیب
خلق یا صبیحه که ام و حیی ان دلالة بر خیر و برکات بود و حود دشته علم و دین باشد و بر
شراب سایر غرور و بات بهشتی بناوید حله بود و اگر دید که نصیحت از آن بدید که لایزال
یا حلال او را تعلیم کند و درین جور دلالة بر آن کند که دشخوردیها بدست او اسان شود و
اگر دید که با غلمان برون طرف می گزید دولا و نه باید و تنه احکام خود در حرف و خواص
آمدن ان شاء الله و اگر دید که حله بهشتی یافت یا تو بشود دلیل بر و عین و راسته بود
دلیل عقوق و الدین شود و عسلی بالعکس و اگر دید که از هر دو یکی که میخواست در هر
دلیل ان شود که انسانی من مل وجود اروی راضی باشند و گویند که میخواست
و در بهشت رفته و او را نمی گذارند عزم حج یا جهاد کند و او را مانع شوند و اگر دید
که در شن کشال بوقت بسته شد بدر و مادرش و فاته یابند و اگر کافرا در بهشت بیند
حکم ان در نیکه ادا ب معین بر سبیل استظر له بیان رفته و اگر بیند که نزد یک
رسید و باز گشت وضعی مخوف کند و صحنه باید و اگر بیند که با وی گویند در بهشت
رو عبادتی بوی رسد لقول تعالی قدر الجنة التي اورثوها بالانتم تعلمون و اگر بیند
که با وی گفت در بهشت رو نمی رفت علاوه گفت باشند لقول تعالی لا بد من الجنة و بی
لجول بی سم الحیاط و اگر دید که مامور در بهشت رفت امر مخوف کند و اگر دید
در سایه طوبی از ام گرفت دلیل کمان عقل و فضل شود و اگر دید که فواید از آن
تناول می کرد بخیرات دارین فایز گفت لقول تعالی طوبی لهم و حسن مآب
و اگر دید که از دور در بهشت می دیدند تعالی بهشتیان مغول شود یا مستحق بهشت گردد

و گفته اند اگر دید که او در بهشت نرسد و دلیل صلاح عمل و قرب اجل باشد و
 اگر داند است که او را در بهشت بود بصحبه انکس یا حنبل انکس شود و بر دست وی
 توبه کند و اگر دید که او در بهشت نرسد از باغ کسبه میوه محرام خورده و اگر دید که او در بهشت
 نرسد یا بدو کجی عادل نهاده تعلیق ساخته تا اولی بدو بیاید یا زنی جمیده خواسته یا
 کتبی کجی غیب خورده و اگر خود را در جای مومن بهشت بیند می بیند تا ویل باشد یا شده
 و اگر دید که در راه بهشت بود در عمل صالح بود و شاید که او را بقدر مکر و مری سر
 بقوله عليه السلام حفت الجنة بالمكاره و اگر دید که بر فراش جهنم نشسته بود زنی صالحه
 موافق خواست و اگر به اشت که از کجی بار در بهشت است در عمل محاصره نه پیر یا باشد
 و اگر بیند که بهشتی را در فوخ انداخت بستانای را بفرستد و بنسب بخورده و
 اگر دید که در ریاض بهشت بر سیدل نزه می گشت در قرآن یا تفسیر قرآن بحث کند
 بقوله عليه السلام حوامم حرر ریاض الجنة و نصرة بهشت دلیل قوی اسلام و استقامت
 اسلامیان باشد و سدر و طلع بهشتی دلالة بر ریاست کند یا ظفر خصوص جنس دینی که
 در سایه آن حفته بود و از آن تا اول می کشد و گفته اند تا ویل بهشت مطلق است که در دوزخ
 بیان خواسته رفت من کل الوجوه و قول منظومه است که هر یک بهشت را در بهشت
 که هر یک از بهشت و عذاب و توبه به بیند که در بهشت آمده هر دو عالم نباشد و او را بد
بهای تا ویل زن باشند به خلقه خواجانه مشهور است که و خلق منها زوجها
 از بهلولی زشتی سوراخ شد و بان گشت خیمه العودین و ن آمیختی هفتکام بجه
 بیند اند و اگر بیند که او می از آن بیرون افتد و در دنیا عالم او زد و اگر دید که مالان
 از آن بیرون آمد و در دنیا او را که خصم او شود و اگر روشن بیند و خیر دعا باشد

و اگر دید که در بدن مملو بود یعنی سخت بوی رسد و اگر دید که اسهال آنها آمد و اگر
 شکسته بود از جبهه ماهر بازین غلجین شود و اگر دید که بهشت از بدن او جدا شود
 مالش برود و ریش هلاک شود و اگر دید که زرد شد زشتی بیمار شود و اگر دید
 که جبهه مملو شد بقران زبان و لیزگان یابد و صادق دخی له عنه بعین مملو
 خادم و خادمه فرمود و الله اعلم **بیان** ما و بیل ابن سید بزرگي ناظم مصاحف
 و اگر دید که یکن تبی اذام لو حشش شد دوستی باین صفت از وی فاته یابد یا غایب شود
 و اگر تمام تنها را چنین بیند تعبیر خاص و عام کرده تمام و نشان یکن ازین کولیفه
 از من متفرق شوند و اگر دید که او را یکنه علی و مصیبه زد شود و اگر دید که دیر
 بیکه کف بلندی بوی سافید و کوبی تا و بیل اهل بیت و اقرار و باشند و قوت و ضعف
 و صلح و وفادان بایشان تعلق **بیان** تا و بیل دایال روزی بود و اگر
 و دید که تنها بود از کسب یعنی حاصل کنند و اگر دید که باز قضا بود فواید از سفر جمع او بود
 و گفته اند شد بیا یان دلیل حیره و غم باز گشتن از آن خرم و عکس لری نیز و ولست
 لقوله علیه السلام اتقوا لهم بالبادیه و ما و بیل صحرا در مقام خود خواص آمد **بیان** خام و بیل
 ابن سید علی حرام باشند و سخن کرده و بخت نیز دله بر مال کنند اما آخرش بتوبه انجامد
 و اگر طایفه و رسته کوید که دید که بیار می خورد و ریش اشکاف را شود و مخصوصه
 هر کار که صحیفه ظاهر یا بدن و اهل خانه علاقه او باشند و رسته و گفته اند
 این جبهه تا و بیل خام را باشند از بیار و غیره دلیل مضربه شود بلی اگر حیض
 بیند که بیار خام صانع صحه یابد و کوبید خوردنش **بیان** و بیل که ایما را
 که بر منقش هلاک بفریم مرکب بود **بیان** زخام خوره اشکاف از جسم روان شود

ووفاته را همین حاله لازم باشند و گویند بیا بیا کز بسبار بیدار بود شفا یابند
 و اگر دیدند بوسه از پیاز بازی کرده با کبیه تلقین کنند و اگر دیدند نتایج از پیاز بر سر زدن
 مستند را بیک بوقه و اینک زکله با خود همراه بیدار باشند و پیاز غنصل
 تا وین فاسقی باخته که مودم و زهره او کشته پیاز تر کشند تا وین دنی و ولد
 پیاده و بختاویل نوکس بقول آن و به اشهد فوز نه است و اگر دیدند بیا بیا از آن حدت
 دنی و در آمد و فرزند دنی آورد و همی و همی بیدار که اگر آست و آله بیدار که در حد
 در لبتی کی حد و الله اعلم **بیا بیا** کنیز که ساله روی باشد و بای احق ام او در اوایل
 آب میان رفته **بیت المعمول** خانه است در میان چهارم و هفتم
 کعبه در حج کا مایه شست تا وین ابن سیرب اگر کسی خود بولجا بیدار میان مودم
 علم یا امانه ظهور یابد خبا بجه قبله و قد و مشهور شود و فیت حج باید بخصوصه
 ارجح و ف ایمن گرفته و اگر دید که آنجا مقام ساخت تا بر آن طواف کرده و احش
 نزدیک باشند و اگر بیت المعمور در زمین بیدار شد شاه عادل رسد و اگر او التوضع
 سجده بیدار طحانات او روا شود و اگر دید که تا بیت المعمور راه نشاء است در آن
 سالی حج و عمره بسیار کنند و اگر آنرا راسته بیدار بیک در و معتدد باشند کار
 اهل علم و عمل اسطام یابند و هر یک فراخور مالی و معالی رسند و صادق رضی الله
 می فرماید که تا وین بیت المعمور ریاسته باشد و اگر دید که در **بیت المقدس**
 نماز کند و میراث یابد و احسان کند و اگر دید که در نماز مستقیم آنجا بوقه بقول
 یا تفعل بوقه قایل و مایل باشند و اگر دید که آنجا بغیر قبله نماز کند حج گزارند
 و اگر دید که از آنجا بیرون آمد سفر کند و بی زیانی مال نباشد و بیدار آنجا

جراحی او وخت نذر دل بالدارسانند **بید مشک** که درم فراخی نیاید
باشد و گویند مردی صاحب خلق بزرگ بود اما اهل او را از وی منفعتی نرسد
این احکام از تاولید درخت باید دید **پیل حسن** سفید بتلوید و این
دین بود و از اینجا گفته اند **پیل حسن** کست خواب **پیل حسن** زود بسوزد
و گفته اند **پیل حسن** سفید و لاله بر زن کند و گفته اند مرد را زن بود و زن
مرد **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند
لغوه تعالی **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند
بجسب شد فراخی و درازی و کوتاهی و پیرامین آن زدن و گریان علامه گفت
بود و از اینجا گفته اند **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند
بید که **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند
زن یا شریک مفارقت نماید و اگر دید که آستین نداشت دلیل نقصان دین
و دنیا باشد و اگر دید که خشت نداشت دلیل نقصان حال شود و اگر دید که کمرانش
ازین یا ازین و بسیار درید شد درویش شود و اگر دید که از فعا درید شد ممتدی
بودی نموده لغوه تعالی آن کهن میصته قدح بر فلک به **پیل حسن** لاله بر زن کند و گفته اند
بر خود بانه که با اهل خانه خضوع کند یا عاشق بر وی محض شود و اگر دید که
پیل من بسیار داشت دلا بر جرات کند که موجب رفعت درجات باشد و اگر دید
که بر منی چند کهنه بر سرم پوشیده فخری بود که حال اولادش سرایت کند
و اگر این خواب را نبیند بر او دریده شود و گفته اند تعیین براهی به من سخن
او به لغوه علیه السلام ما انما را این را ناسم موضوع علیهم فیض منها ما يبلغ

بسم الله الرحمن الرحيم ما يبلغ اسفل من ذلك فقال فعرض علي عمر بن عبد الله بن قيس
 قالوا اولئك يا رسول الله قال الذي عوثته ليرحمكم فزادوا به ما لم يعلم ثم
باب في زمان الرمهان داشتند باشند تاويل ابن سيرين رضي الله عنه بحسب فيه
 واكثر بيند که منتع اما الزمان ديگر ي بوفه زي ماهان و جمال خواهد مالين کي فبخره
 و اگر ديکه که چون زمان پيرايه بر حود مرت ملاه اجمال يايد و ازين روي لغذا نند
 مده پيرايه زمان باشند مودر اجمه و کج جان باشند بخار کنند و اگر کون بند
 اگر اين گونا شد دليل فرزند ووزانرا ماست و حود را بدان اراستين دلاله بران
باب و طه ماويل ابن سيرين فتح و دولت باز و حاج روايي گفته اند دن
 استن است يي و ز که بود و نشا ط من روى و بسا را نال بود و طول
 عمر ندرت آنک بيند اما اندک من غوري باوي با ستم **حکايه** که از کت
 در صحايات خواب ديکه که رسول صلي الله عليه وسلم اورا چهار کاره دسته بر و دلف
 و رو که بک نير لزل اخضر رشاکه بود سيد فصوله تو چهار کسر لوند کند و خال شاد
پيکی و محاسن سفيد بنا و با لب سرخ شرف نفس باشد و طفل و بالغ را
 دليل اهتمام به بهار حنين و حري سقيده دلاله بطول عمر کند لقولنا ليلنا ناسرنا و
 در باب محرمات آورد اندک که اين خواب ديده و صد سال بزيست و ارطامد و ران
 بويده هر چه في وقت بيند مختلفا دلاله بر سر کند با عبي صبي سفيده نسبه با حوران
 مگويم شود خصوص طفل يله الرشح کفنه بينه از وقت يقال با اتفاق دليل
 حبيب بود و اگر ديکه که عقب پيکی مي رفت متابعه صاحب خواب کني و از ان
 نده منم شود و اگر يکي محمول اين نماند و بخي مودر يال و شمال شود و اگر يک

جلالہ علیہ السلام
 حضرت امام احمد رضا رحمہ اللہ

محمول را بیند از دو سبب مرتبہ یابد و مثال شود و الی یں مرور عزم را بیند اسما
 نام یابد و عکس بالعکس و بعضی ازین احکام در تاویل اسما حکم استطراد تقدم
 یافته و اگر یں کی بیند که جوان تند و محاسب او سیاه گشت و دلیل نقصان درج دنیا شود
 و اگر بفوق و قدس یابد و باین نظر کند اندک کم بیند یں کی که بر باشد و لکن بار و کفایت باشد
 و لکن اگر در انی بیند که پیر شد علم و ادب افتد و الی الی بیند که تنوا شد و قافه یابد
 و اگر جوانی محمول را بیند خوار کی گشت و اگر مردی که تمام محاسب او سفید شد
 هفتی لم شود وزن یں تاویل دنیا بود و اختلاط و قتل و ادب اورا بین
 دستم یابی باید که و پیران را راسته مال جلال بود و پیران محمول به از هر و فای باشد
 و گویند پیران را راسته خوب در جوانی بود و اگر در پیران کی بیند جمع آمد
 شود **بیماری** تاویلین هفتی ثواب یا توان کی باشد و شاید که از عیال
 بود و گویند دلالت بر جا مرگه بخلاف رن و طریقہ شخص و اگر بیند که نیشی
 صحت نفع اخروی یں برسد و اگر بیند که بیند یں شود یا حاضه مطرود
 واقع شود و بانفاق اختلاط با یں به کیفیت از کیفیات جلال نمایانند
 و تمهید احکام از حلم آید باید که در **حکایت** گفته یکه از نصاری
 در سفر بخواب دید که لایوسی اورا که یی و بر سر دست بر روی لیدی و
 شنایافت و چون مراجعت نمود یا استغف گفت و تعبیر کرد که شنایت بالتر
 که ستر حکیم فاضل و طیبی حاذق شد و در انجیل قصه مسیح علیه السلام بود که خواند
 فلما نزل من الجبل احاط جمع کثیر فاجاز رجل برص فصرخ و قال یا شفیہ لئلا اردد
 و انک یسیر یطعم ان یطعم فی قسطنطنیہ الی الی و الی قال قد ست قسطنطنیہ مصر

این سبب قدرت و عزت و خلق شخص بود و اگر نه این بر بنیادی او نشان
 بود بود مغوی از است شوق لغو آن سیمای و جو تمام من از آن تصویر و اگر این
 من چون ایند او را سبب آید سیمای قوم شود و از طاعت و سن گوید که اگر دید
 گشتی او را از هر چه با حسن باشد بود طایفه را از ج معاصر به پیشانی است
 حایر شود منک بود ؟ دیگر را دلیل آن شود که دید خوبی باشد و بر غوط
 آن که و اگر بر آنجا جایی یا مر فیه بیند در محنت فسادت شیع افند و اگر دید
 بر پیشانی او آید رجه بنده بود دلیل سوال بل شهادت باشد و شکم بالعاس
 و اگر دید که بخطی سبز چیزی مستحق بر آن نبوده بود و از نازل عالم و عامل
 و اگر دید که عرب بر آن بزمه بود و ام مار شود و اگر دید که آن عوی سرخ با سفید
 و او از حمد و عیال باشد و علی الجمله دلیل دیدن تجارب پیشانی باشد و اگر دید که
 بنامه بالعاس **پیشانی** که رفتن تا و بل این سبب دلیل کبر و بیانا مع بود
 مولد به السابغون السابغون اولیک المفقیرین و کلین اگر دید که در اوس دین
 با به منفع دین بایده و اگر دید که در کاری دینی سبق کوفت از فایده
 بوی باشد **پیشانی** سربتا و بل این سبب چون صورت این خوب روی
 ند یا کنی کی نبندید و شکم بالعاس **پیشانی** سبب دلاله بر معرفه دغل کرد
 و منتهی بکنی نرسد و اگر ما و خود را از آنجا بیند ؟ در سیمای باشد **پیشانی**
 یف دلیل شرف شخص بود و بالعکس گویند پیشه و اگر کینه بر اهر کی نیست در مایه و درین
 را از آمدن و بدانت بهز کرمی فعل نابو است **پیشانی** سبب خیاطه دلیل کسب حلال
 نه جو همگی سراسر فک لیکن نخاس و اگر دید که **پیشانی** سبب متراج و باز بر آنکه

آید
 بود
 یا

مجهول با روضه‌ای بد لید معصوم مصلح اندر او بیان کرد بود جنگ در میان دوش
 صلح جویندی تصحیح و فن و دوی کرجه معلوم است بحول ملک لیلوت مرهم قصاب
 حسه صراف علی بن دین و احوال بی او بود یقین لید نقاش و مطرب و طالع
 مردم قل از حدیث محال به پاسبان و شبان و اشیران به با عمارتی و رایش و تیان
 مره هند صاحب ندیم به راست دارند کار با چون بید به مهربان همی در کار بود
 کلری دست کار با ممدار به جا و کار بزنن بحول اندر مرهم کریم زنده جلد کوه
 شانه لوغلسا رخن بود و طبع عصار یا رخن بود می فروش و مقام و جلد دهم
 بخط مایل اند و نه فصل و حکم بر پیشینه و نسبت باین تا و بولات فوقه باشد باشد
 در مقام خدمت مایه بحسب حروف مثبت بود و مکه بیند که آئینه تمام مدت در آن
 صنعت امنای مشهور و اله بعضی از آن فاشه باشند بقیه آن از علمان حرقه فایده
 و اگر ادوات یافتن و با فتنه باشد او را سفری بین آید و اگر بدی بیاید
 که از آلت محذوفه چیز که صحت بحسب عمل لزلع اگر در حروف باشد تعبیر باید
 کرده از قبال یا میل یا گرفت یا نرم کردن یا آستین یا بدیستن و امثال آن و اگر
 دید که بالسی بیست که **بیعتی** که تابع او شود و بتعکس بالعکس و صایح
 حکم متابعه مذهب و اگر دید که در بیعتی بیعتی که نه دلیل رضا استیجابی و شمار
 بید سعادت جاودانی باشد لعل و لغد رضی الله عن المومنین از بیایع و نکاح
بطار تا و بید شخصی باشد که خدمه اش را ف کند و بضبط مال و ندید
 اصواتی قیام باین **پیکان** دلیل فوقه سخن باشد بخت آن و در
 سخن است و مخرج آن در مقام و احکام بین هر بعد آمد **پیک** تا و بیع

عوض انداخته و باها مخلوبست و اگر بینه که یکی رسید مساجی برسد و بالعکس میل
با دستانی محیب باشد و بناخته دیدن او میان تعبیر این اختلاف است و در
آنکه تفاوت میان خوابها بحسب اوقات اشارتی به این رفع و کونست
و غنیمت و حوی و اسبخوان او تمام مال حرام باشد بقتل آنجا نیز دلولند و اگر دید
که در محل تفریح برپیل نشست زنی عجمی مستط خواستد و گفته اند برپیل با و بهر حال
مستحق عفو که حران فایده باشد؟ گفت او بی حور نه و سید او بی خوشنود بار
پیدا می نمایند و گویند اگر دین که بر عزم جنین برپیل نشست و در عارضه باشد
شکرت شود. لَقَوْلِ الْعَالِمِ بِرَبِّهِ فُضِّلَ بِهِ بِأَصْحَابِ الْفِتْنَةِ و اگر دید که کلمه
بلا برای برآیند با طایفه از مکمل عجم خواخته و ضولاه نمایند و با او در مقام مدارا
مصافحه باشند و اگر دید که میل را می پوشید با ملکی معتبر مگر کند و از وی مال
حلل یا بد و اگر دید که او را بر خطوم بند یا از خطوم آب سندی عجم حکم داشته و گفته
ردید که برپیل نشست و اعتقاد وزارت داشته باشند و زیر شود و الح
سبب حال خود عروج کند و عروجی یابد و مرکب برپیل مالی باشد که در بدایمه مال او ده
در نهان به موجب رونق حال شود. برپیل به سخنان الله میاید و فیاس
میل انداختن او از اینجا که اندک و اگر دید که کسی گشته در موضع انداخته و بی مقدم
عجایبی از دست میسر آن موضع ملاک شوق و معجزان یونان برانند که هر چه در زمین
در آن بود مثلا مثل میل هر چه بود نسبت گفته اند خیر و نه با بی ماستر باشد و
اندک المیل را در بلاد میان پیشه کنند به از آن موضع باشد که میل را اینجا
شد و اگر موهبی میل را اینجا ببیند به از آن باشد که بی بیند و بخامست و به

آلودید که بیل بوی سخن گفت از باد سنا. عطا یابد مکتوانک سخن مکر و شهنش که
 زین تعبیر که مکتوب بود و آلودید که بیل در عقب او می دودید مضرب بیاید و آلودید
 آلودید و در بگرفت مال و شمشیر می رسید و آلودید که بیل را یکست میان حکم ماله
 آلودید که گفت نشد و **حکایت** کند که ابو ابراهیم ابن اسماعیل سامانی در آن زمان
 با عمرو ابن اللیث بخار به مشرب بخواب دید که او را بیل کور در نظر بود که غله بخان
 شکال داشت و سنجید در آن حاله سون فیل بخواند و با معبر کی گفت و تعبیر کرد
 که این بیل عمر و لیث است و آن بخان شکال او و سون فیل دله بهر اینم اولند ۴۰
 بعینه واضح شد **دیگر** حکایت که ماله بیل کشیده و با این
 زین مهندس گفت و تعبیر کرد که این خواب غیب را از تو می گویم امیر صالح بود
 که معاونه شوهر کند یا لیلی کی مثل این غله می متعنت بصفتا ماله و شفق که
 بدست او کفنها کلی رود اما آنکه را که غلیم سفوفه موجب فسح غزلت بود
 و این صورتان کیفیتا او را دست ملاذ **تفسیر** خواب دید که بر بیل
 سوار شده و با وی سخن نیل می گفت و سکی از دربان بگفت و وقت که تعبیر بود
 باز راند و تعبیر کرد که زود باشد که بگفت : منشمه لیس ماله بدست و جتان
 و **زین** که صحیح و رایج بود و هیچ نوع عارضه نداشت دید که بر بیل
 سوار بود و معاوب و فاه یافت و در آن ماله مندمه بگولید دید که بانه بیل تسعید
 که کوشما ان سیه بود پیش منم ازوشیردان او رفته و او سیر د نفس دیک
 و مفت در دست بر عظمها دکا و نه فیه ماله بیل و صون این واقعه با معبران بود
 که و تعبیر کرد که ترا بر سر آید که گایزگی ساله و بیست ماه سلطنت کند و در صلاه

تند بر دین و احکام آید و قبل مردم کند تا وید میل سالیست و بدان مشت
بار مشت ماه و از آن سبز و نفس سبز روز و همان بود **میکوش**

با و بر جاده دور هم باشند **میل** تا وید خادی باشد تا از خود حتما ضروری
و گویند کالان ماضیه باشد و گویند آلودید لیلیه فتنی اند و او را کار فرمود
دلاله بر فرزند یا خادم کند و آلودید که بران کار میکند عانی که ماضیه باشد
کار دست وی برود و یقیناً ماند **پیل** تا وید این سیرت شخصی باشد مثل
طیب که از ایشان فواید صوری حاصل شود و عواید معنوی عاید گردد
و گویند صبیح بود جمع آدویه میکند و تا وید آدویه بعلم آید اند **نهارک**

تا وید صلی دین باشد لقوله تعالی بنده الما فحق الدین فی کلونکم مرض الایه
و آلودید که می نماید بعضی رضا نتواند و گویند بیمار که آلودید بود دلیل
خوار داشتن فرائض باشند و آلودید حقوق چون آلودید شما و اعمال
آن و نزول عقوبه بآل تعالی و اگر از گرمی نباشد علیل شود و آلودید که صحت یافته
و بالی سخن نمی گفت عرض او را نکشد و آلودید که ما مردم مصالحه و مشت
بوده شفا یابد و اگر بیمار نبیند که زین خواست دلیل موت باشد و اگر خود را
بر همته بیند محب خدای را تا وید بر صلیه نشد و کسی که بر غم خند بود
و اگر خدا که سعاد شد محروم شود لقوله تعالی و ان کنتم مرضی تعین عرجی و اگر دید که
بیمار بود و غم او را در فر کردن و زدن بستور مال نداد و خود با الله با نداشت
خوله تعالی ان الحاسرین الذین خسرو انفسهم و اولئک هم یوم القيمة و مطلق
ب رسول مکر الموت بود باید که بتوبه مشغول بود و الحس برید الموت

تا رسید که او را به روز تب آمد بگویند که اگر دید که تب غلبه داشت
مکن آنرا که در هم تو به و اگر شطرنج غلبه بیند دلیل آن شود که گناه نکند و من نوبت ^{بسیار} ^{بسیار}
ثابت شود و او آن عدم عذاب و اگر تب رج بیند بگزیند و مرآت مرآت عواضی
و عذاب و عقابی بوی رسد و اعتذار و استغفار نماید و جالیئوس گویند اگر دید
که در تب رج نه در آن سال بعد از قضا الله تعالی از مرگ ایمن گرفته لای ماریت مینامرود
و اگر دید که در تب وفات یافت بر مصر باشد و شاید بجای باشد بل اگر بیند که ریاضت
دیدن و صحت مزاج و کثر مال باشد و آنکه مردم بوی میجلی شوند و از وی طمع مانده
و اگر دید که در تب کور بود دله در نقصان مال و حال کند و اگر دید که زنی بیمار بود
و دید که بیست می باشد و اگر بیماری که برانست یا خرابی که او میسر یا خول سوار بود و در
بوی رسد و اگر خود را فربه یا دراز قد بیند یا فراخ سینه یا آنکه نظر او را فرستد
یا که واقف با آنکه بعد از غسل کند این خوابها نامه دلیل شفای باشد و اگر دید که این
شیرین خورق یا بر نخل رفت یا بلومی و ششها قریب صحنه یابد و اگر دید که بواسطه علل
نقصانی پیدن او رسیده دلیل بی دینی باشد و اساقفت بمانند که مرگ بیند که بیمار
شد مال تمام یابد و با چرخ خوشی عیش باشد و بر اعدا غالب آید و در آن سال بعد
از قضا الله از مرگ ایمن بوفه و اطعامید و سح گویند که اگر در ششها باشد بیماری او را
دلیل نجات باشد و بل دیگران را دلاله بر بطا که کند و انعیار دلیل حیا باشد
چون مریض مرا بینه مساعده محتاج شود و اگر طالب اعرای بوفه معوق و موقوف ماند
چون مریض از خسته های مانع بود و گویند که اگر بیماری مجهول را بیند آن مرض صاحب
برو یا عاید شود و جالب است که اگر مریض است زندگانی بصورت که دارند

و اگر بیند که در بیماری سفری کند اگر حوالی در خاطر داشته باشد فسخ عتقه کند و
حکم بیمار عام و بآفته آید ان شاء الله تعالی **حکایت** کند از بی محراب

دید

که به آن او میاد بودند و روز دیگر مدی یافت و این نقد بر تاویل نیز حکم توان کرد

بود

و در این فن العین است خوف تر دوست و خط این جنان دید که بیمار
و بان نیز دیکل بیمار شدن و در **بیماری** که با کیه خصوصیت منقح محراب دید

که بیمار بود و طبعی نه نیست که معالجه او که در روز دیگر با آن خصم در محاصره افتاد

و هیچ معاوی نبوده که معاونه او که در خصم غلب آمد و نتیجه محراب دید که پیش

که مرض بود و در دیگر صدای طاری شدن و نیز قصه تولد آن میشود که تاویل به پیوسته میکنند

و تاویل **بیمارستان** بلفظ ما را انشأ اوی شود که ظاهر تر معنیاید

بیمانه بنا وید این سیرت قاسم عدل باشند و اگر دید که به بیمار چوبی می پیوست

اگر عالم باشد قاضی شود و الا در مرافعه بقاضی محتاج شود **بیمانه** که تاویل

مصنوع صائق القول بود **یهودن** حیرت ما بگذ باشند یا دلش یا باح نامه

تا وید سفری بود بقضای آنکه میوه باشد و از آن مال حلال یابد و اگر بیند که در زمین را

یا ح می پیوست یا جعل کند یا سفر دور رود خصوص چون یغیر که تاویل می پیوست

و اگر بیند که بارش میوه تا حیه از نواحی آن موضع که اهل برده و اگر دید که بعد از آنکه

می پیوست به کینیت احوال ایشان و با خوف شود و اگر آن طایفه را انشأ شد صاحب

و قوف امنی معلوم کرده و اگر دید که آن زمین مزرعه بود فقده اصل صلاح کند و اگر

یا ح بود متفق حال مسرور شود و اگر بستانا بی ختمل برالوان فو که بود فقده

اصح پیوستی کند و مع ذلک متعده صلاح دین و اگر دید که یا با بی پیوست

مردان بحسب ضابطه اعیان لفظ معاف و فور است و اگر دیدند که سبب مال
 میوه و مالک از این شناخت در صله حیه و احسان که شد و مساج بنا و میل شخصی
 باشد از اطلاع یافتن بحال مردم تحت دایره دیدی و انبیا که جاء و غیره شخص
 بود یا فرزند یا عتوا اهلان یا مخ او باشد و گفته اند چنین امری حال مرد و بیسار و لیکن اگر
 دهان کشاید کار و اگر دید که بینی او بر روی افتاد و او خستی آید و اگر دید
 که بینی او چون خرطوم میل بود بقدر آن دله و سوز که باید و بحال افکار و انبیا سران
 کند و اگر دید که بینی نداشت بزرگی از خوبان او بود و گویند رحم خداست بر کسی
 و بیمار را هم مگر تبار که موتی لبش نام تواند بود و علی حال دله و نقصان
 مال یا حلقه کشید و اگر دید که دو بینی داشت یا عجز خلاف افتد یا با معارضتی
 خاصه کند و لا اصح و جمع بیند که از بینی او خون که در اعضا و جوارح او را خون
 الود گشت مال حرام یا بد خاصه خون غن بسیار و نکل بیند و اگر اندک و سبب
 فرزندش بود و گویند درویش کرده و اگر حوائط حامله بیند که بیند آن و اگر دید که
 خون از آن جا که اعضا او را الود نکشت زن یا فرزند از خانه بیرون گشت
 یا بد بینان که بفعل رسد و گویند از کناه آل شود و اگر دید که خون آمده و صورت
 که لاماده است او را از زمین حقه ضعیف رسد بقدر آن مادی که صحرای شود
 و بعلیه بالکلی و اگر دید که بعد از رفتن خون ضعیف شد تغییر شود آن
 لعیقه قوی و آنکسیت و بالکلی بالکلی و اگر دید که در شایع قطرات خونی از بینی و
 می جلیقه زکوة مال براه فیکار دیده یا انبیا میباید و گویند قطره یا دوطر از خون
 بینی ضعیف باشد بقدر آن و دعا مکت امام را طهارت باشد از کناه و سلب از

مبادا باشد که خود واسطه شود بر دست که اگر عاف بسیار بیند و مسکن باشد کجی
 طایفی بجای و انوشیروان گفت رعاف خبری باری که از بزرگ قوم رسد و گوید اگر
 بد که سوراخ بینی او را کشته بود معیشت بروی فراخ شود و یا نفس اگر بیند که مگر
 بینی فرو آمد از بزرگی منصفه بد و رسد و اگر دید که از بی عاف عطسه با بغیر
 عطسه مالیف ما کان متغشی با حیوانی بیرون آید او را فتنه دان امید بسیر
 و شباهت آن مرد او را باشد مثل آنکه اگر که به باشد فرزند در د باشد و گوید فرزند محبوب
 و آن بسو باشد و ماد آن دختر جناح در نکه و انفس تحیر است ^{در} دقت اما آن فرزند
 از کشته چند آن باشد و گفته اند که بید که چند یا هر چه خواهد چهار یا بی کجی آورد
 و اگر دید که ما مال در بینی صفت با مردم واضح کند یا بزرگی بزرگ جمع آید و از او مال
 یابد و اگر عید که در سوراخ بینی او یکی کشته بود با زنی عاف جمع شود و اگر دید که
 نفس نمی توانست زد کارش بسته شود و اگر دید که اسیرینی او بریده بود فرزند را
 خسته کند و بنقصان مرتبه نیز تا ویل کند تا گویند که دید که کسی بینی او را
 برید آنش علی رغم او سخنی گویند و گفته اند صاحب رویار ایم ملاک باشد و گویند
 اگر بیند که بینی او برید بود زنی حامل با سر و وضع حمل و فاء یابد و اگر عید
 یک آن خانه او بلیس و هر چه بکراهی در بینی کسی زود تا ویل آن چشم و کینه باید که
 اگر دید که دیگری بینی او می شست کینه زن او را روی دمد و در **حاصل**
 عطاردی بحواب دید که بینی او را روی او بریده و دیگر شب طبعی ^{او بر در دیده}
 و از عمل بار مانده و گویند محب عطارد بحواب دید که کسی نه داشت و با آن نزدیک
 حریفه او می صلا می کرد سبب انتقال او گشت و بدان واسطه حله وطن کرد و علم بر

گفته اند در روی بی بی فیج نماید و صفحه اذان منعش شود چنانچه از حرم محل برود

بسم الله ما قول الله تاویل حلال بی معیه باشد و معکم بالعکس و اگر دید که *

تنبه این بود که او را کمال خوف پیش آید که عاقبتش بخیر باشد

آداب دهن در میان تاویل سفر باشد

بقره درازی و کوتاه کردن حد معهود و اگر دید که آن در میان از بنیم بود یا حرم یا حرم

یا بنیم یا گمان یا نوعی دیگر نبات که ناف در آن سفر از وجه حلال فایده یابد نقد

آن در میان اگر دید که از بنیم یا فایده از مال حرام بود و اگر دید که از غیر حرام

رشته ناف کمال کند و مقصود مصلحت باشد **تاجستان** معذک

تاویل عدل باد شاه بود خصوص خون بوقت خود نمید و اگر دید که مودم را

از تاب اقباب رحمة بود اصل آن موضع را از باد شام و مجازیان **شبه تابوت**

تاویل رت بود و گفته اند اگر نویسد دلاله بر شخص بزرگ کند یا بزرگی شخص صلاح

و فلان بابت وجهه خلق گیرد و گفته اند تا بوقت میسر علم الله دلیلی صلاح امر را

محیط کند و کار ما بینان باشد و گویند اگر دید که در تابوت بود و در صدد و صیغه

ما موضع خصوص باشد فلاح و منجاة یابد و اگر خایف بود یا بوجهی از خود ملائمت

داشته باشد بعد از مدتی لین و فرحان شود و بحسب حال خود و تنه یابد لغو افعال

ان این ملکه ان یکنم التابوت فی سکنه من یلم و اگر او را عیب باشد مراجمه نماید و اگر دید که

او را تابوتی مالند از علم و حلم و وفار و اعتبار خطی اهل و نصیبی اجزل باید و اگر

خود را عذر یا رتند میدید و عجب با او میبرد باشند بر جنبه ان خلق و لی صوف و بند

در کاه چرب خواب صاحب تجریم است و اگر بدین که حمل نیز بر مردم کران آمد

خدمت او نه منقولان یا بدن و حرمان طلم کند و سعلی بالعکس و لغت اند ضعیفی
 در اعتدال انگس باز د بده آید و اگر این خواب بیند شود هرگز والا درون
 او خالی باشد و من که بیدار که از عقب تابوت او می گریستند و آفتابش محو
 و بالعکس اگر دینکه او را ذکر خیر میکردند میسید و اگر کسی را در بار تابوت
 مرده بیند دلیل نقصان فرزند باشد و بستگی کار فکیت که بیند که تابوتش
 بنسب او و اقرار او کردید که بنابوت بنف و خود بر زمین می رفت سفر کند
 و شاید که سفر دریا باشد و اگر دید که آن تابوت بر زمین نهاد بود محبوس خود
 می کردید که تابوت مرده بر منتهی خدمت مملی مطیع منقول شود و از وحید یابد و اگر دید
 که سبب تابوت مرده می که تابوت بدین کند و گویند متابع سبب آن مرده کند و
 اگر دید که تابوتی بر موی رفت بزرگی صورتی یا معنوی از آن موضع در سفر و فاته
 و اگر دید که تابوت مرده را بقبر معروف بردند حقیق را المستحق رسانند
 و اگر تابوتها را مرده کان بسیار در مرضی بینند دلیل آنه فسق اهالی آنجا شده
 و اگر تابوت مرده در بازار بیند متاع آنجا رواج یابد و اگر در مسجد بیند که زمین
 نماز بزرگ است **باب** ساول ابن سیرت خادمی و بید خرج باشند که مال که خدای
 بر عیال او نفقه کند و اگر دید که بران چیزی بخت دارشی انتظام یابد و اگر دید
 که از آن چیزی خود را از آن خادما یابد بوی رسد و اگر آن خوردنی ترس یا احسن
 این فایده می می نبود **تاج** ساول یا دساره داملک بود و دیگر ترا مرتبه محبت
 حال و لغت اند و ساه و اناج ماری جهاد بود و غیر او را یکی بنام بود و گویند مرده
 زن شریف باشد و زن ریشو معروف بود یا بسرن او بود که بزرگ قیام شود

باید

یابد

بیند

و باو بیاج مرغ پست و پست باشد اما دلالت بر سهیل که فتن آوردین کند و کلمه
 اگر بی بیید که تاجی از زر بر سر مرت می ری او را بخواند و از او شومر جرات یابد
 و اگر آن زن را شومر بود پس او ده که بزرگ قید شود و گویند مرت که بیید که تاجی
 از زر بر سر مرت او را بییم ملال بود و اگر دید که با دشمنی تاجی بر سر نهاد از قدر او
 مرتبه یابد بقدر قیمه تاج و جلجلی دیگر در تاویل خواند اما و اگر دید که تاج بیاج
 از سر او برگرفت زن از وی جدا شود و آنکس را او بخواند و **حکایت**
 که منوچهر بنجولب دید که تاجی بر سر او بود که سهیل پست کنک داشت و چهار جوان
 بزرگ از چهار انگشت او بروی زمین رفتی و معجبت صدو پست سال سلطه
 کند و در عهد او چهار بزرگ بنام یانید و نه لجه تویی و هرون علیها السلام در عهد او مت
 و **انوشیروان** بنجولب دید که چهار اکید از آهن بر سر داشت و با معی
 و تعب که در عهد سال با دشمنی کند و اسلحه در عهد او مرتبه حال یابد و سیاح
 که مرتبه اعدا داشته باشند در اوله لم شود و همان بود که تعب که عهد سلالت
 و بقصد تا سلاح پوشید نعل از نعت سیر و بلنگ و پیر و افعال آن ترتیب
 میکردند هم سلاح مرتب می شدند و هم سیاح گمی شدند **تاریکی**
 ما و یل ابن سبیر ضلالت باشر لقوله تعالی یزجمهم الظلمات الی الله تعالی و روستی
 یا حیرت در اصرح گویند که خانه خود را تاریک نمید سفیدی و در کند و صادق
 رنجی الله عنه و پایه که اگر مو اتا دیکل بیند اهل آن موضع را غم رسد و کارهای آنان
 بسته شود و اگر دید که مو اتا روشن بود و ناکله تاریک شدن نوبت الله مرل عفا جانی
 عام شود و **حکایت** که یک از ملوک بنی اسرائیل خواب دید که در راهی

و بعد از آن هر روز بی رفتن و از آنجا بسا جت رسید میان روضه و بساطت
 و مسجد چند یافتند که بعضی او زنده شده بودند و معترف طبله نشان ضلالت
 و از نشان ملایه و از روزن بیرون شدن مخالف نفس و حیوانه اعوات
 سبب نکلیدن او را ضلالت باشد یا شادانو و چنان شد که تعبیر کرده بود
تأیید بانی اگر نه خراطی با نیت و با وید این سیر حکومت بعد از از آن خراطی
 دلیل بشیانی و سرکطانی در حادثه روزگار شود و تعیین مال نیز کرده اند و گویند اگر مرد
 لنگری بیند از تازیانه صدمت در خد معز باد شاه مرتبه یابد که از فقر و محرومی و اگر بیند
 کتار یا نه یافت یک از درگاه بالمشاء که مقبول القول بود و سعانه نما و گویند اگر دید
 له سی را بدانند او را نصیحه کنند بحسب دره که مضروب شده در درون صورت آید
 و اگر بیند که خون از آن ضرب روان شد آن نصیحه را مقبول بل تا مشروح باشند
 و اگر دید که در زدن تازیانه کج شدن عینت یا پاشیده باشد و لغت اندر دید که کیه
 را تازیانه زده از و بانگی طبله رسد و گویند هر مرضی در دله بر در می کنند و
 بعضی با کلمه و حاصل مکنال تضارب مضروب منبج غاید شود بل اگر بیند که بی حد
 و تعدد از بی حال نباشد و گویند زخم تازیانه سخن سخت بود یا دعا بد و اگر بیند که
 خون از آن روان شد زبان مایع باشد و اگر دید که تازیانه بر سر کسی زد و اثر آن
 باز ماند خواننده که رییس وی نماید و گفتند در سر زنی وی مبالغه نمایند و اصاب
 بمقصود شد و اگر دید که بر پشت یا بی لوفه انگلی را بکنای منتم گرانند و اگر دید
 که بر چشم او لوفه قصه دیده کند و اگر دید که بر شمع گوشت لوفه و بشقاق نشد
 و خون آمد ضارب لزاله بهانه دخت مضروب کذا و حکم هر عضو که

بهدین دستور باید که و اگر دید که زنت خود را زدن می بیند شوق و ارعاع
 ناز نماید از ابروین بیند او را فرزندش مطبوع آید و ناز زیاده از خوب گویند و غلغله عمار
 باشد که باشد و اگر محجول کسی را بزند بقدر ضرب مرده و دو جهانی بیاید و شاید که
 بوضع ناله های با گشتن و آرد دید که براسی سوار هر بود و اثر لبتار زیاده میزد که
 بر کارهای گماشته و آسان بر آید و اگر دید که خواست تا اسب را بد و اند و از آن همه از
 میزد در مشتقی باشد و خدای تعالی را بفریاد خواند و اگر دید که بر خری میزد
 در باب وجه دعا معاشه کند و اگر دید که ناز زیاده کوتا و حرمت او در ارشدن زیاده
 بر خصم غلبه کند و بعکس بالعکس و اگر دید که استکبر منافع تا وید که آن معکوس شود
 و اگر دید که شکفته بند قوه و شوکه او مضاعف شود و اگر دید که ناز زیاده از آسمان
 فرود آمد خدای تعالی بواسطه کثرت طلب را بروی یا آن موضع مستطاعند و صاد
 رضی الله عنه و علیه که ناز زیاده دلیل سفر باشد یا حذل حکم یافتن در
 و یسما و در مشت و باب مکتون گفته شود آن شاء الله تعالی **تافتن در تاو**
 حریر انبات رفته و حکم **تب** تعبیه بمال تقدیم یافته **تب** بنا و بدل این سیر
 خادمی کامل باشد و گفته اند بددی باشد که از منافعی یا مال طلبد و میان مردم کند
 و جدا می افتد و اگر دید که تبدل منبت او را با جویی سطحی صحنه افتد و گفته اند
 باشد که بخور قضا یا رسد و جذب مال کند و گویند اگر دید که تبدل در دست منبت
 در عوض و کالیه یا وصایت آید یا امانتی بدست دهد و دینش قوی شود و مستقیم و بواله
 ظن و یابد ۴ ابرام عید الم بنان که در رابه بن بست است حیث قال الله تعالی
 فجعلهم جدا ذالاک لیکبر الهم و چون حتم بنده رفته و بواله بن حسن و بدلیت مرد

در فاحشه گری نه دیدن بر اکلدر کی و مضرة بار نه **نفسه** همان حکم
 طین اثبات خواهد رفت این قدر نیست که بانی طین محسب کیفیت
 نشو و بیند به **تحتاج** در بگوید از دین اثبات دفعه **نحت** بتاویل
 رتبه باشد **محسب** در سحر یا زن خواست اما ان زن در کار دین عفت و رتبه
 اگر فایده بیند که بر نخت بود و او را بداد کند خاصه می بیند که روان خفته بود
 گفته اند **نخت** ماوشه دیدن اندر خواب شد دیدن ستم کمال و عذاب
 بل بیند که خفته بر نختست غافل از کار دین و بد نختست و گفته اند اگر
 نخت بی فرشته بود مسفوی کند و ازان مراد و اسایش یابد و گویند اگر دید که
 نخت بود چنین کی اردن او رفته باشد باز یابد بل بال و راضف حال و تو به
 اقوله علی و القینا علی کرسیت **جام** اما نخت و گفته اند بعد از ان ضعف قوه یابد که انا به
 یعنی رنج است و گویند بای نخت دلاله بر عیال و ازان کوی محببت و حاجت
 رد لای بر زن کلان و داخل نخت بر نخت و بالا نخت بپسرا و زیو نخت بر دختر
 در تمام این حکم کوی بای نخت منفق است و گویند اگر جمعی را با خفته در نخت بیند
 با خفته به میان بای نختی باشند میان این نعت و خانی منفق شود لقوله تعالی احوال
 علی سور مکه البین **نخت جام** و لید بشادنی باشند که بعد از
 چند روز رسد و حکم **تخفیفه** به نعت دشاره که در حکم
 کاشن بتاویل خیر و اخان بود باز توج بانگ و نخت حامله بود و گویند بوقت خوف
 چیت باشد و نخت حال مرتبه یابد و گویند اگر دید که نخت کاشت و بر نخت
 مال و جاء یابد و اگر دید که **نخت** حاصل بود لای نخت منفق و اگر دید که نخت و نخت
 بحول است

و بر آمد عذاب روی اسان شود و خیرات و زیادت کف و اگر قبده که در دست
 معروف است بر خواص و انبیا که دیده اند و دیدیم که تخم در سرخه کاستن بر خواص
 یا کار او از بازو یا بی هم انداخته شود و اگر دید که تخم در زمین دیکل یا کاستن او را
 افتد یا از میان خسارت کشد و اگر دید که تخم دیکل یا کاستن او را
 و مالک ضامن رود و اگر مهران مهندس گوید اگر زنی بیند که تخم کاستن شود
 و اگر سوهرها باشد باشد فزندی او رود و حکم تخم بر زنا و بیان رود و اگر دید
 که کند تخم کاستن از ولایت یا تجارتی فایده روی رسد یا از طرف بخت جبهه یا بدو گوید
 و گویند که مال کنند که عرض حق تعالی باشد **جواب** احکام است و در حکم او
 دلیل مال اندکی بود و ارا با فله و عدس و نخود و سایر دانه ها در دیکل بکار آید
 دلیل علیک شربت بعد و خوردن چغندر یا تخم خوش بود خبیثه اندک باشد و بطن بالکل
 و در پیش به از خوردن بود و تخم لبل احکام بحسب مر و وقت در هر مقام باید
 طلبید **تخم** فزده که بر مال کند بخت آنک سید **تخم** و ساول **تخم**
 عقیقه حقول باشند و گویند من غل کرد بود و حاصل آن در تعمیر از خنله فست
 و واج اقول آنک ترازا منده نهاده اند و ماده بن و محسب جلل بیند بعبه باید که
 و گفته اند مالی حرام باشد که بحدیست او ده و شش **تخم** دیکل بکار بر از لاله گوشت
 بود و خوردن گوشتی مال زن تو آنک باشد **تخم** بنا و دیکل یا ضعیف مدین بود
 یا حاکم عادل یا حکم عدل و گفته اند ترا و دیکل و سعده شخص یا بر قفس مر در و از
 بیند تا وین ان بقصا یا باید طلسم که بر روی رفع کنند و سنگ ترا و از دیکل علم فاخت
 و عدل حاکم بود و ریاست و نقصان آن از بجا می آید که و گویند که تر و دیکل

ان اهل زمان در حق میان باشند بنا و این نفس فاضلی بود و مساران و لایه او زنده
 در شسته این و کله و اعوان او و خفته ان نایتین او و کلبه که بروی و شوق و اعتقاد است
 باشد و نیت او زمان او و کلف او و کوش او و اگر دیکه که گفته این جفتوس بود ر شود
 ستاند و اگر دیکه که زیاده تراود او بطرف رست مایه عنافه یا عنوسط بطرف رست
 و اگر دیکه که بطرف جت مایل بود و بجانب مایه علی علیه بود و اگر دیکه که مستر تراود بود
 و اگر دیکه که مستر تراود بود تا نسبت شود فاضلی بعد از انکه روضه کوین فسخ کند و اگر دیکه
 فلسفه می رست می او و در استیخا نهاده زور کند و تراود عاقله نوا تعبیه به بیت ط کله هانه
 و تراود که گفته ان از نسبت در اوست و بنا و این بخار و اصل از ان باشد که در کار دید
 عداله سبب ند و **تراود و کسر** و رتب ان بنا و این متوسط منصف باشد که قضا یا
 بر زمان توسط او فضا **شد تراود قیامه** دلاله بر راستی

اهل خوضت کنند یا خداوند ان تراود و لقول تعالی و انزلنا معکم الکتاب و المیزان
 لعل الناس بالفسط و **الکرا و طیار** بعد اعتبار انکه که گفته که تراود و این
 منسوب است ان فاضلی و حاکم و حکم رعایه استمار باشند چنانچه ممکن است او را شناسند و در اند
 و در سنجیده که در ان شیوه میان و بدیدار شدن گفته طاعه از ان که در معصوم سال و کمال
 و **حکایت** گفته که شخصی که رساله آمد و گفت چنان دیدم که میرانی از اسامان
 و و که استخ بود و تراود ابوبکر وزن گفته و توداج آمدی و بعد از ان ابوبکر را نامزد و زن
 و ابوبکر راج نامده بعد از ان چنان تراود که کشید نه و در حوصله الله عید و سلم که حاکم بود یوی
 مجلس مرتبانه و امام شافعی رجه الله علیه فرمود که در حال صبح محراب دیدم که امام مجاز
 حرام میزانی از استین بیرون گفته و حاکم و گفت این تراود و معصوم با معبر گفت

باشد

لشقه

کرده

له

وگفت چون بالغ شود امام آیه کدهی؟ مسجد حرام افضل مساجد است و منزلت
 امام انجا افضل آیه بود و منزلت افضل آلات و احوال که خوب بینند و حال او
 بد انجا رسد حتی قبل از الشافعی امام الناس کلمه با علم افضل و العلیا و البلاست
 له الامامة فی الدنيا جمله کماله فرمود و اولاد عباس **ترب** بناوید و آیه
 بعد و خوردنش بیزاد دیرت و گویند دین مهدی بدو نباشد و گفته اند و لابد بر حج کنند
 یا برقی حلال و گویند اگر دید که تنی صنت از کار بی خیر مادم شود و بطریق لولی
 انک خود بخیر رغبه نمایند؟ مثل باشد که لیت العجل بضم نفسه **ترب** بناوید
 غنی با سر یا زیانی مالی **ترخوم** بناوید این سیرین مهدی تی لعل بدند فحاش
 بود؟ اصل از سعید است که برکات یا غافلند و مدتی زحمتها طمع و طمع او بکف و بصره از آن
 بکارند و ترخوم بر آید و اگر دید که شایخ ترخوم صنت بصبه چنین سجده صحت شود و
 اگر ملائق بیند که **ترسام** شد یا با نوسانی صوبه صنت دین بدین ترس
 خصوص قدره و گویند از حال کمپرات یا بد و زبانی احکام بجهوی و یکسخت
 و اگر دید که جانیق شد یعنی کاشفند بصاری ملاک شود یا عرف کرده و گویند
 شرف ملاک سن و نوعش را بدید و بضالی گویند اگر دید که رانند بافتیس
 شد که مخنیز بزرگ این است از مردم نشا شوند اما ممکن که مضیق افتد کتب
 رباصتی که معهود این طایفه را می باشند لغو و تعالی و رهبانیه ابتد عوها الایره
و حقایق گفته که یکی از ضالیان دید که قسیه شد و با قسیه سان در قلم بود
 و میان ایشان خطبه کرد و با صبر گفت و گفت این سه روز او را تشنیه معهود بر حذر آید
 و دوم روز او را با غلامی صتم کرده اند از آن شایعه عظیم یافت **ترسیدن**

دلا بوا مر کند چنانچه فرشته خوابها معلوب است بدان رفته لغو احوال و لیسند نام
 من بعد و مردم احنا خصوص چون ترسیده دانستند و اگر او را ملو می بیند صد
 و اگر دید که از صورتی ترسیده که واقع شود او را محاربه بدین کینه احوال و آحاد
 الخوف یعنی القتل و اگر جان فهم کند که دشمن از وی می ترسید بروی ظفر بابت
 لغو احوال و لغو بالربعه و اگر بیدار دشمن او را می ترسید بابتی که هر ممر حکم دانه
 نعیم احوال یعنی بر دشمن مظنون شود و گویند خوف دلا بوا بر لوبه کند و طر خاف
 بایب و اگر بعد که از چند یا کزنه می ترسید از آنکه که بوی منسوبست مضرب
ترشیا ساویل غم بود الا که در مقام خفا گفته شود **ترش** دلا
 بر غم کند از رحمة و ام با شتی بجمه ترشی و لغت انه دیدنش مالی اندک بود اما بوا که
 داشته باشد بحسب انال اصل و شیر است **ترکهار** ساویل
 نیز که کشاد روی بود **ترج** ساویل داسال با وجود انال در دست حکم و
 خوش و طعم لذیذ شخه صاحب عمل بسیار مال با شدن و گفته اند مردوس بود ترج و کلب
 بیک نارج نعمة است **ترج** گویند طنیل ترج در خواب توبه انال بکسی کند که ظاهر
 و باطن و فعل و قول نینده باشد و از نعمة لغو انبصادق انوجا و طب معامه
 حمد و نور و طاب العود و الوزن و اگر دید که ترجی داشته او را جنس شخه صحبه
 افتد با او از این نوع بگری آید و گویند ترج سبز باویل به ارا نه باشد
 ؟ دلا به سال و نعمة کند که میوه در انا صحیح **ترج** با شنه فزید بی سال فراخ
 و نعمة بود اما از مرض خالی باشد و اگر باویل ان نوزد کند بگری مرض باشد
 و گویند ترج دلا به بونی غمی بود که زان متمول کند و اگر دید که ارا نه و نعمة کوه

از وی دختر آید و اگر دید که نه بی او را برنجی و نه خیابان احتیاجی شود و سایر اینها بگری
 مریض از ایشان احتیاجی شود و شاید که بگری مریض از ایشان حصول سود و اگر
 دید که نه بی او احتیاجی باشد یا بر عکس خیر بود و رساند یا میان ایشان وصلت
 شود و اگر دید که نه بی او احتیاجی از شلخ تنج بر سر ضمت و تنجی در کنار او نمال بود و روحی
 موحد باید و از وی بگری مبارک صلاح بود و بعد آید و قول اصرح آنست که از دین
 در تنج و سبب حضرت نیست باقیهاست دلیل مریض شود و تنج بسیار ده که بیایان
 بگری تنج بیزدن و اگر تنج را بغیر این صفا بیند یا که کرده شود صفاست که شخص یا آن
 بر عکس آید که گفته اند و گویند اگر دید که نه بی او احتیاجی خیر و در استین نهال که کزین کی فرید

اورده و اگر دید که از استین او در افتاد او را فرزند یا تمام آید **تربکین**

تا وایل در تی حلال باشد که بی مت حاش حاصل شود **لَعْلُ لَعْلُ** و از لعل علیکم السلام
 و السواکی **ترب** تا وایل آنچه بطعم خوش بوده و بعد بید منفعت باشد خاصه حکم وقت
 بیدن و سحله بالعکس و گفته اند نه مطابقت بیکر بود و گفته اند که سوره باب شد
لَعْلُ لَعْلُ السبیل کون الذی مولدی بالذی موحیه و طایفه بر است که از این
 که بیند ده که بر نجان گفته یا لشکر یا فرزند یا مال و میح لازم را بقا باشد و نه بخت
 ما ثانی و بید خیر بود که سوره و ی تمام از آن محصول پیوندد و اگر شایسته بود در صورت
 محمود بیند نیکی اما دی ان موضع رو و یا بوجی از جوده با امدل انجا اخلاص علی لعل
 و نیم توره و لا سوره فرزند داشته باشند **ترب** در دین مردان محزون سوره
 و اگر بعد توره از خود توره جمع میگردد یا نسا اقرار در خصوص افتد بی اگر بیند که بیل شای
 توره انجا جید بدن بیل شریکین معا اخلاص یا بدن و حکم این احکام در تا وایل یا ر

بسیار است و از آن تقدیم یافته **تث** فروش تاویل منجبه باشند و کار
که خاص و عام بود اما خسیس کلام بود و گفته اند این معنی که فروش منجبه می کرد
و دلیل خیر بود و بقای آن تاویل آن تقدیم یافته بحسب اصطلاح است نه بحسب لغت
نزه دفع تاویل غم باشد بقدر لغز خوردن **تث** خوردن از نزه
مداوای خوردن دفع باشد از غم و اگر بخلاف این باشد غم بود و خسارت و حکایت
تقدیم یافته و از آن تر بنی بلفظ به چنان یا سرفته **تث** سپید کردن تاویل
فج باشد و از اینجا گفته اند مست سپید کردن از تعبیر دفع آنست که اقلیل کثیر
ای سپید کردن غم بود و گفته اند در بهار من سپید کنند حسب جوهر از تعبیر
باید که در کانی و باخت و جوی و اگر دید که سپید را فراوان کرده بود بخاک
و معوم شود و قولی است که آن را از استیجین الایه **تث** تاویل باشد
یا فصل دین و اگر دید که آب یافت از آن نجات یابد و اگر دید که نشسته بود و بلبس
رسید و از آن می آب نخورد و خم شود و قولی است که تعالی و عز و بطعم و از آن
از طایفه و سخن گوید اگر دید که نشسته بود و آب نیافت یا نیوانست خود سوخته
نشسته نشود از دست و آب خوردن در حصر مراد **تث** بر قاع است
- لاله بود و بر کف و غیر آن حکم با پای فاشته باشد **تث** با هم با پای تعالی فتح
جد از جمله باشند چنانچه در تلوییل هر تاویل فسون گفته شد و اگر دید که تعویذ می نوشت
می خواند و بیدار در آن دین و دنیا باشند **تث** تعالی و از جهت جفا
تث تاویل نیز نام مصلح بود از آثار مبتدیان که بدین صفت زود که هدف
باطل شمرده که **تث** دین با کمال همه و **تث** بسبب اسباب و غیر آنست

دلیل آخری بود که اگر اتفاق حبه اذ اخذت الارض زخمها
 نكبر است و او را تکیه شنیدن دلاله بر امان و مراد کلاه و کوبید
 دلیل حصول معرفه باشد و منقولست که اعرابی از رفیقه رضی الله عنهما پرسید که الله الیه
 ما و فرمود که این میزان بهیض بالا غاست او بدست بالجواسی **تکرار** اند که کوفه
 باید تاویل فراخی نداشت اهل وضع بود بسیاران دلیل است که یا ظلم یا خسران
 ماحصوم باشد پس در احوالات من و نین و خالص و و حیا فی احوال
 بعد و جیب به و پیشا و وقت است که تکرار بسیار دلاله بر غایت کذب و وقت
 می وقت لغو و تعالی انا از سیدنا عبد الله جاسا الال لوطه نجنا هم به بحر
 یعنی بر کاهها و اگر دید که اندک تکراری یافت آن چند را و باید و کوبید اگر کوبه که
 تکرار بی وقت بروی بارین اندک عارضه او را طاری شود و زود بهیضه اتفاق
 و اگر دید که ترک بر تن او بی بارید زبانی مالی بودی و شد **تکرار** تاویل حیدر
 یا مجید و اگر دید که مثل لخت در تکرار افتاد مجید بر سر را بصنعت مسخر کنه و اگر دید
 ایف ما کان جانورال و اگر رفت اندک که بان جانور منسوبست بحیث بدست او رفت
 و اگر دید که دید که مرده بر نه در او خیمه بود که از زبانه کردی افتد و اگر دید که
 زنده در معد او خیمه بود که بدین تکرار عدس یک که در راه او نهاد و کوبید و کوبید
 و خایان را می دید تعب و شد و بار و دیگران را تاویل که لغت سر بیانها و اول
 فسخ عقلت بود بحسب اتفاق که در تکرار متضمن باشد و اگر دید که **تکرار**
 بود و علمه لغت است که زبان با آنکه دلاله بر این است که حاجتی روا شود و علمه
 و احاطت عقد من لسان یفهموه و می و بر دهن غلب شود و یا است **تکرار**

کتب بر سنج کار باشد و اگر دیده که از تنگی نایبی بین من رفت از هر دو غیره از مصلحت
 خلاص شود و بنقل و بالعکس و تنگی که در خود دلیل بر باشد و تنگی همان
 بانی دلاله بر احکام قضا با آنکه و گویند دلاله بر حرمت باشد با بستاند و خرم و خرام
 تنویر تا وین که در خدای خانه باشد با آنکه با نو و اگر دید که تنویر در دالرم کرده
 سبکی مای یابد یا فیج به بی بوی عاید که هف لعوله علیه السلام لم یورین بطول الی
 و در دید که تنویری ساخت بحسب حال مرتبه باشد و اعدا مطهر شود و تنویر
 مصالحی و آثار التوبه و فیها من کل نه چین اثنتین و اگر دید که در خانه باشد
 تنویری نه باشد و را مصلحت پیش آید در مشورتی که و و صلاح بر وی مکتوف
 و اگر تنویر با حال استن بیند نی خواص که در روی حیرتی چند ان بنوع و اگر بیند که
 در تنویری بان بحث بقدر ان روی حلال یابد و کارش تنظیم بدید و
 و اگر دید که ان تنویر که است سفلی بودی زدن زیارت بیت المقدس و روید
 که ان تنویر را مصلحت علی الوادی الایمن به البقع المبارک و وایده بیند و اگر صاحب
 رو یا غنا مال یا نه چوش حامی شود تا وید تنویر طهر صاحب شعب بنی که ان و گویند
 تنویر فروش خادم عورت باشد تا نه استیاد دلاله بر ویست
 فرجی ضابط که که صاحب بحویل مال حلال باشد و موقوف بود و اعتدال کند
 و اگر در اینها بیند دلیل فقر و فقر باشد و تو واضح بناید طفر و
 قیمت و طولی که که و سایر موارد است تو بر کاتبنا و یک چیز و صلاح باشد
 مال که از خمس حلال حاصل شود تو بر در خواب و بیدار الیک حکم موقوف
 بین یا کان دلاله بر ان که ان باطنی کنی و جمع کرده و گویند دلاله بر لایه

شریف بود بحالت عینه **توتیا** ساوید مل بود یا دین و اگر دید که در حین کشیده
 از بهر مدد و شنایین صلاح دین جوید و اگر دید که مرادش از بخش بود دلاله بود
 بود و آنکس طاهر را از هر مسلمانی که یا مردم معتقد او شوند و اگر دید که توتیا فرزند مالک از
 به دفع بوی ماهوشه کاری کند که منعی نباشد و اگر دید که او را توتیا مادرند و هر چه کند
 خاصه چون عینه که باندازد در حین کشیده **توتیا فروش** تا اوید مصلحت دین بود
تویش ساوید روزی حلال با سر واران سیاه و توش یعنی خر توش هم و اگر
 و خوردنش منافع از قدر زن بی خر توش شیرینی با رنج باشد و اگر دید که خر توش
 از درخت جمع می که فانی بخت آن بوسیله کسب خویش مایه بیت آورد و صلح
 و فواید آن بهر سود تعبیه باید کرد و گویند توش سفید مریه در اسم باشد و اذان
 سیاه بخورند و دانند و گویند اگر توش سفید بود درخت عینه دلاله بود و هر که
 بنا برین آگوشید که بچید یا حیدر بود و آن را با قاف حاکم کرد تا اوید بهر با
 تا اگر خنده حکم شده بید مایه اندک بود که درخت توت تا اوید سخته کریم
 باشد **توتیا** از کتاب خواندن و دیدن شود که از قدم آن قوم با صدق مسلم
 مادرشان قدم فقه و حنفیه یا بد و اگر دید که بطا مرفواند با مبطلا معارضه کنند
 و بروی طفل یابد و کاری از ایشان ببرد و اگر دید که یکی او را تعلیم توتیا کرد
 او معلم بود و کاری رسد و بالعکس و حکم **توتیا** در خا و دین کرانه که تا اوید
توتیا در تعبیه در و لایه باید طلبید و حاصل آنکس که جوابها معلوم
توتیا تا اوید سخن راست بگوید و اگر دید که این در دست مرغ خری
 خبرش بوی رسد یا لایه یا بد و گویند بوی منی راست دلاله بر ملکوت که او آن

قبول سخن او نسبت به جمال باشد و اگر دید که بعد بینی در میان چهار بایان انداخته
باختیار میان ایشان متوسط شود و سخن خود نسبت به این چهار ضایع بود و اگر
وین خدنگ سخن در دست بود و از آن سخن بر بسته ار استه بود و اگر آن اوید
و در بدو بپایند اعتبار سخن بحسب قیمت آن خوب باشد و اگر دید که بیت بسیار
بیش او نهال بود بقدر آن مال یابد و اگر آن بیرو ما در حجه یا ترکش بیند مال بر عیار
نفعه کند و اگر دید که پیش شکست سخنی مرده شود و اگر دید که پیش یک
می انداخت و در سینه وی نشست محبه او در دل وی نشیند و متعلق بالعلم و
گویند تاویل گمان بر بود و از آن پیش سر **تنبی** دلاله بر رسولی کند
که در میان آنکه بر متره نباشد و لمصاح اهلان قیام نماید و **حکایت**
کنند که شخصی بخوب دید که وصف تبیلد یلی انداختند و از آن یک طرف
راست می افتاد و این سیر گفت میان ایشان مناظر افتد و از آن لفظ
که تبیلان راست می افتاد محض باشند و حکم تبیلان بر بایان در اوایل است
تقدیم یافته **تنبی دان** بنا و بای شهر می باشند و اگر دید که از بزرگی بدو اخط
بایت بقدر قیمت آن لزوی و لایقی یابد یا مرتبه و گویند تبیلان بنا و بایلی حافظ
بالکین کی معنی باشند و حکم پیشه مناسبت که در تاویل تبیل گفته شد و گویند
تنبی در **دگر** دلاله بر زن سلیقه کند و اگر دید که جوی یا بهان توانست
اصلاح مراجع منافعی کند و عمل بعد دلیل صلاح باشد و **تنبی**
دلیل منافعی قنای بود که خود را در میان و حسنها انداخته و **تنبی** و خوف
علم را بود عز می باشد و دوام دار را ادا و دوام و محبوبی را حله من و **تنبی**

کتابیم دیدن آن خود کفایت وضو و غسل را تمام بجای نیاورد و صادق
رجع بیده غنیه فرماید که نیم دیدن حج باشد و بنا برین اقوال و گفته ها که نیم گداز خواب اندر
مال و عیش است یا خلاص سفره است **الفصل** **اشک**

حکم نماز یا مرچند در بعضی از اقوال بلفظ بروین تقدیم یافته اما مشروع
احکام او آنست که دلالت بر مرده صاحب رای کامل حرم کند که احتیاط او در اند
مسبغ علیه شده و ثریا باید له طلع کند او آن تابستان بود و چون راست بر سر مرده افتد
نیم تابستان باشد و چون در حقیقت کامل طلع کند اول زمستان بود و چون راست
بر سر مرده افتد میان زمستان و ماسد و چون پشت ظاهر شود سبک ترین اوقات
حسب بود و گفته اند چون تا ویدل سر تا بصلح دین رفته مدتی با سر در کار دین محتاط
و چون تا ویدل آن بفرود دین رفته مدتی فال گیر بود و چون تا ویدل آن نیچار رود
تا جرحش مقرر منصرف باشد و چون تا ویدل آن بولایه رفته ملکبانی بیدار بود و چون
تا ویدل آن بخورده رفته مدتی محکم العزل باشد و گفته اند که بپزند که تا بپزد زمین افکار است
بیمار رسد اما وقت وفاته یابد و **حکایت کنند** که زنی با این سیدت
چنان دیدیم که تا با بحوت رسیدن و موسم در آن عجب نده بود مثال و این سید
چنین کبریا که استماع نمود استماع فرمود گفت که در کل جز وفاته این سید
او در هر چه تو بایشنی ملحق شده و در آن نزدیک بخوار رفته من تعالی بیوست
الفصل **بیمه و حکم جاثلیق** در بیان سید
تقدیم یافته **در بیان سید** بود بی الزامی بین که جاثلیق

شهرت بسیار او را طلاق دهد و اگر مردی بیند که **جاسوس** باشد دلیل خبر
و سر او بود اما کاری که این مردم از وی مکره دارند و اگر زنی بدین کاری چا داند
بکوه رفت با مردی منکر قیام نماید **فعل** از او اجل نکند و سزاوارست که
بهین علی بن مرجم اینهم ای **جاسوس** ساوید مردی است بود و

زن را مرده باشد و صلاح و فساد آن را ازین طور بعین باید که **جادو**
ساوید باطل کوئی مرد کار باشد مادی فانی فرستد بود و اگر دید که از هر
دیکری جادویی میکند یا با او کینه جین معاند در میان آید باشد و گویند که
را جادویی از هر او کنند و رفتن او و کوبیدن از هر مصلحت او و روی کویند یا بشود
بر روی نشاند از جمله او اگر دیکر بجادویی متغول بود میان مرد و زنی مفارقت

افتد **فعل** و بطلون منها ما یفرق بین المرء و زوجته **جاسوس**
ساوید حد متعارف بود و گویند خادم خدام باشد و لغت این ساید که از قبل مخوف
محسوس ملک کند و جادوب دیکر آن نباید متغایر بود و اگر دید که خانه را جادوب
می کرد مالش ضایع شود لغت خالی که رفت باشد و کینه بیند که از خایم بیرون کرد
و اگر دید که خانه دیکری می رفت از مال او کینه فایده باید لغت آن حال خاص
چون بیند که خانه خود او را **جاسوس** تاوید شیخی باشد که محسوس را

بر باطل معافانه کند و اگر در خانه خود جاسوسان را جاسوس سفید بتدبیر است بود
او را بنجاء از تمام عدا و ملائمه و تاوید جاسوس **جاسوس** که با او
نزدت بنده انبیا و اگر دید که جاسوس بود که از زنی خواست یا کند که مرده

در آن جنس قندهار با لینه آید و اگر دیکه آن جام شراب بوقت آن فرود مفسد با
 اگر دیکه از آن جامها در دیوان نشاند بسیار مدت یا در دیوار خانه او نشاند
 بود بعد از آن و نیز آن بسیار در خانه او جمع شوند و اگر آن جامها را سفید نماندند
 آن زمان و این کان با رسا و دین دار باشند و اگر رسوخ بنهند معاشن مطرعت
 و اگر سیاه یا لوله پیم معیبت دهد و نمیکشند و حکم **جامه**
 من چند از آن برخی محجب خوف بیان رفته بجمعی از آن میانه کنایا و بیک
 خصوصیت ده یا خواندن رفت اما حد حکم که نسبت به سایر احکام شامل انواع
 جامه های بیواند بعد بطریق ضوابط در مقدمه اساس می رود که بعد از آن
 در مقصود خود آمده آید ان شاء الله تعالی صابطه اول است در غالبان جامه از آن
 جنس معمول است ابریشم و پشم و صوف و بند و کتان و عر و کورک که تابع پشم
 و پنبه است جامه را در خانه برمالی باشد چنانچه در مقام خود هر یک از اینها در آن رفته
 یا خیره و تانی پشم بود و از آن موی کم ابریشم باشند و از آن پنبه کم از صوف و از آن کتان
 کم ابریشم و ابریشم نه توان از مردمان بود و مردمانی اندک خونی نباشند
 و حل و حرمت نیز در حال جامه چنانچه در اوایل ابریشم گفته شد و ضابطه
 دیگر آن جامه از پوست چهار پاییان حکم میبندد و باید دیو جامه بینی باشد
 و موی یا پشمی جمع بود و ضابطه دیگر آنکه رنگ را در جامه ها در رفت و
 مصون و جرمی و بود بای اعصاب زنگنه بلکه حکم از حومر و در ده رنگ جامه ها
 سال مضرب است الاخره که در میان و نکند و از آن اعصاب نیست بتخصیص رنگ سیاه
 و او ضابطه دیگر آنکه از آن رنگین که جامه میبندد و سیاه بود در پشمی آن باشد

و ضابطه دیگر آنست جامه بند الی را حاکم از کلمه و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
در ختم انداختن و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
و ضابطه دیگر آنست اگر بیدار جامه شیخی موقوف یا طایفه معین پوشیده از تصویر
یا بجهت ایشان ^{بصیرت} باید و بنیاید که حسب استحقاق منصفی سفارش ایشان شود
و اگر از اهل نواهی باشند بدان ناحیه نقل کنند یا فری ایشان آید تا برین
الفرقی مدوم باشند باید از نیک آبتنا باید ماسته اثبات عقلال فتوه و
محل این احکام بعد ازین مفصل خواهد بود و ضابطه دیگر آنست جامه مطلقا
نباید و انیال صلاح دین و دنیا باشد جامه سفید و نوبت طامید و نوبت
که جامه سفید اصل حرمت از دلاله بریکالان و کمال باشد و محرم را محرم است
که در زمان کاد جامه سفید پوشند و بر تنند جامه سفید و بیدار بطال زیال را
باشد و ازینجا ^{انته} بر رجب سفید باشد و لیکن حاکم سوه از آن خرم و کلمه (جامه سفید)
از ملائک خالی ماند و جامه سفید با اتفاق معبران زنده و معبر با بدین رنگها است
لفظی بلیسون تیا با خضرا من بند و استبرق و لکها گویند جامه سفید
داشتن در خواب و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
بود و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
توفیق تو به یافت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
یافت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
که در نوبت آیه نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت
کنیز کی نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت و نوبت

لا در حدیث صحیح جام خواب و پیجامه و دیگر جامها که از معدن نوشند شنبلیله نماید
 و این را دلیل بر صحت باشد اما از اندک و بیشی ظلم و تعدی حالی نماند و اگر جام
 در آنها را سرخ بپزند بطیب نفس در جنک افند بی چون خود را در آن حال
 و عارضی خیر بپزند یا بشی که گفته شد کمتر باشد و در سرخ که سرخ او از سرخ کاه
 خیر است و گویند اگر بپزند جامه سرخ بپسند بود که مردان قتل از جامه بپسند
 که سرخ باشد بنوشند و هم بر این و طلیحان و ردا و امثال آن در نواحی افتد و در
 به جامه و گویند اگر دیگ که جامه سرخ بپسند مانی مانی باید که حتماً آن را در آن وقت
 نماند و مشبه باشد و موصی که گفته گویند اگر بالاساسی بپزند جامه سرخ بپسند بپسند
 و طرب مقول شود یا و منی در سیات او مدخل باید و در شنبلیله و
 گفته اند جامه از غوا فی دلیل نفع بوده و عیب و دلیل عقیق شود بی فقراراشا
 فقر و مضرب باشد و مرضی را علاقه صورت بوده و گویند و قی دلاله صورت دارد
 اگر از ابا حلیات بپزند و گویند جامه سرخ و زاننه مردان را دلیل زن موافق بود
 و منوع جنک انسان طفر باشد بی آنکه را که در عید ما و محمد قتل از جامه بپسند
 نفع و ضربی از آن عاید شود مگویند غیر ایشان را دلیل مضرب بود یا مرضی و گویند
 و اگر بپزند که در عید بی یا در محلی بپسندند از این پندار باشد و سیاه دلیل
 غم بود که در حلیه و باله و فایحه و خطیب را که دلاله بر عزید بنیه کند که السله
 و سیاه بپسند از خود تفاوتی بود و زبان و سحر بی باید بی صفات و براتی
 رنگ سیاه ایشان را دلیل رونق کار و عزید اعتبار بود و معبران یونان در این
 بحاث آورده اند

که جامه سیاه اسپرسان و مجوس را دین موت باشد و جامه کهنه و آلوده و خود
 با نفاق و دلائی بر مصیبت کند و ازان نزد پیران و حکم آنچه از احکام متعلق
 تقدیم یافته و اگر دیگد جامه و تلبیس را نه پوشیده بود دشمنان او بسیار شوند و گویند
 باید که بر حذر باشد و شاید بود که از دشواری مکر و پیسنده و اگر فقیری باشد
 که جامه ابریشمی پوشیده بود طالب دنیا شود و مردم را بدین عیبه تحریض کند و لو
 جامه منقش زینهار نکند با قندکان و عجمی را که در ترکیب ادویه و اسه و شریع کنند و دیر
 خیب باشد اما سایر مردم را دلیل اضطراب و ظاهر اسرار باشد و مریضی را علامت افتاد
 مرض شود از کیموس نیز و صفرا و اخضر و احتیاط آن آماز نا اوقات یک بود و خصوص
 چون دغا و عطرب باشد و گویند مریض را دلیل موت بود و جامه زلفت منسج و شیخ
 و زردا نرزد و احتیاط آن را بزر دخته باز کشیده یا جفته و لمان در آن بکشد
 برهه دلیل زنی خردمند بود یا کینگی بی حجب و گویند جامها که بر بایقن یافته باشند
 متضمن صلاح دین و دنیا باشد هم مرده ازا و هم زنا بر او گویند اگر زنی دید که جامه
 معقور بصورت مرغان پوشیده بود دشمنان او را فتنه با سحر و فل بد زنند
 و لشاکه تعبیه کنند لغوی علی اطیب نایل و ملین معانی و ازان معنی همین
 حکم داشته باشد و اگر بصورت آدمی یا حیوانات بیند زن او مرده را حکم جامه
 زنا شده بود که چون این خواص آمدن و جامه محظوظ دلیل خبی و عسوف بود
 و نیک بر عی و اوقف شود و مر که خبی بخواند چنان کاران هم کند و جامه ملین
 باشد و گویند دلائی بر جنگ کند و حکم لبتقاف مله و مله که عبارتست از زین

و جامع حقیقی صلاح را دلیل اخلاص بود و طایع را اتفاق لقوه علیه السلام
چنانکه در بیان فی السجدة لکنان الظیفة النفس و جامع انکاسه مثل السجدة
ولا ذ و جامع جریحه مثل محرمات دلالة بر رنج نازبان که در یا علی سخت
که موجب حیرت شود و گویند اگر کسی بیند که اعیاناً ان جامع پوشد و استعاده
وله نیز فاسسته باشد و الی اهل ضراعه شود و در آن سال فراخ نفع و خوش عیش
صدا آن بل شوب از جامه ها جریحه مستثناست و در چند نقشی جریحه
اما جوهری که عبارت از کتان باریک است جزیل می کند و حکم کتان دانه
و جامع مغلم دلالة بر سفر ناحیه عب کند از حج و غیره و جامع در روی دیوان
ان سوله ابا اهل دین و دنیا در مقام مداراة شود و اگر دید که جامع خود را بخود
نه خود را صرف کند و اگر دید که جامع بر سر نم پوشید سفری با توفیق کند
و اگر لیس خواب در سفری بیند او را از بر مصلحت اینجا توفیق کند و اگر دید
جامع غیر هنکفت در زیر جامه ها پوشید همای با عهد و ذخیر ساله یا
باطن او به از ظامی باشد و اگر دید که ان جامه بر بالا ان جامه پوشید او را
خطای در دین واقع شود مثل اهل معصیت اشکار الله و جامع هنکفت
از تمام جنبه های اربعین ان باشد بل جامع هنکفت اگر در بنید دلالة بر ان کند
که در کسب رخ خورد و غیر این دلیل بر زور باشد و اگر دید که جامع او صانع شد
ما سته نه یا خفته نبی و نه که عامل را عزل بود و دیگر انرا اهانته یا طلوع
یا انکه که جامع بونی منسوبست از روی مغایره نماید و اگر دید که در آن جامع
او بر بوه نه فساد نی در میان زبان او افتد و اگر دید که بعضی از جامه ها خود را ضایع

وعید و محبوبان ابد بود فکیند که تمام آن ضایع گشتند و محض درونی
 کار ایشان سال بود و حاصل آنکه اگر غنی بیند که اگر غنی بیند که تمام جامه را
 تلف شد بعضی از فروع مالیات او در معرض تلف افتد و از اصول اموال او
 نقصان پذیرد و اگر فقیر این خوب بیند از آن ات الید او هیچ باقی نماند و از آن
 که جامه عیال آید باز کرده او را غایب شد یا خود بسفر رفت و در بعضی بالکس
 و اگر دید که جامه از پدر خود برید بقدر فیه جامه حقیقیه یابد و اگر دید که بحسب
 معهود فصل جامه پوشید دلیل صحت بدین باشد و آنکه آن سال نیز مرض او بود
 و اگر دید که جامه باستانی در عسنان پوشید هیچ علم داشته باشد از عهده و زب
 می گذارم که جامه بیند به از آنکه مریدان بپوشند که از آن بحسب لزج جامه نیک شود
 و بعضی بالکس و جامه سوخته و یا بی باشد از جمله دیوان لغت سوخته و حاکم
 جامه سوختن در اوید انشایان رفته و جامه نویند با و دیگر بی را که در خصوص
 بر و آنچه کند مناسب نماید جامه درید و ادالای برخاستن دین و اعتقاد کند
 و عیش منعش و گویند و لیلی شکادی شدن و از باشم و جامه نو که بنوی درید
 بیند که دریدال متد آن صلح پذیر نتواند بود و لیر لغت شود که بسته را منیع فرزند
 نباشد و اگر صلح پذیر شود بعضی باز توان گفت و ادالای بران که در بر وی
 که باشد و اگر دید که جامه او بعضی درید بود از شر بدان نمکین شود و از آن طولی
 فوج که در حکم فرجی گیرد و اگر دید که صوفی جامه او بدید آن فوج یا آن ترحه
 سنجی که گفته شد بعضی از آن کس متا مد نماید و شاید که بود و مصالحه یا محال
 باشد و اگر آنکه را بسن متا مد نماید که بدان مثل که که در قسم بخواند و در دانه

بر این باب
 در بعضی و اعشار مدتی را که از او در بدین جامه این
 در بعضی و اعشار مدتی را که از او در بدین جامه این

از مریدین مصطفی و جامه محنت دلیلی از خواستین و جامه بشکون و محنت
 زمان گذر بخلاف طریق شیخ و اگر عالمی بیند که بپوشیده باشد زاهد شود و مردم
 را بزمین دعوت کند و اگر کسی بیند که جامه سلی پوشیده بود قبل از شیخ که بپوشد
 شخصی فحشه است اما مال مردم تعلل نماید و اگر دید که کسی جامه از بنده بازار نان
 پوشیده بود دلیل مطلق عالمی نمی باشد مگر ظالم را می باشد و علی بن ابی طالب و علم سابقین
 سباع و حیوانات باین کرد جناح سبب انواع آن در مقام خوف لقمه آید و گوشت جامه
 نرم گران قیمت را غنیا را مزید مال باشد و فقر را در سلسله حال و بار ما جامه نفیس
 دلاله بر زینت کذب و آن بپوشد خود اعتباری و باو بی نداشتند باشد و جرس
حکایت آمد که شخصی خواب دید که جامه از سر او در کشیدند جناح هار
 او را پوست از سر کشیدند و نیز روز وفات یافت و حکما بر آنند که نفس در زمان مفارقت
 از بدن خود بیجا چنان بپزد و عظام برنج از عظام میروم و در آن بود و در شیخ
 مطلع فرموده باشند که در حق او گفته اند نفس عظام میروم عظام ما میروم
 و عظمی و اکثر والا قد ما به بحال دید که برهنه بود و جامه از آسمان فرود آمد
 و روی پوشیدند و با موجب گفت و تعبیر کرده که صاحب لبرق یا را اشارت بال
 لا فقیر را غناست و عکس بر آسمان و بنده و بندگی را از لای و فاشی تا تو به
 و مومن را خلاص و طالب را حصول مطالب بقوله تعالی یا نبی اهدم و انزلنا
 علیکم ثیابا و انا فاران عید عسرة و غلابی بغا
 عسایه از وی استغفر اضی تموه و او ز و غنا چند او را عطا کرد و مقدم استمداد
 و فاشی اعتبار او شد تا بر بنده حیدر که را انسب کترم باهست میمن جمع آید

بیشترین زنند ان سبب عصای و حب عصای جا خواب

تا و بپوشون باشند بالیکل نیل و بد ان باین دو حمته تعلق لیه و گفتند
این است خواب بغر و شد و در حاله ان زنی بکوش و لو بپند جا خواب
دلا ترفقه و لایه کند بنا بره سبب حال بپند تعبیر باید کرد و لو بپند از ششم
و حری بنده دلا ترفقه و لایه کند و ازان ابر لیشتم زن محوی باشند و ابر سفید
یه زن حدیثی باشند و اگر مصقول بیند دلیل حال شود بخلاف رضا و بالال و
و ازان سبب برعد و لایه بپند و اگر دید که تغییر موضع جا خواب کرد زن را
طلاق و مدیا کنیکل را بفر و شد و اگر دید که بر جا خواب نمی توانست کردند
دلیل ضعف قوه باشند و اگر دید که کسی جا خواب او بر رین در خانه بدیند خیانه
اندیشد و اگر جا خواب خود را بر خانه باشد بپند و لایه عظیم معین یا بدن و
الرجا محو ای محمول بیند قطعه زمین بقدر قیمتش جا خواب بوی رسد و اگر دید
بلد بر چاه در جا خواب خفت زن خواند و اگر دید که چاه خوابش مرتفع بود
ان زن حافظ کلام باشد و گفته اگر دید که در شب بر جا خواب خفت دلیل
لستاده و استقامت و راحت بود و بدین **جان** بنا و تیل فرزند کن
با همسرافق باشد و اگر بیند که جان از تن او جدا شد یا از ایشان بخیزد
یا محول از او جدا کند و اگر او را زن و فرزند نباشد دلا ترفقه و لایه
و اگر ~~بپند~~ بود ممکن که تعبیرش بپندش او عایم شود باید که توبه کند و اگر دید
جان او بصورتی خوب متشکل شدن فرزندش اگر او را پسر باشد یا دختر
موند و او مال و جاه یا بدن و اگر انرا بصورتی مکره بیند تعبیرش **زنا** و لایه

است آنچه در رساله آمده و گفت جان دیدم که جان از تن من بیرون رفت که و مراد
وداع کرده و باستان رفت و محمد صلی الله علیه و سلم وصیت کن که جان تو کجا این رسید و جان
و اگر دید که جان بر کف دست من در عرض کمال خطی می رسد و اگر دید که جان
جان از تن و بی خار کده سبز بود در بهر شهادت باید و از آن شنیدم نیک بایست و از آن سرخ
بر عکس لب و رخ و اگر زرد بیند در مرضی صعب و فانی باید و اگر سیاه بیند منتهی غدا
باشد و اگر دید که مرده در زنج بود آقا رب از مرده غم نبرد و اگر دید که خود در زنج
در حق دیگر عدلی اندیشد و اگر دید که در آن زنج خوشبختان اوی کر بستند خرمی باید

حاله بنا و بدین معنی در آن خرم روی باشد و زن را عهد خوش خوی و ملائم احوال
و زن آید و از حاشی فرعی بود و بدین تعلیق سازند و اگر بیند که بدین مساعده نشان
می دهد یا خود آنکس از بهر ایشان جاه می کند در ضاکم متوسط باشد و خود را بخند
آن عقد در هم بندد به آب جا مال زن بود و حکم طعم آن از تلخ و شور و طبع زن از سردی
و گرمی مناسبست که در او آب کفنه شود و دانیال گوید اگر دید که در جای موفج حاشی
میکنند با کسان او حیل کنند و بعلکس بالعکس و اگر دید که جا او منهدم گشت ز نشیمن
و اگر دید که حاشی فرومی برد و بیش از آنکه تصور داشت با آب رسید زنی بیمار شود
و اگر دید که لب سیاه بر آمد میلش باید و اگر دید که آب جا به غرضین فورفت
یا جا به فورفت مال زنی تلف شود بکمال زنی مد که کرده و گویند اگر بیند که جا
فرومی برد بقدر خالی که بیرون آورد باشد مال باید و اگر خالی بام بر آید آن مال باج بود
حسب نمی که در آن باشد و آن را مگر خالی نباشد و اگر دید که آب از جا بیرون رفت
زیادی از حد منهدم جان و در خانه ای افکال مال باید که بر مردم و بال شود و اگر بیند که آب

از خانه او بیرون رفت

کتاب

انهم از وی حریف شده و اگر دید در جامی افتاد کباب آن مکتب بوی فخری از مدد زمان
 بابت و متبیل شده و اگر آن آب صافی باشد از بهر صافی کاللی بعد از گذر و اگر
 که بر آب جاده نشسته بود در صامه کاللی افتد بلی از حکم او خدای یابد و لغت آن اگر دید
 در جام افتاد یا اوزا در آن بویختند سفری کند بحسب طول آن جاده بدلیل قصه یوسف
 علیه السلام و گویند اگر ناکامی در موضعی محول چای من هوش آب بیدار فرایغ نغمه خوش
 و در از عمر و مجمع خاطر کوه و اگر دید در نیای در جامه او بجهت بود تمام مال صفت
 مکر کند و اگر دید یکی یا بی او بجهت بود یک نیمه مال و مکر کند و اگر دید یکی
 و آبی در جامه افتاد آن و آبی در بند افتد در حق او مکر یابد و اگر دید نیمه به لیل قصه یوسف علیه السلام
 و گویند در آینه در جامه افتاد از موی در افتد نظر بر حکم افتاد آن چنانچه گفته شد
 و گویند در لیل مکر حفا جاده باشد و این خواب در باب محرمات اوله و بابت
 اگر بیند که بجای آب نرسید افتاد در حید افتد و جامی داخل آن پارچای که باشد
 در لاله و مالی مجمع اند و اگر دید که در لاله و جامه مکر داشت تا بابت بر کشند و درست
 گشته شد و در لاله و جامه افتاد اوزا و فرزندان تا تمام آیه و در **حکایت** آمد
 که شخصی با این عباس گفت رضی الله عنه که جان دیدم که در لاله و جامی فرو رفته تا بابت
 بر کشم و در لاله و جامه شد بوضع چهار مانگ و دو مانگ و چهار مانگ بر آوردم و دو مانگ
 در جامه افتاد و عبده الله فرمود از غوغایب بود و تو از فرزندی بشنیده مامه اندک و مانم
 و او برادر فرزند گفت که او آن مرد متعجب شد و گفت از لاله دانی و فرمود که تا او بابت جاده نیست
 و از آن دو فرزند و غالب عادت است که فرزند بنده ما آید و جز تو گفتی که چهار مانگ
 بر آوردم و دو مانگ باز ماند عبارت در آن منحصر است که به فرزند ما مکر متعلق گشته است

[illegible]

و بویستنی نمودن در آن زده در حق شود خیانت آید باشد و باطلی و تحفه نسیخ روی

چتر باب در فرید عظمه و معینه باشد چنانچه دشمنان دور از وی بپایان باشند

و دلداری از حقیقه بود و فسق بحال بحسب حال **جدول کتاب**

دلالة بر حمله و نقص کنند و آنرا در حمله نماند و در خاطر با خوش آید **جدول کتاب**

نما و بیضای سرن علی با بره بکفر و لله و گویند آنرا از آن احبای

در کادی رشت افتد و ازان ندانند کشد بیل ازان تمام اندام تو آنرا بود زیاده

از آن که در ناول آگاهی گفته شد و گویند در ویش را با آنرا بود و تواند از

باز آستانه در آن عمل و اگر بیند که انکه شما او از جزام بیفتد شاید که نما فرض ازو

قوت شود و مکر فرزند آن و برادران او را دلیلی است بود و گویند جزام تاویل

جامه باشد و اندیش رسد چنانچه در بیستی گفته شد و اگر دید که با وجود جدام در باز

فزان فراوانی که در **حکایت** آمد که که شیخ با این سیرت گفت

پنجواب دیدم که مجزوم بودم گفت ترا بتمی منم که گفته از آن بری باشی

و چنان شد در **جراحی** او ایست که اگر بیند دهن او مجروح بودی اگر

خون آمد فسیله یابد و گویند از جراحی کند سخن رشت با مکره شوق

چنانکه جواب نتواند بلکه اگر دید که خون آمد بر زنده طغی باید و نفی

بوی رسد و گویند جراح او را عیبی که در **معصیت** افتد و مجموع از گناه

بیرون آید و گویند مال یابد که اثران بر وی ظاهر نشود و گویند جراح آتم شود

و مجروح با جور که و گویند اگر جامع جراح به آن خون آلود شود نقد آلودگی و اگر اثر

خون و عصاره میند از آنرا که در وی یا مجانی شغل و اگر دید که از جراح احتشوم آید

مال باید و اگر بماند می بکشد مال حرام خود و مخلص آنکه بیم مالی حرام است
 اگر دید که بیم در راه او جمع آمد بفرد آن مال حرام جمع آید و اگر در تن خود جراحت
 بسیار بیند از بلیت بحسب آن منافع آید و صحیح بین باشد و اگر در وطن
 غایب شد سه هفته مراجه نماید و اگر نام اندام را عروج و در مال بیند بحسب
 در بیم کشد و اگر اندر در نیاید تفاوی نکند و اگر در تن خود جراحت مان بیند
 عا قویب مالی باید یا نوبه کند و لویند اگر بیند که خون اندرون سر محمد مالی یا سخته
 ملا بی باید بل در آن قضیه ضایع کرده و گویند اگر بیند که خون اجرا حه روان سر
 با و حبه آنکه در تن بروی ثابت شد مالی بود مستفقه نفقه کند و گویند جراحت تبا و بل
 اطهار حساوی محوج باشد و گویند و اگر جراحت بر سر بیند مال او محفوظ مان
 و اگر والی سر حه را محوج بیند عمر در از باید چنانکه تمام اقدار بیند او روند و از آن دل
 اعضا والی و زیادی آن حه باشد که آن عضو بوی منسوبست و جراحت سپینه
 و دل جوانا ترا غنق باشد و بین داغ و چکی لاین احکام در او بیند نفقه یافت
 و اگر دیکه دست راست او محوج بود فایده از رجال اقارب بوی رسد و از آن
 دست جب فایده باشد از نساء اقارب و از آن پائی مال بود که از راعه حاصل
 و از آن ماسته نفقه باشد که از فرزند عاید کرده و اگر از آن مالی و جعلنا کله یا قیمة فی
 عقبه و گویند اگر بیند کسی که اندام او را با نه کرده و مرد یا نه بجائی فرستد خارج
 بد محروج بجن زبان درازی کند و نسل او در اطراف متفرق شود و اگر دیکه کافر بود
 محروج بر ما بیند و خون از آن روان نشود بد شیخ ظاهر العدای قسط باید و یا و کی غلطی کند
 و نفقه محرم مال جلال بوی رسد؟ مال و کفر بومنان حلال باشد **جواب** لا لکم منه

الا ان تاثير ليزيد بود **جراح** بناويد خادم خانه بود و لويد بزرگ
 باليه و گفته اند که جراحی فرو نهد اندر حوب ماه سوديند از بوس احباب
 و از در صميم جراح بسيار بيند دليل شمول عدل و طاعه سوده و شايد
 عجيبه اتفاق افتد که از ان مسرت بخاطر عموم رسد و لويد جراح افراخته عالم
 را من بد علم بود و عابد را من بد طاعه و بي دين را توفيق مسلمان و اگر مرد
 جراحی بيند دليل صلاح و وجهاني باشد و اگر ديده جراحی داشت که او را
 نرسود ارج بود و مر حومي سوخت او را بیک شکم و فرزند سا بسته آيه و قتيله
 جراح چون افروخته باشد دلالة بر مخدوم کند و نا افروخته بخادم و
 صلاح و فلان بايشان عايد کفو و اگر ديده شرار از قتيله فرو افلا
 و جايي بسوخت از منسوب الله خطايي نازلتي صادر شود و اگر ديده افيلا
 تمام بسوخت اند که نسبت قتيله بوي بارش نميده و اگر جراح از سفال بيند خادمي
 حليمان زاد باشد و اگر ارباب از فلز يات بيند حکم ان تعجب بلسک با با
 طلبيد و بوطرقي تمثيل گفته اند جراح بطربه بدن است و روغن طين که
 خورق و قتيله غشاة رطوبه و چون و رطوبه در بدن مانده و مایه به
 از قضا الله يم سلال باشد و اگر ديده جراحی را بدم بار نشانه حق محقق را
 بعضی باطل کند و اگر ديده که خواست که باز نشاند و نتوانست نشاید و مثل
 ان گفته شد سخن کنند و نتواند و بعد ذلک کاران مستحق قوه کبره لقول الله
 بوبدون ليطعموا و الله باقوا هم و الله مع نوره و اگر ديده که بنور جراح محقق
 دليل خدايی و محققان بعد از قوه که بجا و محققان نموده باشند و بيقول الله

ما آنکه را که گویا آمد که سرین مخفی فایده باشد و آنرا استکانه شود و
و بنید که جراخ در دست دیدی بنیدن او را بد باشد چنانچه که آنکه بر سر او افت
سود و اگر مریض بنید که جراخی افروخته رخانه او بود صحت یابد و اگر بنید
و آن جراخ تا افروخته بودیم موت باشد و از غرایب تا ویلات آنست که اگر مریض
بنید که جراخ او باز نشست صحت یابد و علت آن گفته اند که چون جراخ خود فرو نشیند
باز افروخته و گفته جراخ مطلقا دلاله بر ظهور اسرار کند **جراخ برهین**

تا ویل کسی باشد که محافظه حال آنکه کند که جراخ بوقت منسوبست
جراخ یاک از مندرجین دلاله بر خال و خاد و مکر کند و در
حکایت آمده که شخصی بخواب دیده که بالفت می با جراخ بانی حالند
که سران مذمت بوده و معبت گفت عجب اگر امیر لشکر او فوت نشود و بان نزدی
او را بقتل او بردند و علت لعین گفت که دلب دلاله بر دسار دارد و چون
بذبح کرده بودند گفتیم سر لشکرش را بچفتت خادم خاص او باشد بود

جراخ جاه تا ویل زنی یا منفعة باشد که مردم را در دین و دنیا
و معاونت نماید و گویند چید و نفاق جیری از معیان معیار
صرف کند و **جراخ زنان** تا ویل زنی باشد که
و نفاق نباشد و گویند که بیوه بنید که جرحی یافت شود که نفاق

ضایع شدن از وی جدا شود یا دخترش را طلاق دهد **جراخ**
شخص باشد که بچله حذر اهل نفاق کند و در چندین باب مثال
از این شخص دارند و **جراخ اسباب** در نفاق

وسمع عصا خاص وعلم حال انعام نمايند ولله اعلم و **جرح** بنا و باو این
 تریف طبع مستوی باشد و قلم آن بیا و نزدیک است جناح **جرح** تا و بیل باز
 لغت شد و لو بد جرح نا اموحنه دله به برور ندان کند بحد نبوغ کار سید و گشت
 مان دریا بهد و اگر دیکه جرحی یافت و بدان سهوا کرده بفرز باید خود استیلا یی
 و اگر دیر جرحی بیل بار در خانه او مال که زیانی ما یابد و سهوا یی دید
 شود **جرح** بوانه ام و موی دله بهر خصیبه باشد جناح **جرح** تا و بیل
 بهر ازین حال گفته اند **جرح** بیا مفرودین بارش و در بنویضه این نشه
جرح بیا مفرودین زاده بود و الو سفیدی و روشنی بر وی غالب آید و بیل با مانی
 و اگر زردی غلبه مانند باشد بیمار شود یا بیمار خنجر بود و قول اصح
 خاصه با بولته انشیدی دله بهر مالی کند لغت عابیه الله تخموا العقیق و الخ
 سار کان یفیان الفقر **جرح** لنزجای بجای نهادن نقلی

کله حسی زینا کله حسی و دیکه کله حسی و دیکه کله حسی
 و دیکه حسی و دیکه حسی و دیکه حسی و دیکه حسی

پس بود و علس
 در اما نه و حسی و حسی
 بین و محبوس و محبوس و محبوس و محبوس
 به بود دیکه یی او را عونه نمایه و از
 در اندک خوب باینه دله بهر دما بهر بینه کند

دلالة بر مريد نفع و فواید کند و اگر دید که از باطنی چست میان حکم مذهب که
بر مريدین گفته شد و اگر دید که احتیاج قبل از او چست بر مريد مطلقا دلاله بر سفری کند
موجب بر چستن و اگر دید که بر چست و میان آسمان و زمین باز ماند دلیل محتمل باشد
و آنکه چنان او بر مازنده و اگر دید که باز گونه چست حالتی متقلب شود و حکم

چستن ایند امجا

بول رفتی ^{سیاه} چستن که در پیدایش بیند و حکم چستن بلفظ
اسلام و از آن نذوق است ^{چستن} سیاه بود دلیل محتمل باشد و گفته اند
چستن سیاه دین بود و از آن از دین بدعت و از آن شده نقصان دین نموده اند
و چستن ^{المجربین} بود و چستن سیاه و گفته اند چستن شده دلیل فرزند بود و گفته اند
من و چستن دین بود و یک چستن فرزند و بعضی آن بابت که سوره باید که و گویند
اگر دید که یک چستن مرتب اگر چستن باشد که او را بر است دست و اگر فاسق بود
یک نیمه دین او ناقص شود با کلماتی عظیم اقدم نماید یا مرتبه محفوف یا علم
ضعف بودی رسد یا یک بسند یا یک اب یا زنی یا بر او یا نیز یک و آنچه با بعضی
یا نبی یا یک همه و متکاوه او نماند شود به لب ایه الم یحمله عینیت چستن یک
چستن او بر و دیگر همه ماکت بر و در مرض تلف افتد و اگر دید که در سفر یا دنیا است
در عرب و فایده یا نه و اگر دید که من و چستن از راه بود یعنی سخت کرمه شد
و از آن قضیه ظاهر و اگر دید که یک چستن او چنان بود بود او در شوق و الو
دید که اولی نابینا بود در اسرار یک اخبار مکتوبی نویسنده لقول الله تعالی و چستن علم
الانبیاء بر حید فهم لا ینسکون و اگر دید که نایکما بود چستن شد و چستن سانه

وَمَا سَلَدُوا فُوزَهُمْ وَنَا مَرَلَهُ دَا مَرَلَهُ وَكَوَدِيدَ كَارِ حِيَانِ دَوِيٍّ اَوْ بَلِ حَسَمِ اسْتِ
وَرَكَّارِ دِينَ بَدِيَّانِ اَوْ نَاسِ لَينِ سَهْوِ وَكَوَدِيدِ كَسْبِ صَدِ وَادِرِ عَاجِلِ لَهْفَةِ
وَرَعَا لِي اَضِيحَتِي يَابَنِ وَصُوبِ صَحَّةِ اَعْتَقَالِ اَوْ شَوْ ذَوِ كُوَدِيدِ كَارِ دَلِ يَابُولِ اَنِ
كُتْمِهَ اَبُوهُ وَبِهْمِ حَيْرِ صَايِ دِينَ دَرِ عِلْمِ وَبَعْدِ رَحْمِ اَعْلِ يَابَنِ وَبَرِيَّةِ حَالِ رَسَدِ
وَكَوَدِيدِ كَلِيهِ حَسَمِ اَوْ بَكْدِ جِيزِي كَارِ وَشَنَائِي حَسَمِ بَرِ اَنِ بَاشَدِ اَفْوَغِ
يَا عَابِ كَوَهُ وَكَوَدِيدِ كَلِيهِ دَا بَرِ كَدِ فَعَلِ بَرِ اَوْرِ اَعْصَا فَا هُ كَدِ اَفْوَ اَوَالِ
يَا عَيْنِ بِالْعَيْنِ الْاَيَّةِ وَارْغَايِ اَحْكَامِ اَنْتَ كَارِ بِيْنِي لَنَا بِيْنَا شَدَارِ مِبْرَاتِ
نَصِيبِ يَابَنِ ؟ هِي كَرِيْنَةُ كَارِ جَا مَلِيهِ سِيْمِ اَزْ مِبْرَاتِ كُزِيْلِ نَاسِيَا مِي دَانْدِي وَكُوْدِيدِ
نَاسِيَا مِي دَلِيلِ تَوَانْدِي بَاشَدِ ؟ جَوْنِ اَرْزَوِ اَو كَمِ بَعْدِ خُجِ اَو كَمِ رَوْدِ جَنَابِ خَدِ
نَاشَدِ دَا جُو حَسَمِ اَوَانِ بِيْنْدِ دَلِ كُزَامِدِ وَكَوَسُو كَدَانِ يَلِ كَدِ حَاثِ شَعْدِ لَقَوْلِ اَعَالِ
لَيسَ عَلَيَّ اَلْعَمَلُ خُجِ جَنَابِ اَزْ حِيَّةِ لَكِي دَرِ نَا وِلِ اَلَا كَفَّةِ وَكُوْدِيدِ اَلْوَا فِطِي بِيْدَا
دَا بِيْنَا شَدِ فَوَا اَزْ اَفْرَا مَوْشِي كَدِ لَقَوْلِ اَعَالِ رُبِ لَمْ حَسَرْتَنِي اَيُّ ؟ نَعِيْبِ اَنِ مَسِيَا
لَقَطِ عَجْ فَرَا نِ كَدِ اَنِ وَفَوِي بَعَسِ اِنِ نَعِيْبِ نِيَا حَقُولُ نَبَا بَرِ قَصَّةِ اَسْحَقِ
وَيَعْرُوبُ عَلَيْهِمَا اَللَّهُ وَكَوَدِيدِ كَلِيهِ رُوشَنِ صَدِ وَمُروْمِ بِنْدَا شَدِ سَبِ
بَا طَنِ بَرِ اَرْطَا هَرِ بَاشَدِ وَبَنَعْنِ بَعْلَسِ وَنِيَا حَسَمِ نَبَا يَتِ يَدِ بُوهُ وَكَلَسِ
بَانِ دَلِيلِ اَعْيَا جِ بَاشَدِ يَا مَرَضِ دَلِ اَزْ وَكَوَدِيدِ كَارِ نَا كَا هُ مَرِ دُو حَسَمِ رَفَشِ
فَرَزْدِ اَنِي بَرِ كَلِ حَفَا جَاهِ نَعُوذُ بِاللَّهِ بَرُوْنِهِ اَتْمَا فَيَدِ وَمُحَبُّوسِ وَغُلُوبِ رَا عِي وَ
وَنَجَاةِ بَاشَدِ جَوَا عَدِ اَنْتَ كَارِ كَسِ مَلْعُوفِ بُوهُ دَنِي كِي اَوْرَا عُوْنِ نَآيِدِ وَادِ
دِيدِ كَلِيهِ دَا جُو حَسَمِ كَدِ اَرَا اَنْتَ نَوِيْبِ يَابَنِ دَلِ اَبْرِ دَا مَاسِ اَبْرِ مَشْدِ كَدِ

جناح دین پر مدایه او کند و اگر معروف بود و حتمی بخواند و از وی فایده
 یزد و اگر دید که جنی جسم او افتاد در حق اهل دروغی گویند و بعد از این
 بر آه ساختن ظهور یابد و خدش بدست جسم دلا بر غم کند و عکس جسم و روح خود را
 و بالعکس العکس و اگر دید که احسبما بس را و العهد بالله اب آب نیاید فرو آمد
 و اگر سوالی حیاً شده و در سبب جسم خود بیند که اندوه و روح و محبت خود بیند
 و اگر بیند که با زیاده شد کم راه شود و بار هدایت یابد و گفته اند عکس شعوب و انزال کلام
 و مدام حق لقوله تعالی و ابیضت عیناه من الخون و الور و جسم او نیاید شد
 جناح هیچ سببی نه داشت عودا بالله معنی شوق و عمل الجمله لوری و لیکه و اگر
 خدش دنیا ست در محراب خاصه لوری که از همه ندرست ندرین دنیا لور در خطرت
 و اگر بیند که مسلمان بر جسم او زدند دلیلش شود که نظر خطای وزن و وسیع یا صحت یقین
 کرده باشد و اگر دید که نظر در جسم عکس و او را خوش می آمد کمالی که ذکر در دین
 بروی و بال باشد و لویند اگر بیند که او را ناخوش می آمد این تا وید یکد که و
 اگر دید که در کینه می ندرست بر آن کس کینه و ر شود و اگر دید که خون بر جسم او
 می رفت از حمة فرزند یا نقصان مال عکس شود و اگر بیند که جسم او کوش کشتن
 یا بر عکس باریقه خود تعلیه سالها حاشا قیاده اصل خود کند و اگر جسم خود را با ازان
 و بکری را با ازان حیوانی در کف خود بیند مال یابد و حیوانی را وید و زبیر و غلام
و حمایت کنند که میخیزد یا دایمال گفت جنان دیدم که جسم راست من
 مراقبه جسم جاب می کرد و تعبیر قومه بنده را توبه واجبست باز آن بیایم حیات
 می کند و منی الواف جنان بود و نایب شد و **عزیز** در حمة خولب دیار

در آن فراخ چشم دانسته و بابرهن گفت و تعبیر کرده که صاحب لایزنی از بی سنی
خواهد آمد این که بی ادب خرد یا چهارپایی یابد و اتفاقاً بی باین صفت خواست
و هم لایزنی که چنان خردید و او را چهارپایی میراث رسید و بگر چشم را شبیه و زرد

و نه و علم گفته اند و **حاج** بحولت دیده که مر و چشم در کنار افتاد
و چسبیده غایب برادرش محمد و **نقص** در صیقه محمد همان در روی بعد ساینده اند
نقص در صیقه الله عنه گفت چنان دیدم که مر و چشم من را من سفید گشته

و تعبیر فرمود که این شخص بپا رشود و چنان شد و **حشم او بر دل**
برصود بی کند که محال گردد و برقع آن اخساج افتد و بعد از آن و حصول
روی مکشوف شود و گفته اند چشم او بر تپا و این **سج** بود که حایه رعایه حدیث کن

که چشم بوی مشوبست **چشمه** با وید بزدکی گرم باشد و گفته اند که دانه بر عرو
پیشانی که در ازین حجت نیز گفته اند که آب در چشمه عریانی دان کم پیش زیالت و نقصات
و بر پهد آب ساکن و نادر یک اجلس ظاهر از دیک و حکم طعم و طبع آتش نمائست که در وایل

آب گفته شد بپا گویند که بدل مسج کوه فرج یابد و اگر بیند که جانی نامعلومه چشمه
بپا شریف با امدل موضع رسد بقدر آب آن چشمه و گفته اند که دانه چشمه مطلقاً بر آن باز
و اگر دیده که به آن غل گفته توبه کند و حج کز اهل و بانی احکام نمائست که در غل خواهد

و گفته اند که بپا آب چشمه این سال زیالت از روان باشد بخلاف کوه درنا وید که گفته شد
و در **روایت** آمده که در بی بحولت دیده که عمن بن مطعن و در صیقه الله عنه چشمه
عجالت بوی و صورت لایزنی محضت مساله عو حیه نمائست و تعبیر فرمود که در صیقه الله عنه و

دانه بر عرو و در **چشمه** بپا و در **جفا** شده حکم بر او ملایم

حما و ک تاویل فرزند یا علام کو جل بود چنانکه فرایین بلد گفته شد
 و گویند عربی شیرین زبان آن را نه کلمه از او بود و لیکن آنکه مایه سالمه دل بود
 سین بهر و اگر بیند که حفا و کی یافت بصحبه چنین کیست **سجده**
 تا و بلبل نهایی بود و اگر دید که جگر بسیار زهرت یافست نخته با خام با سر
 باید بقدرش و شاید که از حمة قورند باشد و گفته اند علمها غریب امور و ضم
 خون بیند که پی خورده و گویند موضع رحمة از عصب نیک نین **کند و رضا**
 و سخطش عظیم بموقع باشد و بی دراز یابد و جل و بزرگ دلاله بر شجاعت گویند
 یا طول می؟ جوان شنی موضع روحست هراینه قوه ان دلیل طولانی بود
 و گویند سینه تاویل سر شخص باشد با غضب او و اگر بیند که نظر بر جلوی کوفه
 و روی خود را نمی گویم منکال باشد و اگر دید که بجود نکوی را بخورد
 دخیب آنکه بخورد و گفته اند تاویل جگر بفورند است لقوله علیه السلام اولادنا الاله
 یا عزیز ی بوی فرزند **جلاب** تاویل صاحب غنیمه باشد **الغنی**
 غنیمه و درخت **حلقون** دلاله بر همه کامل با صلا که کرد و مکر
 ان مال بود چنانچه گفته اند شریک باشد مبارک اندر خوب است **حلقون** است
جام تاویل منفعت و حاجت روایتی بود خاصه چون بی انزال بیند نه انکه با نزال
 چه در خوب با نزال در اظهار اقبال لذت فیل اصفاست احلام مکمل اند و صادق
 خود مطلقا نیست و انب را غنی و جلیق و اگر دید که با جلال خود جمع آمد از روی نیکی
 و نفع مالی نیست ممکن باشد بل اگر زشتی صفت غلبی شود و اگر دید که بجود بود و دین
 بل اگر دید که عنة ان فی جلیق شدن و نیکی نیاید بجود و اگر دید که

سد

یابد

اندیشه

و بواسطه رفته با اوج جمع ثلوثه آمد و تبار باین واسطه احوال کنه و لذت و لذت
و اگر بیدار با سینه جمع شده امیدش و فایده کوه و شایده که از خانه این او تو انگری
و کار در شغل او را سانه شود اما در دین او بیدار که ضعیف باشد و اولی بند حیانت
حسب زنا و اولی حیانت باشد و بالعکس چنانچه در مقام حقه گفته آید و زانیه محوله
به ازان معروفه و حاصل آنکه خلق باز آید اهل دنیا را اینکار شد و گویند که
دیدار زنا که هر چه کز الله لقوله تعالی فلا خوف ولا حسره و لا جلال به ایچ و
بهر این دوم گویند زنا دلاله بر شرف و فتنه کنه و سنجیده بحالت دیدار در موضع زنا
و بدون نتوانست آمد و زان نزدیله و فایده یافت و اگر دیدار در حال مجامعت
زن بلا بودنی زنی خود و ازان مراد یابد و گویند که اگر دیدار با فوشتی جمع آمد
بعد از آن و مضرت کنند و اگر دیدار با محرمی جمع آمد که زنده باشد شفعه ارمیان
بر خیزد و اگر حمله باشد خویشان او را غم و مصاب و گفته اند که اگر زنده باشد
از و خبری یابد و بجز آن که کز الله و اگر حمله باشد خویشان او را شاکر گمانه
و گویند با غیر محرم تبیع حلم معصوم یابد با ایشان و صله کنند و اگر دیدار
با والدین جمع آمد مطیع ایشان شود و اگر دیدار با حوینه دیکو جمع آمد و ازال
بود مهربان که هر دو اگر دیدار با ازال بود بکنایه مثل عقوق و الهی اقرار نماید
و باز ثابت و مطیع که هر دو جوان محمول بنا و اولی دشمن بود و بین تحت جناحه
زاد و اولی بیگانه اشارت بحکم نمر و رفته و اگر بیند که با جوانی جمع آمد بر دشمن
ظنم یابد و با دیکو او معاوین نماید و ازان بی دلیل گم باشد که بخسار
شود و گویند که اگر با حوینه مطیع طایفه فایده یابد و اگر دیدار با پیری جمع آمد

بسه

شاکه که کیسه شود و بسبب دشمنی راس المال از دست ببرد و گویند غی در آن
 و اگر بزرگ با طفل جمع آمد مصیبت بوی رسد و گویند که اگر بزرگ با طفل خرد است
 پنج سالگی رسیده بود جمع شدن طفل وفات یابد و اگر از پنج گدشته کمتر
 و بدتر رسیده طفل را در لپس مرض بود و بیند با عطر و اگر دیکه با بر خور
 جمع کند و اگر با علی سبا ادا یا علی کند و اگر بیند تواند بود و اگر اسطانی را مریض
 و شاید که جمیع یا یغری مرض او اقرار کند و اگر بیند که یا سر خطی بالغ جمع آمد و اگر
 باشد سلامت مراجعت نمایند حکم اسم جماع و اگر حاضر نفعیان ایشان معارضت
 اضطرابی افتد و اگر بر عی بیند بر و برادر هر دو مرض صد یا بیند عداوتی
 واقع شود و بر جلا وطن کرد و اگر دیکه با دختر طفل جمع آمد حکم او با نسک در نزد
 طفل گفته شد و از آن بالغ آن باشد که او را شوهر دهد و او را بجهان تمام کند یعنی
 اگر از آن بالغ یا شوهر بدهد از وی جدا شود و یا خانه پدر آید و اگر از آن پدر بود
 و آن دختر منع نفع بسیار از دختر پدید رسد و اگر میان فاعل و مفعول معارضت باشد
 فاعل بر مفعول ظفر یابد و اگر دیکه بپای ضعیف قطع المصیبتی فاعل با
 و امتضا که سموی که صاحب لیز یا قوی حال شود؟ قوی کار کرد خاص
 بین آنرا و اگر جراحی را آید که قوی نهاده شد و شمش ضعیف شود و اگر دیکه
 و اگر دیکه که در قی با مادر خرد جمع آمد و فاشه نزد دیکه بود بقوله تعالی شبهه حکم
 و قیما نفید کم و اگر در قی زنده باشد و او را شوهر بود از پدر یا غیره غیرت
 و عداوتی میان ایشان پیدا آید و اگر پدرش مریض باشد وفات یابد و بیند
 بحال مادر قیام نماید و این صلاح و انقیاد کند بعضی از اینها را در قی خوانند

و اگر بینه دلاسته مادی که بصنعت قیام و اهتمام نماید و شهرت را نیز نیاید
 لان الدائم و اگر این خواتم بپند که حیان او مارد او نباشد و محبت بعد
 لان المحبة موجبه للاجتماع و اگر عاقلی بپند موطن را حجت نماید چنانچه گفته اند که
 بلد را نام می خوانند لغو لقاله ام القصر و اگر این صاحب رویا در پیش باشد
 و مارد تو اند از وی فایده مالی یابد و شاید به طریق میل باشد و اگر این بپند
 این خراب بپند او در فعلی قبیح از اینجا اخراج کنند و بگویند که این خراب
 مریض بدی شفا یابد و طبیعت ام است بل اگر مریض بپند که با مارد جمع آمد
 او را محکوس شود و دلاسته بر صورت سبز میکند از هر آنکه زمین را نیز نام میگویند
 فاما انکس را که در حنا عنی یا طلب زنجیه باشد دلیل ظفر شود و اگر دلاسته
 او را جمع آمد و بعد از آن تا دم شد از شهر خود بگریزد و اگر بینه دلاسته نداشت
 یا بیرون رود و اگر دلاسته در حال مجامعت بپند مارد روی بود محسوس است
 اگر درون روی بپند آن شوق و غرض آنکس بپند بدید و اگر دلاسته در حال قیام
 در درون حال کند و اگر دلاسته در میان ران او بود دلیل فقر شود و اگر دلاسته
 بپند بقول آنکس تا او بدید مارد و چنین کند و دلیل موت باشد و بپند مریض بپند
 این خراب در باب مجرب است آورد دانند و اگر دلاسته با خود جماع کرده زن
 مارد قد نماید و گفته اند بینه را زیان دلاسته و فقیه را مرض باشد یا آنکه
 او را گناهان پیش آید و چنانچه گفته اند که مریض که بپند که با کسی جمع آمد
 او را آب و جگر از وجود ضری میزند و اگر دلاسته با بیعیانی جمع آمد
 اهل دلاسته را بپند و اگر دلاسته را دانست و اگر دلاسته را بپند که بپند دلاسته
 جان مکلف

که فیجی نام بوی نماید شوق و اگر دید که کسی با وی جمع آمد حاجتش از آن کسی روا شود
 بحسب حال و علی از اینجا گفته اند نباید از جنت نه و اسبابش که رجاء عشق کثیر است
 و اگر دید که از آن بکار بی گزینی خواهد یا کنین کی خود با حرا آن سال ضرری یابد
 و اگر دید که بطریق نامشروع رفت سعی بی حاصل کند و اگر دید که با آنها را بیست
 معروف جمع آمد بی استحقاق بجمع یابد و اگر آن چهار را بی محمول بود بر دست
 ظاهر شود و اگر این خواب نسبت باد دی بیند بعد از آنکه طعن یابد حاجتی
 روا شود و کارش بالا گیرد و گفته اند از والی خوبی بوی رسد و اگر دید که چهار
 پائی با او جمع شد یک قول فایده زیاده از حد خود یابد و قوی دیکر بطریق حاکمیت
 خواهد آمد و اگر دید که بجمع را بخواند و با وی جمع شد از عذر و تیرا میسر
 و اگر دید که با جمیع جمع آمد چنانکه با بن مرغ غنچه و سبب ظفر یابد و
 اگر دید که با یکی از اهل ادیان جمع آمد کار دینوی گمانی نظم یابد و
 اگر دید که با زنی جمع آید حاجت بخت از آن زن روا شود و گویند برادر
 اطلاع یابد و گویند منعول از شوهر جدا ماند و **حکایت کنند**
 بودیه بخواب دید که لاله دایه را بگریه و استعجال کرده و بایک از اعیان گفت
 و تعبیه کرده باید که بپوشد و صیبه کنه او را و آن دایه را امر بقتل آوردند
 چنان در نوبت آمد و آیه امراة من الی یمنه نفع علیها قد حل دما و بها
 و بعینه واقع شد و **چهارمین** بخواب دید که خواهر خود را بخواند و
 حب گفت دلیل قتل باشد و از توبه بگوید که او را بی رحمتی ضایع اجتناب کرد
 و توبه او را عفو کند و اگر عارفان و عارفان و عارفان از مندر خواب دید

و سنجیده باشد الله صبیح گفت چنان دیدم که در جنابه نماز میگویم گفت فرط عت بالاله یحیا
 سفری کنی لقول الله عز وجل ولا تجب الا عابری سبیل گفت بل در خاطر دارم که بینه طلب
 علم ما فرشوم و بان مجرم روانه شد و اگر خود را در **جنبی** بیند بکامی متعلق
 خاطر شود و اگر جنبد از حوب بارش منافی با او تعلق ساقط و اگر در اینجه بود عاشق ز کثرت
 و کثیف کان جنب دلالت بر تعلق صوری یا معنوی کند نباید محاسب حال مبتدیان
 باید که هر و اگر دیگر از جنبت بیرون است از ان تعلق خالص شود **جنبت**
 محتمل منفعی باشد از نیا بقدر آنچه بیند یا حور و از ان خام دلالت بر غم کند هم باید
 نسبت و گویند جنبت دلالت بر حیرت کند و از ان حیرت که محرک طبیعت است و داع فضول
 اخلاط **جنبت** دلالت بر مصیقت کند و اگر دید که هر بر جنبت بود مرضی
 حسانی کشد یا عذایی روحانی یا بد و اگر دید که جامه جنبت بر اندام بیرون او انداخته
 که حوسر جامه بوی منسوبت فری بعد از شده باید و کار او درونی بدیده و اگر دیگر
 ناخن او چون **جنبت** مرغان بود محسب قوی از مرغ کسب عاشق کرد و اگر دید
 که جنبت مرغی یافت بقدر مان فایده یابد و **جنبت** مکرر تاویل
 در ذق حلال ندرید باشد لقول الله عز وجل علم علیکم بالبرکس و المریس چنان
 تا زنی باشد با جاه و جمال و اگر دید که می نهد رنی بایش صفت خوانند و بانی لمعظام
 او انست که در بوط گفته شد **جنبت** تاویل طبع باشد و خصوصاً مراد
 محسب غلبه بود و گفته اند جنبت دلالت بر صلی که و اگر بیند که با دیگر در جنبت بود میان
 ایشان مصافحه و یکی از انصاف بخوبی دید که با غیر نسبت در خصوص بود و از حد
 تعیین کرده اند دلالت بر سرور استظهار آنکه **جنبت** در عظیم یافت

و ملک مستطین شد و از طایفه وسع آوردی جنگ مطلقا دلیل خطر ارباب
 جهود باشد الا مسلح و مال و صنایع اصلحه و این بود و از آن منافع مائت
 و جان بیننده و اگر دید که از آن با صلاح بکنک می رفتند و الی موضع کار رفت
 صعیقانه آغاز اند و از آن وجهی باید و جنگ ارباب شود که دلیل فتنه و باو
 و اگر دید که میان پلشاه و رعیت جنگ بود و غلبه افغان شود و اگر از آن جنس میان
 رعایا بیند غلزالان بشود و اگر دید که دو حیوان بایکدیگر جنگ میکنند و کس
 از میان سیر از دو حیوان را با ایشان تا و یک یا یک یک مرغان و غیره نماید و حکم
 جنگ عام در ارباب خواهم با محلوب گفته شد و اگر دید که آنها با دشمنان در جنگ بود
 او را از طاعت بیستم بعد و جنگ نیز مجزیه گفت و گوی باشد **جوهری**
 تا و یک عالی عابد بود و خرید و فروخت جوهر مستقال و افان علوم و
 الریاضه و دلالی فروش شد و دلاله بر عقیده عالمی کند و ناوید و نذران
 و علامان بالکینین کرد اند و چنین من جوهری بحسب حروف در مقام خود بیاید
 و اینها **جهود کی** دلاله بر بدعت اند و یا تقویه سخن جوهر یا امید
 خاطر بعضی ایشان و جوهری بنام وید و سخن نهاده قصد سلال اندیشد و اگر دید
 که جوهر شد از غم میراث یابد و اگر دید که او را جوهر می خوانند و آن گواهیه
 نیت و در جامه رسید و حسن صورت بود و مضطرب افتد و از آن خلاص شود و
 بر غله باقی نماند او را باید بقوله تعالی انا هدنا الیک قال عزرائی اصیبت به
 من الهیاء و در جوهر و جوهری و اینها **جهود کی** تا وید و جوهر را هدایت کرده اند
جوهر **جهود کی** و از آن نخته مال اهل بحسب آنکس بنشیند

و اگر دید که جو یافت او را فرستاد ای که عالم شود اما کوتاه عمر باشد
 و جو نبرد که برای بود و **جوفروش** بنا وید و بخت باشد و بنا وید
 اختیار کف و عذاب رنده که توان کندم جو بوسیده بوشی **جوال**
 همان حلم و عذاب که در توبه گفته شد این قدر مست که تا ندین پیش بود محاسب
 ملکی و کیفیت و **جوال فروش** بنا وید و استند کی بود که تعلیم مردم
 دمد با غبار اگر جوال طرف متاع بار و در عرب و اعجاز است که اگر کسی را
 بکمال تعریف کنند و گویند و جده نه لید العالم و **جوال**
 بنا وید و بخت بود که بهیات مردم قیام تا این خصوص مصالح جوی و حکم سوز
 در مقام خود ایستاد و دهان سالن و **جوال** در احصای
 بی بی تقدیم یافته و **حکایت** آمد که شخصی در چمن خواب دید که جوی
 خوش شکل و آراسته بجا مهار منتظف قیام و سوار پیش او آمد و منتظف
 و بسته لپه من بخت توأم من و جوانی میلر که کار و بالا خواند گرفت و آن بود
 که لکری او را و زار و فاد بعد از ملکی شیخ لکری و کنار او نهاده بود و بخت
 و بذر جمهر را نغاسن شعله طلالی شد و خشم بر هم نهاد و جواب دید که لکری
 منجی ضعیف خیف با جامها که نه و عصای شکسته ملا می او شد و گفت
 من بخت توأم و از تو بکشته و بوزد جمهر را در حاله خدا آمد و لکری با و از آن
 بیدار شد و گفت تا ایست از حشامد که یک که صوب خنده کشت که کلاه
 و من چند کسری الحاح کرد بند و خلاف و واقع ندخت تا لکری چشم گرفت
 و او را بختی فرستاد و گویند بقتل او که **جوب** وین اتفاق باشد

درین و دنیا و کفنه محض بود بدین دلیل ما کان بر نفاقست حجت حجت
 دلیل نیست خیر در حق گفتن بل الی بیند که حوی جند در خانه
 او و زمین فرو برد بود و سپهر شام آجا فروزدین مقصد مولا شود و
 آله چندان حوی در دست صرت منافق بود و الی بیند که انسانی حوی بوک
 انسا باوی نفاق و در دوا کردید که بیجان حال بیند که باوی نفاق بود و
 الی بیند که محبوب یا محبوب دست با کی جند میگرد نفاق با او زندگانی کند
 و حجت راست با ویل دانیال هدایت بود و حجت شج جناح تابه سوسن است
 هم حلم نفاق صدف چنانک بال بال تعالی در قصه منافقان میفرماید که هم حجت سینه
 و سلیمان علیه السلام با ویل حجت تو بصیان فرموده و **حکایت** کند که
 بحواب دید که حوی در دست جب منبر و عصائی در دست راست و در دور
 راست میگرد و حجت راست نمی شد و یا معبر گفت و تعبیر کرد که ترا دوستی
 یکی از حوی و یکی از سریم و نادیت و نصیحه در حجت از اصل تأثیر داشته باشد و
 نصیحتی نمود و **دیکری** چنان دید که جامه از حجت بود و
 و در فریاد شای که هو معبر گفت که لا یوسف دریا کند که جامه حوی کانی که دید سفینه
 و شناسید دریا و عا فریب بسفر دریا رفت **حجت تراش** بناویل حوی
 باشند که معا با هک نفاق که و غریب چیزی از ایشان بود و حکم **حجت حوی**
 بلغای بی بیان رفته و گفته اند **حجت سنی** حکم حجت داله و اگر دید که
 بدان چنانک **حکایت** چنانک با ویل حوی تقدیم یافته و اده اعلم و **حوی**
 و کون **حکایت** چنانک با ویل حوی تقدیم یافته و اده اعلم و **حوی**

مع ذلک باتفاق حق از باطل تمیز کنند **جوشن** تا ویدلج سحر
 حوله سر باشند و از آن ابرو تمیز بر حله یا لنگر خوب و از آن سحر خادی کسناج
 بود بل اران سیاه معطر را صلاح باشد و عطر افلاک و الوید که گفته با عرک
 یا کو تا بود خاد مسکه یا شایبیه منم سه و گویند خوب چون یا پوشید بود لاله
 بر وقایه مال کند و اگر دید که پوشید علما از هد باشد و دیگر از فقر
 و هر که مادر خانه یا سر از وی عجا حرة نماید یا از فرزند فرماید و گفته اند
 اگر دین واجب پوشید بود مال یابد و اگر نو و سفید بیند و خوش بوی بیند مال
 نکره مال بود یا شایبیه که در از آن احسان شود و بتکس بالعکس فی الحقیقه و گفته اند
 اگر گفته بیند لاله بران کند که زلزه مال نداده اما صدقه داد و علی مال حال و
 بر تنه مال باشد **جوشن** دیر تا ویدلج محبت بر دل بود
 و اگر قدر بیند یا بشد یا بر دل و استظها و نفس خویش و مانع پوشیدن بیند
 و اگر دید که با جوشن دیگر سلاهما پوشید از ملل منافقان امر شود و تعبیر جوشن
 بصیانه دین بین کرده اند و جوشن سیاه دلاله بران کند که بی از عوینان
 مساعد او شود یا بصحبه و عذر دل رسد یا خواستش دختر معا و نوا نماید
 و جوشن نام دست دیدلج شود که او را فرزندانی آید **جوشن**
 تا ویدلج سحر بود که وسیله حصول و مال شود **جوکان** در دستا کار
 دین صلاح باشد و از آن امعاء و الی که گویند بر بود عمره رسید
 و بالعکس و گویند مانع جوکان را عرک منم بود و بعضی گفته اند که
 گفته اند تا ویدلج جوکان زماست و از آن کوی دل حرم **جوکان** کوی

[illegible]

دلالة بر آن گشته که در خدمت او اقامت او در و بعلن العائن **حجام**
که از هر مرد و زنی که بخواهد تا وین آن محبت بفع و مشرب و اگر در دکان داران
صحته یافت راحت یا بدن و بعلن العائن و اگر دید که چه خورد و کتبی و بگوید طالع
صلحی باشد و امام نشسته یا شروع در اصله می کند و با نام نرسد **حجام**
تا وین کاتب غرض باشد یا محاسب یا مصلح و گفته اند عموماً بود که کار مردم
از کسان نشسته و گفته اند حکم حجام بدین بند بخت و ورجو است و عموماً در بخت
و اگر کاتب بیند که حجامی میکند و شیشه می نهاند و خون بر می گرفت مستوف
دیوان شود و الرضه مستوفی باشد و مرتبه عالی تر از آن یا بدن و اگر عین کاتب بود
فرض بسیار بود که جمع شود بر وی حجتها نویسند و اگر دید **حجامه**
وینچه کرد اما نه بونا ساله و اگر آنس محمول بود کائناتی از هر خوف **حجامه**
چون آن در اجماعه که نند مملکت باشد و دلاله بر ظفر و حصول مراد کند
و گفته اند هر کس را که حجامه کنند بر وی ظفر پاید و اگر دید که در حجامه
از وی بیرون آمدن آن سال از مرض این شرف و اگر بیند که بجای خون
سنگ بیرون آمدن آنست از دیگر فی قوتها اوله و اوله و الحاق نماید و
قبول کند و اگر دید که خود خون نیامد جای و دیعیه بنهد و باز نیاید
و یا و دیعیه بکشد و اگر شرف و اگر دید که شیشه شکست زشت بپوشد
یا او را طلاق دهد یا سر بر او بفرود شد و صادق رجی گفته اند فریاد **حجامه**
تا وین ادا امانه باشد یا منافع پسند یا لثام سر و طعوان است
یا حجه بر وی بنشیند یا ولایه یافتن یا بنشیند یا صبحه و در هر مران حجامه

بر او است و روح دهنده و میم فلان باشد و گویند حجامه عجم را فخر به
 است و راغول و حجامه است گویند که اینند که حجامه کرد از بخار رخ مزاج
 و **حکایت** آمده که بعضی بنده را در درخت نجواب دیدند حجاج او را
 حجامه کرد و روز دیگر او را احلاص کرد و از نجواب گفت اند شد حجامه را اصل
 نند و یا نه افروغ زد و شخوار **حج** کرد از آن نجواب تا وای تو بین ادا حج باشد
 و حج بعد از شسته به مرضی را **حج** سفا باشد و وای دارد اوقضا دین و خانها
 طاعت و در پیش ما تو ای ی و ما فورا و اجماع با مسلمان و احرام بیک قول و عیث
 صلاح دین به و مسرت و حکم فریض علی حد تقدیم افتاده و هر چند از مسائل
 فایده و اگر بیند حج از فوت شد و عین کرد الله عیسی در از لهد و کاشت
 بیک نظام یابد و گویند تا وای لیس عکس این باشند و گویند در کار اما می شروع
 و اگر در کار طواف بود از اما می بدو فایده رسد و کارش نیل شود و شلویند
 بند و فاما بد **لغو افعال و لیوفاند و تم و لیطوفوا بالیت الغنیم و قول**
 است ما به در به طواف که نجواب از بزرگی رسد محرمات و الله لوری
 در او الله دین بالیت یکن الله و اگر دید که در عرم لیک می نه امن که الله
 و اگر دید که در یون می نه یاب الله و اگر دید که حج بروی واجب بود و حج
 حکایت که در وقت نیکی می تا و الله و الله بد که بوقت خود عتوبه شد و بعضی
 از تا و نایات توجه حج در نکته ادا اب غیر تقدیم یافته و اصل آنکه هر از حرام نشد
 حجت خدی شد و ماند فهد و الله بد که در وقت است تا لیک صلح کند خدایت
 و الله بد که در وقت و الله مانع که از آن دلالت بنزدن خواستن کند

نگار

نکته

که

یا نبی که خریدن یا پند علم یا مال او زیاده شود یا در کاری حجتی کند
حجرات بنا ویدایی باشد از حجاز و اگر دید که روی بروی
 می مالید بوی اغند آکند و اگر دید که از جای برکنزد در بدن عله افتد و
 اگر دید که باز جای نهال باز هدایم یابد و اگر دید که شایع بود و او بدید
 و بار جای خود نهال طن برقه او برحق است و دیگران باطل و اگر بدید
 اندا بوسه مالده بر قوه دین او کند و گفته اند مدتی نصیحه علما باشد
 و اگر بدید که بالان مصاحفه کرده حج گزارد لقول الله علیهم السلام لا یستقیمون
 فی الارض من صافحه صافحه **حجرات** بنا وید عره طبعیه باشد
 یا مودی خوشی کوی گزیده خوی **حجرات** زدن دلالت بر فرامی آوردن
 کار هان بیان کند و اگر دید که او را حذر دید بهتر آن کار زیانی
 بگذارد و اگر دید که ایستاده در دنا و یلش برخلاف باشد و اگر دید که او
 شایع حد زدن در مصالح بود بدینا مشغول شود و آخرت بد کند و لو بود
 عالم را مزید علم بود و عامل اخلاص و تواضع و اگر عفسد باشد گفین
 شود و **حجرات** بنا وید سحبه بود که شبانوی ملامت باشد نماید و
 این طور تعبیر باید کرد **حجرات** که عبارت از این کونا بنا وید
 شامل را افزا ند باشد و غرب را مرتبه بحسب حال خصوص چون بیند که
 دو شوکتی بوی ملا و صادق رقیه الله عنه فرمایند عرب بنا وید حجت بود تا
 یا عددان با ظفر بر دشمن یا مستقیم **حجرات** بنا وید امر یا مستقیم
 دله کان احنا و اگر خود را در حرم یا در حرم و **حجرات** بنا وید

چهار آید و اگر صاحب قدر عاقل بود چنانچه با نیک ناسی باشد و بالعکس
حریب یا ویدرینه دینری بود خاصه زنان او و فرستادن آنهاست

از این ایشان بود و اگر میدیند که حریب بر بلا سلاح بوسیدند این بود
و ممکن که بدان سبب از حریبه در افتد و لو بیدار این معده را از معده ورن

د این دمه بود بقوله تعالی و لیا ستم میها حریب و بعضی این احکام در اوایل
حاشیه تقدم افتاد و حکم اطلاق و یافته خوف علی حد رفه و اگر دیدن با کسی

حساب میدهد با آنکه در مناظر افتد و اگر دیدن غالب آمد
غالب باید و بالعکس و حکم حساب قیامه است که در استنکاف دین در حساب

و بالعکس و لو بیند آورد بد که قیامه حساب او اسان بود دلالت بر آن کشد
که او را در سرخی غفیفه مستحق باشند و اگر بد که اوزان حساب بی وقوف

دین قرب اجل بود بقوله تعالی اقرب للناس حسامهم و لم یمن عفا مغفیرا
و گفته اند که بودن اندر حساب در اوایل همه بر عقل تمام دلیل

در حساب اینچاسفت نه بیند اینچایان مستحق لذت **حسد**
یا ویدر فساد حال حسد باشد چنانچه در رشد سایرست که الحاسد فاسد

راکل شدن در **حصاری** اند دشمن پتن و مال و جاه لشت این
خصوص چون بیند که دشمن از دست و افران حصار باه خیره بیند معاش و

بانچه و حقیقه باشند لا سیما **حصار** که خود بنا کند و لو بیند بعد از آن که در دنیا مشغول
در دین مالت و در عیالت نایب و مستحکم باشند و اگر دید که از آن بیرون آمده

و در دیوار **حصار** در کار دین و عیال باشد و گفته اند او بختن از حصار
علی

باز حصار
باز حصار
باز حصار
باز حصار

دلیل این مآل باشد خواه از داخل و خواه از خارج و اگر دید که تیر
باین و بی آمد در کار دین مترود و مذذب باشد و غایتی جز آن باشد
اشاره بد از دفته و در مزید بیان گویند که لغوی غایتی ندارد که از آن خارج
خیر و منفی لکن جنات تخریجاً من تحتها الا نهار و جعل لک قصوراً و اگر دید
که به کل حصار است و به از بر یا استناد استفاذتی کند که سبب نجاست
و گفته اند حصار بنا و پیل مهند محکم باشد که هیچ کس درون تصرف نتواند کرد
و اگر دید که از دور و دوری دید که درش بحیر منتهی شود و در حصار
و حصار حیه گویند و گفته اند هر که بیند که بحصاران حصن شود و منتهی
اما قوی و جوی نماید و در **حمايت** آمده که شخصی بحواب دید که حصار را
بنالرد و معرکت از آن موضع بوسید او اما می نخواست که از آن دورم هدیه
کند و جان شد و حلم **ص** لفظ طرحت را بیان خواهد رفت
حصی بنا و پیل است از آسنه یا منقعه باشد و پیل یا این کی حصی
و اگر دید که بی جفت عاشق شود و اگر دید که می فروخت و بیکه و اگر دید
که بلیس بخید آنکس خیری رساند و گفته اند حصی بنا و پیل دونه باشد
خصوص چون بیند که در خانه انداخته است و این غولب نسبت به بنده در کار
این جدا محراب است **حقی** بنا و پیل ختمی باشد که صعبه لغت می نویسد
یا اهل روزی بروی نهد شود یا اهل از کار و بیک باز که و گویند که اگر
که او را حقنه که ندوناف بود و لای بر صلاح کار کند و ال رخصه بیا
بوی رسد و گفته اند اگر دید که بی احتیاطی **ح** حصار بود و
و قانده

و اگر بد احسب روی حقه که در امری که متضمن صلاح دینی او باشند
رجوع کنند و روی بگردانند تا بد **حقه** بنا بر این بود
با کمال و صلاح و فادان با ایشان متعلق شود و تعبیر از یکو شک نیست که همان

و گفته اند حقه بر لای کوشک باشد باحوال **حلاج** تا وید موی
فوی بود که کار ما عدم بدست او کشاله شود و اویند موی رنج
بر بود و اگر دید که حلاج میگرد خود چنین شخصی باشد و حلم جویم و کوچ
که بدان بنیه میکنند در حرف چیم بنقدیم رسید و **حلیت** بلفظ

آنکه بیان رفته **حلقه** فقه و کمال اخلاص بود و حلم حلقه در
با و طلبید و **حکایت** کنند که سیم مهندس که شخصی بود بضعف
اعتقاد و شکم بخواب و بد که بخله اغصام نمودن و با عرض گفت و تعبیر

که صاحب این رویا الرضعیف اعتقاد باشد روی دین شود و بجزای طای
اورا از انانی توقف فرمود و مقام اخلاص یافت و سبب آن بود که قطعه
بر سر راجه د بد و او را برضه سید و نهد و تربیت کرد و آن قریه یافت

حلقه اما وید دینی خالص و مال حلال و سخن لطیف باشد و قلیف
عدن از مغز بادام سب وید لقمه از آن بوسه بود که از شفقه یا از محبه دیند
و احکام انواع حلقه و محسب حروف بیاید دید و طرف حلو با وید کنیز

بالح باشد و حلایین دله بر سنجی لطیف طبع شیرین **حلقه**
البره من خیر الله عبارتی از آن آورده است و بدیاتی اما بحسب
الخطه ج بر **حلقه** از طلا می کشند و از روی تعبیر میمانست و در انبیا

و حاصل آنرا حلقه همیشه و غیر آن از روی تعبیر مثل علم صاف و نایب **عالم علی**
در احاطه آن گفته شد و از آن **حکمت غریبی** گفته شد حتما
با ویدینه باشد بپوشد اگر بیند که کنار دست و بای نهالها قارب خود را
که دست و بای را با ایشان نسبت میکنند بتواند و کس در دین او اندک
مایه لراهیته بود و گفته اند حلال ایشان را پوشیده صاف و گفته مالی که دست
او رفته باشد باز یا بد و اگر بیند که او را در حجاب بستند غلبه شیخ بای زود فرج
فرج یا بد و گویند اگر دید که دست راست او محضوب بود شخصی را فقر و
و اگر دید که چپ او دست او محضوب بود مرگ در دست او باشد و اخیر
و شرا و مال و نین و بد و حرف طامس شده و اگر دید که مژگن او در حجاب
و با آن نشسته از حمة زین **فصیبه** یا بد و بالعکس و اگر دید که کف دست
بجنا خضاب کشیده و بکسب معاش رنج برده و اگر دید که تمام انگشت را
خضاب کشیده تسبیح بسیار کند و اگر لیز خواب زنجیر بیند که شوهر را
مزین گرداند و اگر دید که ریش را را خضاب کشیده متابعت سنت کند و اگر دید
که سر را خضاب کرده و از ریش خود را پوشیده صاف و اگر دید که سر و ریش را
خضاب کرده و رویه بنهان صاف و طلب جاه کند و اگر دید که خضاب
کرده و ریش نازک رفت حال خود را پوشیده نتواند صفت و از این خولج
زن بیند شوهرش محبة او با اظهار نوسانند و هر که بیند که خضاب در چیزی
با معهود میکند مثل خن یا کج یا کمال و صوفی نمک لیز صورت بوقند مثل
بوجهن مناسب صرف کند و اگر بیند که مرده و خضاب نکند و اگر

میبرد چه اندک باشد در کار حق با کسب خود یا احوالش کند که باشد
 و موجب ثمانه اعدا گردد و اگر آن کار از زن بیند که دست او بر خضاب
 منسوب گردد چه کند و اگر آن نفس از زن بیند از چه طریق ادب
 اندیشد و از شوهر فرج یابد و اگر از مک بیند بتسبیح مشغول شود
 و لو نه از رخصتا باشد در حق شوهر احسان کند و با مجلس و گفته اند
 قول صحیح است که اگر زن بیند که مال خود ایتار شوهر کرد و از وی مخفی شود
 و اگر رخصتا محضوب یفتد چه در حق زن احسان کند و هر که نفس دست او
 بهم در آمده بودنی ~~خوبی~~ از غنمه روی و فایه یا بد یا خود از میان برود
 و اگر مرده بیند که دست و پای وی چون زبان خضاب کف بود در بیعت
 عظیم افتد و شاید که از اها نیت خالی نباشد و اگر این خوب زنی بیند
 حرم شود **حنوط** که در لغت یو نیست که بر احوات مالک بنا و بد
 عملین را فوج باشد بنمودن دین را توبه و گفته اند مفسدان را حنوط توبه شمارند
 مسلحان را انگور کمره و اگر دید که بلیه گفت تا از حنوط خرد بد بکشد
 شمع بانه نماید تا او را از غم نجات دهد و اگر دید که گفت یا از هر صیغه خضاب
 ز قیل بدیده شعیب شود یا کجه او را نصیحه کند یا انگ از کیه چنین کند
 بلبید یا بد از دفع فقر اندیشد یا انگ سحر باطل کند و حکم دین
حق را تا ناوید ادم و ساینه انبیا علیهم السلام یفیدیم یا فیه و از آن
خوب را و بد بدست محبت خناسیم گفته شد و گفته اند
 که بد زنی که ~~بسیار~~ غایب باشند و نیکو بد آن یا نشان
 عاید شود

والله دیکہ جو زمین را بخواست کلمہ در دین السماع لند کہ بدان نجوم شود یا بعد
پیام نماید و اگر از ان مسرۃ یابد یا در عربی جہم شروع کند کہ منضم فیج او
و شاید کہ تعبیر در بدین دستور کنند کہ در حکایت **حکایت** آمد کہ
حجاج یوسف بحواب دید کہ دو چور از آسمان فرو آمدند و بیل حجاج را
بگرفت و یکی با آسمان صعود کرد و دیگری بپای لبر سیر رفت و فوجہ و فوجہ از آسمان
نازل شوند و یکی را حجاج در یابد و چنان شد کہ در از نزدیکی فتنہ این شعث
او دریافت و بعد از وفات او فتنہ یزدین المہلب واقع شد **حوص**
بنام و این عالم باشد و اگر دید کہ بران جاہ شست و آبش متغی شد دلیل
ان شود کہ عالم بعلم خود عمل نکند یا این علم او از تصور مردم بودہ چنانچہ بطریق
مثل گویند کہ فلان من الطین است و اگر آب خوش کواری بندد لہر علم را
و بعلن بالکفر و اگر دید کہ کنار حوض سبز بود علی بابا لے بحسب ان سنن
و تا وید حوض مالدار شیخ شریف نیر کہ اند کہ در ان موضع حصار الیہ بود و شاید
تعبیر حوض فاعلم نہی بکنند بحسب آب و اگر دید کہ قیامت بود و مردم نزد
حوص کوثر رفتند و طلب آب کردند بالناہیہ ان ناہیہ
خروج لند یا بوجہ آید کہ مردم و احسان او میدادار شوند و اساتین یابند
و اگر آب کوثر خود ریاسته و ظفر باشد لقولہ تعالی انا اعطیناکم **الکوثر**
بجائے بہشت را این تاویل پسند و اگر دید کہ لب حوض کوثر باوی کی مال
نمود باشد دلیل عداوتہ صحابہ باشد رضی اللہ عنہم خصوص امیر المؤمنین علی
رضی اللہ عنہ و اگر دید کہ اوراک مالند از فضا عتہ **یوسف** نصیب یا

و اگر دید که نامش بر حوض کوثر نبشته بود و ابا علی بزرگتر ضحیه افتد
 و از وی منقحه یابد و اگر آب کوثر بر پینه دلیلی بر تقاف او باشد حیض
 زن را تا ویل زیادتی مال باشد و گفته اند مال حرام بود با جلیط و اگر مردی
 بیند که حیض شد بفکد که اید و شاید با محرمی باشد و گویند دروغ گویند
 لقول علیه السلام لا یحیض الرجال و گویند غی سخت بوی رسد و اگر بیند که
 زنی حیض شد و الرصاح باشد در امور دینی محیی شود و اگر غیر صراح بود
 کار دینش بیرون میروند و اگر دید که زنی پاک شد و غسل کرد کارش پسناید
 و حاجت ر و اگر بعد از آن دید که باز حیض جمع شد در تعبیر این گفته است
 بعضی گفته اند کار زنی کشا شود و بعضی گویند فرو بندد و گفته اند حکام فاعل
 النساء فی الحيض بروی حرام شود و اگر آئینه بیند که حیض شد فرزند نکاوید
 گفتار جمعی بر فضیله ابراهیم و اسحق علیهما السلام آمد و غیر آئینه کناه باشد و اگر بیند که
 غیر آن که توفیق بخوبی یابد و اگر حیض بیند که بیسه شد و لاله بر فروید کند
 اگر زنی بیند که مستحاضه شد خواستد توبه کند و نوازه و گویند مرد را بدست می کشد و در حجاب
 از بی جمع و محراب دید که شوه هوش در حیض با او چویند و خبر عجیب گوید که انسان را
 شد اخراج کنند چنانچه توریه آمد که وای رجل ضایع امراته حیضا فکشف
 و نهاده و بیبوعها و می بکشد بیبوع و میاید از آن ملائمتین شعبه بنا
 خاتمه بنا وید و ام بود با غم
 حجت نسایان بر این است که گویند و لاله بر دشمن کند خاشاک
 اگر مال باشد بیبوع و اگر دید که سوخته از دیوان مصاصه باشد

خارج نشین دلا به بر خیم رشت روی کند و بدو

پیر رحیم **خارج نشین** اندام بناوید نفوذ حال خویشان باشند

و محمد و نب انسان و لویند الودید که از خاریدن لیست را یافت

و بالکس عامه **خارج** میان حلم و کلام بدنه گفته شد و گویند

خارج که چشتم باوید مال عین باشند جو انداز عرب کسوف معینه

عزالتن **خارج** از نهد باشند بان قدر که بیند و ناوید حال غصب

و عین که انداز دید که بر روی نهند بود فایده بحسب آن بوی رسد

و شاید که از **خارج** باشند لغو یا قاتل به نفع و الودید که بر سر خال میرفت

طلب مال کند و اگر دید که خال از زمین دیگر جمع کرده مال از هر دیگری جمع

و مرقد از آن بر کینه بدست آن فایده بوی رسد و از اینجا گفته اند جمع

خالت کردن مال خال خود دن دلیل خوردن مال بود و اگر دید که خانه را

چاروب نه و خال جمع که مال زن بچید بستاند و بچید زن احکام فرمایند

چاروب بیان رفته و اگر بیند که خال از دکان جمع که مال از کسب بدست

و اگر دید که خال با برنجت در بدن باشد لغو یا قاتل فقیصت فبضه مزاش

الرسول فبضه نما و اگر دید که خال از سقف خانه فرو رفت و بوی

مال زن تلف کند و الودید که خال می باید بحسب اعتدال بین بود چنان

در اوین آسمان گفته اند و اگر دید که خال از حجاب شکو خال و عمارتی که از

سید میانی یا بدن و الودید که خال خود را مال یا اوین خواهد و الودید

بر سر نهادن با نشیج باید و ملح مدنا اطریق **خارج** و الودید

چاه بروی افشان

آن کسی که بگوید آن خال بر صاحب دویا نفقه کند و بالعکس طایفه اعیان
 نصیب خال نمی گزیند و از توریه دلدل آورد که یا ادم آنکه حاکم قریب
 و ضامن منسوب است و مصیر کالی توبت و رفو شد بچاک جو قارون بعد از آن
 آنکه از ویرون زود کف شکسته و بیار: لیکن سالم شوی در آخر کار **خالستر**
 بناویب مال و پیران باشند چنانکه در کتبه قانون بعضی از این رفته و
 گفته اند کلام باطل بود و گفته اند علم اصابع باشد لغو لغای مثل الذین کفروا
 بهیم احکامهم که الا یہ **خال** به چه دلیل مال و جاه باشد **خان**
 بناویل موضع باشد که پیش از انجا مرتفع شود و عالم و جامد در آن مجتمع با
 و گویند خان دلاله برکت و عتاکند که با همه کس تعلق گیرد **خان بان**
 بناویل شریف باشد که بد و نیک و خیر و شر در نظر او یک نمایان و همه در حل
 و اخی بود و بدان وسیله حدیث مال حرام باشد **خانه** مفرد عبارت
 از شمس است بناویل عدد رازن بود و زین را مده باشد و نیکو بدان بیان
 همه تعلق گیرد و گویند هر که در خواب از حیانه خلق خانه بیند جدا از خانه خلق
 کار برون باه خواهد شد عاجز و بی پناه خواهد شد و اگر دید که عساکران
 از غم فرج یابند و بالعکس و حلم آستانه در حرف الف تقدیم رفته و در سیز
 خانه چون از کل پنهان دلاله بر خاتم صلاح کنند و از آن کج برخاد
 خائست و آوردید که در خانه کج رفت بروی غلب شوی لغو اقبال فاند
 خطره فالتی غالیون و اگر دید که چشم از خانه بیرون آمد می بوس شوی
 که در عالم غیب مغضبا لایه و اگر دید که در خانه تسلیم رفت

شد

منه

بر سر او واقف شود و بعلیه بالعلم و اگر بیند فامست به در خانه بمسافر
 حیانه نماید یا در معیت او نشیند یا بغیر آورند و اگر بیند که در خانه
 اند و در جوف خانه و در انت که از آن گشت خوف رحله بود و اگر در خانه
 در خانه نامعروف رفت و انجامزد که از او دید یا مرد یا بخار شد همین اول
 داشتند باشند و اگر دید که از آنجا بیرون آمد که عرض مخوف گشت و صحت
 یا بد و اگر دید که در خانه کلین رفت رفق جلال یا بد و از آن کج و آخر
 بر عین آن باشد و این بجهت گفته اند که اگر رخت چته دید یا توین بد یا دم
 برای مد او گویند خانه کلین نیز در زج صاحب بود و خانه از آنجا دلالت
 بر زن سلیطه منافق اند و اگر از بهر آن یا در خانه که باشد را می بیند
 دلایل صحت معاد شود و خانه آسین دلالت بر طول عمر می گشت و خانه تاریک
 بیا و یک زن بد خلق بود و اگر زن بیند که شوهرش بد صفت باشد و اگر دید
 که خانه بدوش گرفت نه بی حواصیل او را و تن تنی باشد و اگر دید که او را
 او را بد گرفت و روانه شد و بی محمل فوت او شود و شاید که با هم سفر روند
 و حکم خانه آب زده در ناوینت قدیم اقبال و اگر دید که بر بام خانه بود و در حال
 بخت زینه آن خانه اگر مضاعف بود کارش بالا گیرد و خانه بدگل یا بوی آن و اگر
 و سایر توابع دلالت بر درجات اخروی و سعادت و بیوکی کند و اگر دید که
 از آن منهدم شد ملایم بحسب آن نهادم با لاس خانه رسد و اگر دید که در آن
 آن نهادم چیزی از خارج در داخل خانه افتاد اگر او را عاین بود و اگر
 اگر دختی یا خواهری یا لیف ما تان مرئی و اگر در خانه بود و بی

سبب بر بام خانه
 رفت و بیاید

میکنند

در آید دیدار خانه نور را میکند طریق خیر بر روی بسته شود و اگر در دیوار خوب
غیر آتش برسد اما از آن گمان عکس این باشد و اگر دیدار خانه گفته
از دیوار برسد بوی باید و گویند خوشی از آن روی مملکت شود و خود
در ویش شود و اگر دیدار خانه از بال رفت بحسب آن رفیع و نفعی یابد
و اگر مستحق منصبی باشد مستعدی منصبی رفیع شود و اگر این خراب روی
سورن بدین صفت یابد و آنرا بیند که جمع بیگانه آمدن از خانه مست
تسلی و مصیبت و غم خوف بیایان زیان و الم و اگر دیدار خانه را کامل اند
دلیل صلاح او باشد و گویند مریض و غلبه شود و خانه امام عادل و دلاله
به حد مملکت اسلام کند و صلاح و فلاح آن با اسلام و اسلامیان آنرا کند
و اگر از دیوار خانه را بیند مرادی که از گمانان بعید باشد بوی رسد و نصرت
کند و اگر بیند خانه را احداث کند قورقهایی یا خوشی از آن و وفای یابد
و اگر دیدار خانه او شکستار شد دلیل مملکت شود و اگر دیدار خانه او
از دیوار آتش در خانه او افتد و سقف خانه دلیل بزرگی خانه حلقی
و اگر بیند که خانه بر روی اقبال نیم مملکت شود لقوله تعالی فحق علیهم السیف
و اگر دیدار از دیوار خوب بوی دلاله بر سقف موقوف کند که دیگران از فریب دعد
و اگر بیند که خوب آن سقف شکست منصفی از آن خانه وفای یابد و اگر
دیدار خانه وفای یافت خوب سقف خانه او بشکند و لب و حلقه
مملکت باشد و اگر بیند که بالی در آمدن و نفعی از خانه او خراب کند آنرا
از صحت بوی منصفی باشد در موضع خطای یا شاه افتد و شاید که

بین

که

کند

[illegible]

محبوب دیده لبر بهام خانه از ابلینده بوهی و جریان ازا نچاند و افلاک و
 معشفت زنی جمیده خواهن وزده و فاداید و جان شکر و شکر
 از وطن غایب بود تا معبر گفت چنان دیدم که خانه عزت بر سر اولاد در افتادن
 و اینها مقام است مکنونی بوطن رفیع و تعبیه که که امانی بنور برزد و بجا کت
 محبوب بوطن روی و زن بواسطه آن که خوب بودی مولای می نمود اضطراب
 عظم صفت و تعبیه قبول می توانست که و تا فریب حق بوی رسید که صورت
 او در کشته به غرق شده و برایش برین آوردند و بوطن باز گشت
شخصه محبوب دیده که همسایگان او را از محله اخراج کرده بودند
 و پیش صبر می کرد و خوب باز گفت بنیاز به راهیگاه از غم و طفولیت
 جناح بالان بیل در قصه قوم لوط علیه السلام بیان میفرماید که الخ جوا آل لوط
 من قوم نهم انهم اناس یطهرون و در قصه قوم شعیب علیه السلام لغز جنات
 یسعیب والذین امنوا معک خالقاً بنا وید ضده ان باشد
 باور قائم آمده شد که هر چه و حاتم خاناه ضده خان بان بود و جمع
 و اینها و وید باشد باین که که اعلیٰ از ملکند **خا** وید مرغ بنا وید باشد
 از خضر یا کین که که که تعالیٰ کان پیض مکنون و ازینجا گفته اند پیض را
 سبب باین کان و وید بدلیل کلام بر جلیث و گفته اند که که بر فرزند
 و از آن دخت باشد یا سبر و لهند اکویند و اگر بیدند که مالکان در خانه خایه
 او افتد زنده آید و اگر خایه بیند و بداند که از آن کدام منع است زنی جمیده
 غریبه یا کین

کند

و اگر دیکه بپوشد خایه بی خورده مال مرد خورده و اگر دیکه بخورد خایه بی خورده
 مالی بیخ حاکم کند و ببینند احواله بیضه خام باشد بخورده در طلال مال حرام
 و گویند زنا کند و اگر دیکه یا شاخه مال زن با سراف خورده و گویند
 بیضه دلاله دلاله طلب امر مخفی کند و اگر دیکه لا خورده خایه نهاده تعبیر
 زن خواصد و لما شرت حریص شود و اگر دیکه اجناسی مع بر خایه شست
 اخلاط با طایفه زن ثنائی کند و اگر دیکه از آن بجه بر او رها و لا دان
 عورات فواید بیند و اگر زنی بیند بجای بجه خایه نهاده فتنه می آورد
 کافرشه و خروج المیت می لخت و اگر بیند که آن بیضه سنگست لخت زن نهاده
 و اگر مردی بیند که عذری بر بیضه زده و زنت حامله باشد او را با سفاط
 فتنه فرماید و اگر دیکه لا وطنی استین کرده و خایه از آن بیرون آید
 وطنی کین کنی کند و دختری آورد و زنند خایه ز پیر و تنه خوب و او را
 بجه منع از آن شتاب کرده شش روزه کافرخانه کار مرده بدو شده زنند و
 گویند او عافه زنندان موی آید و شاید بیه او را بکشد و سرخوس کبر
 کرامت شود و اگر بیند که معلم بود دلیل آن شود که اطفال را تعلیم کند و اگر دیکه
 لا خایه را بشکست یا سودا خ کرده از آله بکار کنی کند و اگر بیند افسد کرده
 و نتوانست زن جهان معامله عاجز مانده و اگر دیکه دیکری سودا خ کرده و
 بوی مال شایه که بکری را بخورده و پیش از ملاقات میان ایشان قرار
 و دیکری او را استطاع کند که بعد از دخول او را طلاق بدد و زنند
 بار او را زن کند و محکم که دخترین را بشود ~~در حین~~ چون بست شده
 باز خانه وی آید

بیاد
 و بعضی جاه به اختلافت بیعت لفته اند دلیل مال بود با مال حرام چنانچه لفته اند
 خایم بسیار پیش خود دین نه هست مال حرام و درین ایام خود بپندارند
 بپندارند خود ندان از فساد حاصل آید و از طاعت و سکرید خایم بسیار
 انور را طیب باشند یا افسوس و اوج معاش از آن حمله باشند منع بود و
 غیر اینها انداخته و بنا برین تعبیر بحسب حال بیننده یا بد کرده و تعبیر
 هر معنی در تعبیر آن معنی باید طلبید و لفته اند خایم مرغها سر اسردان
 در عبارت دلیل خود ندان و اهل روم بر آنکه مکره بیند که او را خایم مالند
 زور افروز ندی شریف آید و محققان اهل تعبیر و گویند خایم عرب را از روم
 و حاصل فواید و خایم بر سر دل لفته بود بر سر کند و انا لک لوجل بر دهن و انکه علم
 و در **حکایت** آمد که شیخ با معیت گفت چنان دیدم که از خایمها اخته
 نیست باز میگفت از مال خودی فایده یا ای بخت از بخت و چنان
 شد **دیکت** گفت چنان دیدم که اسپینه خایم بود معنی گرفته و
 روزی که داشتم و با این سیرت گفت و فرمود گفت از سره با سیرت کن و
 سره را میگردان و چنان بود و توبه کرد **مملوک** بجا بدید
 که از خانویضه بیعت یافت و این خانقون بر سر او و خود مانده
 و آن مملوک او را برود و **حاج** سره دلالت بر قوه او کند
 و با ویران بپندند و امانت نیز گرفته و بعضی گویند مالی باشد و بزرگی و بزرگی
 و بلوغ و فساد آن باین جهان تعلق گیرد بر تقدیر بحسب حال بیننده
 تعبیر باید کرد و **حکایت** خود را بلیک بخشید فرزندش بدیگر مکتوب

و اگر دید که میان ایشان موافقت و خایه خود را میابد بگویند بختشیدند و چون
بالله بگویند بگویند و اما کسی خایه را دید که مالی باشد که از خوف
دشمن خالی نماند و اگر دید که کسی خایه را در افتاد خبر و فایه عزیز
بوی رسد و صواب بر آن واقع گردد فشرودن باشد و گویند نقصان مالی
در حساب باید گرفت طبعه کم شود در شریعت افزاید و گویند فزونی نماید
ویند بعد از آن فزونی نباشد و لکن تواند شود و گویند دلاله بر مولا
گند و آنرا در معارضه مغلوب شود و اگر دیگری اور خایه کرده در محرم
و اگر دید که محمول را خایه کرده بیکانه را بصری عقید کند و بالعکس
و اگر دید که مروفی را خایه کرده این بعیب خود با و باز کرده و خادم خایه
تا و بی فریشتد مبشر شود چنانچه در تاویل یا شاه بر طریق استطراد
لفظ شد و اگر دید که خایه خود را بی بالکبه آنرا قطع کرده نقصان حال
یا میان بریدن و کشیدن خایه از روی تعبیر در تاویل فرست
لفظ شد و در **حکایت** است که با این سیرت گفت چنانچه دیدیم
که در د کرد استی به مرا خایه بودی گفت ترا در برابر معیج دخت نباشد
و چنین شد **حبه** که در عبارتی از حکمتی است تا و بی
یا غزل یا نیکه حال و عیش منغن حلوا **حبیب** از بد عتیز
شوند و اگر دید که در آن حال خوبی چند از آن جدا شد از کناه تو
و علی احمد حنه که در مبارک که خواب به بالی از من لانا و خیر صواب
کیک نی حنه دیدن تن خود به در نیانیک و به به به و گفته اند

وآمدند آنرا دید که با وجود آن سنه که نه بود و را خسته کرده اند
پس از دو اورا خسته کنند و گفته اند از آن مزار و کاین و در حقایق
حکایت آمده که فلان مرغ در خواب دید که شخصی خسته کرده بود

بود

آمد

ظاهر شد آن و اورا از آن قضیه خوئی عظیم که در و اصحاب خود درین
لیدار نهیای عزیزی را می کشید یا بارگاه را آورد و گفت این مرد را
بهدش و گو سفند است و تقدیر میکند که شخصی از طرف ایشان بیرون
و دعوی بیرون دهد و آن عرب اتفاقاً ابوسفیان بود هر قدر گفت این

تعبیر خواب منست **خانی** مکن و باو ای و جای که لب تاویل

عمو زیان جاء و مال با سرملیف که بیند که این معجزه خراب شد چنانچه
در تاویل خانه گفتند آمد و بعلی بالعکس و لهذا گفته اند چون خوابی که خواب آگاه

برایه نبی و کرده شد و اگر دید که تمامت دنیا خراب شده بود و از

عادت حرام گانده و او بهیای مناسب و لباسی مفاخر در میان آن خرابیست

دلالة بر آن که ضلالت است و اگر دید که در خانه خود خست و بدان و با

منهدم شد زنی و فاته یا بدن و اما قف برانند که می آیند که در حجاب رفت

حسب حال نیمی یا بدن و اگر دید که در خانه دوی و پراستیست و سبب این

خواب مخلوق بوده ملائق بخاطر وی رسد چنانچه در تاویل حوائی خانه

شمر آمده و گفته که هر کس که با مسئولیت و حکم آن چیست و اگر دید که بار

مال حالی بوده دلالت بر آن که آنجا دینه باشد تقیاس آنکه شلج

و بر آن با غلبه و ~~و~~ فراق شود و حوائی غارت و خرابی باشد

باشد

ملازم صوبی دین و از ان سایر عمارات نقصانی بود از راه دنیا چنانچه از اوید
 آگاه دینی که تقدیم یافته مستند است **خواجه** در اوایل مال با بد
 طلبید **خراشیدن** تا اوید طعن زد و با بد و اگر دید که
 جنی خراشید در چینه که بان جین منسوب بود طعن کند و اگر دید که ایستاد
 بخراشید شبهه با مال بدیده مضروب و اگر دید که خون یا تم از ان می آمد نسبت
 با بدیده سخنی خراشید که بد و بعد از ان صاحب رویا از ان فایده مالی یا بدیده
 خراشید بی اثر دید که بدینانی او را بخراشید ندانیم هلال بود **خراشیدن**
 بلفظ جمع که تقدیم یافته و تا اوید **خراشیدن** نیز از ان مستند است ۵۵
خراشیدن دلاله بر عیب و دلاله کند اما طرف دیت
 در ان معنی تر باشد لقول تعالی و اقصد به حسیل **خراشیدن**
 صبر شین تا اوید منفعت و مسرت باشد خصوص چون بوقت بیند و گویند
 زن با نفع بود و گویند خربزه بوقت خرد است بخواب **خراشیدن** لیل بوقت و نشسته
 و تا بطل آن بخلام نیز که نه و از ان زردی لا بر بیالال کند و بدین که بخت نا خوش
 و سبز غیب شین به از زرد شین باشد و گویند مطلقا دلیل من یضی اغلیع شود
 بای محبوب و اخلاص بود لقول تعالی فابعدوا حدکم بهر قلم هدای الی الهدیة الا
 به منقول است که ان کسی که بوقت خربزه محب و اگر دید که در آسمان گرفت و غم
 نسبت و لایقی طلبند و زود بر آید با محب خود عود می کند و گویند خربزه
 دلاله بر صحت نیز مانده باشد و اگر طاعت مید و کسی که بدین خربزه کسی را
 طالب محبت را بخیار میخواستند **خراشیدن** و در لغت معانی
 تعبیر کنند

خرین فروش شیخه مرانی باشد و در حکایت

آمد که شیخه بخواب دید که چند عده خرین در خانه او انداختند و به عده

شیخه از آن خانه وفات یافت و حکم **خرین** در اوین نوشت گفته شد

خر حاکم بناوید مرد مکار بد خوئی بن کار باشد و لویند کوش

سازگار بود که او توقع احسان دارند و لوست خر حاکم بناوین فایده باشد

که از جانی دور رسد یا از شیخه خون یا از کسیه فرومایه و لویند حرام بود **خر**

بناوید بخت و جاه بیند بده خواهر و برادر و لویند فریب از لاغر بود

و علی الحمله که بود بر ستور یا بر خر کاوش آراسته شود چون در و گوه خود دلیل فرخ

که بلب بود و لوست خر نعمتی بود میخانه حاصل آید و اگر دید که بران نیست و

بسیار گشتند که عده فزاید مصیبت یا مالیه بونی رسد و سکنه بالکس و خرابی

دلیل بر حصول امان باشد و اگر دید که خرا و استی شد عیسه او از سوزن

و اگر دید که اسپه شد معاش او از بالاس باشد و اگر دید که کوسفندک

مند از کجایی بیستاید باشد و اگر دید که صغی نه فایده از آن حمله یا بد

که مرغ بد آن مشوبست و اگر دید که لریم شد از زدن منفعت باید و اگر دید که

نخج که شد نفعی باشد یا بد و لویند طالع او از حمله حاکم مسعود شود و

لویند که دید که غوغی نه حرم شود و اگر دید که خرا و از زدن بر زدن

حمله از وجهه اش و گفته اند خراماد دلاله بر زدن که نیاکنیز کل و غرر بناوین

به از آن مادر باشد از آن ماله نفعی با محمول باشد و از آن تر و لایقی باشد

و گفته اند اگر دید که غوغی نه حرم شود و اگر دید که خرا و از زدن بر زدن

بنا و برب رفیع و بیجه و ازان سیاه مرتبه دینهن و ازان سبز و لید و رخ
 و درجه شهادت و خیزین دلاله بر فردندان عزیز کنند و در ازان دم خردیل
 ثبات جینی بارش خردا بدان تعبیت کنند و خمرین بنا و برب و لیل و رخ
 منیع باشد و اگر دینه دهر بسیار صحت بصحه طایفه جمال مبتله شود
 افعول تعالی کا مسمی مستحق و اگر دینه دهر را ضرب می راند و معاش را
 بدعا حاصل آفانند و اگر دینه دهر را خدایند نه نیش و در عرش آفر
 و اگر دینه دهر می رفت بیمار لهد و اگر دینه دهر خوی با و در خایا و اماند
 خیری یابد بحسب جوهر لزمان و اگر دینه دهر و الی بار بد خرمند و بر سر آن
 نشت چندان مال یابد که ارحاب آن جا خرسود و اگر دینه دهر با خرم آماند
 بدین و برب طامنه باشد و اگر دینه دهر با خرم کشتی گرفته بعضی اذاقا رب او
 و فاقه یا بند و اگر دینه دهر یافت و ندانست که ازان گیت مال خود را نه
 و حاصل آن مرض باشد از و بصحة انجامد **خرید**
 بنا و برب حد او نه لایه و ند بی باشد و **خرید** بنا و برب
 عم و حصوم و مرض باشد تا مصیبه و خوردنش بر لذت دین و سیرایه
 بنقصان مال نیک کند و لو بید دلاله بر زنده باشد تا بصورتی نلخ و بصح
 کو بید بنا و برب خود مال بود که بهی حاصل شود اما نقیب و شرین باشد **خرید**
 بنا و برب مسمی بود که کار مسمی سازد و این فو و شر بحسب لیزین فحیر لید و
خرید بنا و برب دینجه دوزن الحق راه زن فو و مایه باشد و
 از چاکفته اند عرش بارش بخواب در و شنب لیل و در و شنب و لیل و

و بیست و اسی خوان و موی او مال دشمن بود و شیر او نم باشد و خود و نس بد

از دین و گویند غرس شودی بد بخت دیوان بود و گویند دلاله بد محبت
و غرس مال و نایل بدان صفت باشد که گفته شد یا اگر بدین که غرس مال گرفت

و ازین نوع زین خواهد نیل اگر دید که بدی نیست بحسب حال و البته

که از هم فی خالی نماند اما اگر غرس بد است و اهل بیعتان برانند و اورا

کفاف سفرین افتد حکم **خرقه** در او بدست ندمیم یا فته **خرکا**

یا وید فضاخ باشد یا رت و اگر دید که در حرکات به رفت زنی خواست

خاصه چون بیند که مال و ست یا ائله مال و ست بحسب رنگ خواب

حکم باید که و گویند سبز سفید دلاله بد خیر و شهادت کند و منفعت باشد و شمع

دین و طرب کند و لطف قضیه و سیاه منفعت اندک بود و اگر مالش مرده بود

دلیل آن شود که دین کار و بار سا بود و حاصل اندک هر عمل بد بود و خردا بنیاد

یا اگر از کف نماند و اگر دلاله بد شود که کند و گویند و شوکتی مهیب

منم باشد **خرگوش** بنا زنی باشد یا نینگی می و بوسی خرگوش

مختلف است اما اعتبار خرگوش دلاله بد است شوم کند و با اعتبار بعین مال

چنانکه گفته بودست و معنی و اسخوان که اما از العین منافع دین و کفانه

به خرگوش مال با سه تاج می گرفته اند خرگوش زنی با سا خاصش بود و گویند

نسبت دختن خوب خرگوش ناری بر نو در برابر گوش و حاصل اندک تا وید

و گوش محل اختلاف است و اگر دید خرگوش را بگرفت زنی خواست یا نینگی

خبر و اگر دید که زنی با نینگی از دین چند اشود و اگر دید که از دین

از قنارید با به نیکو جانک جنبه شته بخلاف شیخ باونی جمع اید و حکما
یکیل لئرا اهل هند خواب دید که لانه خرگوش باد و وقت و دوای او دایم
و با معبر گفت و تعبیر کرد که اگر صاحب رویا از لانه لبت که مالکیت خود
ناید و اب بالایی میدید و او شود **خرما** تا وید علم باشد یا مال و ادا
که خوا خورد و استخوان انداخت عالم بدل شبهه باشد و یا حر را اختار
لن شاید و گویند که دید که خرمایی را استخاف و استخوانی بیرون انداخت
او را فرزدان آید لقوا تعالی فالق الحب والنوی مخج الحی می لیت و درین
استخوان خرمایا وید لیس شدیث دلیل نیه سفی باشد و رطب دلاله بر وای
شمری معور کند و گویند در غیر وقت دلیل عرض باشد و من علمه الم در حاله
که رطب خور و بسبب طلق بیمار بود و در غیر وقت اتفاق افتاد و گویند
رزقی باشد که جشر صاحب رویا به آن روشی شود بدلیل و قوی عینا
و گفته رطب دلاله بر نعت و پیوی و رحمة اخوی گفته لقوله علیه السلام
رأیت الله که کانی فی دار بن تاح فائتار رطب فاولت ان الرفع لنا فی
الدنیا و العاقبه فی لغه و ان دنیا ما د طایب بند هرگاه درین رویا با وای
تجربه و تا وید خرمایی است نین گرفته اند و باین اعتنا رو گویند و ما
بر جنای معهود است تا وید قاسم میراث باشد مینه برین محصل است
تعبیر باید کرد و گفته اند دیدنش باران باشد و خوردنش حلاوه ایست
یا رزق حلال باشد که یا تعلم قرآن و اگر دید که خرمای وقت خود چید
در نی حلاوه مبارک منع خوا مد یا مای از اگاب و **سبب علی استغفار**

گویند تا رسیدن این اویل باشد جو فاروق رخی از عنایت دید
 در عین خرمی خنده و حضرت رساله صل الله علیه وسلم تعبیر فرموده قد کانت
 الايات و قبل منظومه اینست که لید بوقت خود خواب از خواب و از کام بداند
 منعها شد از میان نشیمن تربیت باشد از رویانست و اگر بدید بوقت جمیع
 مساعی شود و بهای آورد و اگر بیند خواب تا به سیر خود میران و زرد خورده
 و زرد مال حلال یابد و اگر دید که خود در دست او خفته شد از فرزند صنوبر باشد
 و اگر دید که خوابی با من تمام ملک او نیز تا غایب و صلیب کند و از خواب
 و اگر دید که خشک شد میان این نهاره افتد و اگر دید که اخلاص او
 ضررهای خشک بود و سبز شد ببالان اینجا شفا یابد و الا حالش روئی بدید
 و اگر دید که از خوابین شکل بدید می بیند اینجا و صی من مزاج باشد
 سلام شود و الا بخوابد خانه سرایم کند و اگر دید که بالی در آمد و بگلهار از رخ
 که کند در آن موضع و باین طاری شود لغو نماید که نام از حجاز نخل حاویه یا عذابی
 استانی باطله دیاری حادث شود و النخل استغاثتها طلع نصید دروا
 للعباد و اگر دید که استخوان خوابی نه در آن مکانی فرزندی بوجه آید اعالم
 یا وضعی و درین ربيع صری که در ولد دقایق علم تعبیر یک است که اگر بیند که
 از نخل انور سیاه چید از کین کی مند و خود ندان آورد و گویند زلفش را
 از غلای سیاه کین کی آید و اگر دید که از کله شکل رطب چید یا برون یارید
 از منافعی لطیفه شریف یا از حایله فایده معنوی یابد و اگر خوابها را بیند
 بهری آورد ~~و اگر دید که از نخل سیاه چید~~ بکین بکین بکین بکین بکین بکین بکین بکین

باید

شود

وفا دهند را این در می فرستادند و خروس ضامن او شد تا بعد از استخبار
مراجعه نماید و بر وقت معاودة نفقه و خروس بدان سبب بیندگی مخصوص شد
و لویند لب عزیز که بر باوی کرده غرض که او را بضاعتی باز داشته اند و از پیش
و بی لهیخته و در آن مدتی این حکم بود که ضامن را از جسد معلوم عنه خدمت می نمودند

تا زمان مراجعت او و بدین تقدیر گویند خروس بجه غلام زاد بود با غلام خدمت
و در حکایت آمد که فاروق رضی الله عنه بخوبی دین اخروی پل بود

منظار بنویسد و اسما دختر صدیق رضی الله عنه را تعجب کرد که شیخ از عجم قصه
نفس او کند و در آن صفت بولولو داشتند که در شخص از بصر

بیش از این عین صراف آمد و گفت بخوبی دیدم که خروس بزرگ بود و خانم
تو آواز بلند لب بیست می گواند و در خان من رب هذا البیت طحانان

هتوا لصاحبه یا قوم الکفانا بحولین خوف بیش این سینه آمد و تعبیر بر سر سید
و فرمود که اگر بویست می گوید ناسی و چهار روز دیگر زبان رحله می نماید و او را

باطل میزدند مادر معاشه می بود ناسی روز چهارم و بعد از آن توبه کرد و پس
از چهار روز وفات یافت و جن علیه در تعجب از این سیر رسیدند گفت

دیکر بحساب جمل سی چهار روز با شن خور کحل بنا و یزال لذل
حکم این روغن بازو جدا شد خریدن و فروختن

تو بوی معارضه و معارضه بیند هر که ام اریح و مشی که جبر می بستاند
وین لریان جنس باید کرد و اگر دید که جبر می باشد فروخت دلیله

نیر باشند خریدن خیر بود و اگر دید که بطلا فروخت بد باشند

حناچه در مقام خود مروج شود و بعضی ازین اصطلاح حکم مناسبه از بنا وید
 مناسب مطالبه باید که و گویند خرید و فروخت دلاله بر احتیاط از لذت و برکت
 که مضطر نشود در موضع مباحیه نیامد و گویند که اگر بید کولب سیخ و تیرت
 و زلفه در سر به و سرخی **خز** میان بنا وید ما را که در هر یک گفته شد و اگر دیده
 احجام و حویله پیدا بود دلاله برج گذشت بر آنکس خبر سیخ و زرد باسد و گفته اند
 با وجود خز رنگ را غلبه نیست بر آنکه علم از جودش نرسد و حناچه در بنا وید
 اشارت بدان گفته که خفه فقیماست **خزانه** بنا وید بنویسد
 و اگر دیده از حناچه او غنیمت شد عذرش و فایده **خزانه دار**
 بنا وید منافعی باشد که مال حرام پیش او جمع شود و مضبوط باشد و مردم
 مدد او **خزانه** بنا وید هم و عصه و فرض باشد و خوردن
 بتوار و بدین و گویند مالی باشد که بطلم حاصل شود مالی که بکس ازین نیست
 و طلم بحسب سرخ و گویند دلاله بر ساز و آله صاحب حرفه که تا پیشند
 به عمل داشته باشد **خزانه** بنا وید مالی که باشد
خشت بنا وید مالی مجموع با مسکن حناچه هر چه را بهر از هر تعبیر
 و ازینجا گفته اند **خشت بخند** غان عوارث و ربو قاطع مال
 بسیار است و آنرا از خشت بخته که بنا وید و دینم بنوع الی و دینم
 و ردیده خشت زده مالی که بکس نرسد یا بقره که از اجاع لوزیه شوند
 و جا مناسب گویند خشت زدن بیم حلال باشد بنا وید و در آن که بهر از مردم
 بیکدیگر بید که خشت زده و خاکل شود و جمع او وقت **خشت** بنا وید مال حرام آورده و

والو بیند اگر حال تنہا ہو سران رفت یا جمع آورد دروچ افتد و زبان زد
 و اگر دیند که خستہ از دیوانی بد کند مال مدد لیس دیوار تصرف کند و اگر دیند
 که خستہ را با آن و بر آید کہ مال خود بخریز صرف کند و کفہ آنہ خدمت دلا
 جہا دم کند یا اگر بیند کہ خستی چند بر ہم چید طایفہ خادم بحسب لز جمع آورد
 و اگر دیند کہ خستہ را از ملایین در انداخت و سر لختند خادمی ندید
 و کجی ازین احکام در او ویل سوزاخ بحسب مناسبت معیت می شود و کفہ آنہ
 خستہ در بنا منایہ اقامت شخص نفقہ یا اهل و عیال او **خستہ**

ما وین جمع کنند مال با آن **خشم** از ہر قضیہ کہ در دیوانی شاید دلیل
 فوہ دین و صلاح دنیا باشد و الاولاد بر خج و عود و کولیہا کو دیند کہ بر کئی خشم
 مال و جاہ بینند با آنس عایہ شود و باطلی بقولہ عالی ورد اللہ اولین کفر و
 بغینظم لن یا لواخیر او حکم بقیہ ازین تا ویلات در نکہ خواہا مقلوبست معلوم
 و تا ویل **خصومہ** در تعقیب جنگ بیان رفتہ و حکم **خصیہ**
فخصہ در احکام خایہ کفہ کند و از آن **خضاب** در خان
 کفہ کند **خطبہ** کہون بر منب اهل خطبہ را فرید دفعہ بابت
 صفیر این ندا قضیہ و اگر این خواب در سفر بیند خوبی بان مضاف شد
 و کفہ آنہ اگر نہ اهل خطبہ باشد کہ خطبہ می کہ یک از اقامت او بحسب
 السعد لہ خطیب شود و اگر خطیب بیند کہ خطبہ کہ و فروامہ من و اسرف
 و اگر دیند کہ بابت می خطبہ کہ دلا بر عدل و توبہ آن مالک باشد و اگر
 دیند کہ از فی خطبہ **خطبہ** باشد کہ شوہر او را بلغات قضیہ کند

و اگر دید که خود را یا دیگران میهم خطبه نکاح کرده میان لرف غم مصدق باشد
 و در آن گوشه **خطبه** بوقت خود اندک منتفع بوده بی وقت
 غم باشد و اگر دید که سر خطبه شکست نوبه کند و طهارت با طهر باید **خفتان**
 تا قوی تر خوب مشهور باشد و از بین قوی تغییر باید که **خفتان**
 با خواب مریض را سفا باشد و خائف را امن لقوله تعالی اِذَا يُخَشِّدُ النَّاسَ
 اَمَةً و محبوس را خلاص و مخلص و مرفاد لیدر سبک آلوده و اگر دید که
 بقفا باز خفته بوقت کارش قرار گیرد و اگر دید که در میان صدم خفته بود
 و او را بیدار کند بکمالان شهنش که در آن نجات کنند و اگر بیدار باشد
 در فراموشی خفته بوقت عرش در از باره و اگر دید که از خواب بیدار شد بیک کند
 که ظاهر شود بلی اگر بیند که از موت بیدار شد که روح بوی برسد و اگر دید که بیدار
 خفته بود غیبه با غم باشد و قوی را آسایش و گویند خواب دلاله بر غفلت کند
 و از طامید و سرگرمی خواب کسی را نیک باشد که بوی بوی و لا بد که در بطلان باشد
 و اگر مریض بیند که در مغیر یا در میان خفته بود دلاله بر موت کند و **خفتان**
 کنند که شخصی با صدق رضی الله عنه گفت بخواب دیدم که فلان و اضطراب
 بد من غلبه کرده بود و در خواب نمی توانستم رفت فرمود که بس که از احادیث
 و احباب که نسبت به او واجب باشد بخفته نهند و جهان ستم و گفته اند
 که بخواب اندرون بوقت خفته در روح و زنده است بنفست **خفتان**
 دلاله بر آن کند که بیند چیزی نو که کرده از سفر یا ترقی یا خصوصیت یا افتاد
 این صوری که در آن باب تکلیفی باشد یا بشیر **خفتان** یا بوی شخصی

به از خویشان جنب و جرکند و اگر دید که چیزی بی بخله دل از بیخ دندان مروی
از خویشان چیزی که بحسب آن مطالبه نماید و اگر دندان که با شنبه با شنبه
حاصل شده و بعد از آن حکم **خلخال** بلفظ با و بجن تقدیم یا فقه
و گویند حکم خلخال مرده زنده است و دیگر زنده احوال است با نیست **خلج**
بعد آنست و روح گفته شد و اگر دید که استخوانی از بر او متعلق شده اند
یا آن استخوان منسوب باشد از مقام خود منحل شود و بنوعی باطری و
اگر بیند که **خلج** کرده تواند که یا به لغو که جای و آن بیغرفا یعنی شتر کلاه
سعد و گویند مطلق طلاق را این تعبیر است نه احکام طلاق و مقام خود
گفته شده آن سالقه **خلعت** با بحسب حال دهنده تعبیر است اگر
و حکم آن جوهر در آن جامه تقدیم افته و علی التبعه دلاله بد نعمت و جلالت است
یا تیری و تاویل **خلیفه** یا دشا و دیکست و همان احکام را در نظر باید
اوست بلیه اگر غیر حق بیند که خلیفه شد بکمالی حسب مسئله شوند و اگر بیند که
خلیفه شده و نه شده نیست او را خیال بدینکه یا نمیکند از قیاس و مسئله فریاد **حمر**
آب چون بزک باشد تاویل نهی با فایده بود و از آن کوکل حادث
ایستاد بالنبی معتمد یا حکم لای اعین و نقل ضایع مردم از هر بستم کردن
بسیار با امانه و تاویل هم بیند که بلیه که اند فلیت خون بندن بید مجر
و اگر دید که آب از جا می کشید و در غمی رخت مال بخیلج او زده
و نه بی سبب و هم سر که دلاله بر مرده بود و گار لند و هم عمل و روغن
و مکه ز یا دنی مال بود و گفته اند هم مکه تاویل مرده منع بود و هم که در آن مکه نیز

[illegible]

و اگر دید که **خنیثه** شد دین را این بود چنانکه در احکام خایه گفته آمد
و اگر دید که **خضر صنت** یا کینه نزاح کند و اگر دید که بسکوت یا ضلج
ان محال که موافقه انجام دهد و اگر بد خضر او دلاله بر مال کند و اگر دید که **خضر صلاحتی**
در کیم صنت دلیلی طفر شده **خند** با و از راه او بیاید که به گفته اند

لقله تعالی مایض حکوا و قلیلا و لیسوا البین حنانا در خوا بهما مقادیر گفته افند هوش
براهونان و خند آن دید بعد از آن روی عین نوازند دید و اگر دید که کینه
مخند باشد اخت ملکی بر کینه مسخره کند و جوین ماضی که این با وید باشد
بلی بنسب دلاله بر بسیار ده کند لقله تعالی قتبسم ضا حقا من قولها و باین اعتبار
گفته اند چون بنسب از حجاب درون از طرب روی او شود **کلک**

و در **حکایه** آمده که تنجی بالن سیرت گفت چنان دیدم که در ماری خدیج
گفته غم بسیار مال و نفی با و دو سوسه کند و چنان بود و صدق و کینه

فرمایم که بنسب دلیلی فورند باشد لقله تعالی ضحکت فبست لها ما سحق
خند سنا بنا و یا شیمه خسیه در از طع به و حکم **خولک** بی
در اوید خفنی یا نرفته **خوارک** دین نصره باشد

و اگر بیند که خوالان بر روی رفت منصور شود و بگویند و لیکن نیز از او
منلو بست **خوان** که در لغت سنراست بلند و مر جیت الاصطلاح

و عبارت او از سما طیبست متجان بر الوان اطو و باین اعتبار منقولست
و اما ط رسول الله صلی الله علیه و سلم الخوان بنا و یل غنیه قدر و صقیه نی استقام
و اگر بیند که **خانی** در فرد ندان از سوسه کند خوندی بر خوان

شد

باشد

خو

باشد

- اگر دید که هیچ با او بر خوان بود نه قومی قومی در مقام حواسه آید و بعد
 از آن میانه ایشان بسبب امری که تراچی واقع شود و لغت اند خواب و بالا
 بر دین کند و اگر دید که با هیچ موافق بود و موافق بود و اگر کسی که است
 غلبه نمود و آنکس سالم ماند و گویند الوان اطعمه دلیل بر بی باشد که اسلاف
 و اخلاف از آن محفوظ شوند لهذا تعالی ربنا انزل علی ما یهدی السامع
 تنون لنا عید الله و لنا و آخرنا و گویند مایه که عبارت نیست از خوان ادا شده
 بنا و بی مشورت باشد با او و بعد از آن از اعوان پیغمبر بنوان بود و **وایت**
 که اند که صحابی با حضرت رسالت گفت بحواب دیدم که مرعادی سپید بود
 و مایه اسلام و جنبی معیت بایه نهاده و شما را بر بایه معتم دیدم اند افریغی و معلول
 فرمود صلی الله علیه و سلم امر عزرا بهمت و مایه اسلام و جنبی معیت بایه معتم را
 که در دنیا داشته **وایت** که در این زمان از این معتم رفت و داد عفو اسلام
 بهشت و اگر دید که با نانی بر خوان نهاده او را از پی پیاده اشود و ادم علیه السلام
 بر خوان بهشت هیچ و شغل نهاده است چون مانند ابا طافت آن بود ابله
 لعین بعد از او از جفاست و چون تناول کرده آن عداوت الحمار را نیز گفته
 خوان بی خورده و اگر بعد از این بیند همه بر چینه و قنای و این خوان شخص
 مزین بین کرده و با نانی بر خوان بر چینه و قنای و این خوان شخص
 و گفته اند خوان را معتم و لالت بر نیت شایسته کند و موافق این است
حکایت که گفت که این سینه گفت بخواب دیدم که از مایه طعام
 میخورد و تم و سگی زرد و دست از زیر مایه پیر و ن می که **وایت** که میخورد

انذا حل صغلاب در خانه تو شرکت طلبیست و الحاحی معیوم و فی الواقع همان بود
 و بدفع مسئول شد و اگر بیند که طعام بسیار خواهد دیار شد و از سرش و اگر دید
 که این از اثر طعام خواهد بود حوان بر داشتند این تعبیر معلوم کرده و
خواهر بگوید انبار برده بار دم ساز بود بقوله تعالی الذکر من خطب
 الاثین و هر **خوردنی** که بطعم لذیذ و بیرون خوش بود و باله بیخ
 و غیره که در مجلس نکاح و این جمله گفته اند هر چه بیند خوردنش و خوار
 هفت نام است اندوه پیاده و اگر دید که کجی او را بیست است خوردن خوانند
 بیخورد و اگر دید که بظهور رخ ردن خواند استراحت یا بدن و اگر دید که
 لجه او را بشام خوردن خواند شجیه باو کی مکر کند و او بخند بعد بروی مسافران
خود بنا و بای عز و فوق بقدر روشنائی آن بود و اگر دید که بدست نهاده اند
 نقصان مال این شود و اگر دید که بر سر کد است و او را فرزند نباشد و
 در اندیشه ای آید و اگر عرب بود نیکی جمیده به نفع خواند و الا نحس است
 متنبه یا بد تعبیر برین مقدمات بحسب شخص تعبیر باید کرد و گفته اند
 عهد که حیث باشد و اگر دید که خود بدست نهاده و کی ز مکر حمایت کند یا جبری
 بر لغت فطم **این خوش** سینه سپار و بای قدرند بود با مال و لویند
 از آن خنک **این قدر** با شد یا فخط حکم **خوف** بلفظ برسد
 برین گفته اند **این تعبیر** فون مال به عمد و در مده بی خبر بود
 اگر دید که عموکانه ای بدست و بی کد است که بر آکند شرف مال تمام
 از بعد حرم **این قدر** و اگر دید که آن کد را از جایی بجایی می برد

دنیار ایک نیک و دین را بد بگاڑد و اگر دید که با خوکان می لشتن از مال که
 بنظم حساب کردن حرم شود و دیدن خوک بچه دلالت بر غم کردن و اگر دید که
 بر خوک نشاند بر دهنه غالب شود و مالی یا بدن و اگر دید که خوک
 را بر باد آورد اندازد بلید کی بد اصل معاد یابد و اگر دید که خوک را بظریف
 شبانی می جویند بر قومی بد فعل بد دین را یاسه یابند و گویند میل مردم
 ستمانه باشند و اگر دید که با خوکی جنس میگردد یا ستمانی خصوصه کنند
 و طعنه بجهت غلبه باشند و اگر دید که لشت خوک بجام خود بجاشنی مال حرام و ریف
 آن مال از نجاست بدست آورد یا بشند و از آن بویان می کشند یا بشند و اگر دید
 که خون خوک بر زمین می ریزد بر قوم بد نفسی جستم روشن شود و او بد خوک
 بقولی بنزد کند آنکه و طاهر از آن نمرده بود و از آن مال نشن و مانین خوک بر تن
 بپشت و پیشینه از آن بخوبی باشند و از آن بر سر قبول شود و بک نرینه و حکایت
 آمده که کسی چنان دید که بجای زردین شراب میخورد و خوکی با او نم
 کاس بود و آن خواب با بورد رجهن تفریب کرد و گفت حرم خاص را از خواب
 سرایان و غلامان طفل خالی باید فرستد و این خوابی که آمدن آوردند
 و چشم بسته پیش پای رفت و بپای کرد و بزرجمهر را چشم بسته و بپای
 نحو است و می گفت و با کنیز که گفت یکایک را بپایان می باید و در بعضی
 آوردن و چنان فرمود تا بزرجمهر را بپایان می باید و در بعضی
 این مکر را کنیز که سرکشی است و او را در بعضی فرمائی فرمود که او را بپایان
 دیگران می باید کرد و چنان او را بپایان کردند آنکه مودل فرمائی بزرجمهر نشد

این ان حرکت که در جام شراب که بی تعلق و انکس یابد ان تا لب سیاه شود و
خون بنا وید مال حرام باشد یا کنانی که از شخص صادر شود و اگر دید که
نون از روی بی جلید مثلاً کتف یا چنانچه گفته شد آنم شود و اگر دید که
خونین افتاده باشد یا حق یا سبب مال حرام اقدام نماید و اگر بر این اثر خود
بجهت لب یا بدن تمسک بروی نمایند بقوله تعالی و جاؤ علی فیه و سفیان بن
عیینه بعینه دستمال و رسول صلی الله علیه و سلم حل آنست و اگر بر این
خون که بیند در دکان که حق او دروغ کند و اگر وضو دوی بیند و ای ظالم بروی
افتد این کند و از آن عوج دروغی از بندگی دفع قدرت باشد که بعد از آن مال حرام یابد
بغیر آن خون و اگر دید که او را عایی بود بسبب معاودت نماید و اگر دید که خون
کسی خود بعد از آن مال یابد از تمام شد آید خلاص یابد و اگر جاما سبک بود
از لثا و نیز نگاه یابد و گویند اگر در محله خود و در خانه خمن بیند خمن او رنجیه شود
و اگر دید که بی جراحت خون از روی روان شد دلاله بیان کند از سوره ستاند
و اگر نه اهل آن باشد او را زبانی افتد و گویند خمنی روی رسد و اگر دید
که از محله دش خون می آمد و اگر آن مال حرام یابد و اگر دید که از این دندانه
خون می آمد از جمله خویشان غلبه شود و اگر دید که خون می بارید یا از ناودانها
خون می آمد یا در کوچه ها خون می رفت حکم آن از ناودان معدوم یافته و
بعینه از احکام خمن در بعین من گفته اند و **حکایت** که کشته که یکی از اهل الله
باید از کباب خنجه خود گفت نماز خفتن بکزار دم و بنیایه و بجانه رفت
و با بدله که در میان بنیایه و سبب بر سیدم و تقدیر کرد که حنان دهم را

[illegible]

خیش باد مان تا ویل مه که رباب بر لقمه است

المانی کن بهت بود بحسب قوه **خجک شیر** و من جاشیر

ساده تا ویل مه صاحب نظر باشد و حجت در روز قیامت

یابد

مکانه بد که از آن نوع چای یافت بصورتی از ایشان رفته اغنمتی

و چیکر فقط بیل مال حرام بود و چیک آب داله بر در راسه

قاولی کنی نی سفر کنند بی چیک و سفری بی فایده اند و یک

دوبه سفری با خساره و چیک نمی مرد و دو قه و اگر دین که با

دفته

چون د میداد و با بری آید چنانکه در او ای همان اشارت بد از

خیر یک بوقت خوف دلاله بر فرج و عجبه کند و عکس بالعکس

فکر میداران فرج باشد و از آن زرد مرض و الله اعلم و احکم **خیمه**

نواصل آنرا دلب مالی و جامی بود بقدر قبه خیمه و عید او را غم باشد

حوا، تو خواه شکنند و اگر خمد را در خیمه سفید بیند امر معروف

در من خند کند و اگر در خیمه مای بیند بسلامتی یا لایزگی از خانه و اخت

عاشق شود و اگر خیمه را از آن خیمه بیند و بیا باشد سوار شود

خجک انداختن کسی در تلوین سخن بکنند و بر چار دل نظری طرز

صرف کند

حواصه خیمه بد که در مسجد انداخت که غیرش کلاما شروع بود

که در کاتولین بی اگر بدید که خیمه بر چار انداخته مان بحیر با چاره

و اگر بدید که در مسجد انداخت که خیمه اگر بدید که در خدمت انداخت

مدتی شکسته یا سوخته انداخت که در کتید چوب یا در آن وقت

شخص بود

مبنی تاویل داشته باشد چنانکه در تاویل بی موسی گفته آمد و حاصل
آنکه حکم داریو ماست که در طلبها گفته شد و داریو کار میانی انگشتند و
در خط از اسطرط خوانند و داریو کار در میان انگشتند و از اسفوت
مستحب صرف از مقام صمد باید طلبید و داریو ماکرم بحسب انکاف

کعب داشته باشد بنسبت به از داریو ماسد باشد **داریو**
تاویل غم و تفکر بود و تاویل خودش پیش از دیرین بود مگر آنکه بیند
که از هر مرد او را خیره نافع بود و گفته اند داریو چیه تاویل ملی باشد
مستط با اموال صدم **داریو** تاویل از جمع مال بود و گویند
دلالة بر نفی و گویند سنجیه باشد که در توزیع اصحاب کوشید
و درونی ابقا و محال نباشد و اگر دید که گشت می رود مالی بر وجه عجم او

و اگر فاسد درین یا سوسین بیند مال حرام حاصل آمد **داریو**
جمعون تاویل کعب باشد و اگر دید که بروی داریو بود قدرش را
همه در صرف کرد و اگر دید که از نشان داریو خمنه و ریم می آمد ملازم شود

و مراد یابد و گویند داریو دلاله بر بخل بیند که گفته اند داریو دلیل
بختی معلوم باشد و طاع کنند میاست به که در حضور و غیبت از ارمهم

بقا تمام لاتا بزوال القات و اگر داعش مستند بر یقین فاسد

منصب و لای ظالم باشد که محاله که بحسب استعدان داریو گویند

اگر دید که از کما خمد داریو که یا داریو به داریو خود

اگر داریو داریو که داریو می خمد یا داریو بدین او افتد

گوناگون
است

و گفته اند که این مرد را در داغ کوه خصوصاً بشت دلیل صلاح دین و دما باشد ۵
 و گفته اند که این مرد بشت و بیایه علامه منع کرده بود و گفته اند که این مرد می علیها می نامی حکم
 میگویند که اینها هم و جنتهم و طهرهم و قول اصح آنست که داغ دلا در ولایت لاریان
 صیغی رعی الله عنه قال ابی علیه السلام ما رسول الله است فی الطلیم لیمیزن سینه
 صغیر من قتال علی ام الداس سندس **ک** ام یاولد که و چنانکه باشد چنانچه
 در کتب قد و آله دیده که جاوردی را بدام کربف جانب انیس را در بان چلو در حضور بشت
 صلب میسند آوند و کوه دیدن دام خواه ازان مرغ و خواه ازان ماهی و غیره
 در کان و خانان را بر مدعب و شده باشند و کمان را بر یاولد دانسته باشند که
 بولا که آمد ملی مسافر را دلیل فرج و علت بود بحسب انعامی که در دام مقصود
 خصوصاً صافان در را را چون دام ماهی شده و اسطخام شبکه زیادت از دیگر
 دامها بود و گفته اند که کوه که سزاوی که محبت بود با جری از دین ضایع شد و دین
 را پسند که بدان جسد مرغ کشند با مضایب که بدان کوه که در کوه آرد دست و دین و دما
 در یاند و **ک** آنها در میر و رخت سید کاسه شوق و اگر نذر که مردگان از مرگ
 مردم می دادند صراحت را در دستیا اند و آله دیده که دانه ازان در می می حش باوش
 بر عکس این بود و کوه دیده که دانه ازان در می می حش و شذ و زرد را
 باره ازان می آید در شرف طغیان و در وقت این احکام در صراط بر اخص میان و منته
د ایما یاولد مردمان را نماند عیان فتنه در و گفته اند که کوه را سید داد
 اصرار از دین عاید ملی باید چنانچه در علم شیخ مان هر چه رفت اما در ضعت
 و بعد از این حکم نیز ازان حکم مستند شوق **ب** ایما یاولد شوق

مردم بود

کوه
سرا

[illegible]

باشند
بدان

شخص

بجواب دینکه دختری دوستی بخیزد و اتفاق خان افتاد

کلمه فی حق را بجا رت میدند و بعد از سه سال صباحت و بیا او را بخار خورید

درایع

بنای ویل زن ضرب میاید و چشم لوفه کیان همراشته و بانو خورید

و بعد درایع دلاله معروفند لذت اما درایع بسیار دلیله کیان خوب بود

و گفت درایع بنا و ویل زن باشند و درایع ایصام حکم میاید و اینها

درایع

مشرع خواسته شد درایع پاک تمام قد بنا و ویل زن و صبا میاید

یاد زن موافق با فرج و تته لیس ایصام درایع جامع تقدیم یافته **درایع**

بنای ویل شخصی مودنی بد شجب بعد از قبل دیوان و حکم و ناکا علی حد

خواسته آمد **درایع** بنا و ویل زن باشند و نیک و بد لیس و بار کف

و در خانه میان بنا و ویل زن در شبستان بکتابت نیک و بد و گفته اند

در خانه بنا و ویل زن تمام **درایع** و مساله کسری میاید باز کف و درایع

شبستان نماده لاله بر زبان اهل خانه گفته و اگر اند ایند بود دختران بکتابت

و بنا و ویل زن نیات باید کرد و اگر در میان خانه درونی کوچه بپزند و بنی برکت

خانه گشند و آنچه مفوم و اگر بد که در خانه را می طلبد و بنیانت در این

در این می نصیر شریف و اگر بد که در خانه او از وضع معروف گشته بود خلوت

او را با اهل خانه متعین بود و اگر بد که خانه او در درخت در وسط اهل خانه

در مجلس بالعیس و گفته اند در کشان بودیم رستم یک زن که نه فرستاد
 و در خانه کشان بخوابد یا بداند که کار مع الباب که بود جلیل بود بقدر عالم
 خود انبر و لایق حاکم و اگر دید که ضرورتی ملایم بر خانه او نداشتند بود
 خبری با اهل خانه شد و مجلس بالعیس و اگر دید که در خانه بود و دولت شریف
 در عایش مستجاب شوی و بالعیس و اگر دید که در خانه نهال استغاثی
 یا سر یخه و حلقه در سرائی بنا و بیل صاحب بوقه یار سول یا غنچه و اگر دید که
 فوطه در سرائی منت زن او را دستان باشند و اگر دید که او را فوطه خوا
 بر در خانه میوه شوند و اگر دید که حلقه در سرائی قطع کرد در بعه افتد
 و اگر دید که آئینه در آمد و در خانه او را بسوخت عمرش و فاته باید یا آنکه
 ناس شوی که معاش او با مقولست **دلالة بر دله و رفقه کنند**
 و اگر در افایده تجانه کنند و محترم را دلیل و دین حرفه بود و گفته اند تا و بیل
در باب بنا و بیل در نزدیکت این قدر مستند که تا نیز در پیش بود در باب
 با ساجنا و بیل مرد بزرگوار بود که از و کار مالک شایسته و تا نیز در در باب
 نه و در از و یک خواها ظهور یابد و اگر دید که **در باب** میگوید
 حاجت او را بزرگی روا شود و اگر دید که در بان بود اما در هیچ در ملازمه
 نمی شود کار او از عمری ساخته شود و شاید که امین استوار شود **در باب**
 یا جوهر بنا و بیل بنا بود و اگر بین در حکم همه **در باب**
 با و در بنا و بیل مرد بود و بالعیس جناحه در نکته مانده تعیین کنایه است
 من که لایق است و بیل بود تا و بیل شخصی عزیز تر باید که و در همه با محمد

درخت باساق مد عالی منت باشند و سلس العکس و درخت چ او در مال
نکونه دانه باشند و بالعکس و درخت با حیره صفت تواند باشند و بالعکس
از ان خشک صفت مفسد و بالعکس و گفته اند هر که بیند درخت را درخت است
تافت و بکسیده و سیرک است دین باکست یا زین نیکو که بود هر دو را از آهوت
و درخت ناحیه غیب دلاله بر اهل عرب کردن و بالعکس و این نیز در فایده بصیر
من گویند و عرب تاویل اشجار را تمام کنند و درخت اگر در باغ بیند دلیل مالک
و جاه خداوند باغ باشد اگر بیند درختی را از بیج نکرده منسوب کن درخت
لن من به بیفکند و گویند آن کسی بیار شود یا از ان مقام کینه نگیرد و شاید
مستحسن باشد و گویند نقض عدلی کند لقوله تعالی لقد رضی الله عنکم و من
اذا ایضا چونک تحت الشجرة و اگر لبر خول صاحب شجره بیند کسی را بعد از او
یا بعد باید که کسی را بکشند لقوله تعالی ما قطعتم من لبتی او ربکم ما فایده علی
اصول ما فادان الله و اگر دید که درختی را بعد از من بر ریشه عذت کافان
که ایسا نایم استملال باشد و اگر دید که ریشه قطع کرد ایسا ترا تعظیم
بلا بطاق کند و اگر دید که آب از درخت می گزشت از منسوب کن درخت
فایده پاید بقدر کنز آب و اگر دید که درخت بر درختی حقه بود در پناه منسوب
آی درخت دهد و درخت بلبل تاویل شیخه بدی فعل باشند و از ان بدی مخالف
خمد و ای نای منفعه بود و از ان صوب و انگری با منفعه و سزای کن
فاضل صیب ضعیف کند لقوله تعالی عند سره المستن و در لوزن تاویل مد
برین بود و صوم بناء او فایله باشند در تاویل درخت باغی بعضا

اینست نسبت بعضی کو نیک مردی گویم باشند و بعضی گویند بر ستمی گشتند و از لیس
 حطی دلاله بر حقیقت بی ثبات باشند که خاص الدین و الدنیا باشند
 لقول تعالی کثیر حبیته اجشت من فون الارض یعنی المظلل و درخت
 حنا سنان الاله اهل صناعت بود و کبر و جبار دلاله بر مردم با اصالة کنند
 اما اندک مال برسد و گفته اند حنا بر او اندک برسد و کثیر الفسلبان
 اما بد خلق بود و از وی قصه چندان منفعت نیاورد که در مع مذکور آن
 دلیل بر او چنان شخصی که مذکور شد و ارتباط بر او کوی هر که بر سر
 و درخت حنا به خوب بپزدن طفریابد و شمشاد تاویل بدشکالی بیمار کفر بود
 و گویند تو اندکی فریبده باشد و بیمار را دلیل صحت باشد و ساج ملک عادل
 یا مع فضل یا شاعر طمس باشد و درخت درخت را تاویل بر دور دار کردن
 چنانچه تاویل است گفته شد و ساج درخت را بهر درخت و درختان و درختان
 نسبت کنند و اگر دید که ساجی را بر بد از یکی از ایشان حنا گفته اند
 و اگر بیند که اختل شد آنس را به سلال باشد و اگر دید که ساجی را بخند
 مال یکی از ایشان بخند و بر دل درخت دلیل خوش طبعی خداوند بود و حکم
 این حقیقت حد تدبیر یافته و در حنی که در موضع خود بیند دلیل بر حنی
 اینجا و دل کند چنانچه در تاویل گفته شد و اگر دید که در حنی محمول در خانه
 بر آمد بود که در اینجا اند یا آن خانه باشد لقول تعالی الدن جدلکم من
 الشجره حضرت ا و شایه که میان ایشان مساجد اند لقول تعالی فلاویل
 لا بر منون بود که کنک فوا جود بینهم و اگر جانی درختان که نالفتند چنانچه

از الحرافه رفت باشد در آن موضع مصیبتی افتد که مودون و مودون
 انجامانند و آن و اگر دید که در حق در سوائی خود حق نشانند و فرا خود
 این دوست داما دنی بخانه او آید یاد ختری را ببرد مد و گفته ۱ تا ۱
 که نشانند کسی بخواب رفت باید اعیانها و حویلی از تحت و اگر دید که
 درخت دریا خودی نشانند او را اولاد آیند که بر ایشان بحسب نیاز
 کن درخت باشند و اگر دید که در باغی درخت بیل مری و یا حین نشسته بود
 در آن موضع مصیبتی واقع شود و اگر دید که درختها بر کوهی محیط بود نسل البقاء
 آن ملک یا اتباع او بسیار شوند و اگر بشند که بر درختی رفت کارشن بحسب
 آن بالا کرفت و اگر دید که درخت با او سخن گفت کار دنی کند که مردم را از آن
 تعجب آید و گویند رفیع دین و دنیا باشد حکم قصه مری علی السلام و در اینجا
 و اگر دید که درخت یا شاخ درخت او شکافه شد یکی از اهل بیت او بود و
 و اگر اهل و فرزند ندانند باشند لیس حکم یا اتباع یا املاک او بعلن کوه جان
 در حکم ناضی چیز متروک خواهد شد و با ویل دیو لرزمین است و حکم درختها
 همیشه در اثنا هست بیان دند و در **حکایت** فی من آمد که تحت النصر
 در غیبه بحکیم دید عظیم که طبع بر شاخها و او بعد ندان و در حین و مبل
 و علیه آن جرم بدان و نا کاره فرشته با نریخت در آمدی که از افطع اند و ملک
 دیگر از بالا درخت بر رسیدی که حکم با ملک تعالی در حق حریف و ملک
 تب و تب حریف گفت که قطع خواهم کفون و آن ملک گفت درخت استصال
 خنجر و افطع کن و نایه را بکند و او شاخها را از این و در غیبه دانی حکم است

و بمختصان آن حزب بیدار شدن و بارانیا که ایمان و تعبیر که اکثر دست
و جود است و شاخها فروردان و اتباع و طبرستان و مغنا و و حوش و علما
و سباع لشکری و تمامه بعد از توجدها خواهند شد که تو خدا ما بجز و در عین
سفت سال چنان شد و **مک** کتوب دید از صلح اسپستان در زان
که یعقوب لبت خروغ میگرداند ارغام جد یعقوب عبد الوجیع صفا و رحمة
بلند قوی که صفا اصلها نایب و فرغانه فی السما که دست سربا و رعی و از اوردان
آن در و نقره باریدی و از آن حیانه یکی از قرا خوانند که و قال لم یجیم ان الله
قد لعنکم طائفتا ملکا الایة و بعد گفت از آن خانه صاحب شوکتی بحسب شاخ
و ج کس دست بر خیزد و بدیدن ذریب و فضا که از آن منقطع می شده که کتور
عالم پیش او جمع آید و با آن بزدی کن یعقوب خروغ کرد و حال را با نجا برید
پسید چنانچه گفته اند مکنت خراسانا و اطراف فارس و ماکنت و مکنت الخراف
بکس و **دیکری** از نصارتی بخوب دید که در ضعیف
منه را بیدیدی و در آن انداختن و استفت گفت می تو رسم که صاحب لی ریه
مقصیه بینک لکوف و عذابی عظیم بوی رسد به در انجیل آمده که کل شجره لا یوی
مراصحا یقطع و یلی فی النار و اگر دید که ایدام او **د** میگرد مالی از دست
وی بروید یا از خویشان سخنی مکرده شنید و از آن پیشانی دلاله بر نقصان
جاء کند و از این جسم خلد دین باشند یا غم فرزند و از آن پیچید که اگر بران
که معنای بروی خلد نماید و از آن دهان دین کس سوه که غم بسیار خرد
و از آن دلاله ملائی باشند و همه خویشان ناکدام دندانی بوقط و او
دیده از این دید

که بحسب این بجهت کفایت و کفایت مدلات که سند از خویشان سوزنی باشد از اینها
و از این زبان دیدن می بود که بوی و مال باشد و از آن زنجیر دلائل بر تقصیر محسب
که و از آن که در حق دین جمع شدن فرض باشد از صدق مسخیر با تقصیر حیث که
در قبول و صیبتی یا ماتنی یا و کالتی واقع شود با اعمالی که در احاطه آن بود و از آن قوت
نقصان باشد که سرب از هوش عاید شود و از آن دست دلیل حفا کردن بود و نیز
مقدار و عکس شدن از جهت ایشان و از آن ساعد دلیل عرب بود و باطل شدن
اعمال که موقوفه شد و ساعد باشد و از آن ملکست دلیل تقصیر می بود که در کار خود
و از آن سینه دلائل بر حسد وینه اند و کمند در سینه دلیل امر افسانه غمی که در و
از آنضا منست و از آن حکم دلیل شفقته باشد در باره فرزند و دوست و از آن سیر علی
افقادی بود و خوف ملال نفس و دین و از آن دل داله بر غریب و معصیت که و کینه
دلیل بر محرم با غمزه می بلین بعید بحسب حال شخص باید که و از آن بدود و لا الهی
که آن باشد از بعد جوان یا معرو و از آن پست دلیل از ارعوم بود با شنوایا به در و
بست در خوات هست ملک برادر و اجابت و وجهی ازین وجه در اوید است بعد
و از آن حکم داله بر حرام خوردن کذا با انا را واد و اقارب و از آن مقعد بر عداوة
و از آن عورة زنی میل بنسب و از آن آله شاسا بر یک طرف در حق مظالم و گرفتار
شدن بر علیایان و از آن با ف نفی و اصل و عیال و عقوبه آن حمانه لمسایه دیدن
دیدن در داف حوی بدست کم و لوک بنایال و امر خود دست و از آن با لاله تنقه
بود در میان بد و نشان و کمند از سبب در مسائن اعمال باشد و نود و عقوبه آن
و از آن با ف علی خلاف شرع و از آن سابق دلائل بر صیغ بود که در امر از بعد

اندیشه تکلیف معاصی و حکمی ازین اقسام دریا و پیل بانی ندیم بافته
و تاویل در دسار و عضاب و عین فانون باید گفت بحسب عروف احتیاط
که آن عضو که تعلق میداد و عین فانون بانی که آن عضو بود
که بعد در خانه لس و دایمانی گئی پیل حروف من و دایمانی و حیل

در بیان درفش

تاویل شیخه باشد که ترتیب مصالح اکابر و مسافران یا زانان گفته
با اعتبار آنکه آنجا که جمیع درفش تمام می شود مسووست بندر کاپ
یا مسافران یا زانان چنانچه میل در مقام خود مشرف باشد **درم**
درم خالص منقول تاویل صحه دین باشد یا فایده مالی یا غیر آن
چنانچه ادوات یا نسخ جمعی چنانچه در نکته ادب اشارت بدین رفت
و از آن سیاه دلاله بر خصوصه کند علی الخصوص که در آن صورتی بین درم
شکسته دلاله دروغ باشد و از آن مغشوش سخن بگوید و گفته اند
اگر بیل درم باشد او را فرزندان آید و نعلن بالعلن یا نازنی فرض از او فرستند
و اگر بداند که کم کرد و باز یافت و زنده شدن مرضی بخود بیاورد و صحت انجامد
و گفته اند اگر کم کرد و باز یافت نصیحت جامه کند و بواسطه علم من قبول
صالح ماند و اگر دید که درم بر اندام و بی بقی بقدر آن او را در میانند
و گویند اگر بدهد که بپارزد و بی بقی بقدر آن او را در میانند
بر کعبه مشیت شهادتی از آن او بر کعبه باشد که مستحبه باشد و باید
و ممکن بالعلن و اگر دید که درم بپارزد و بصدقه عاریت بپارزد

چند

گفته

و اگر طایفه و سبب وین مدعی سکینه باشد از زری و نعلی می باشد و گویند
در بسیار صالح را تعجب بود لقوله علیه السلام نعم المال الصالح للرجل الصالح
بن خنساء انرا دلیل ضعف اعتقاد شوق لقوله تعالی جمع مال و عتقه محسوب
ان مال اخلاص و او را درم و دینار حاضر بنا و یل سخن بکار بند و تامل کن

در حدیث بنا و یل هم بود و خودش هم نباشد یازبان مالی **در روان**
بنا و یل صاحب باله باشد و اگر دید که در روان باز بود بجا بند
در مصالح و نسایل که در روان و در روان بیند باین در نه تغییر یابد

در حدیث بنا و یل علم و ادیب الطغاس باشند و اگر دید که در روان
میگردد با صلاح مزاج منافقان معقول شود بنا و یل خوب با ممل نظام

در حدیث بنا و یل فساد دین باشد خصوص هم که این باشد
و علی **در حدیث** در خوب و بدیالان فوج چندان نداند اگر دید که

عواقب الله بر خدای اقرار کرده بوانه شوق لقوله عز وجل و یقرن علی الله
الاذاب و الذریم لا یغفل **در حدیث** بنا و یل به از توانک باشد

خاصه چون احبب الله باشد لقوله علیه السلام الفخر عری و اگر دید که در حدیث
چندانی مال و شوق معاونه نماید و در ویش مستحق میداند که در ازین
مهرغی از لقا و اگر دید که از در خاندانان می متد بقدر این خوب و متعجب بند

و گویند در حدیث بنا و یل مستغنا باشد و استغنا مانع بود **در حدیث**
کنند که شیخ بالسن سیرت اوست چنان دیدم که در ویش و مجرم بودم لغت از زبان

بهر شخص که گویند و چنان شدن و علت آن که همه که صحبت شخصی را و جود معاش باشند

بنا و یل

یا خفتن از غرق مامنی نتواند بود و کردید که غرق شدن در مرض خشم بالست از غرق
و بیم مملکت باشند باید لیل کائناتی عظیم بعد لقول تعالی عما عظمیاتکم ان غرقوا فادعواکم
ناید و ازین حمده در خبر کشت که مرگ را می انداختن غرق شدنی و کردید که از آن
غرق خلاص نشوید و بیرون آمدن دلیل کشتن شود که دینش بر دنیا را حج آید و بیرون
و بیرون کشتن از دریا خود مطلقا دلاله بر فرج بعد از شدن از آن و اگر کافری بیند
که غرق شده سلطان شوق لقول حنیف اذا ادرك الغرق قل امنت ان لا اله الا الله
امنت بنوا سرایلی و انما من المومنین و اگر دید که فرو و میرفت و برقی آمد خستونی
کاسه بار دنیا شوق و اگر دید که چیزی از مالیات او مثل حیوان یا غیره غرق شده
بغیر کشتن زیان مل بوی رسد و شاید که از قبل دیوان باشند و غرق شدن
در آب صافی خوش گوار در غیر دریا حصول من بود و گفته که غرق شدن مطلقا
دلیل موت باشند و لویند دلاله بر صحت مرهم بد منبک کند و اگر دید که
بقره دریا شدند و بکل آلوده کشتن از حمده بالست و غلبه شود و اگر دید که خود را
از آن محل نیست از آن غم فرج یابد و اگر آب دریا ایستاده بیند دلاله بر بطالت کشتن
و اگر خطر بر بیند دلیل اضطراب باشند و اگر دید که اسکار دریا میگردانند
حلال یابد لقول تعالی احل لکم صید البحر و طعامه مما عاکم و اگر بیند که از دریا بگذرد
بود شمن ظن یابد و اگر بالست بیند که کتب دریا بالست شده شکوشتن بحالت
زیاده شود و بالکشتی و اگر دید که در دریا شنا میگرد بالست او را محبوس افتاد
و گفته اند به دنیا جریس شوق و اگر دید که پاشنا از دریا بیرون کشیدند و از آن دیوان
خلاص یابند و بیعالتی بالکشتی و اگر بالست من بیند که پاشنا از دریا بگذرد و دریا مضطرب

و موج عظیم می نه و بکشدشت با معارضی جنگ کند و غالب آید و گفته اند
شنا در یاد لاله بر استنباط مسایل علمی ازین و اگر دید که باشند بیض آید بطلب
علم متغول شود و باز تر کل گیرد و حکم شنا علی حده خواهد آمد آن استلزام آورد
که آن قدر دریا میدین امیدش بر آید و گفته اند در فتنه مولنا ل اقد یا نوعید شوق
و اگر دید که بر روی دریا میرفت کار دین و دنیا بود درین او اسان شوق و اگر دید که
جانا و ران دریا با او سخن گفتند صحیحان بآید با او اسرار گویند و اگر دید که
لب چشمها و رعد ما تمام در دریا ریخت تمامه احوال آگاه بر بخوانه بآید رعد
و اگر دید که لب دریا خوش گوید و رها کند و آبی ناخوش طعم خود را لعل
بحرام کر آید و اگر دید که لب دریا بجله با خانه در آید و کدر مضربه نرسانید
بآید می در این موضع غزل کند و مردم را ضریک باشد و سکنی با کاش و اگر دید
که غوص میکند و کومر بر او زلف از بآید فایده بیند و شاید که کین به باشند
و گویند سخنی شنود یا از عالمی استغلت نماید بقدر کجه بر او نه باشد
و عالم بود خود استنباط مسایل کند و اگر عالم بیند که صدق بر او عالمی موه
که مثل کتر مدالسته باشند و اگر غیر عالم بیند در روزی بر وی کمال شوق و اگر دید
که غوص کند و در قعر دریا مینویسید از بآید غی بوی رسد و اراطا میدوی
اگر بیند که در فتنی عظیم غوص کند و قدرت بیخیز آید غلظت غرض
که در حادث شوق متحول و صابر بتواند بقه و گویند عواض سخنی
که در خواض اهر غرض کند و مود و مصدرش همان باشد که بخواب بیند
از بخلا و ملاک و سنی منکر با ضایع و اگر دید که از دریا نیند و آب فروست

که دستمال دوروی می بیدید با اهل دین و دنیا مل راه کند چنانچه در توحید
 اشاعتی بدین رفته و در **حکایت** آمده که ابو موسی محمد بن ابی طالب
 که رسول صلی الله علیه و آله عامه بخ پیست و تو عقد بر او پیچید و با معرفت نجیب کفر
 که پیست دوشال وانی با شیخ و جهان شد و عامه در زیر تر بتوابع دست در جمع بقول علی
 محمد الالف من اللایک مسومین ان معتمین و اشقی بیعتی که اللام بخواب دید عام
 ار سر او بکله فندان و بیدار شد و و عهدا تراخ از بوی رسید و باز بولاب حد
 که عامه او با او ماند و عا قریب از بوی صا و دة غرق و برین بعد بر تعبیر
 دستمال سر بر زن توان کفر **دستمال عام** بنا و بدل خادم بوق و نیکال
 بعد کن بوی عابد شوق **دستمال خان** بنا و بدل خادم بوق
 باشا **دستمال حجه** از من؟ شروع بوق دلاله بر صحتی یا ضعفه کند
 و از ان غیر شروع حجه خروا بر رسم تحفه بوق از مرثا بار سایی رسد و گفته اند
 دلاله بر دختر کند یا کنیکان **دست** بنا و بدل بوق یا بولاب یا سیر یا مفا
 اقا بریل رفیق یا حجت یا شکیل یا شجیع مزید این و گویند از یا شومر بوق
 و **دست** جتد دلاله بر صدم کند یا خواهر یا دختر یا کنیکال یا زنی منال
 ایشان و صلاح و فال انرا باین دستم تعبیراید کفر و اگر دید که بکر از دراز
 مزبوه کارائس که دست بختی منسوب بوق بختی شد بقول علی علیه السلام اطول
 بیدار است که لحوقانی یعنی اغلاک پییدها و گویند درازی دلاله بر سخا و است
 بقوله تعالی ولا یسظمه کل البسط و اگر دید که دست می صفت اعمال برایش کنیکان
 و اگر بیند که حجت جبار با می دست و بانی و برقت نکر باز از کوبه بوق بولاب یا سیر

خاف
 بوق

حاجتی بعد طلبد و بد سخواری بر تواند آمد و اگر دید دست دالت سند
 رخام شد و ابی را عین دراز با غمی باشد و اگر دید که آب از دست او می چکد
 مل یامز و اگر دید که دست بر سینه نهال تجمه خویشان نمکین شود و حاکم پیر دست
 بر سینه نهال دین باین دست بود باید که در پیرین دست و قولست مکی در
 طریق قاس که اگر دید که دست او بر پیرین انکس که دست بوی غسوب با
 ندوی منافقه کند به اگر دید که دستش از بازو بر پیریند دلالت بدان کند که اگر در
 داشته باشد و فاته یا بد لقوله تعالی سنشد عضدک باخیر و قوی دیگر انکس اگر دید
 که هر دو دست وی بر پیرین از کسب و یا روکار و بار بار زمانه و ارتعاش
 معین چه داشته باشد و ناویل دست باینها گیره اند و از یختمه گویند اگر حاکم پیریند
 که دست و پای رعایا می برید مال ایشانرا بستاند و بدان واسطه از کسب
 و کار باز ماند و اگر دید که حاکم دست راست او بر پیرینش از حاکم سوله
 بدو رو یا دلالت و اگر دید که دست او بر خانه حاکم بر پیریند از ملک الیهم منافقه
 نامه و اگر دید که دست رکنش بر پیرین بودی سوله بسیار خورد و کوفه اگر دید
 که دست رکنش بر پیرین دلیل کذب و خیانه باشد و اگر پیریند که دست
 راست و پای جب او بر پیریند بفساد و عظیم اقدام نماید یا بر سلطان خروج
 لقوله تعالی جزا الذین یاربون الله و رسوله ویسعون فی الارض فسادا
 ان یقتلوا ویصلبوا او یقطع ایدیم و ارجلهم من خلاف و اگر دید که
 دست او کج بود کنا من عظیم از وی صادر شود که بدان مخرج و معا
 اگر دید که دست رکنش خود بر پیرین مندر حقی شود که بدوی منو جده

شد

د

که

قب کفو
شد

و زن و مرد را این حکم است لقوله تعالی فاقطعوا این بهما والدیه
که دست او خشک شد در خرج ناهشوع اسراف کند و از مردم استقرار کایه
و کما اصل و دانه و عقم به آن بوی رسد و از طایفه و رس کویا کردید
که دست راست او خشک شد مظلومی را بزند و اگر پیکه دست چپ او خشک
شد تا وی آن برادر یا خواهرش عاید شوق و آردیده انگشت بزرگ او
خشک شد حلیل مصیبتی بود از قبل پدر و انا مستحبه مصیبه خواهر و از آن
میان مصیبه برادر و از آن چهارم مصیبه مادر و از آن کوچک مصیبه
والد که دست او خشک شد بکنا می بزرگ اقدام نماید و اگر دیندار بدست
پوست از دست دیگر باز میماند بر منسوب از دست ظلم کند و اگر دید
که زیادت از دو دست داشت یا آنکه دستش بدست دیگری پیوسته شد
و دلش زیادت شوق یا برادر یا فرزندش وجود آید یا غایبش را حجت
نماید و اگر این خواب با فضا بیند من او زیاد شوق و اگر دید که دست
خود را می برد و از آن المی نمی یافت بهوائی مشغول شود و اگر دید
که کف دست بر هم می شود صله رحم کند و اگر دیندار بدست نامحرم
میان ایشان مفارقه افزد و اگر دید که میان قومی انفا بر هم می نه ایشان را
عروسی شود یا ناشاطی باشد یکی بلی اگر بیند که تنهای نه عکس شود و اگر
که کف دستش کشاد و قوی بود دلیل فراخ دستی باشد و بالعکس نادر
کف دست بر یا سه برده اند یا تنگ حرام و شاید که زیاد و نقصان بود
دست مرد و اقسام حل کند و گویند که دیندار که کف دستش را در شمشیر

در تهرین هر دو دست پیچیده بویکی را بردار کنند و ای آن شهر مغرول شود و بدید
بر جای او نشیند و این خواب از بعد مجرای است چه در احکام او بیشتر بیان رفت
و اگر دید که دستها و خود بسوزن نشاند، بود و هفتش بر تعلم علم و بزرگی مقصود
باشد و اگر دید که دست او بین صالحي نقل کرده قومی بدست او نوبه کنند و بالعکس
و اگر دید که دست راست پاوی منفر خوش گفت دلیله خیر باشد و بالعکس عکس
و اگر دید که دست چپ او بالو منفر خوش گفت مفسوبان آن دست از شد
لونی و بالعکس عکس و لو بدید که هر دو دست یا یکی بطریق تویر مخن
نشد و دلیل سیئات اعمال باشد لقوله تعالی اللیوم نختم علی افواههم
و کلمتنا ایدهم و اگر دید که هر دو دست جواهر بسته بود قرآن بظا هر خواند
و اگر بدید که دست راست او زین شده و لبش بوجهی قبح از وی ظاهر شده
و اگر دید که دست چپ چنین بود زن یا شریک او بدیده و کوهی دست
و بنا بر دلالت بر جور و سرفرازی و بیعکس بالعکس و اگر دید که دست بصاب
و آشنای بشیزه نو مید شود و اگر دید که جانوری که با وی یک بود از دست
راست او درآمد و بچپ بیرون رفت و فرج یا بدو والد چنان و درخت پند
که با وی بدیده تعینش معکوس شود و اگر دید که دست در گردن مشرکی که
بر دست اعمالان شود و گفته الله ساعد و کانه بخاصه و ستان و پادار
و فرزندان و سایر خویشانی که در مرتبه ایشان باشند و علق کیه و برای الیه
عند السلام لیلة المواجه امراه خاسرة الینزی و الامین فقال یا جریس مر هذه
فقال هی الدنيا و گویند که بدید ساعد و درخت پند و بسبب و لم اندکستان

که دست و پایشان منسوب باشد عکس شود یا قضی در لفظ او افتد یا زبانی
 بوی که صدای آید دید که آن بوی است در فرج یا بد و آید دید که صوت بکفر او بر او میانی
 مایه و غی مایه بوی رسد و آید دید که بوی است ست او بر او مایه بوی تعبیر معکوس شود
 و آید دید که بدست چیزها می دید بجا نجه بستم بشماره احتیاط بجزئی که او آید دید
 که دست در بغل که و چون بیرون آورد نوایی داشت بمقصود رسد و نیک مشهور
 شود بجا نجه در قصه موسی علیا السلام مذکور است و ارمایه و رس که در چون هر دو
 معیج پیروز دال بر صحت اعمال که مخصوص با کتاب و ملاحان و رقاصان و هر کس
 که عمل او بدست میسر شود بازینه یا بد و گویند مقلم نیز از این قبیل باید گرفت و مقلم
 در حالتی که بر بخریک دست محتاج میشود تا مدتی فهم شود و این طایفه اگر پیشند
 که دست ندارد از عمل باز مانده و از کسب عام شوند و گویند که هر دو دست
 نداشتند و یکی عاقلی شود که دست تدبیر او بدست و صد آنکس نرسد
حکایت آنکه قرقوس حکیم از فاضل حکما معاصرا طامع و در سن بود شخصی
 بخوابید که دست او دست آن حکیم شد و با ارمایه و رس گفت و
 تعبیر کرد که زود باشد که عملی کامل مثل قرقوس شود و باید که از صحنه او باشد
 بر حذر باشی و جان که و چنان شد و علی الحمله هر که بیند که دست او دست
 دیگر می شود یا بالعکس حال او چنانکه حال آنکس شود و این تعبیر مقتضی علیه
 است و نفساند دست مطلقا مایه انتعاش باشد و آنکه کسب معاش شخص باشد
و از اینجا روایتی که در بعضی فرشته را خواب دید و گفت اگر مرا ملایق است
 بدست راست اشارت کن و آن بدست چپ و او بدست راست اشارت کرد

اما بید بود و دیگر روز وفات یافت و هندوستان

خواب دیده که دستی چپ از آسمان صلت شد و برهنه تغییر کرد که اگر

پشت از ابداع ملک بود از خاتون فایده بلند و اندک صیبا داشت و او را صید بسیار

اتفاق افتد و سایر مردم را فتنی باشد و فایده

شکر و لوچک بود و معبر گفت بدل و ضعیف نشد باشد و از پیدار این

تغییر نیک منتحب شد و چون از طفل سرحد بلوغ رسید سمحان بود و

خواب دیده که معروف دست او برید و معبر گفت اگر صاحب

نویا صالح است از آنکس فایده بقدر پوچها درم یا بد و الا بد دست او

انامری حنه توبه کند و موم فایده یافت و موم توبه واقع شد و چای

خواب دیده که صرف دست او پدید و معبر گفت از بخاری بصره که رسد و جان

شد و خواب دیده که دست راست او در از تر از

دست چپ بود و معبر گفت که این خواب کیست که بحدیث صلح مطلق

عمل شد و فی الواقع جان بود که خوشان از آن شخص تقاعد می نمودند

و او بنا عده مراعات ایشان می کرد است او را بجز با وید زب

شوک بود و در از آن و کوسه سستی باشد و کذا هر سه دلیل بود

و طفل باشد و از دلالت برع کند و ملا و از آن سیم غمی بود که از آن رفته و کوسه

دلیل مرده او می باشد و قوله تعالی و حاتم اساور مفص و از آن برنج

و مفتن جوشن دلاله برسل دستنی کند و از غم حاتم نام و کفانه دست

اولی درین حال بود که از مرگش حاصل شود و کفانه که از سیم در هر

اچیز باد مالی باشا سه پونج جا صل کند و تخم زن او بچن بچید بیشتر بود
 اگر دیکه که پنهانی دست او زن بچن بود که بحسب حال خود می یابد یا و را
 برادر یکی یا فردمان آید و اگر لیخولب ^{در شهر} بی ییده سومری شایسته یا بد
 والا او را دختر می مبارک آید و اگر مالش بپند که در او دختر در دست
 او را فتح و لایق دست دهنده بدست می شود و در رایت آمده کار و صل
 صل الله علیه وسلم فرمود که اینا را رایت می یابد و در دست
 و اینا را شایسته و اینا را در اینا رایت می یابد و اینا را قصاب
 فاما اینا که اینا را در اینا رایت می یابد و اینا را قصاب
 صواب الیایه **در سبب و کت** سبب و کت فرزند باشا و کت
 یا غلام یا مال یا سخن خوش بود بحسب حال بیند و از آن مرد بیاید و اگر
 دیکه که از زعم بر میچید بیمار شود اما از آن حجت قائده مالی یابد و
حیوانی بد و به تعبیر کرده اند بعضی گویند دلاله بر حال کند
 بحسب جوهر آنکه دوست باشد و بعضی گویند دلیل شخص بود که حایه
 اگر طایفه کند که بوی پسند است بحسب حال که از دستوانه مفضول
 و اگر دیکه که **در سبب** اولی بخنده مصیبه بوی رسد و گویند در ضمن
 بنا و این شخص باشد لغوا تعالی ان عسی الله ان جعل بینکم و بین الله عادیتم
 منهم موقه و گفته اند اگر دیکه که دشمن محرم او در کرده میان ایشان موقه
 البین علی الغنه چو سوسه آید علم کرده و حقوا علیها اللهم جعل منل صارفه
 و اگر ولایه بیند که دشمن بولایت او در آمده از آنجا منیج مسووم بول

قصه آدم علیه السلام و ابلیس را که بر سرست لقوله تعالی هل اذکر علی شجر الخلد و من
اسلی مک او را بر شجره فناداه لاله که و که لکه دید که دشمن خبر مرل کیس بوی برانید بر د

ظفر یابو باغ این احکام در یابو یار چند تقدیم یافتند و اگر کسی را **دشنام**

دله امس بروی ظفر یابو محسوس و از اینجا گفته اند که در نزدیکی و را دست نام
مبعده که هر بروی یابو کام **چکایتی** که که زنی من این حتی یهود مصر رفت

و لغت جان دیدم که مرا از شهر بیرون بردند و سبکسازین کردند گفت از دشنام داد
بر من باش و الا ترا از اخرج و قتل خط یا نشاءم خدای تعالی در توبه یه با موسی علیه السلام و

که اخرج الشام عن العاکر و توبه نکرد و عقاب هم کرد **چهارمین** بحواب دید که والدین

و دشنام دله و یکی از اجار یه که که صاحب این رو یا باقتل آورند و در توبه آورده
که مرلن اباه و امه فقد حله و جنان شد **دشنام** که هنر تأویل حاجه و اونی که

از هر خاص و عام چنانچه دیده باشد و اگر دید که از هر خود دعا دهد و از هر تری آید
و اگر دید که دعا بفرستد بوقطع را هر یک درجه باشد و طالع را توبه لقوله تعالی سترید

الحسنین و اگر دید که صالحی را دعا کند و نفعی بوی را ندهد یا و دنیا و اندر دید که طالحی را

دعا کند مفساد کند یا بد و اگر دید که کسی را میخواند از خوف پناه بوی بد و دعوات
مانور را مانتر پیشتر و پیشتر بود و گویند دعا مشهور را در او تار یا شد و اگر دید که دعا

کند که اسم باس تعالی در آن نبوده فاسد یا کز او و اگر دید که در تار یکی نماز کرده

نمازه یا بولقوله تعالی فنادی فی الظلمات لاله و اگر دید که قومی در دعا

چهارمین که ایشانرا شناسد و فرزندان یابند و لاخیر و بیکه میان اهل آن موضع

عام شود و اگر دید که از دعا اجتناب می نمودند و از هر محروم مانده و اگر دید که

و اگر دید که از چیزی محروم شد دلالت بر آن گذاردن و عاقلست و گویند
دعا دلیل عمل است چه غالب است که عکس دعا و نفع کند و اگر دید
که دعا به مخلوق میگردد محتاج آنست **دعا** غیر دعا و

تغیص باشد و اگر دید که دعا به کسی میدادند او را از حرفه خود منع کنند
یا حال به وقتی منقص گرداند **دعا** از رخ بنا و این امر معروف به و اوان

آن نشاء خصوص جنبه کینه کی زنده و اگر چه بدیهه دلالت بر صریح منتهی کنند
و اگر دعوی زنده دلالت بر بستانه کند و اگر جوابی زنده علامه ظاهری و شکی باشد

و اگر دید بانج پندار دلیل کند امرونی پندار از مصیبتان یا غیر آن **دعا**
دعا نام کتاب بیان خواص آمده از ظاهر اعم می نماید **دعا**

ما و این معینه شخص بود یا آنکه از خواص و اگر دید که در خانه دکالی بلین بسته
یا خود بسته بود بر آن بسته بجهت بایه ضیق و رفع دکان فرجه باید و کارش

بالا بکشد و گفته اند دکان بر در خانه دلالت بر شخصی که که دوست دارد اهل خانه بود
و اگر دکالی در بازار حشمت می رفت بدیدنی منتقل شود و اگر دید که در دکانها

بسته بود کساری در آنرا باز دید آید و اگر دید که در کساری کانهها محکم بود
دلالت بر آنجا باشند و عکس بالعکس و بعضی از این لغام در نا و یک باران ندیم

دعا ما و این اصلاح ذات البین بود **دعا** دلالت بر شخص که در قضایا
مورد نظر باشد و اگر دید که از آن خبر بود دلیل خبر بود و عکس بالعکس و در حال

خبر آورد آنکه مثل اطعام مسکین باشد لقول الله عز و جل من اشبع جاعا فاما له اجر
میتا و اگر در امری دینی بود نتیجه را از آن خلاص دهن و از آن شکر

هر چه ظاهر است اما تعبیر آن ثباده اند که در این کتاب
مضمون و صلاح و فساد آن باین همه باز کرده و گفته اند دلیل عقل و سماع و
و سمع یا فرمود اما دلیل آن بفعل اولست لقوله تعالی ان فی ذلک لآیة لکم ان
لذلیل ای عقل و گفته اند دل ثباده بادشاه جسد است و باین دستور تعبیر باید کرد و اگر دید
که دل از اندرون او بیرون آمد دلیل علاقه دین و دنیا او بود و اگر دید که دل بیرون
نماند بهیچ وجه و اگر دید که دل را بهر دو دست گرفته بود کار او بر آید و اگر دید که
دل او بار بار به خود میزد و سفاک باشد و غیر او را از هر دو نفس متعرق خاطر شود و اگر
و اگر دید که دل او چهار وجه علاقه فخر بود لقوله تعالی الذین فی قلوبهم مرض ای فخر یا
مناق یا نه که فی قلوبهم مرض ای نفاق و حکم در دل علی حد تنفیم با فرد و نفس
العین و اگر دید که دلش خشم داشت هر کار او میانشود و اگر دید که حنای پهل او سید از غم
دل او خلاص یابد و بالعکس و اگر دید که لوهری از دل بیرون آید و بیرون آید
بکله رده و نرسد و اگر دید که بار آنرا از او برود اعتلا شده که و اگر دید که لوهری با او
جمله موارد از دل بر او و موارد بیخونه شده اخف و لوهری را فرد و حاصل اما از آنکه
داده اما در ناز فرض مصیبت و اگر دید که دلش ترسیده و ملائم به هدایت داشته باشد
لقوله تعالی حتی اخافوا و تنفیم لایه و حکم ترسیدن علی حد تقدم یافته و اخبار
ناویل دل بنز کرده اند و فعل از آنجا آورده که آن نسالم صد و یکم و هدی و فلوکم
و اسطایح و سن نبی باین ناویل فایلت و عله ان لساند جانو دل در طاف

در هر حال شخص است زن در حجاب عین و معانی **کلی** ما دیدیم
باشد که مالی حیل حاصل کرده و در هر دو است و بهر حیل که حواله حاصل شود

و اگر دید که از دلو آسمان خویشتن آرزو کنی باشد فادرا محسوس کند و ماتی

احکام دلوں پر اعلیٰ جہاں بیان فرمود **روایت** کہ قال صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

بسم الله الرحمن الرحيم

[Faint, illegible handwritten text]

و از اینها غم میخورد و استیلا می آید بر او و بدینسان در غم فرو افتد.

فہرست مضامین

فہمہ ولومید و لالہ برہودان قحاش و انتقال احوال و احوال داسنغا شد و بدیں دستور

که از این دوستان سازند تا وی را در کارهای خیر و صلاح مشورت کنند.

بغير باید و دل که در آن توسعید بسیار و می شود که در وقت حمام فعال شود و آن

بوع وحلم ان بسور بر دمس وحلم
 رماح بعظ عربيل في روم و
 كرم لمنكاز

المه وهه مند دماغ در جوابه. کمالی لره داز اولوالا باب شد در پیوند

ماویل نوعی بود بحسب حال مخصوص بود بلی آید از خواب مد ماویل آن قطوس توید

مادامکه ماوید سندان پادشاه لغت ماوید دم بود و باشد **دقت** ماوید زیاد

مال بعله انداخته و از محاکمه اند دمل و آید نعیم بود خون و پیش بر و سیم بود و

دمد که خون و بیم از دمی می کاید مانی نیلوی بخورد و سعلش بلباس

حیوانات دلاله بر کشته اتباع کده و بسیاری مال و اگر ماکول بود مال حلال باشد و بعضی قائلند

و حکمی لدر معنی در ماوید اسبب تقدیم یافته

کساند شاید بوقت که از میل غریب بود و ذنبه بخت و از آن خام مل سبته و الدوبدل

حزق کو سفند و زینہ داشتے اور ازخیردی صاحب دلن آید و شام کہ عالم باشند

که عیار سازان در این عمل به هم است که التماس چار و دار

۷.

اینست دمان هزار با او و از نیز الشیخی الرابعیات چهار صدان که از پس ثبات با یوسف و از
بالا و از زیر الیه یکی الانیاس چهار صدان پیش و از بالا و از زیر الضوا احد چهار صد
در پس پیش و از بالا و از زیر الطواخر هزاره. و بدان که از پس صواحک الطواخره یکی الیوا
صدانها فردا و یکی خدیجان دلاله بر تعبیه کرده و از آن بالا حلیل بر مرطاب
از قبل پدر و از آن زیر دلیل زبان بوف از حجه ماح و حله لیس از طرف
رست بتا و پل پدر بوف و از طرف حب غم و از آن زیر از طرف رست و از آن
و از طرف حب غم و اگر او را بر روح نباشد دلاله بر برادران و فرزندان کند
یا بر دوستانی که در مرتبه ایشان باشند و یا غیره بالا عصای تاویل غم شخص بوف
یا قوسی قایم مقام او از آن زیر ابته غم یا زیله بر مرتبه ایشان و پیش بالا بدلت
قیله بوف و از آن زیر زنی که مدار غم بر بوف و صواحک بالا احوال باشند
یا حجه در عدله ایشان و از آن زیر دلاله بر خاله که زن و بنات او یا سورات
غیر بد ایشان باشد دیگر دندانها از زیر و بالا خویشا قریب باشند از اطفال و غیرهم
و از طرف غیر محال امام که بدند لیس نزدیک تر باشند قدام ایشان از بوف
و تعلق ایشان مستحکم تر باشند و وجه و عدم و صلاح و فساد دندانها بدین
قاعدتا و اولیاید که تا اگر کیچه بیند که دندان او می جنبه یکله از حوائج
بیمار شود و منزله حال که بدند و اگر دید که استعداد بر گذر قطع رحم کند
از آنکی که دندان بوی منسوب لیس و گویند مالی بگریمه صورتی یا او را
تعدیتی واقع شود و اگر خود بقبال آنکی را بد و تشبه بوف مثلا شوق یا غیبه
و جمیع الخب کشف و اگر دید که بسبب در غم که مالی یا بد و اگر دید که

و اگر دید آن دندان را بخت رگت بگرفت بفرج باشد از سیصد حرم باد
 هزار حرم و اگر دید که ببرد و دست گرفت بی قیاس بر این بد و اگر دید که
 شکست بله یعنی صعب ببرد کنس رفتن از وفاته یا مرض و اگر دید که مسیاه
 غلبه شود و اگر دید که نرسد بیمار کف و اگر دید که گذشت یا حرم گرفت
 بخینه تا خوش از آفتاب شنه چنانچه دریا و یله حرم اینها برین رفت
 و اگر دید که دندان بالا او در رفت او اقبال مالی با و باز کف و اگر دید که
 در کنار او اقبال او را بری آید گفتوگوان کلم الناس من اللمدی یعنی **الحجر**
 و اگر دید که بر زمین افتاد دلیل مصیبه شوه گفتوگوان علیها خلفنا کم و فیها
 نعیدکم و اگر دید که دندان از او بیفتاد دردی یا غن بوی رسد و گویند اگر دید
 که دندانها او بیفتاد و آتش از او شوه و گفته اند در خصوص او و وضو کف
 و جهت دندان نه استه باشند دندان این تواند بود و گویند اگر دید که دندان
 او بیفتاد او برین یا برین حیکه رفت یا در کنار او بی افتاد او را قطع شوند
 و بعد از آن او را فرزند نیاید و اگر دید که زبان دندانها بی انداخت بزبان حال
 اسلخانه خود را بفال او ده و چنانکه گویند افتادن دندان دلیل مضرت و ننگ
 و اگر دید که دندان او افتاد بوف و در کوباسی یا به بسته عرش در آتش جانکاه
 آفتاب پیش از و رحله کنند و برین نذر افتادن دندان محسب است **بیشتر**
 خصوص **دو حکایت** آمد که شعله بخلب دید که نام دندانها او خود
 افتاد و از آن عظیم و غناک شد و با معیه گفت و تعبیه که نام دندانها او **انگشت**
 و چنان شد و **یک** که بخلب دید که دندانها او **سکون**

و بسترش و فاته یافت و **سبحه** جان دیده لاشه دندان ابد میاں
خود بر کف گرفت و آنست بر آن نهاد و جمیع ارشدین حرم و نیم یافت
دیگر کن بخواب دیده که خود را از دندان و لی فرار
وین اواز جمله مریدان صلاح بود و کار او بالا گرفت و آرد طایفه کوی
خزانت من است و دندان بر تبه سگان منزل و دندانهایش دلیل اطفال است
و از آن طایفه دلاله بر مردم سستی لاشه و اگر دید که دندانها او پند میخورد
بیتها اعمال او باطل شود و بنده را دلیل از ادنی بجهت اطفال دهنه علی
و گویند که در سمت کمال تحریر از لاشه دندان پند و گفته اند اگر دید که در آن
در آن اطفال را یا بدی بچینی که دندانها او فرو ریزد یا خونیان او
بسیار که در خصوص فرزند لیز عبارت منظومه اینست که لاشه دندان او دندان
معد و لیل نرینه فرزند آن و دندان بر زمین میخورد یا ز خونین او بر آید که
و گویند اگر دید که بر زمین افتاد و باید پند شده تمام که جمیع ملکی شوند
و اگر دید که در زمین افتاد از آنجا که دندانها او در زمین خست بود
تفقد و بجهت لاشه و دندان بیگانه تا وید به از کمال بود جناح از آن تین به
از کند به و اگر عالمی بیند که دندان او از زیر بود و بدی خیزد و غیر او را
دلاله بر مرض بر فانی کند یا حرق و اگر از بیم بیند لاشه خود یا بیانی لاشه
و اگر از آگین بیند یا حبس اجلس نرید که باشد و اگر دید که دندانهایش
او خورست افتاد و گرفت و نداشت که بر زمین افتاد او را فرزند آید یا بل در

حواسی با قوتی از قوتی مفارقه کنند و نگارند و بپسند و اگر دیدند که دندانی بر دندان
 در پاره نشسته که ازین جا عنه که بعد از رفت زبانه شوند و اگر دیدند که انسان حجت
 زحمتی می یافت از آن شخص نیز زحمتی نیاید و الا برعکس باشند **دلیل گرفت**
 رفتن از روی محبت دلاله بر آن کند که آنکس دندان بروی گرفته باشند از آدمی یا چو
 پیش پند عظیم محبوب باشد بپسند که احتیاجی را بدندان گرفت از صورتی عامل
 غلبه و اگر بپسند که شخصی را بدندان گرفت چنانچه صفت از آن بیرون کند که محبت
 حقیقه بکنایه باشند و گویند دندان از روی محبت گرفت دلیل سواد باشد
 در استرسه کن در کعبه بر دل و در جستم انجامد و دندان که از سر خشم گیرند
 باتفاق معبر است دلاله بر حسد و کینه که آن لغو لغال عفو و اعطای امان و القیظ
دوات پانز بنا و یل خصوصه باشند با اقا سبب و اصحاب خصوصه
 حبیب و از آن زین دلاله بر نفرت کنند و از آن سبب است که از آن
 برنجیم منفعتی بود باملا که محبت رنگ و از آن آسینه قوی باشد و از آن سبب
 خیر اندک و اگر دیدند که دوات چیزی می نوشت کینه که خشم و شاید که سر بر او
 و علی کلا التفد بدین او یا بقای دندان نباشد یا آنکس سری از روی خدق که خوف
 گفته تا و این دوات مطلق زین باشد و گند او گویند اگر دیدند که دوات او بپسند
 یا ضایع شد زین نپسند یا او را طلاف دهنه و گویند زین دیگر بکرمیت خواجه
 و گویند دوات بنا و یل منفعتی باشد که از قبل زین فرزند رسد یا آنکس از اقا رب
 استنکاح نماید و اگر بپسند که بقلم سیاهی در دهن حکم او را فرزند آنی و لایقه

و اگر
 دیدند

از این نوع دلائل که در حکم انکار و دلیل بر تسبیح بدن است و میبایست بدین نوع از آن

را در همان وقت که در بیان اینهمه و از آن ششم صوفی بخیر بفرماید پس هر موصوفی است
و بعد از این میبایست که گفته شد **دلیل** است و دلیل منفعت بوده تا دلیل و تعبیر

نست و این نوع دلائل و قیاس که در اول این نوع است که میبایست باشند و از آن ماکولیم
و این دلائل بود و باطل است **دلیل** و دلائل بر نظم کار و در بیان معانی است که در

از این
مند

دلیل باطل است و از آن احکام خیاط طهرین است و حتی دیگر در تاول است که در
و میبایست دلائل بر میخیزد که در طریق اصلاح میان مردم میباید باشد و میباید
مغفل شود و اگر در بدیهه اجاره هم خود گفت ملاکی توبی است و **دلیل**

تا دلیل و این است که اگر دید که از میان خود آنچه زبانه لغت شده است
حادث شود و گویند خودی است دلیل عذیب باشد که قولی فارغ بودیم بانی

السماء بدخان من یغیبه الناس عذاب الیم و گویند و دانست و دلیل که در کتب است
دلائل بر قیاس بعد از آنکه دلائل و جملاتی که در میان معانی است که میباید

و دلیل غم بود و خود خود و میباید را این تا خوشی باشند دلائل بر امری که در مولا
که بعد از آن معنی است پس میباید چنانچه در کتب گفته شد و اگر خود را

مرد

دلیل میباید یا انکی با حیا را بخار و دلائل بیان کنند که در کتب است
و این دلائل که در کتب است و در میان تاول بر کلام گفته است دلیل و اگر خود را

در وضع بیند و نداند که سبب ایجاد است که در کتب است که معلوم
و دانسته باشد و گویند علامه حلی بدان بود که اگر ندانست بلا بود که در کتب است

از این

و میباید که در کتب است و اگر نداند که در کتب است که در دنیا فقیه
و محقق بود

و نه روزه مهر و نه نماز زاده و گویند اگر بیند که در فرج رفت اگر توبه یا خیر کند
 بسبب ندامتی نصیحت یا بد و نکستی با عاقل و اگر دید که با تشبیر کشند در فرج نکستی
 بسبب زنان بد و نعره و آنک در دوزخش بزند بختی بد و سختی و بدی و بدی
 و اگر دید که عرونی او را انجام دهد باید که از عاقلی با آنک یا عاقل او به عاقل باشد
 و اگر دید که در فرج بود و فریاد می توانست که نوحه ببالد ملامت کفر باشد بقوله حال
 احسوا ایها ولا تکلموا و اگر بیند که در فرج سال بود نوحه ببالد و دلیل آن نوحه که بفسق
 مسرور بود و نوحه دین من ضرور باشد و اگر دید که نوحه را از فرج دید که بیله
 آنجا رفت با اسلحه حصیه صعبه و باید که از آن بی نوحه و قال بعضی لایساقه
 من دینی جهنم عیاناً فلیضه فی قعر السلطان او من غضب الرحمن و اگر دید
 در چهار فرج ساکن شد همان بروی بنا عرونی کرد و اگر دید که بر آتش دوزخ
 بگذشت بر مجلس منامن بگذرد و گویند در مسجد نبوه بحیث رقاب بر وجه کتبی
 و حکم حدیث در فتنه اجل افتد که کل رویا برخی فیهما نار فانه یلوی فیهما فتنه
 و مقتضای آیه منوجب عذاب اجل شود و قوا فتنتم منذ الذی استبحر
 و اگر دید که طعام و شراب و زخیان می خورد بول فتنیان مشغول باشند
 یا تعلم علی نماید که بروی و بال شوق و اگر مالک سال بیند از جلادی خرم
 و لغت مالک را تا نه کنش خوش بیند که فریاد زوی بکن بیند و نوحه و نوحه
 عمل و علم او بود که سراسر مولا بیند و بیند فرج مکرر و جود صد بهشت باشد
 جناح دریا و بدی بهشت گفت شد که نصیحت خضر فرج است و الله اعلم
 بنما و بدی لاندک بود اگر سفید باشد دلاله بر فرزند نجیب که در دوزخ

ما بین زن و مرد و زین و اعتبار و امانه شخص بیوف و اگر دید که من بسیار روان
یست بعد از آنکه بسیار در کون او باشد و گفته است که بحسب ما بدو مال
و بی مهر و در بعضی از احوال و شش حکم با تو مهره خنای در تاویل کن فرمودم یافت
گفته اند اگر کسی بر میان دو تن کوه بی بسیار و قوه تمام بیند در جسدین

ماند

حکایت کنند که شخصی خواب دید که میخویش که نظر بریل و

خود اندازد و می توانست و در اثناء منتهی امور شد و **دفع** ترش

باشند

با ویل من باشند بحسب ترشی و غیر این زینتی من بنا بر آن است که از آن گرفت
دفع میروش شیخ باشد شریف شیخی **دول** ساول زن بود یا دختر و گویند

آید

و گویند صدها غم باشد و زن اشالی یا دختر او حامل باشد و الا او را حرامی
و گویند که اگر دید که توکل ناوقت زنی خواهد که سفر بسیار کرده باشد و اگر دید که

بیشد

می رشت سفر آن بارخ باشد و اگر دید که بنده می رشت در حق شوهر یا نه اند یا نه

و اگر دید که بنده زن فعلی رشت در سفر کاردنیک کند اما مثل کنز کار

باید

او مردان خندان بشدند نیاید و گویند که اگر دید که بنده یکنان می رشت خدای

و از بنده گفته است بسم رشتن اگر سفر باشد زن رید آن ضرب باشد و اگر دید که

باریک می رشت کار دی بصره کند و اگر دید که بسم می رشت از لاف مل کند

و اولی صحنی امسال مال باشد در سفر گفتوا لعلی و ان یقولوا لعلی فقطت علیها

در بعضی از کائنات و القیز گویند دولت رشتن بنا و یل عمل شخصی باشد اگر دید که

خوشی و حاجت و از آن فارغ شد دلیل صفت باشند و گفته اند که

گفتنی و این و کائنات دلاله بر یافتن مال تمام کند مثل کف و اگر رشت

که اگر چه پیش و غیر از این در یک می رسد اگر غایبی داشته باشند پس سلامه من اجتهاد
و گویند اگر پیش از این می رسد نیز تاویل داشته باشند یعنی اگر پیش از این که
می رسد او را شومری سفر کند و اگر دینیکه اجماع می رسد منقطع شد بجای
را توقف آمد و عارض را فاسق عتقه بوق و اگر دید که من اگر که می رسد صدق
بر شومر و ماکند و با طلب ده و اگر دید که ابر می رسد در محال تعلم منزه شود

دو کدان بنا وید خوانه دار باشند با صاحب جمع صبی برین

بحسب مزیمه بپند تعبیر باید که **دول حیدان** که در راه انوالین
گویند در ناویل بدول زبان نزدیک است پس می باشد که اگر موهبید از احاطه
و عیب با محزون ماند **دول اسباب** بنا وید و کید خج خانه باشد و حکم

دولاب در ناویل دلو گفته شد **دولین** بنا وید

عرض باشند و اگر دید که در خانه خود وید و کید و عیش و شوق و اگر دید
که در کوههای د وید در کار معصم حصب نماید و اگر دید که می دونه حص او
در محاملات باشند و اگر دید که از خویش باز ایستاد در قناعت کوشد و گفته اند
دوید در شمری یا در دیم دلی ظفر باشد بدش و عه لی احکام در ناویل احکام

رفته **دهان** بنا وید مفتاح صلاح و خانه تجار شخصی باشد که انرا

بر وضع مجهول بیند محرابی بوق و در میان بسته بیند از ناویل
ست بیند را بکفر دلیل و اگر دید که فروغ نواز معهود بوق لغز کنی
و محکس بالعکس و اگر دید که بسته شده جنابو محال تعلم و نفس نداشته هم مثال
و اگر دید که گشتن در میان او بقتال زیانی مالی بوی و اگر دید که
از دما وید و ن لوی

او را دادند افتاد و اگر دید که در پی جامه او بران اگر کسی است آن مافوقی از جبهه
 نشان باشد و اگر دید که از فحاشی جانور در بیرون آمد سفری با خط کشد
 و اگر دید که بلیدی بیرون که در صدقه را بخت ضایع کرد داند و اگر دید که بلیدی
 از دمان بیرون افتد مردم را محو و با سنا کردی مخصوص جنبه دید که مردم از آن
 محترمه بودند و نمکس بلعکس و اگر دید که از دمان او جواهری ریخت فایده
 عظیم و بی حد بود و اگر دید که مردم بر می گرفتند و او را التفات آن نبود
 قولی عمل داشته باشد و اگر بیند که چون از خواب برخاست لب از دمان او
 جواهری بیفتد از مردم لب از کسی شکایت کند و بعضی این حکام در باوایل
 شب تقدیم افتاد و در **حکایت** که که شجیه خواب دید که بوی خوشی
 از دمان او می آمد و این سیر تعبیر بود باید که پیش از دعا و تسبیح بسیار کند
 و از تعبیر محذره باشد و چنان بود و **یک** که بوی خوشی از دمان او می آمد
 و هم او تعبیر بود که باید که لبش را از سرنگه بکشد و بیاطل بکشد نفس خود کند
 و از آن همه در حقیقت افتاد و چنان بود و از حاله محذره و ناخوش جواز دمان آید
 خوشتر است که بخیطه بناید **د** **ه** **ز** **ن** **ب** **ا** **ط** **ل** **ک** **ف** **ت** **ر** **ب** **ا** **ش** **د** **و** **خ** **ب** **ر** **و**
 محو و ساینده و کار نامناسب نظام که آن و اگر دید که با دمل تابی زدند
 دلیل غم و حسیه شوق در نیز موضع که نه شد و باوایل دمل بتواند متعلق خوبی
 متعین کند که از اتفاق خالی نباشد به دمل و روی صدف که است اهل
 اتفاق لب حکم **د** **پ** **ا** **م** **ا** **ن** **س** **ب** **ک** **ه** **ر** **ر** **ی** **ک** **ع** **ت** **م** **ر** **د** **و** **ک** **و** **ی** **ن** **د** **و** **ل** **ا** **ت** **ب** **و** **ش** **ن** **ک** **م**
 محو که **و** **د** **ب** **ا** **ف** **ز** **و** **ش** **ن** **س** **ا** **و** **ی** **ل** **م** **م** **خ** **ص** **ط** **ا** **م** **ب** **ا** **ش** **ن** **د** **ک** **ی** **ک**

4/26/62

و کا فرد اولت اسلام و دین دنیا بطالع شخص نیز تعلقی می گیرد
از آن فرج می یابند و بعضی بر ج و گفته اند طلاق خالص دین اسلام باشد که
صلح آید یا نیست و گویند یکبار دلیل فورمال حوس صوت نیک سینه کشند
و اگر دید که صباغ شده فورزش نماید یا نمازی فرض از وقت شوق و اگر دید
مال بسیار بخانه اوجع کردند بفر کس مال یابد لقول تعالی فالحمالات و فواوگر
می نماند زبون دادند اگر آمیز باشد امامه او بظهور رسد و یحس بالکس
لقول تعالی و منهم من ان تاخذ بید نیاید لایق الیک الایه و ارضا عید و کس گوید
بند اندک سخن گزیده باشد و از آن بسیار غم رود در او اب

فایه

آمد که رجل یا رسول الله رایت فیها یروی التایم کالی اصبه شعبة و خیرین فیها
و وضعها کلها و لم اصب منها الا خمسة فقال صل الله علیه و سلم انت رجل فطیع لصلوات
للمجاعات و حاکم لکنه که شیخه با این سیر گفت چنان دیدم
که در میان در استین داشتم و بیفتاد و گفت از قبالات هیچ کم کرده و لغیاط
و قوباله انداخته بود و بر سیم یافت مایع معتبر از فتنه بلی آوردید
که کبسه سیم بوی دادند اما نت بوی بسیارند **د پو** ساویل حلال زمین
محض باشد و نیک و بد آن بابین حمة تعلقی گیره و اگر دید که در پوایل در است
از مرتبه در افتد و نوعیه شود و گویند هشتاد دیوار افتاد بخواب
تلف مال صرطان احبابی بل اگر دید که دیواری را باند لغت قصه نفس
خود را گریه یا کند او را از مرتبه در اند افتد یا فیه معاش اروی بار استاند
و اگر دید که دیواری بروی امهال یکی مافیه ناماید و غریبه از بر روی

و اگر دید که اندر یو آیان او خفته به منقص شود و گفته اند که دیوار بنا و یل
 صاحب و جبهه می ممکن باشد بنا برین اگر دید که دیوار الی قوی بنیال می آید
 لقوله تعالى جدار ابریه ان بنقص فافاعده افاعده ان دوان در اخلت کردند
 و لاج از بر آن برداشتن و اگر دید که دیوار الی خربت نام و گفته که دیوار الی
 دلاله بعلم آن معاد کند جناحه سنان تنیل لدر قضیه حضر و موسی علیهما السلام بنا
 می فرماید و اگر بیننده ماجرای شده در زمان فوج حال شود و اگر دید که دیوار
 میگردید غسال آینه و صولت خود را در آن می دیدیم صوب باشد و اگر دید که دیوار الی
 شکافه شدن حکم در بنا و یل در صحت قدیم یافته و دیوار از کل دلیل صلاح دین
 و از آن کج یا آج دلیل غرور دین و ثابته دیوار الی که خوف بر او و زایل از آن شد
 که بدین یکی فرطید **ک** دیوار یل در صحت قوی بودی که قصد دین و دنیا کند
 و اینجا گفته اند که چندان یاد یو که در از بنا و یل بر درستی دین شمار دلیل
 شکی در بدین نیست زمین سبب در از بنی نیست و انبار حوض و بیدین سال
 مست مشغول کاری بنیال ضحیه دیو دیدت لدر یل و اگر دید که دیوار جامه او را
 از تن بر کنسید عامل با نزل بعد و دیگر از اعم و گفته اند از بنی جامه در کشته و
 تلف جاه باشد و اسباب و اگر دید که دیوار شکم او رفت حیل فسال گفتن و اگر
 دید که پیر و ن لکن نا و یکنش معلوم شود و گفته اند یو در رینه و جلد و بدن
 قصد دشمن بود بخود که در و گویند دیو بنا و یل نفس آدمی بود یا و الی عالم
 یا هر شخص و اگر دید که شهاب بن قیاف موضوعی بر و ل که آنجا مقام زنده
 و اگر دید که دیو در رینه او میروست دلیل بر این بود لقوله تعالى فانیع النیطان

در صحت بنیال از دیوار افاد در بقدره یا بنیال
 یا هر چه و بنیال با کمالی و اگر دید که دیوار بنیال

و کان من الجوار

وكان من الغاوين والردية له ديون بروتي مازل مشد منكم معصبي شوق
عافترابي كنند لغو له تعالى بنقل على كل اقال ايتيم **ديوليت** نياو
مضربا باشد واورديده درسي بستد بون ابولب بد يا مغلق شوق ولله اعلم
ديوانك شاديد مل شد يا قورند يا انك در نفعه اسرار كنند وكن دلبان دبا

خبر فانی بود، لقول تعالیٰ حَاجِبُ ظُلُمَاتٍ السَّيْطَانِ الْمَلِكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ جَاوِزٌ مَّا تُدْرِكُ
وَالْمُسْتَعْنَى وَلَا يَهْدِي سُبُوحٌ مُّوَكَّرٌ رَّحْمَتُهُ أَفَدَّ نَقْدِي بِرُوحِ رُفْدِي تَغْنَبُ

به محض تولد و گویند که خواهد که در علم شریع کند و دین جنت او را بنایت نیک
و مجنون بی شجاعتی جفا مشو اعال کرده و گفته اند بهر طبع و دلیل گفته جنت و

لیک بافت و نوح کو نالست و حکم دیو جاہ دریا وید جاہ کہتہ شد
و اگر دید کہ دریا چلی بویکه نام آن نہ نمی دانست دیو چو سلا و بند

والانسان شرمه ملائكة لقوله تعالى ربنا اخرجنا من هذه القرية الظالم اهليها
ودخل وخرج انرايد من قياس نصيبان كند ولونه اكر ديد كدر دي

اعلم انك نام آن می دانست یانه ولایتی یابد و بعلی صالح مشغول شود و از

از دینی شهرتی رفت کار او بحسب آن نقل بالا کیوه و بالکلی مثل این مصی

دریا وید جیست کفتر به تکرانکه از شمد خلب بدن معوض رفت که تا وید نیکل شدن

و اگر دید که در دین کم شده بعد از آن نیز دلیلی عین باشد و گویند اگر دید که در دین

محکم دفتہ ضابطہ حسابہ حصصی نوید و در محکمہ ایندہ لقولہ تعالیٰ لا ینالکم

عبداللہ بن محمد

بسم الله الرحمن الرحيم

بما ودين حسن بوالله باسد يه صايح لقوله يا حي يا قيوم

مشهد و اگر سینه را جدا برد و در آن طبعی مضمنا در میان مردم آید
و مسامحه طایفه ضایع اند و حکم نیک است میباشند که در توبه و استغفار کنند

ذکر ^{لاله} عال دلیل عنایت ربانی و سعادت و جهالی با شسته

لغوه عال فاد کروی از ذکر کم و اگر دید که ذکر بسیار کرد لاله نصت و
وظیفه بر دست نیت لغوه عال و ذکر و الله که نیت و انتصاف از بعد ماطلوا

و علی البهله که کند ذکر فی بحال اندیش منی فح و نصرت و نیت **ذکر**

تا وید قوی شخص باشد یا وجود شخص یا وزند و صلاح و فساد آن باب

دو عده متعلق شود و ذکر د لاله بر دو فرزند کند و قطع کند ذکر دلیل

نقصان بجه از اعضا فرزند شود و الودید که شصتها درت کرد را و بحسب نیت

شعب منتشر کرده و گویند اگر بغایت درازینند دلیل غم شود و تا وید ذکر

بنطق نیز کرده اند و الودید که ذکر او فوج شد حوار و بی اعتبار شود و

اگر دید که فوج نیت او ذکر شد عظیم سلیطه شود چنانکه با مردم آن مسرت طلبند

لی اگر حاکما بیند که ذکر صفت بسراورد و اگر سر و مشه باشند بزرگ قبیله شود

والاهمال و قوه خود شایان کرده و گفته اند عظیم باشد چنانکه تا وید بریتی بیان

خواهد رفت و گویند شاید بود و گویند شاید بود که تا وید لی عظیم بود و قیم

صاحب دریا تعلق گیریم یا ذکر و شرف آن زیاده شود و اگر وید که از ذکر او

مانعی میزند که از بی ایدم دختر کی اولی و الودید که موسی بیضی است

دختری نابکار باشد و اگر دید که بی بیضی است که فرزندان دند باشند و الودید

منشی یا حافوری دیگر میزند که تا وید از میان و سایر جانوران باید طلبند

حاکما درید

چنانچه در این کتاب اشارت شده است که اگر دیدن مال بی غیرت او را
 غیرت مال آید که ختم او شود و اگر دیدن که در حق یا عدل بی غیرت آید دلیل
 بر عدل است که بی غیرت او باشد و اگر دیدن که در حق یا عدل بی غیرت شود
 و اگر دیدن که در حق یا عدل بی غیرت آید که در حق یا عدل بی غیرت آید
 این نیز که حکم کنیز در یک با خنثی گفته شد و اگر دیدن که آب صافی خوش بوی است
 در نهالی صالح از وی بگوید آید و باغلس و اگر دیدن که کوه صافی بی غیرت است
 او را فرستاد مولا شوقی که علم کرده و اگر کنیز که مرسته بیند کنیز فرزند خود
 و اگر بر حوالی ذکر به مایه نجا و بر در کی مشهور کرده و اگر کنیز بی غیرت
 سال کرده و اگر دیدن که در خود را بکند و باز جانی نداند او را فرستاد برود
 و یک در عوض بیاید و اگر دیدن که کیسه ذکر او بکشد از وی بداند کیس منفعه است
 و اگر دیدن که در کوشش شکافت و غنای کنیز بی غیرت آید از زبان مال و در فرزند
 و اما در ذکر دلیل بی باکی مال باشد چنانچه در حکم ایاس بی غیرت یافته و اگر دیدن
 که در کوشش او زنده حالتی نباشد شوق و اگر دیدن که در کوشش بر میان بسته بود
 یا اند دیدن که در کوشش در خوف او رفت دلالت بر ایمان نبوده شوق او را
 و ما لکم تستویون ان یمنه علیکم حکم ولا ابصار کم ولا جلود کم ولا جلود فی الفروج
 و اگر کسی بیند که آتش از ذکر او بیرون آید بر او لعن باشد شوق و اگر کسی
 در باغ دیار خود ملک کند و اگر دیدن که بی غیرت آید مال بی غیرت بگوید
 یعنی خود مطلق دلالت بر مال کند و اگر دیدن که در او بر منته و قائم بود و در کوشش
 در کوشش شوق و ظفر بیاید بر دشمن و در کوشش او بر منته بود و خائف از او باشد

باشد

بیم

و تا وی اچیل بر سر می افتد و او را دین گفت اند و در **حکایت آمده که**
نخواب دید که در آن چند بر فکر می کرد بر آمد و با بنقر اطیلس عظیم گفت
و تعبیت بود که ما را در این باخ آمده و عاقوب و فاه بیامد **و حکایت**
نخواب دید که در آن بسیار ز باجیلان او بر آمد بود و با بنقر عظیم گفت
که دلاله بیفتی و ما را که بفصل صبح باشد که با نخواب دلیل گزینت شمع و شمع
و چنان بود که گفت **نقص** خواب دید که طعام در سوراخ ذکر می گفت
و عجب گفت دلاله بر صوت می می بجای طعام و ما نیست و عجب دید که طعام در میان

می نهاد دلیل گزینت شمع که طریق دمان می شد است و بیان رفت که اندک
دمان دلاله بر صوت کند و **بختگان** خواب دید که ماه از اچیل
او بیرون آمد و بعد از آن بود که عجب از او بوجود آمد **و حکایت**
از زبان بوقت بی وقت دلیل غم بود و عجب ن بزار دین و

اگر دید که در فصل است دلیل قنایان باشند چنانچه دیدن
قوه ایمن دلاله بر راست گفتن کند و لیکن جمله مقولات است **و حکایت**

تا وی در فقه یا سبب خطای می رسم ؟ در اچیل عجب بدین صفت بود که او در صبح که اند
و گویند که را اسوینند او را با دغنی ملاقات افتد و اگر دید که لا اسو در خانه او
آمد بایه که از عید میوه حکار احسن بایه و گفته اند که او دید که او بگوید و منبت
در آن گشتن و عاقبت شفا بایه **و حکایت**

و حکایت در تا وی بای دغنه تبیین **و حکایت** سبب با وی ولایت
می باشد و سبب با ناچ بجای رایج و سبب با چرخ و صورت ترین یا عفت **و حکایت**

تا وی اچیل و دین

و اما در اصلاح دین و دینی شخص به و سارع دلیل و مجامع صوری و دینی
 و از این گفته اند که مرا بر راه راست بود بخوبی دست بر میخیزد و اصلاح و صواب است
 و اگر راه مستقیم نبیند و راه بر او راست نباشد دلالت بر وجه و باب موافق با بد
 و خیر و توبه لازم دانند و اگر دید که بپای می رفت در پیدای عتبات یا بقیع باشد حق
 خود با ساقی از گشتی استخلاص نماید و بگویند با کسی و اگر دید که تیارگی و رفت
 و گمانش آن بود که بر راه راست می گشت در دین و دنیا بر هیچ قوم و صراط
 مستقیم باشد و اگر دید که از راهی باز گشت توبه کند و از غم نجات یابد
 لقول تعالی فانقلبوا بر حقه من انتم و فضل لم یقسمم سوء و اگر دید که از راه
 راست مقصد رفت با دشمنی جدا کند و اگر دید که برای تعظیم کسی از راه
 بکوشد از بهر مصلحت دیگر بی معنی دینی فرو گذارد و اگر دید که از بهر دنیا
 بر سر رفت دنیا او را فریفته باشد و اگر در راه سب و کذب روان یا در میان

بیند

دلیل از سر خود که بر راه راست می نهد و بگویند با کسی **راه راست**
 چنان چنان یا کوین باشد و حکم لیس در تاویل در تفسیر یافته **راست**
 دلالت بر موعود می شفقت کند و در دین و دنیا او بخت بود و گویند شخصی
 باشد که در امور مردم مداحان نماید و فضل کند و در **حکایت**
 آنکه ابو موسی اشعری بخوبی دید که در جوانی طرق متعددی یافتی جاسا خج
 و غضب حیرت نهال که بر کدام راه رفته و ادیک راه از آن اظهار کرده کن
 و بگویند چندان سخنان و اشجار رسول علیه السلام با صدیق رضی الله عنه بود بگوید
 و توفیق یافت و بگویم صواب چنان است که **راست**

در تاویل بر ما تقدیم یافته و گویند اگر دید که در میان میگوید در بدو عادت
 اقول تعالی فذهبا بینه ابتدای عتقا **نکته** که بطور موعظه بود تاویل
 منفعه باشد و بگویند **باب** میان حکم ها که در هر دو خط لغوی شده گویند
 اگر حویض بیند که در باب نمی دهد و او را خطر بود و گویند در باب دلاله بر شخصه اند
 که بطریق مزین خواطر او را دشتواف را جذب کنند تا وایل دم با اتباع کفای
 و اولاد نیز از این قبیل نمی تواند بود و از خودی شریف می سازند **فخشا**
 تا وایل خوف و عزت مردم بود و اگر دید که در خار خود را خوب و خیار
 می او لغویان و جامه و نشان بنا هت شوق خصوص حنف آنها سینه بیند بکمالی سینه
 و سفید باشد آن سرف با فوج باشد و آنرا در این جهان بیند حکم کنز صحرای وایل
 آیه تقدیم یافته و گفته اند که در وی نیکو دلیل بسبیل مان **معمور** بود شرف بدو عادت
 و اگر بر وی خوف نقطه ها سفید و سیاه بیند دلاله بر آن زند که بوجه عمل صالح
 مرتکب مصیبه شده یا اهل از حجت توقع مالی بیش فاسقان مرفه باشند و اگر بر وی
 خرد بینند غیر محمود بیند قریحه چند بروی جمع آید چنانکه در تاویل نیستی
 لغزشی و اگر دید که آن صحن را بسته و آن قرض را بگذارد و گویند اگر دید که
 بخلاف پیدای روی کوی صفت که صحن بسیار بر آید بود عنی شده
 و اگر صحن بایستد و دید که آن قطع رحم کند یا اهل کمزالی بخلاف شیخ مصطفی
 و اگر دید که در پیش بر گشته بود از باب دولت از او ارض کنند و اگر دید که در
 کج شد پیش نپا شده و اگر بیند که در پیش شیخ گشته که خشم فروخته و در
 نزد سید اهل پادشاهی دلیل بر به شوق و کج خلقی که لغوی علامه می گویند

معنی شکسته دلاله برعه مینه لایه و از ان خراشیده بر ملاه و زیان
 در کمال زمان و اگر خود را دوری بیند تا و یک نظر شاق باشد و اگر دوری
 از محبوب بیند میان مردم اصلاح کند و گویند او را فوز باشد و دور
 است و چشمه ها و علی مدنی القیاس تعیین باید که باین قسم پیش آید
 مد و حوالی و برعکس و یک حوالی و یک زنت و اگر یکی را زیان از حد محمد
 سفید و نورانی بیند نشانه باشد برعه لفظه تعالی و اما الفی ایضا
 وجه هم فنی رجه الله و برعکس بالعکس لایه و باین قیاس گفته اند که باسخ
 روح شایسته دان بهر روشی رجه خدایتی منزه شد سبیلان بیان در دارن
 زردی آمد نشان دین مالان و در سیاه است و نیک کرد احوال
 مکه او است زو و خواهد بود **حکایت** گفتند که بهلوانی مشهور شیخ
 چنان دید که روی او سیاه گشته بود و معتزله که در مصافی شلین یافت
 و چنان شده و **الکی** بخواب دید که روی او سفید گشته بود
 و بعد من گفت از کسری خالی نباشند و عا قریب و هنی یافت و اگر روی
 سیاه با جامه سفید بیند او را دختی آید لفظه تعالی و اذا شرب احد هم
 بالانی طلق بهم سوخته او و کظیم و در **حکایت** آمد که محمد بن خلیفه
 بخواب دید که روی او سیاه گشته بود و چون بیدار گشت لیر آید را آمد
 که و اما الفی بن اسودت و جو هم اکفرتم بعد ایانکم و عظیم بهر اسب و صوره
 ان و هیا با معتزله ملازم تقریر کرده و میهم کدام تعیینی دل بد بر توانند
 و ابیهم که ای که تسال صناعت لایه اتفاقا در هر طرف و او را استحضار

دانان خدایا بر سپید و گفت ظالمی امیر المومنین را بجایه القیامه از عالم میبرد
 دنیا الهی که متعجب خواهد شد و چون دلیل بر صحت آن بآیه مستشهد است
 و خلیفه را در همان شب دعوتی بجهنم آمد و او را در راه فرستاد **فیه**
 خدایا دیدن آنکه از صلیحا ملک ظالم را بخدایا دند که بخلاف زمان بیند این
 شکل کریمه صفت و آیت الم تر کیف فعل بر بدل بجای ارم ذات العالی خوانند
 و معتد گفت چنانکه قوم عالم ملال سوفی و بیستم روز چنان شد و در مظهر مظهر افکار
 که شهادت آن باین سیرت گفت که فیلی شد کوبت با جنت با مهران طبع لیل کسب
 حمدش تیر و فاش کویا و این سیرت جود عالمی که از این فیه که خدایا
 که ان سیامی مال او شد و اید **عراو** کست قاصد از ناویل **بافیه**
 تانه بس در مخان شد که در **کوش** موه و موه یافت **یسار** و حکم با **کوش**
ک استفید بنا و بداهه شخص بوق و رقه که **کوش** ضعیف بین شوق و الودیه
 در دوستان بردایی مرتدنی بوق ما و جود فقر در صده **کوش** آید و لو بند رد ادال
 بر زکند و کوشی بیند که رانی بروی به سوه در حق اول لسان که و الودیه
 در جایی که منته از وی ضایع شد از فقر است شوق و بعضی از این لسان در وایل
 بند چسب امتضا مقام ندمیم یافته و **حکایت** کنند که شخص باین سیرت
 چنان دیدم که در جایی نواز به میانی داشتم و کنار ها این **حکایت** گفت بعضی
 انقدر آن بالا گرفته و فراموشی کرد و چنان بوق **سین** بنا وایل **سین**
 لقوله تعالی و اعصموا بحمل الله حیف و الودیه که بطریقه به بعد ریمان **سین**
 مثل آنکه بر ریمان نشسته بود یا نوبی دیگر از انواع لعب بر دین استدل که

و الا ان دلی

اگر آن رسن از ابریشم بیند دلیل عشق با دل با معشوقه کند و لطف از رسن
 جدا باشد هم با خالق و هم با خلقی و اگر دید که رسن در کوفت منتهی عدل رسیده
 باشد و اگر دید که رسن کسب انداخته میان ایشان وصلی رفته و اگر دید که
 بر فوی پیچید و آن را ولایت باشد و آجر را نجات و اگر رسن بر هم پیچیده باشد دانه
 بر صفت کند و اگر دید که رسن را بر سر بسته بود و او را در ها که رسن را
 طلاق دمه و اگر دید که خود را بر سر از جانی او کج بود ترک حاجتی عالمی
 مبنای کند و حکم رسن تا فتن سفر باشد چنانکه در نیا و یار با رسن در میان
 اندر رخ یافته بنی اگر بیند که رسن خود را بر کوه و از آن رسنی یافت آن بهر
 کوهانی در رفع رشتنی ستانده و اگر بیند که رسنی از بست شکر نموده دانه بر آن
 کند که خونی چند بر کوه او باشد و اگر آن رسن از لایف بیند دلیل عشق
 و اگر از ابریشم بیند لایف او را رخ باشد و **حکایت** کند که شخصی
 بخواب دیده که بر خود را بر سنی سیاه بسته بود و او بکشی و با آن سیر
 و تصویر کند که اگر خونی ندید در حق او احسانی کنی؟ کمتر رسن سیاه با بست و ترا
 بروی است و گفت بی من صدق ما در روی است و اگر که گفت این حرف را دید
دیگری چنان دید که رسنی بی باقم و بکسخت و معجز
 اگر بیند بر سر عدل است نقص کند و اگر بر عزم سفلت بر کوه والا
 متحمل شده و با شیخ در معامده بود و ملاقات کرد و از آن جماله غیبی نموده
 و در راه بنشیند آمد و **هر حرف** نانی از مشامین جو رسن چنان دید که رسنی
 از ایشان او بخت بود و آنرا اعتضام نموده و در حالت پیدا شد و با آن لون
 مصری گفت و تغییر کرد که

لوسوه

که در اسلام یا طیب و بآن چند روز زامدی را اندسته فایده خالص
وینکه خیر توفیق اسلام یافت و بعضی از احکام پیش در تاویل بانی بودید
استطاعت بتم آمده **حکم رشتن** در تاویل قول باین دید که **رشتن**

تافت و در لودن کسی انداخت و او را بکسید حاشا فیا دبی کرد و اگر دید که
کوسن را بکسید هم حکم فاشد باشد و گویند رسته دلاله بر تنه کند و اگر دید که
رسته تا فته از جانی یافت بگو ائی محتاج شود بقوله تعالی حتی یثین لهم الخیطة
الا یبصر الخیطة الاسود و تنه حکم رسته در تاویل سوزن خواند که آن شاکه
و حکم **رشته** ماکول که اندر لغه رشتن می خوانند همانست که در تاویل
آر دینه گفته شد **مکمل** ساویل عرض باشد که بید که چنینی شکل بود

به ان چنین عریض باشد و حکم **رطب** در تاویل خوانند هم یافته

و دیدن **رضوان** تاویل دارین باشد و این بجائید اند
هر آینه بکوب در رضوان به کام دل یابد و سلامه جان بل اگر در دست

یا انکه از چیزها که همیشه خیری بود در مد زود رحله کند و اگر دید که هر چه
بوی که او را فرزند آید که دانا شود و لغت اند رضوان در تاویل از سلطان

رعد تاویل خوف غدا باشد یا سبب خدای یاد بایند
جنانچه در تعبیر ابر گفته بل چنین در خستای باریدن بیند دلیل غیبت و کت
و غواچی نوبه و گویند بخوبی در بعضی معنی را ادا بین باشند
را شفا و محبوس را احیاء و لغت اند در بعضی باران مستقر در غروب
بفد و مقیم بر طایفه لغت تعالی موالی به یکبار ازین خط و طعنا یعنی خوف

او طعی

۲

منالکما وکلوم من الرزقه واکرد به که از ان میفت و صیتی باید و الا حلیه
 به یی ربه لغزله تعالی ما لهذا الرسول یأکل اطعام من فی الاسواق و

حکایت کنند که مندوین بخیل بخواست دید که بخلاف بیند آن کاغذ
مراغ ندان و باریعی گفت و تعبیر کرد که لیل سخاوت لب و باران قتل
و عاقبت و فاء یافت گمنامی برین رسید و زامه شد و غما منصرف
و یکری که بسران منافع منت جهان دید که نا مضبوط
رفتی و معتبر گفت دلاله بران میگذرد که ان بسر فحاش و خسر
تأخ شدن و با صدم اختلاط که جهان بود و حلم راه علی حد تقدم یافته

تا به شدن و با هم اختلاط که جان بود و علم را و علی حد تقدم یافته **رفو**
که من بنا و یل حضورم بقویاتمه به خداوند جامع نملان و بعد از این غرض است
و اگر دیدی که جامه خود را ز فو میگرد باغوشی نوح کن یا بالشی صحت دهی

باشد

وقت

قصہ تاویل غم باشد از جہد ممیّت و حضور عنایت و جلال

وزن با فضیله بود و مرین را طول مرض بن محبوس یا خلاص باشد خاصه
 بهت عید بود و گفته اند اگر بیند که در منزل خود رقص میکند و اهل منزل را
 در حوالی او بودند و هیچ غریب حاضر نه ایستاد ایستاد بود و اگر دید که زن یا کتیرا
 یا بچه را قاپ او در رقص بودند دلالت بر فحش و زنی عام کند و دفع طفل
 و یا بچه از تنه که کتیر طفل نکند و اگر گفته و اگر چنین خواهد شد بختش گشته
 اگر چه میکند او را بسیار زنند و اگر دید که در خانه **گرمی** کند و یا در لخت
 در از آن که مقصود باشد و یا به ایستاد در و یا در لخت که میگوید و
 و این همه گفته اند که بچه و رقص کند نکوست و بارایشن است در ملک بهت
دگر که از میان حکم گشته که در روایت گفته شد **که** تاویل اهل
 بیت شخص باشند و اگر دید که یکی بر اندام او زیاده شد یا نقصان یافت که کند
 که آن اندام بکدام یکی از خویشان منسوب است و بدان در تفسیر کنند و خبر
 آنرا که سوختن را با کابریه تاویل کنند و از آن جهت و یا با خوان
 و اولاد و شوکا و اعوان و از آن شکم بخویشان مادرش و از آن بخت بخویشان
 برین و علی هذا اقصی یکی دل مقصود را بنام قیده اعلی کرده و دل بال مقیده
 بیند و اگر دید که او را دل معصومی از اعضا پنهان خف کشا دهنه و آن را بید
 و خشک شد منسوب آن دل و فاته یابد یا مصیبت دهد یا غلبه شود و در حلق
 که بغیر از آن و متعلق علی گفته و اگر دید که در آن قصه کردند از منسوب
 که دل معصومی بگوید منسوب به رخم بیشتر و اگر دید که جوانی قصه بطلان کرده
 از معصومی که در تنه پنهان منسوب و میگوید که دید که پنهان که بگوید
 از منسوبان که در دل و فاته یابد

و مکرر آمد

و عکس که خود مدخل شود و اگر دیندار قصد دیگری مثل کفایت جوی طهر کند
و میان اینها مراد افند و اگر دیندار با کفایت سخن بگوید و میان مردم
باید افند و اگر دیندار با کفایت سخن بگوید و میان مردم
که اگر دیندار قصد کند و تمام خصلت او مستقیم است خطی نیست باشد یا اگر در
بازماند و اگر دیندار قصد کند و خصلت بیامد و طاهر شد نیافت و بی نفس
لازم جملتی بود سخن از مشروبات دست لستند کند و بقدر آن که احسا
کند باشد که اگر دیندار با کفایت سخن بگوید و قصد کند و دیندار
منسوب به دست دیندار شود و اگر دیندار در خاطر است که قصد کند و دیندار
داشته باشد و اگر دیندار غلبه نفس در حق کند در مرد او به غلبه افند و اگر دیندار
مردنی او را قصد کند از بزرگی فایده یابد و اگر دیندار قصد غلبه کند
حاصل شود دیندار او را و اگر دیندار قصد بیند که او را قصد کند و دیندار
و گویند صحیح است که در آن سال بصدقه دهد و دیندار صحیح باشد و گویند
اگر دیندار را دل او بکشد اندک جمله الحقی یا طهر است و خصوص جملتی که خوانند
و اگر بیند که بیک رکن بکشد به از جوابی باشد و قصد که بیند سخن
خصلت بود و گویند از آن جوان دلاله بر ریاست کند که بکشد سلطان یا مال قدر
نیز خصلت از وی بکشد و گویند اگر بیند که آن جوان قصد بیند که این مطلب
از طریق سلطان باشد و اگر دیندار عالمی قصد او کرد و غلبه ظریفی گرفت و خود
مردم از عرض صدقه گزیند و اگر دیندار که خصلت در طهر گرفت و دیندار غلبه بر عالم
و اگر دیندار از طریق بکشد از صدقه بر احطای کند و قصد از وی بکشد

وایستد و بخت بد و از دست چوب استقام بکار خیر و نشان یا تضاعف محبت
 که بخت چوب منسوب باشند و گویند اگر صاحبی بیند که او را فتنه که فتنه فرج
 و نفع یابد و اگر صاحبی بیند ملاقه و غرامه کشد یا در خصوصین اند و اگر دیده که رک
 باسلین یا فتنه یا فتنه کار او پسند شو و رک الحکم حلا و لیر یا تن و اگر دیده که
 رک سر از ریس خود استنادی و لفظ سایل را در آمدن و فرج خوش جانان
 و اگر کسی ندیدم افتاد اعتبار یابد که در **رک** بنا و این شغف می باشد که طعن
 در حدیث ما مودم کند **رک** بعد در کار ساد لیل راحه باشد و اگر دیده که در کار
 بهج سه اسرار یابد **رک** در کار کالات و ملوسات و غیر این چیز
 که اند و سینه و سبز صلاح دین و دنیا باشد هیچ زانرا نشان و مودم که اگر
 و ازرق و لود مصیبه و زه بیالان خارج در او یک جاعه مد که است و بعد لیر صفت
 بر سید استظلال از طرف انوار دفته اما انکار در ریحی اولای نه و اذا
 تکتز و تقو و در خطو چه او که دین چیزها را کار یک مودم نشان و نشان
 و نین نین و **رک** بنا و این نامدنی صاحب غیب است
 که بر و نینانی نند **رک** علیه الله صباغی که در و رکت نینان نند و
 گویند خود نینان گویند چنانچه در او یک بیتها در خطو چه بیان نند و گویند
 اگر دین که صباغی را بکشد خوف او که بود تا از بهر او طباغی که در لود
رک مان حکم مودم که نند **رک** بنا و این
 خالی کتاب غذا باشد از مردیانی که با کین یا خویش یا دشمنی محول
 مودم لیریب دند و مودم مکاتب که و اگر دیده که معانی را می جسته یا می شود

با باونی جنک میکه از بری رسید بوق و اگر دید که باونی باری میکره ست
 عدل او را دوست دهی و سایه از نی بوق و اگر دید که روباه باونی جابلون
 و ام دار او را دوست دروغ فرین دغده و درگزیند زیش او را و با ^{هسته}
 و ام دلمی گیردش ناگاه بخور بکیردنی کند و گوشت غیب روی طریف ^{است}
 و بونت روباه دلاله بر مال کند که بحیل حاصل سهف و اگر دید که گشت روباه
 میخورد یا او را می طلبید یا بکشد رحم نیندونی رسد و برون حقه یاب و گویند
 و گویند روباه دخیجی باشد از قبل دیوان و اگر دید که در باری را گرفت
 فرض خوانم یا جمع بون رسد و اگر دید که از بکشت در آن محامایا در اخصصه
 میان ایشان مصالحه دهد و گفته اند اگر دید که او را بکشت زنی عزیز
 شریف خواهد و گویند اگر روباه را بیند دلاله بر ملاقت روی شریف ^{کنند}
 یازنی ستر یا آنکه یا معده ی غنی نماید اخدی یعنی باشد و اهل روم گویند حیرت
 روباه دلیل نقصان مال و جاه بوق و شیر روباه خوردن غلبه انسان بوق
 و مریض را صحت و محبوس را خلاص و گویند دلاله بر خرب کردن و با وایل ^{نجم}
 و طبیب نیکو اند و **حکایت** که تبحر با صدیق روی لسه عتبه گفت
 چنان دیدم که بار روباه با نان میکره فرجه که مانا معده در فرج زنی ^{است}
 بوق روباه بارش در حوالت و بیداری فری چندان ندانده و چنان به و بوم که
مضحک بحول دید که از مشرق تا مغرب بر از روباه بوق و ^{چون}
 شکستند در آن تو محو و جید بسیار شود و انار آن با ظماد سفید و چنان ^{است}
 بنام ویل و بنده بود چنانکه گفته که در یا باله باشد و باینه نصیب باید که گفت

و اگر بپند که رود درخت کشته بود و قبل بسیار در این واقع شود و اگر بپند
 که شمع کشته بود و قبل و قال به بیت علماء در میان مردم لغت و لغت اند و حال
 بنا و بل جلیه باشد و شیخون بالنا. منده و چون بالنا بخراسان و فرست بالنا
 تمام یا روم و بیل بالنا. مصر و و در کر بالنا. ارمیه و و در آل بالنا.
 خوارزم و کرتا و بیل کوه بود و در کندی و در زما و در این مالک باشد و اگر
 دید که یک این رود و ما خورده یا بالنا. شوق یا و در کوه یا و به باید بحسب حال خف
 و اگر دید که در مری ازین جمله غل شد تکلیفی بحسب الیه ان رود رسد و اگر
 که ملاک شود که تکلیف کست و اگر دید که از سر و من از ان رود ما باز چیست
 از شت اناس که رود بودی منسوب باشد از شرف لغت اهل فلما جا و در موالدین
 مع لایه و اگر دید که رودی ازین رود ما از راهی که می آید باز است و است
 این دیار مع و ل شوق و میله بنا و بیل و لای ظالم بود و یاد شرفی بحسب کس
 و اگر بیند که میله بی او را بود و بنشیند و در بعضی مواضع حیات ظلمی
 یا ما رفته جنای خصمی و بنشیند خود را خلاص دهد و اگر دید که بر روی سیلاب
 بگذشت در ان قضیه غالب آید و گویند ادیتی یا مرضی باشد یا خونی چند
 در این موضع واقع شود و اگر دید که سیلابی باطل مختلط می گاه او را در مری از بیل
 بالنا. باز دید آید و اگر دید که بهتر یا بیل انرا منع کرد بشخصه انعامه نماید و بیل
 در مری منع کرد اند و اگر دید که در مری را از خانه خود بگریزاند و در مری
 که خفته ماند و کوه اند و اگر دید که از خانه یا ان محل را خراب کرد اهل اجارا
 نیم ملاک باشند و اگر دید که سیلابی بشهری یا مرضی در آمدن و انرا خراب کرد

بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
وكان عذاب ما شئت لعلوا على فارس لنا عليهم الظوفان **روضة**

جانی بنوایل بنو حنة بسیار دمنه باشند وگویند اگر جنگ بینه دلیل حج
لعلوا فلان بود عید فی ذریع عندینک المحکم وگویند دلاله بر فکر ما خال

کین کله لعلوا لعل لم تراهم فی کل وادیهمون واکردید که رودخانه بر بر
بر و بنو حنا حه احداث میکنه و فاته یابد یا فرزندان یا حویتی از ان او ملکان
باصطلاح بنفیس یا مال او رست و اکردید که رودخانه بکدر شست سمعی یا مرله

و اکردید که رودخانه اقبال واران رحمت نیافت از بالشت عطای یابد بافت
باله محروم خود فایه بیند **رو دکانی** بنوایل خیر و منفعی بود

و اکردید که رودکانی او پیدا شدن یا دختی را استوهر دمنه و اکردید که
بچه ازان پیدا شد اگر وضع کنی باشد دخت او را استوهر دمنه یا فرزندان از قبل
ونی و فیه و شمرنی یابد یکی اگر بیند که از دمان او بریزد که دلیل صفت و نعلین

لو باشد و گویند رودکانی دلاله بر مال حرام کند و اکردید که رودکانی او برین
و بعضی ازان شکم را بست و باز جانی نداد دلیل و فاته و ضعف او باشد و گویند که
دید شکم را استقامت و رودکانی بر جانی حویتی یافت آنرا که فرزند نباشد
دلاله بر فرزندان کند و فقیر به دلیل استغنا شود اما اغنیاء او را با جودیه

بطریق استوار باشد و اکردید که شکم را استقامت و بر رودکانی در این بنوایل
آن بگفت به بود بگو کنی را که عظیم عکین باشد که ازان فرج یابد و گویند که اگر
دند که رودکانی معنیه دلاله بر غر و صفة فهم باشد **روز جمعه**

دین تاویل سفری با فایده بود و آنکه کار بر زبان او جمع شود و اگر کسی
که آید است دوست یهود باشد و اگر در یکشنبه بیند دوست نصالان باشد و اگر
در دوشنبه دوست اهل نغان باشد و در سه شنبه دوست اهل نسال باشد
و در چهارشنبه دوست اهل بدغی و در پنجشنبه دوست اهل لیلان
و اگر مثلا بیند که روز آینه یا دوشنبه یا پنجشنبه است و فی الواقع روزیست
یا یکشنبه یا چهارشنبه باشد دلیل آنست که بکالان مغول شده که نصیب کند
که غیر است و فی نفس الامر قیاسی است ان الحواشیا باشد؟ سه روز اول
شریفتر از چهار روز آخر است و گفته اند لیز تاویل بر وجه مخصوص است چنانچه
در تاویل نما معلوم شود و از آن روزه و شب هم بدین ترتیب تاویل کنند
و بنعکس هر کس که در اول کند بر حق و در آخر بداند بران کند
که در اول مطلوبیست و علی بن ابی طالب نهی اوسط و لغو باید کرد و اگر
تمام روز کار را در روز شنبه و شب و در آن نیست و آفتاب غروب نمی کند بدک
می آید و بجهتی بود که از نظر غایب می شد بالقاء آن مملکت را بنفیس خود
ضبط کند و بدینگونه نگذارد و تمام خلق لشکر او شوند و محترف در میان
و مجموع در غم گذارند؟ چرا که آفتاب را بزم تاویل کند و از اینجا بگویند اگر
بالشانی بیند که اگر آفتاب یافت از بالشیانی بالا خود بگوید باید و حکم روزها
مشهور بحسب خوف مذکور است **روزی** از هر بنفیس قتل می آید
از به نام بود دلیل خبر **مروان** تاویل توکل ناشایست و غیبا باشد
و شاید که ملتزم سکوت شود؟ در اینجا باید که السکوت در غیر الحقیق

و اگر دید که بارون ناسزا گفت در دین بویا باشد و اگر دید که در ماه رمضان
 دلبسته عسرت و غله بود و گویید که شدا بد خاصه عرض فرماید که لی غلب
 در رمضان بیند و گفتند تو فقیح حفظ قرآن یابد اقول تعالی شهر رمضان اگر
 اندل فیہ القرآن و گویند که اورا السری آیت و اگر دید که سهر افطار کرد و روزه
 حال یابد یا در سفر بیمار شود اقول ان تحت کان صائم مریضا او علی سفر و عده
 من ایام لغز و اگر بیند بقصد روزه که است دلیل غلبه بود یا اندل بر بعضی
 از لفظام شروع عظمی بالله استخفاف کند و این عده گفته اند

گویند که اگر روزی یک بار بر خطرات بین اهل صواب و گویند دلیل
 سفری شکی شوقه لذایع المستعبد بها و گویند بقتل نامشروع اقدام نماید چنانچه
 اگر بیند که متعبد اینک لفظ در رمضان بقصد افطار کند؟ لی غلبه بود یا اندل بر بعضی
 و روزه روزی یک بار پیوسته توبه کرد از گناه و شد رسته و اگر دید که سالی
 کند مرتب بغداد توبه حج گزاره و گفتند اگر گویند یا غلبه بود

مهری باشد از مرض پیوسته اقول علیه السلام صوموا تصحوا و اگر دید که اصیام الله
 در هیچ حاضی مجتنب باشد و اگر صایم الله بیند که از فطار کرده غلبه است که
 یا در مرض صعب افتد و اگر بیند که روزی مرتب و ندانست که فرض است
 یا سته متعبد ندردی شوقه اقول تعالی ای نذر شد در عزم صوما و گویند که اگر

عظمی موت بر او بود و وقوع شدی خایف باشد اقول علیه السلام الصوم جنبه
 الیه و شایع از لفظام تا بیکه مستفاد شد و اگر روشنائی طریقت
 نمیدید بحسب تله او آن شروع شود و بدل شمول یابد اقول تعالی نعم و رحما

آمدند از آن مقام بنویسند علیهم السلام در سال فی بحال دید که فتنی از فریب فرزند جناحه
 حصصی شام از آن روشن گشتی و مصطفی علیه السلام در آن سال مبارکی و لوهاوت
 و کله از ملوک مندر بحال دید که نوال از طرف عرب ساطع گشته با همان مرتفع
 شد آن و نه لو آن افاق را فرو گرفت و آسمان سرخیز زمین کردند و ستارگان منورند
 و فرزند آن ایشان خیره ندان و با برهنگفت و تعبیر کرد که پیغمبری از آن و بر سرش
 و دین خود را اشکال کرد آن و فرزند آن را بید کی برده و عا قریب خبر یافت
 و دعوی از آن پیغمبر علیه السلام بایشان رسید **خافان** بخوابید و ناله از
 تمامه سطح یافتی و با آسمان طلوع کردی و مرگ بد آن بوج نودنی با ملتفت شد
 و هر که از آن اعراض کردی او را بسوختی و کشته و سوخته آنرا از قید اعضا داشت
 لعلام می نهاند و حکیم معبر در آن ناحیه بود بخواب با وی گفت ظالم اینجاست
 زمان خورشید که در آن یا خواهد کرد و دین او جهانیکه شود که مرگ مطاوعه نماید
 خلاص یا بد و هر که مخالف او کند با نسی قوی بسوخت و بان بود یک خام علیه
 السلام رسی شد **شخصه** ناله الفخر طلال الذکر بحال دید که اندام او فانی شد
 کشته بودی و نور از آن سینه و با جگر گشت تعبیر کرد که مالی و دگر می بانی و سوالی و بار بود
 و با جامه دان بزار رفت و لغادر از مندم لطیف و غنی تمام یافت **روغن**
 بنا و بیل فرزند بود یا عالم یا مال جناحه در آنکه خائف تعبیر کرد که فرزند و ساید که از میان
 باشد و صادق رضی الله عنه تاویل روغن بزن عید و کین ل خوب غرقه و کوبید
 روغن دلاله بر نتیجه شریف نفسی کند که با هر کس اضلاط داشته باشد
 یا آنکه مختلط شود ثبات غایب و دروغ زبان و بیرون دلیل علم شود فقط و دیگر

فرزند آن
 فرزند آن

بر بدن مداوخته گشته تا مائه بناوید منافع باشد و عمل بخار روغن سرخه ها و
 سه ماهه که از مراب اما روغن بنفشه و گل بنفشه که از دما قیاح بدن
 و از آن بنفشه و سر عطا اکا بر بود و از آن یا سیمین غلیظه که از مرده و آن عاید
 و گویند از آن رینون صنفی و خیری باشد که از رومیان حاصل آید و اگر دید که
 روغن بنفشه ام مالیده بود که دلاله بر آن که صایم و الدس باشند بی اثر نیست که
 سر یا بانی او بر روغن مغرط الکوه بود یا رسوه و اگر دید که روغن زیتون یا از قدح حبه
 بر مردم می مالید بامردم مداهنه کنند عمل مخصوص که بیند که بر یا دیگر می مالیدند
 لغو له لعل و دوتد هر دو هون یا آنکه او رسو کند در روغن یا مای منعم که آن
 الا روغن برینون که صعب خیز باشد لغو له لعل من سحر مبارکه و نیونه و ازینجا
 روغن زیتون فرج است بخوبی و روغن زیتون رنجما و عذلب و اما اسامیدن
 کو روغن زیتون دلیل سخن باشد یا مرض و گویند روغن منته دلاله بر زن
 که ساق کرده یا مرده فاسق یا بفریب و بالعلی و اگر دید که دیگر روغنها بضرر حاجه
 می رسد یا بدن ربه و بد شوق و اگر دید که جامه اش بر روغن زیتون غلیظ شود
روغن فرشی بناوید مدهی منع باشد و اگر دید که در روغن او بی فستق
 در کین جنان پسته خوش میشو **روغن** بناوید ظالم بود و گویند حاج
 منافع دیهونی باشد که سوز را بر خیر احیا طاکنه و اگر دید که روغن می که راحت
 در خصوصه افتد و بدان شده یا بدیله الر دایم بر و رنجی داشت باشد زخم
 خوش خوی خورده و گویند روغن بناوید مای باشد که از قبل اتصال حاصل شود
 و روغن جود هر ایشانست و گویند اگر روغن بیند سخی مکره و بنفشه یا بنفشه

لغوا

بر روغن

کوشش بناوید بقوی حکم کوی که اندک مدتی حیات باشد بدان
و بقوی دیگر آنکه کوشش منطوقه در بناوید پیشها منتهی شد و حکایت
کنند که خلاد بن عقیق که شریبی نام بود خواب دیده که دو ملک بیامدند ملک
و بان کوی در کوشش او که اختندگی و جوش پیدا شد که بوق و با عریضه
که آیند و حکم بسپارد روی بعل حد خواص آمد و بناوید **روایت**
بلغتر خسار رفته **روایت** بناوید خادش با پیش خاص توام انکار در خسار
حاکم گفته شد و شاید که خدمت اهل حرم کند **روایت** حکم بقیع
روایت شریف بناوید بقیع باشد از قید خویشی یا دینی و از این
توشن دلاله بر ملا و نداده کند و خدمتش هر از دیدن **روایت**
سبب بناوید جو وقت و برجای خود بیند دلاله بر فو زندان شریف کند و انظام
کار یاروست و فاداریا توب و اگر دید که بوی آن بشام او رسیده او را ورنه
هنرند آید چنانچه در بناوید بلخ گفته شد و اگر دید که ریحان از زمین کشید
دلاله بر کوی کند بقیع آنکه بر کسینه باشد و کویند از فو زندان خویش
کند یا کارش بر ایشان سوف و اگر بوقت بینه بخیر سوف و کوی کند
و اگر دید که بقیع بوقت خودتی فروخت توفیق انوار خیریت یابد
و صدم او را ستایش کنند و اگر بوقت بیند آنکه شایب باشد و کویند
هر ریحان که آنرا پر بار بیند دلیل رفته بود و بقیع بلخ و ملامت
اندر یا عیش کانی کوشش در سوری بی بقیع نتیجه کوشش در انوار و زیارت
و کویند ریحان بناوید بقیع یا کیش کل یا کوشش یا کوشش یا کوشش یا کوشش

نیزه

شوه

و پنج راجه ای را که بر محاسن علم کلام و مکاره در باغ یا فرسایان حریفه یاجان
 او را نشان میباید باشد و هر چند از نقصان که در آن بیند از نشاناقص
در بیکان فروش شیخه باشند که نزول قضا بر جاد و ضابطه و
 در حاکمان آنکه که علی بن عبید گفت نه سفیان مدللان بودند و شیخه
 گفت بخواب دیدم که شایخ راجان از ناحیه فریت با میان مرتفع شد است
 چنانکه از نظر ما چندان مدللان فرموده که اگر رفت می گویند او را می وفای یافت
 و چنین کردند و هم آن شب بجوار رحمت ایزدین پیوسته پیچید و **لشخصی**
 بنی سعید بن المسیب آمد گفت چنان دیدم که شایخ راجان در خانه عایشه بود
 و مردم از حضرتش تعجب کردند و عبدالملک مروان بیامد و از او پرسید
 گفت اگر ملت میکوی حجاج ایما که دختر جعفر طیار را اطلاق گوید و بانکه
 بنی عبدالملک معارض حجاج شدن و او را اطلین که و تعیین سعید باعتبار
 لغوی که راجان بواسطه شرف نسبه با سها که و خانه عایشه را بخت رسول
 صل الله علیه وسلم و عبدالملک سبب قطع کن و صله شد و آنه **حولانا**
 تمام الملکوالدین بریدنی رحمه الله و لیست که بعد از وفاته بآل عازان
 نعم الله بغيره و متوجه خاطر بعد که آیا بالان بعلی با او و معامه فو صلا باشد
 ؟ او را حسب حال معذله منی رحمه الله و صبر میدید و جمعی از امم قریب
 الهدی و از عنینات کجایند بعض نشد عکس کن بر در خیال می گویند
 با شیخ او را بخراب دید که شایخ راجان داشت و پیویدی و روز دینا
 بتا برانکاشه بخت ما شد که حال او فایع بر شد و لزم بخت و محسن
 بعضی از اکابر می رفت

و بنه در کا تاویل کرده که ظاهر بعد از خلعه مغفرت مقام قربت نیافته است
فاما آن کان من المیزین ففتح ترحان و درین **سپاهان** مجواب اندر

بست بر در از و غم سفر مخصوص در سپاه بسیار و تافن و درین کفر و لا یسئلونک
چنانکه تاویل دلالت شده یا منیجه بود بقرب سپاه و بجهت ازین اعظام بلفظ
رسن قدیم یا فیه و اگر دیکر سپاه فروشی شده بحالی بجای منتقل شده
و اگر دیکر سپاه می فروخته سفر کنه و اگر دیکر سپاه بحواله مال با از بر او
جامعه با فدی بر قبضه دیری اندیشد که حاصل کنه خصوصه باشد **لیس**

باندان تاویل حال ارایش حال شخص بوقت جناح در مصالح آمد مجاز **منیج**
جامع فیاس باید که تا حدی که گفته اند اگر بیند که ریش را بر زمین می کشید
دلیل موت شود و اگر دیکر ریش بدندان می برید بقرب ریش از اقرار زبان
و اگر دیکر ریش او مثل آینه شده کار او بیک راسته شوق و اگر دیکر در ظرف
او دراز شده بود و میان او بحال خوف مانده دلاله بر مالی نند که دیکری از آن منع
و گفته طول الحبه و گفته شعور دلایل طول حیوة باشند اما جمع شاف رسد دلاله
بر عصیان کنند و گفته اند خفیف بر حال بهتر از کثیف بود و اگر شخصی کوسه را
با سه خود بسبب حیوانی خنار عنی کند و حال بروی مشوش شود و از مقام مفارقه نما
ابلیس بصورت کوسه بر حوا مشتعل شد و او را از بدنه از عاج کرده و اگر دیکر
ریش او از میان آن فرو ریخت از مرصا جاده خطر باشد و اگر دیکر ریش در آینه
شده بود و بی تصرف و اندک اندک می رنگت تا باز حال خود آید و امش که در آینه
یا از شایخه فتح یابد و اگر دیکر ریش خود را شانه نه بستی پیام نماید که بزر
مشکلی شود

در بیان این
در بیان این
در بیان این

و بیدار اندر

حکم بر تراضی و شریک خایفان را و مجبور سازد دلیل اونی صلاح باشد
 و گویند مطلقا دلاله بر نقصان مال و جاه اند و از آن یکی نه نقصان یکی نه
 و بر حکم تراضی دلاله باشد اما تراضی بر کسی نیست بیشتر بود چه فح
 آن زیاده باشد و گویند بریدن ریش با حدی که قبضه شده دلاله بر اداریه اند
 و اگر دیدار ریش را بر کرد و از آن ریشی نافت از همدی روز فایده یابد چنانچه
 در باوایل ریش گفته شد و گویند مالی یابد و اگر اندر غلبت که کرد ریش خوش را
 لیک اگر در ریش چنانچه ریش محنت و بیخاری که آن بیند و گویند نهی را اگر
 در قیچ و قیچ را اندک است و راضی نماید و بر قیض بدیگری در بدن و از آن وجهه
 دل نگرانی ماسته باشد و اگر دید که ریش او باندازه ریش برده و از میراث
 و گویند اگر دید که ریش کسی را بر می کشند مال آنکس بسبب از اسباب بستاند
 و شاید که بوج میراث باشد و بالعکس و ریش خود را میباید بینه حاشی
 بر وضع اعتدال باشد و اگر سیاه میل بسبزی بیند شوکانی عظیم یابد اما
 از طعمیان خالی نماید و منقولست که ریش فرعون بر ریح بود و اگر وایل بر
 فیل فقر و معرض باشد و اگر وایل بجز بینه دلیل درخ باشد و اگر که ریش
 بر ریش فرو آید مالش از دست برده و اگر دید که ریش را بکرفت و حقش
 در دست او ماند و اگر بر میزند ریش مال از دست او برده و با رجع او
 و اگر در چاک از دست او بر بخت مالش برده و باز نیاید و اگر دید که بایر
 ریش پنهان نیست بر ریح مال مضبوطه و اگر دید که حقش بر میان
 ریش بر میگردد و قضایا محال است که آنرا و اگر دید که ریش او ناکه

تشنه

فلسی

یابد

سفید شد

باشد

جاه و بالتب ناصب شوه و رذی حتی بر زندان آمد بر عیض خویش بر عیان
و گویند بستی آوند یا مال به ریش ریشه شوه ملکیت لها باشد و گویند خود را باین
پله اگر شوه دانستند اردی منارقه غایت و گویند اگر شوه غایب باشد
مراجعة کند و اگر موافق باشد او را عاقله کامل بخواند و گویند اگر کسی در محضر
مردانه بجهاب قیام نماید و اگر مردی بیند که ریش ریش منت الکرآن رخ اسیر بوقت
سید القوم شوه و الا عقیق کند و گویند صاحب ثوی یا فایز ریش مقول شوه
آن زن و بی باید و اگر طفل بیند که ریش ریش عکس شوه و از این عباس ریش
عنهما متعولست که تاویل لحبه بکراعه شخص فرصه لغوه حال و گفته که ضایع ادم
یعنی بالغیه و صادق رضی الله فواید ریش دلاله بر طبع مردم که یا جاه یا زوجه
یا مروت یا شکوه یا الهام یا ترویج و معنی برین معنی تاویل کن بحسب الی شوه
باید کرد و تنه لعکام ریش در تاویل شوه بین بیان رفته و معنی شوه دلاله بر شخص
که اهل قبیله بوجود و معاخره نمایند و در **حکایت** آمد که بعضی خواب دید
که ریش او بناف رسیده بود و با این سبب گفت و تعبیر کرده که بینند صورتی باشد
که نظر در خانه همسایگان کند و جان بود **سوال** نفی باشد که اگر کسی
و تعبیر کن ازین طبعی که گویند دلاله بر شغل دین و دنیا کند و اگر دید که
بر روی ریش می نشیند بی مغل کالی معقول شوه و حکم **شوم** در عمام حراصه
گفته شده و **رم اه** و از آن نامه ملازمت تاویل هم بوقت بقیه اما بینند
لیون بسیار تاویل هم نه بر کنز قدر که بیده که از بهر هوا و تاویل
و نافع آمده **۱۵**

سرا زادن

چنانچه بنا و پل خلاص از عمارت بود و اگر بیند که بسری او ده بشمار بی پایا بد
چنانچه که شده بحسب آنکه تاویل بسود شمس است و اگر دید که غولال با او سخن گفت
و لیل سلاک باشد و اگر دید که دختری او را عزیز و عرشش عیش شود و قدما گفته اند
و اگر ببیند که مانی در میان او که بچندان نماند و از طامید و وسوسه بدین این اویل
که با منی در خشک نماند و اگر ببیند که اسری زلف در کمال غیر و طبع خود شروع کند و از سر
ملکین منوی قلع از آن فرج و ظفر یابد و شبانه که بر سید زنی بد فعلی شد و اوینه
بسیار متکلم نماید و بدان مشهور شود و اگر لیست لب بکری بیند نیز تعبیر داشته باشد
و بار اگر مرده بیند که دختری را در بر فم فبجی یابد و از لب و زردن این که بزرگ
نمید شود و او را تا گویند عکس شود و اگر دید که ریش بر او ده دختری او را
و نمک بالاس جناحه در لکه خود ایما مخلوط است گفته شد و گویند لیفای عده قطره
بلی بحسب نحوه تراند بود و اگر لیست خواب عریض خفته ثانی و مشتقه جمع او ده و اگر
دید که عرش دختری او که نفعی بی نه یابد و اگر زن عظیم یابید که در میان او ده
یا آب تن مندر در لیس سال نفعه فراخ باشد و از طامید و وسوسه که دید که او را در لکه
اگر فقیه بود که او را دشمن ده بمصلحت او پیام نماید چنانچه طفل را بی اراد
صبط کند و محترمه را دلاله بر کسالت باشد چنانچه طبیعت طفل است و اگر عی باشد
محافظة مال نماید چنانچه در طریقه طفل بود و دیگری او را بالزام محفوظ دهد
و اگر نش حاکم باشد بسری او که و اگر غیظ او باشد غفیم شود و طفل میل
بدرن نکند و اگر مکتول بود مالکین دوست مده اما او را از آن نکند و اگر مضموم
بند را از عیال چنانچه بدانند و اگر مریض باشد و فایا بد و طفل چنانچه

در چیز و هیچ کس را حاضر نبود در سفر یا زمانه به طفل را فقه سعدی باشد و اگر در حال
 مغلوب شود به طفل اقامه محجه نداشتند و اگر مرده یا زنده مطلق زدن بیند خط
 اند و فرزند در میان باشد دلچسپ باشد و بی زانم و عربی از آن و عمو که از آن
 و بکس فرج و با جرار زبان و امیری از او و ذبیح و جاسور و بوی او و نوای کر
 و سفینه و دیگران را مرض و ریش با وفاته و اگر معتبر تامل کند عکس این را و بلاست
 ظولان مذهب بطور ایجاز معروض شرح آن نوانست شدن **حکایت**
 کنند که حامله شوهر اونی غایب بود با رسول علیه السلام گفت جهان دید که در خربا
 اولهائی و تنوع طایفه من بشکسته فرمود که بسراولان و ثومرت و لبعنه نماید و جهان
 و دیگر بار همین خوب دید و اتفاقا چله مرث و ثومرت و همچنان غایب شد
 و با حضرت رساله گفت و از ملاقات محروم ماند و با بیخه از ازاو اج گفت تعبیر کرد
 که بسری او را و اما شومر نماید و بعد از آن تا ویل صبحه رؤیا با رسول علیه السلام
 گفت فرمود که با بیخه کس گفتی که تعبیر گفت بلی فرمود که همان باشد و بعینه و افرح
 و اگر طامید و بس گوید غریبی بگویند دید که برادر و عمار قریب بوطن خود معاد
 و مادرش وفاته یافته بود و میراث بر دست جنبه گفته شد که فقیر را غنا باشد و
داور کی که در عرض خضی بود همین خوب بدید و بخلاف عالم مغلوب شد
 به زادن علی را زبان بایش و دیگویی میان دید که دختر بی زلف و منت
 چند بروی جمع اند **شخصه** زلف و بفرقه و قبری حمده او فرو برد و فرشت
 بادار ساینده **کشته کتیک** بخوب دید که آبش بوی و دو فرشته آواز
 و در رسالت میباید از من خود فرود آمد **زاج** تا ویل مکر و سی با بد

و برین معیار دیگر رنگها و خوروش را خیره سالک نهاله اند و اگر دید که جامه بپا
نکلی میگردید چنان به باطن و گوشت دیدنش خضوعه بود که از قبل عودت و ام شوه

زنج سفید که از آنرا ج ترکی خوانند بحسب ضمیر بیننده تعبیر باید کرد

اگر در آنجا که دیده تصور کرد دید خیره شده بنابر صفات سیدان رنگ و سبک باطن

و حکم از آن **زنج** در ناویل باطل نمیدیم یافته **زنج** بناویل فاسد گزاف باشد

و اگر دید که آنرا بگرفت بصیبه جتبی کسی گرفته شود و اگر دید که آنرا بسنگار

یا بهام بگرفت از محرم منفعت یابد و گویند زنج دلاله بر کینر کند و گزافان

بسیار بناویل فاسدان باشد و اگر بسیار رسیده دلیل نگر شوی خصوص جتبی

که از هر درمی آمدند و می رفتند و اگر دید که زنج باونی سخن گفت از سنی احوال

و اسرار نهان گمانی یابد و اگر دید که زنج و تر و هر دو بر زرجانه او نشسته

فرزند و بی یکنیز او خیاره کند و اگر دید که زنجی را علاج میگرد دردی را نصیبه

زنج منقار **سرخ** بناویل دوسوئی صاحب طرب یا بنده بسیار

آن دلاله بر فقر الاله و اضطرابی بی عصب که میان قوم افتد یا هیچ میل نوله

داشته باشند **الف** بناویل دشمنی باشد طامع که همه قصد مال کند و اگر دید

که بر اندام او بود بیله می میگرد دشمنش ترک عداوت گیرد و طمع از قطع کند و اگر دید

دالوئی بابک یا کیفه کان بگو او فروشد دشمنی بدرون او راه یابد و بقره رحمتی

که از آن یافته باشد از وی مضرت یابد و گویند ز الوالی نباشد که از مال دیگران بختد

الله مان حکم میگرد بناویل باران گفته شد لیقیر بر دست که تا بر لبش

و بیشتر بود و حکم **زنج** در ناویل باطل تقدیم یافته داشتن **زنج**

بنادیل باطل پسندید باشند از ادب و غیره که موجب ناشوقی بحسب حق صریح
تاویل کنی نیست و اگر دید که زیادت او را این نبود لسان در حق طایفه کند
که حق ایشان نشانند غمته ندارند و اگر دید که این باخوشی مرثیست
مقدمه شود و اگر دید که زبان او بکلیتیه زیادت شدی تحفه حصص علی کند و
بالکلی عکس و اگر دید بکلیتیه زیاده شدی مثل آنکه در زبان مرثی یا زبان فصیح
و لا اله الا الله صاحب نظم و نثر باشد که او را او اللسان نیکو بیند یا اگر عقل
و علم و ظرف حفظ وافر و نصیب التزیاید یا علامه ثنائی بود؟ منافق یا نیر و زبان
خوانند چنانچه در نظم آمده مرا که صبر کل غنم و قلم باشد و در زبان و دو کوه بخشنه
مجموعه میانه که در رویش هم صفت قلم که در نثر بیخ و بن و اگر دید که زیاده از حد از به
در مناظره با سوز گوید و اگر دید که زیادت بیرونید یا سخن بگوید از نامزد و نافرجام
توبه کند و گویند نیکو حکیم شوق؟ منم عقل لسان بی گویند که یک طرف زبان او
بیریزد در خصوصه مغلوب شوق یا از جگر مرثیت لایحش خسانه کشند
یا آنکه از سلم و استغاثت میوه فایده نیاید و اگر بیند که آنکس مرثی دلیل فسادین باشد
لغوه بجا صحت و اگر زبان بالمشاهیر از و برل بیند دلالت بر اهل حق نام و برتری
فواصل کند و آنکه بوسیله ترجمان منافع قراوان یابد و اگر کسی زبان در دمان
را و که بحسب مرتبه آنکس قوه سخن و حجت یابد و اگر دید که زبان کسی میگوید از ان
که تعلم که و دانستن او نه و اگر دید که اصلا خود زبان نه نیست از عموال
نرومانه و علی الخصوص در مناظره مغلوب شوق و اگر دید که زبان سلیطه
حیرتی و بی دمد و اگر لیر غلبت برکس بیزد سالی سخن بروی عبد کند و اگر دید

چونکه در این کلام که در این زبان اوید بیاید و ملاطفت نماید و اگر دید که
و در این میان بر این دلالت بر آن که خود عقیقه گشت و اگر دید که زبانش در مقام
مستقیم است و چنانکه شوق با معرول که در دلیلی درستی باشد و لطیف
جمال کلام بهر کمال پس در این دلالت بر عرض آنکه و اگر در سخن لغز معترض باشد
یا معترض مستقیم و اگر دید که زبانش مجروح شد بر گلی همچنان نهان و گویای
و اگر معترض را بر زبان بیند سخن خود در دل افتد و از اینجا گفته اند

غست تا و پیل نقص و رخ زبان به سر آفتد و عنان و زبان و اگر دید که زبانش
اما سر صفت بهر حال یا پیل لغز که سر گفته از میان بنا و پیل روحان باشد
یا پیل یا و پیل یا مرتب حال شخص بود و گویند زبان که گناه و عطا باشد و

اگر دید که زبانی جنبانند خطایی اندام نماید **در جلد بنا و پیل**
نقصه و منفعه و حشره باشد و گفته اند دلالت بر بدی و بدی و فرزند نیر و
لاکچر باشد که بدان سبب مرتبه حاشی و فایده مالی باید لغز بر گلی و لطافت

و نفاست بهر جلد **در لغز** خوانند و نوشتن دلالت بر قبول مواظبت و نصایح
و توبه و زهد اند **در جوفال** بنا و پیل مغرور شدن باشد بصورتها
دینون و حکم خلعت و پیدا آنرا خیر نمند محبوب همچنان باشد و سکن بالعکس
و علم **در حل** در اثنا بنا و پیل مشارکان خوانده اند و حکم **در غم** در احکام

چونکه در این کلام که در این زبان اوید بیاید و ملاطفت نماید و اگر دید که
و در این میان بر این دلالت بر آن که خود عقیقه گشت و اگر دید که زبانش در مقام
مستقیم است و چنانکه شوق با معرول که در دلیلی درستی باشد و لطیف
جمال کلام بهر کمال پس در این دلالت بر عرض آنکه و اگر در سخن لغز معترض باشد
یا معترض مستقیم و اگر دید که زبانش مجروح شد بر گلی همچنان نهان و گویای
و اگر معترض را بر زبان بیند سخن خود در دل افتد و از اینجا گفته اند

و نایب بنی و اگر دید که کجی بر پشت او زدند و زنده بود از این جهت که
و اتفاقاً کسی که اگر بیند که او را زدن بدست از آن باشد که بیند که او را زدن
و زدن بدست دلالا بر شغل داشته باشد و گویند که شغل بدست او نهد
که به صرف او زنده شود و اگر دید که او را بچوب انداخته و زنده بود
و بوفارسان بچوب تقانی که تا وید بچوب بدان رفت و او را دید که زنی بود
او را جاده به ساند و اگر دید که بچوب او را زد و او را دید که او را زده
او را زدن بدست و گویند که دلالا بر و عظم کن و اگر دید که او را زدن
و زدن از طایف بجزوب فایده عمل رسد و اگر دید که عظم از آن سدا مات باشد
از ضایع بجزوب و اگر دید که کبیه او را زده و دانست که سبب بچوب مایع حاده بود
باید و بچوب زدن آن باشد که ضرر زنده نباشد و او را نباشد زنده
و اگر بیند که از زخم بچوب می ترسید از آن ترسد این کبیه و اگر دید که حریف
او را زنی زده از سفر منقطع بودی زنی یا آنجی از وی فوت شد باشد باز باید
و اگر دید که او را زده و بای زده تفاضا دیدی که بر کسی صدمه باشد و گفته شد
و احتی که زنده شود و اگر دید که حریف بد آن زدن را می بود حال مرد باشد
و حکم ضربت آن بانه و حد زدن بدست و غیر از این نوعیم یا خفه و اگر بیند که کسی او را
بست زده و کبیه شوق و اگر بیند که بطبا بجه زده سختی سخت شود چنانچه صعب
نقصان است که آن باشد و بچوب بچوب و زدن بچوب بچوب و دلالا بر و عظم
و اگر دید که او را زده و بچوب بچوب و زدن بچوب بچوب و دلالا بر و عظم
و اگر دید که او را زده و بچوب بچوب و زدن بچوب بچوب و دلالا بر و عظم

والمسلمين. فتاويل غرامة باستدل لقوله عليه السلام الذهب على يدي جطلان
بعضه كمن زان كمن شدة دليل خواله مشخلة رطله خواله خواله خواله

بعضی که از آن که شد دلیل خواندن مشحول در طلب خواندن در این

گویند مه از اسایش باشد و زنانش را آری نه و بگفته اند هر چه بپند
 است از خوابگاه بی کوانت شمارش و لذت است و درین بیند زنجیر است
 هم هست از شکسته او لیکن هم کار دید که بار ز شکسته یاد بیارن چند در تنم
 یا و ش مجلس و لی و بحرمه و لاجنه غایت و اگر دید که ز بد عهدم نفوقه میگفت
 منعم را فرض دهد و اگر دید که ز غمی که گفت از عهد صومنی بنفوذ در افواه
 بیله اگر بیند که بخردار در نه خانه بیک نفره آنکه مید مال یابد جناح در اوایل دیار
 گفته شد و اگر دید که ز می خود زبان معمار مال حرام خود یابد عیال گفته شد
 و اگر ز باسیم بیند دلیل آن جاه بود و اگر کان ز یابد بنمایه سز و جاه زند و اگر کان
 سیم را بیند دخت بر کی را بخواند و اگر نکیر شوق و گویند اگر دیکه صبر است
 از در بوسید نه گفتن محرم میله کند و گویند اگر دید که دستخیزه این است
 بعتر آن ولایت یابد جناح در اوایل حرف او را نه جناح استاری بدای رفعت و اگر ز کرد
 بیند که ز زبان نقره از آتش بیرون آید دلاله بر آن که که گدای می میرا در فتنه
 اند اند و بعد از آن او را خلاص دمه و حکم او را در اوایل در زمان
 در راه بنا و یل شجیه بعد که مردم انکار او کنند و دیکر احکام در اوایل
 درم و لغیا حکیم ما را که تقدیم یافته و ازان **ز کرب** در نصیحت بنمایان
فلک کرب بنا و یل کذا ای فتان باشند به سار ز کرد و بفره **فلک کرب**
 معنیست **ز کرب** بنا و یل فلک بود که برنج حامل شوق و دیدش بجز
 از خود من باشد و گویند مال بسیار بود اما ازان نفع اندک بودم رسد و بعد
 حکم **ز کرب** در باب الوکفته شده و مفصل است که ازان شیرین

انسان

مرا

فرد

مرا

بوقت هریش بیند خبر عده ای از مالان باشند یا بی مالان و از آن نرس غویمالان حاکمه
 حقیقت وقت بیند و استخوانش تلخ باشند و اگر مغزش شیرین باشند از بی اصلی
 حقیقت یابد و تاویل // دارا بکنین کل بین گفته اند و حقیقت // دارا کو تاویل
 مریضی عرض بود و گویند کشته روی بود که او را بجا عده بست میکنند و
 با اصل خود از مالان بصدقه دهند و اگر بیمار باشد شنایان و اگر دید که اگر
 در دهنده دینا لک در مرض خج کلند و اگر دید که شاهی از دهنده // دارا کو تاویل
 انکار مرض میخورد که یا نادر کل نماز یا روز شوه و اگر دید که از دهنده دیگر
 بکنست تا از اعضا ساق از آنس فوج یابد و اگر دید که از مرض دیگر در دهنده
 خود ما نمبستی یا رفیق خاصه که و اگر دید که بجه اما نهمه زنی تا اگر خواند
 و او را میرانی رسیده باشند و قد لیس حکام از تاویل مویه باید طلبید **صل**
 که از از دهنه میخوانند تا وایل هم بودی خودی نشی تیر از دهنه و اگر دید که از دهنه
 جیه با بجه در حصه موه افند دیدن **زلیج** تا وایل بی مالان بود و خودی
 هلاک بی اگر دید که زنج بسیار بجان اوله مال بسیار بدست اوله و در بیالان
 صرف که و اگر دید که زنج و زجانی مجول جمع میکند در سفید بار شوه **زلیج**
 تا وایل امر بود از دهنه کوه لعل و عطا صفة لبوس کلم لعنکم من استسم و
 قال علیه السلام من رانی ان علیه در عمار حیدر من حصانه دید که دید که
 من سائب سدری محکم سافه و قال علیه السلام دایب کان علی در حاکم حقیقت که او را
 المدینه و پوشید زنج و دلاله بر ولایتی بی عزل بود و تجاره دانی و بجا از آن
 جاساب کرد و ولایتی بر مال بود و گویند و درستی متسن یا فرغانه زنده باشند

دارا کو تاویل
 در دهنه

و یقیناً که زیارت شوق محمود باند لغوا علیکم حصوا احوالکم بالزکوة و ان
فطره عین کلمه استعجاب شدن و گویند اگر دین گذر کوه فطره و کسب علی الزکوة
این باشد و به که باید و تسبیح و تملید بسیار شوق در کوه تسبیح و تسبیح
دلیل بر آن که لبالبان از خاطر بگریه و بغیر استحقاق دلیل حیا شده و در

زکام

حقن الله و حکم زکام
کام بنا و بدل انقل حیث باشد که از لجه بخاطر رسد از و به صبح انجام
و انان کس غری و فایده بسیار باید و گفته اند مستویان صغیر زکام
دلیل بر آن در از دان بر سان جناح حکم ای علی حد تقدیم بافته صورت
لا به بنا و بدل با لبی باشد بالو و مسرعه و دیدنش نجات بوق از حلا و مسرعه

زلزله

دیدن زلزله بخوبی دیدن حب و الی شناس و خوف و خطر و انحصار
بیند که اثر آن بطایفه مخصوص بوده بل از آن تمام دلاله بر بلا احوالی که پاسته
با حفظ و اگر چند که زمین از لرز لرز متقلب شده گفته عظیم و ارض شوق نمود بالسر
جمع خالک و اگر دین که استه بخوبی جانها یک طرف فرو رفت یک طرف بل خوف
ماید ظالمی خروج کند و بحسب کسب زمین عین که فرو رفته باشد خرابی در ملک بدید
آورده و اگر دین که کوس منزل شدن یا بدید و بعد از آن قرار یافت و الی
و با یک از کابر کسب موضع نزولی حادث شوق و بعد از آن کسب استغاثه یا بدید
و از اینجا گفته اند دیدن زلزله بخوبی از زمین و الیان را شناس و خوف و خطر
در بنا ما خرب که در از آن قسم مردم غولب که در از آن و گویند زلزله
مسافر و مذبح را بدید محبوس را بدید بوق و صحن انما کالی را که بخاطر و خطر

و یقیناً که زیارت شوق محمود باند لغوا علیکم حصوا احوالکم بالزکوة و ان
فطره عین کلمه استعجاب شدن و گویند اگر دین گذر کوه فطره و کسب علی الزکوة
این باشد و به که باید و تسبیح و تملید بسیار شوق در کوه تسبیح و تسبیح
دلیل بر آن که لبالبان از خاطر بگریه و بغیر استحقاق دلیل حیا شده و در

مجلس در این بسند پیدا شدن زلف در آن مسجد بود **زلف**

تا پیش بسمبار دل باشند و سر خود دلاله بر دوسر کنند و صلاح و فساد آن

بن اعتبار تعبیر باید کرد و اگر دید که زلف کجاست باید که مال اوست بسند لغت

آن زلف **زهر** همان حکم است که در زیر جلد گفته شد و گویند دلاله کلین

بجای نکل محض گفته و حکم **زهر** در ایشان و بلجاء گفته و حاصل آنکه

آب زهرم جویند اندر دست باز باید هر آنچه کلمه گفته و اگر دید که

صفت محبوس در حلقه ضامه **زهر** می که در بدنه افتد و در و طفر

زهرستان بوقت دیدن تفاوتی نکلند اما اگر بوقت دیدن دلیل

بوط و ظلم و فقر شود و گویند سرطانی عظیم سخت اگر چه منکاه

بر ممالک کنند و بزرگ مثل خود سایر است که الحاح بودی و اگر به نفس می آید

سرطانی معهود آن موضع بیند اصل ضراحت را نفع باشد و غیر ایشان را

صبر بفرموده که اگر معهود سرطانی وقت بیند شفر یا نام نرسد و اسرار

بوشید و امید آید و تقه لبر لغام از تاویل ناستان مستفاد است

زهر بنا و بیل زین باشد و طول و عرض کمتر دلاله بر قدرت او

ین دلیل من خلی او صوف و معمولان و خبر و نبات آن نشان طلالی

کلی و بسیاران نه او صوف و آری بجا گفته اند زین به دیدن **زهر** عیال

که در خون و شاف و نوبست و در زمین افراخ بیند باز به سفر و در آن

و از خود را در زمین می بیند سرگشته که یازنی خوانند لغوا حل سالم

آب کیم و اگر هر خود معر و اما ماکلا و سبز بیند ذنی بار سا خوانند

خداوندی عز و جل را که او را ندیده و گویند روزی نسیان صلاح در دین و دنیا است و با او
ها چه می بیند که ملک اوست قلیف که می بیند و قال سید المومنین
بالارض فانما بكم بات و گویند زمین را که حد اکثر بیرون یافوت دلائل
و کج و غیر محدودی بود تاویل آنها باشد تخصیص همین است که آنان که
گویند تاویل زن مطلقا بدین تیا است و صلاح و فساد آنرا این است
تعبیر باید کرد و گویند تاویل کنایه از این است که این بیست و یک
و اگر دید که همین او را فر و گرفت از عقل زن یا عقل در بلاد و حسیب
و گویند دلیل عذاب باشد لقوله تعالی ان من الذین مکروا السیئات کثیر
است و رض و اگر دید که بر زمین می رفت که مرا که اینجا می رسد و
انما بهی منتقل شود میرای باید لقوله تعالی و اورا رضهم و دیار هم و الله
و از خاتم تطوئا و اگر دید که از عرصه هیچ چیز نیست از احسن سیه نقل
و طیب عین او منقص کشف و صدق رضی الله عنک و این است و شکی نیست
بالعکس و اگر دید که رفیق راوی سخن خفی گفت احسان و او اند و ذکر خفیس
باید مانند آن که ما را که گفت کسی بد خلیفه او و گویند امر دین و
بنویسند شنبه شوی و اگر او سخن شود که بدنام بدش باز ماند و اگر
نه یو بای در افشت دلیل لغو برشته بی اگر دید بعضی در نوشتن صاحب
و در نیک شوی و انما خداوندان معین بود تعبیر بهی تعلی بود
کنز همین است و در نوشتن سلطه او شایع کوفه لقوله تعالی و الله
قاریت عشاء و قبا و خدا به او می رسد ملک امتی و روی بی منها و اگر دید

